

ȚARADE

Daria Donțova

MANICHIURĂ
PENTRU MORT

Daria Donțova

MANICHIURĂ
PENTRU MORT

Traducere din limba rusă și note de Antoaneta
Olteanu

EDITURA ® ALLFA

Îmi urăsc soțul. Uite, și azi-dimineață, când a intrat în dormitorul meu la ora zece, cu un zâmbet tandru, purtând tava pe care stăteau înșiruite ceșcuța de cafea, ulciorul pentru lapte și zaharnița, nu știu de ce, dar tare mai aveam chef să-i arunc în cap veioza și să plâng în hohote. De dragul adevărului, trebuie să amintesc că nu așa încep toate diminețile mele, ci numai cele în care Mihail e acasă. Mii și mii de femei și-ar da fără să stea pe gânduri un ochi pentru un asemenea soț – tandru, bun, darnic, bogat, înțelegător... Dar, nu știu de ce, mie mi se face greață chiar și când mănâncă supă, iar din cauza mirosului de țigări am făcut alergii, deși înainte de căsătorie am trăit liniștită lângă tata, care nu lăsa țigara din gură.

„Draga mea”, mi-a spus blând soțul, fixând pe pat măsuța specială, „de ce ești așa de palidă azi? Te doare capul? Bea ceva fierbinte. Am făcut arabică, sper că nu am pus prea mult zahăr...” Supusă, am început să beau lichidul maroniu, fără să simt absolut niciun gust. Între timp, Mișa s-a apropiat de fereastră și a tras draperiile. Ziua cenușie a aruncat o privire în cameră.

„Ei, cum să nu!” s-a entuziasmat soțiorul. „Abia a început luna noiembrie, zăpada deja a căzut și e un ger de crapă pietrele. Probabil de asta nu te simți prea bine azi! Știi ce? Rămâi în pat. Îți poruncesc acum Natașei să aranjeze imediat aici la tine și odihnește-te. Vrei să mă duc după pateuri?” Am dat din cap alene. „Așa de rău îți e? Nici măcar niște ecleruri nu vrei?” s-a întristat Mișa și a dispărut pe coridor.

Am privit fără speranță în urma lui. Mihail este așa de frumos, că e numai bun de fotografiat pentru revistele de modă. Înălțime de aproape un metru nouăzeci, greutate în jur de optzeci și cinci de kilograme, ochi albaștri, păr blond, numai bucle... Iar în tinerețe a mai făcut și *bodybuilding* și, când își scoate cămașa, femeile oftează entuziasmate, iar bărbații aflați de față își sug burta.

Mișa era bogat. Dar să nu credeți că a făcut avere alergând cu automatul pe stradă sau păcălind oamenii creduli, creând piramide financiare. Nu, pur și simplu este extrem de norocos. Cu zece ani în urmă, împreună cu prietenul lui cel mai apropiat, Lioșa, au început să vândă computere. Tot biroul încăpea într-o singură cameră, dar astăzi au

o întreagă rețea de magazine și centre de service. Soțiorul investea imediat venitul în afacere, dar pentru trai tot ne mai rămânea mai mult decât suficient. În orice caz, avem un apartament, o casă de vacanță, două mașini, o fată care face menajul, mergem de câteva ori pe an să ne odihnim în străinătate... Dar de ce spun eu „avem”? Totul e trecut pe numele lui Mișa, eu sunt absolut săracă, iar dacă ar divorța de mine, aş rămâne fără niciun ban. Mai mult: nu lucrez nicăieri și am profesia de muzician, neobișnuit de „necesară” și de „bănoasă” în vremurile noastre.

Dar eu nu cânt la chitară, nici nu țin cu microfonul pe scenă. Sunt harpistă, ba încă una destul de mediocră, deși am studiat harpa mulți ani. Ei, relațiile mele cu harpa nu au mers; urăsc instrumentul ăsta cu coarde la fel de mult ca pe soțul meu. Și încă un detaliu picant: Mihail are treizeci de ani, iar eu treizeci și șase, și arăt ca un cosaș bolnav. În locurile în care la alte femei se conturează niște rotunjimi plăcute, mie mi se văd oasele. Ca înălțime nu ating un metru șaizeci și cântăresc ceva mai mult decât o broască. Nu-ți rămâne decât să te minunezi de mama natură, care, în aceste condiții, m-a răsplătit cu mărimea treizeci și nouă la picior. Am ochi albaștri, apropiați de nas, gura mică, iar părul îmi face mereu probleme: nu vrea nici să se onduleze, nici să se aranjeze; în cea mai mare parte stă zburlit în toate părțile. Mai mult, nu mă pot lăuda nici cu o dantură frumoasă, iar când Mișa mușcă zdravăn din măr, arătându-și colții ireproșabili, în sufletul meu se aprinde involuntar ura: ei, de ce unul să primească tot, iar ceilalți nimic?

De fapt, în mod catastrofal, nu am avut noroc din copilărie. M-am născut într-o familie mai mult decât înstărită, având ca părinți niște oameni destul de vârstnici. Tata – profesor, doctor în științe – avea cincizeci și cinci de ani, mama, cântăreață de operă, avea fix cu zece ani mai puțin. Nu avuseseră norocul să aibă copii în tinerețe și credeau că sunt infertili. Însă deodată Domnul s-a hotărât să le arate mila Sa și am venit eu pe lume.

Dacă vă închipuiți că e ușor să fii obiectul unei iubiri mari, copleșitoare, atunci vă înșelați. Copilăria mea a fost îngrozitoare. Niciodată nu eram lăsată singură, în nicio situație. În pruncie mi s-a tocmnit o doică, la vârsta școlii – o guvernantă, Roza Iakovlevna. Când alții copii, roșii la față, se dădeau cu sania pe derdeluș, eu, aproape nemișcată în haina de blană, cu cizme de pâslă, două căciulițe, mănuși și fular, priveam plină de ură în urma lor. Mama îmi interzicea toate

distracțiile copilăriei și o făcea numai pentru binele meu. Că doar dacă mă dădeam cu sania pe derdeluș, puteam avea probleme la gât. Dacă alergam cu mingea – probleme la picioare, iar săritul corzii mă amenința cu fracturarea coloanei vertebrale. De fapt, nici scăldatul în râu nu mi se permitea, iar Roza Iakovlevna m-a condus la școală până aproape în clasa a zecea. În casa noastră, bufetul școlii și cantina fuseseră declarate zone interzise. Nici măcar nu trebuia să calc pe acolo, pentru că în adâncurile corpului alimentar se cuibăriseră boli îngrozitoare – icter, dizenterie și altele. De fapt, se luau măsuri incredibile ca să fiu protejată împotriva bacteriilor și a microbilor. Înghețata trebuia mai întâi să se topească în farfuriuță și abia după aceea copilul primea lingurița; merele și portocalele erau spălate grijuliu cu săpun, apoi erau opărite cu apă clocotită. În camera mea se spăla de două ori pe zi, dar oricum toate bolile posibile se țineau scai de mine. Începând din clasa întâi am început să bolesc mereu, trecând fără să observ de la pojar la vărsat de vânt, iar mai apoi la otită. Dacă în oraș începea o epidemie de gripă, eu reușeam să mă îmbolnăvesc de două ori. Pe scurt, nicio infecție a copilăriei nu m-a evitat: viroză, scarlatină, tuse măgărească... Mă duceam la școală din când în când, învățam foarte prost și nu aveam niciun prieten.

Apoi s-a pus problema cântatului la un instrument. Mama, care era cântăreață, a abordat chestiunea în mod creator și a studiat tot. Pianul a fost exclus imediat – pianiștii sunt chinuiți de spondiloză –, de la vioară îți apare pe barbă o băătătură monstruoasă, violoncelul nu lasă să se dezvolte corect cavitatea toracică... în cele din urmă, obosit de gemetele nesfârșite ale mamei, tata a zis: „Se pare că cel mai bun instrument sunt lingurile de lemn. Sunt ușoare și sună tare!”

Dacă tata avea simțul umorului, mămichii îi lipsea categoric, pentru că a dat din mâni și a declarat: „Instrumente populare? Niciodată!”

În clipa aceea eram la un spectacol, și, aruncând o privire în fosa orchestrei, mămica a remarcat harpista. Într-o clipă, s-a făcut lumină.

„Ce instrument minunat!” s-a extaziat mama. „E mare, deci n-o să se ducă singură la școală, va avea nevoie de un însoțitor! Foarte bine, o să fie mereu sub supraveghere!”

Și așa a început drumul crucii unui copil, viitor geniu. Am petrecut multe ore stând aiurea, în spatele harpei. De fapt, aveam parte și de bucurii simple. Din când în când, mama pleca în turnee și atunci puteam trage chiulul: stăteam pe canapea cu o carte în mână și îmi treceam

piciorul peste strune. În felul acesta scoteam niște sunete incredibile. Dar, pe de o parte, tata, profesor de matematică, nu avea nici cel mai mic simț al ritmului, iar de cealaltă parte, de obicei de sub degetele mele nu ieșeau deloc melodii minunate. Mama ar fi înțeles imediat despre ce este vorba!

Uram harpa ca pe un om, îi trăgeam șuturi și o ciupeam, dar în clasa a opta mama a anunțat: „Copilă, ai talent. O să ne pregătim pentru Conservator.”

Am ridicat din umeri. În carnet, la toate obiectele se adunau, în șir ordonat, numai note de 7. Probabil că într-o asemenea situație, conservatorul e cea mai bună ieșire. Mămica a tras toate sforile posibile și am fost admisă.

Mulți își amintesc anii studenției drept cea mai frumoasă perioadă din viață, dar pentru mine studiile par un monolit gri-închis. Nu mi-am făcut prietene, iar profesorii, observându-mi imediat „talentul”, nu prea își dădeau osteneala. M-am târât cumva de la un an la altul, până am ajuns la diplomă. Viitorul mi se prezenta îmbrățișând harpa odioasă.

Între timp, tata a murit și nu puteam să o supăr pe mama spunându-i că renunț la studiile muzicale. Era 1984, anul de dinaintea perestroikăi. Mămica a mai apelat o dată la cunoștințele ei și am fost angajată la Filarmonică. Pe lună aveam cinci, șase concerte.

Țineți minte că în anii aceia era răspândită noțiunea de „încărcătură”? Să spunem că dumneavoastră cumpărați de la librărie o carte extrem de rară de-a lui V. Pikul și trebuie să mai plătiți în plus pentru un volumaș de versuri al poetului Pupkin, *Clasa muncitoare pășește cu pași mari*. Nu-l vreți pe Pupkin? Nu-l primiți pe Pikul! Așa și eu cu harpa mea. Poporul așteaptă muzică de estradă, un umorist, în cel mai rău caz niște jongleri sau dresori de câini. În schimb, apare un prezentator care, dându-și ochii peste cap, anunță: „Saint-Saens, piesă pentru harpă.”

Și, pășind greoi cu pantofii de lac, pe scenă apăream eu, în rochie albă de concert, și mă apucam, fără prea mare succes, să ciupesc nefericita harpă. Astăzi probabil ar zvârli după mine cu roșii stricate, dar la jumătatea anilor optzeci publicul era altul, mai intelectual și mai milos. Toți își dădeau seama că harpista este un supliment la Kobzon sau Leșcenko. Chiar băteau din palme, cu destulă zgârcenie însă.

Așa au trecut șapte ani. Apoi, mama și-a dat seama. Fetița ei iubită avea aproape treizeci de ani, dar cavaleri tot nu apăreau. Și cum aș fi putut eu să fac rost de ei? Mă duceam în vizite numai cu mama,

mergeam împreună în concediu, iar prietenii tot nu apăruseră! Mămica s-a agățat din nou de agenda telefonică. În viața noastră a început o nouă perioadă – eram scoasă la târgul de mirese! Din nou, nimeni nu se întreba dacă vreau să mă mărit sau nu! Pe mămica era pur și simplu imposibil să o contrazici...

Unul după altul, mămica a respins toți candidații. Semion era mult prea bătrân, pe deasupra văduv, cu copii. Piotr era monstruos, Konstantin bea, Aleksei era foarte frumos, dar de o sărăcie lucie. Mămica voia un logodnic total incredibil – frumos, inteligent, bogat, intelectual, nebăutor și, dacă se poate, orfan, cu apartament și casă de vacanță. Lucrul cel mai interesant e că după un an de căutări intense a fost găsit un asemenea candidat: Mihail Gromov. Era nepotul celei mai apropiate prietene a mămichii și făcea afaceri cu foarte mult succes. Există un singur „dar”. Logodnicul abia împlinise douăzeci și patru de ani, iar eu în iunie împlinisem treizeci. E adevărat, problema vârstei nu preocupa prea mult părțile contractante. Adelaida Maksimovna, mătușa lui Mișa, voia să scape cât mai repede de răspunderea față de nepotul de care avea grijă încă de la moartea părinților lui, iar mămica era gata de orice pentru a-mi pune pe mână dreaptă o verighetă simplă. Ni s-a făcut cunoștință și ne-au căsătorit. Peste o jumătate de an de la nuntă, cu sentimentul datoriei împlinite, mama s-a stins. Adelaida Maksimovna a mai trăit exact o lună. Firește, am renunțat la concerte și zile întregi stăteam acasă, pe canapea.

Gospodăria o ducea Natașa. Eu și Mișa nu avem copii. Uneori îmi venea câte un gând: „Oare ar fi bine să iau un câine?” De două ori ne-am dus să ne uităm la cățeluși, dar am venit acasă dezamăgiți. Și apoi, trebuie să plimbi câinele, să-i dai de mâncare la ore fixe, să-l duci la veterinar și la expoziții – o grămadă de griji. Mai mult, acum vreo patru ani am făcut pe neașteptate o alergie groaznică și nu s-a mai pus problema animalelor de companie.

Zilele mele treceau monoton. Mă sculam pe la zece, făceam baie, apoi luam micul dejun, îmi beam cafeaua și mă așezam în fața televizorului. Urma masa de prânz și aproximativ o oră și jumătate de somn, apoi mă duceam fie la coafor, fie prin magazine... Într-un timp am încercat să mă duc la bazin, dar imediat am făcut pneumonie, iar la cursurile de aerobic am făcut o întindere groaznică la picior. Așa că s-a terminat și cu sportul. Uite, masaj făceam cu plăcere, îmi plăcea baia, numai că după o baie cu

aburi niciodată nu săream într-un bazin cu apă – cine s-a fript odată cu ciorbă suflă și-n iaurt.

Totuși, în viața mea extrem de plicticoasă exista o rază de lunii nă. Romanele polițiste. Adoram să citesc cărți pe teme polițiste și cumpăram volume cu sacii. Marinina, Dașkova, Serova, Iakovleva, Poliakova, ele au devenit prietenele mele cele mai bune. Cu ce bucurie mă apucam de o carte nouă! Un singur neajuns – cartea îmi ajungea exact o zi. Ei, de ce scriu așa de încet doamnele astea? Uite, nu aveam deloc ce face, iar la televizor dădeau atâtea prostii, că-mi cădea falca.

După ce mă instalai mai comod pe canapea, într-un munte de pleduri și perne, desfăcuți o ciocolată și îi spusei Natașei:

— Draga mea, fiți bună, duceți-vă pe bulevard și cumpărați ziarele *Cronici criminale, Petrovka 38¹* și *Megapolis*.

Natașa dădu din cap și se duse iute să îndeplinească ordinul. Mă întinsei pe sofa. Totuși, era bine că nu luasem un câine; acum ar fi venit aici, s-ar fi urcat pe mine, m-ar fi împiedicat să mă odihnesc...

O sonerie stridentă mă făcu să tresar. Ceasul arăta că e timpul amiezii. Evident, în graba ei, neglijenta de Natașa uitase cheile. Mă târâi de pe canapea, deschisei ușa și, în locul Natașei, destul de solidă, blondă, văzui o fată zveltă, cu părul negru.

— Sunteți soția lui Mihail Gromov? întrebă ea.

Nedumerită, dădui din cap. Tânăra îmi întinse o pungă mică și, repede-repede, începu să țină cu tocurile pe scări.

— Cine sunteți? mă interesai eu cu întârziere, dar ușa de la intrarea în scară deja se trântise.

În pungă găsii o casetă video și un bilet: „Uită-te singură.”

Aveam un video în birou. Mai întâi, pe ecranul televizorului apărură niște dungi cenușii, apoi se auzi un sforăit puternic și în fața ochilor mei apărură două trupuri goale. Tresării. Nu suportam pornografia. Cui îi dăduse prin minte să-mi trimită porcăria asta? Până să-mi vin în fire, acțiunea luă amploare, după o clipă bărbatul se întoarse și cât pe ce să cad jos: ochii lui Mihail se uitau drept la mine.

Urmăream evenimentele, împietrită. Camera indiferentă înregistrase tot, de la început până la sfârșit. Apoi, pe ecran apărură chipul fetei cu părul negru, cea care tocmai coborâse în fugă pe scară, și o voce

1 Adresa sediului central al poliției din Moscova.

fermecătoare, profundă se revărsă – o adevărată mezzosoprană: „Bună ziua. Nu ne cunoaștem, dar suntem legate de un fir invizibil. Dați-mi voie să mă prezint: Tania Molotova. Vârsta – douăzeci și cinci de ani, traducătoare. Vorbesc engleza, germana, franceza, araba, câștig foarte bine și sunt foarte frumoasă.”

Trebuie să recunosc că fata avea dreptate. O claică de bucle ca smoala îi încadra fața îngustă, cu un ten alb, ireproșabil. Ochi căprui uriași, gene pufoase, sprâncene precis arcuite... Nasul mic, gura ca a mării actrițe Brigitte Bardot. Și silueta era subțire – talie fină, picioare lungi, piept plin.

„Da, sunt frumoasă”, continuă fata zâmbind, „mai sunt și tânără. Aventura mea cu Mihail durează de un an și trebuie să recunoașteți că, din toate punctele de vedere, eu mă potrivesc cu el mai mult decât dumneavoastră. Mai există un detaliu. În curând voi avea un copil, iar el are nevoie de un tată. Mișa n-o să se despartă niciodată de dumneavoastră, e cuviincios la modul patologic și se teme să spună adevărul. Dar eu nu am nevoie să mă târăsc în fața dumneavoastră, de aceea vă rog să ascultați. Sunteți o leneșă fără talent, care își petrece viața sub plapumă, fără niciun rost. Mai mult, ați fost suficient de vicleană încât să strecurați în mintea nefericitului Mișa că suferiți de o boală incurabilă. Dar e greu să mă duceți pe mine de nas – sunteți o pierdevară, o ființă inutilă, incapabilă să facă un copil, și din cauza dumneavoastră fiul meu ar putea să nu aibă tată. Așa că iată ce vă propun. Intentați imediat divorț, chiar dumneavoastră. Puteți să vă păstrați bunurile materiale, Mișa va pleca numai cu un geamantan și va începe să vă plătească o sumă generoasă ca să vă puteți întreține. Doar nu sunteți în stare să câștigați nicio copeică... Nu vă faceți griji, noi doi o s-o întreținem și pe leneșă. Înțelegeți, între voi nu este iubire, iar relațiile sexuale sunt așa de rare, încât nici nu pot fi numite relații. Dacă nu acceptați aceste condiții, treaba dumneavoastră. Oricum divorțul va avea loc, numai că o să rămâneți cu doi bani, într-un apartament comunal, într-o cămăruță. Iar acum mai priviți o dată cât de bine ne simțim noi.”

Pe ecran apărură din nou trupurile goale. Simțeam cum lacrimile îmi curg pe obraz. Fata cu păr negru avea perfectă dreptate. În mod evident, aveam de la natură un temperament foarte slab. Adevărat, în primele luni de la nuntă am dormit în același pat, dar apoi Misa s-a mutat într-o altă cameră, motivând că nu dorește să mă trezească dimineața, când se pregătește să se ducă la serviciu. Oare când am fost aproiați ultima

dată? În iunie, pe nouă, chiar înainte de călătoria lui la Londra. Dar era deja noiembrie! Și restul era adevărat – eram o pierde-vară, o leneșă, incapabilă să câștig un ban...

Se auzi un ciocănit în ușa de la intrare și vocea bucuroasă a Natașei:

— Am adus ziarele!

Închisei repede videocasetofonul, îmi ștersei obrazii și strigai:

— Puneți-le pe oglindă!

Dar, firește, Natașa nu auzi și intră în birou. Când îmi văzu ochii roșii, întrebă imediat:

— Ați plâns? Ce s-a întâmplat? Au omorât-o pe Roza?

Ei, trebuie să fii mult prea proastă ca să crezi că stăpâna poate să plângă din cauza morții eroinei dintr-o telenovelă mexicană!

— Nu aerisiți bine pledurile, mă enervai eu. Uite, s-a declanșat alergia.

— Haideti să le spăl, propuse imediat Natașa și se apucă să smulgă așternuturile. Mă uitam tâmp cât de repede și de abil se mișcau mâinile ei mici. Și asta e posibil, bolborosi fata în casă. Ei, și de ce să vă supărați? Nicio grijă, nicio treabă, soțul e frumos, casa e plină. Ei, asta nu e viață, e basm.

Asta fu ultimul strop și, când fata dispăru în spatele ușii, începui să plâng în hohote, din rărunchi. De fapt, nu făceam parte din categoria istericelor și ultima dată plânsesem la înmormântarea mamei, dar în ziua aceea lacrimile curgeau de la sine, ca și cum aș fi mirosit ceapă.

După vreo două ore, când mă liniștii, eram în stare să gândesc. Ei, și acum ce să fac? Să las impresia că nu s-a întâmplat nimic? Să arunc caseta și să trăiesc liniștită mai departe? Nu, așa ceva nu era de mine. Mămica repeta mereu: „Copilă, soții nu trebuie să aibă secrete unul față de celălalt. Soțul și soția sunt același organism.”

Îi era ușor să gândească așa când îl avea acasă pe tata, care, în opinia mea, nici nu bănuia că pe lume există și alte femei în afară de soața adorată! Nu. Trebuia să vorbesc cu Mișa.

Mă dusei după agenda de telefon. Ei, unde ați mai pomenit o nevăastă care să nu știe pe de rost numerele de telefon ale soțului? Admirați-o, se află în fața dumneavoastră. Nu-l sunam niciodată pe Mișa, nici la serviciu, nici pe mobil.

La mobil nu răspundea și fusei nevoită să formez alte cifre.

— Firma Viforul, se auzi o voce plăcută de femeie în receptor. Vă ascultăm cu atenție.

— Cu Mișa, vă rog.

— Tu ești, Tanecika? se bucură interlocutoarea invizibilă.

— Nu, răspunsei eu încetșor, simțind că mi se pune un nod în gât. Nu, spuneți-i că-l deranjează soția.

Instantaneu, vocea deveni rece și oficială:

— Mihail Anatolievici s-a dus la o filială. Sunați-l pe mobil.

Cu degete tremurătoare, mă apucați din nou să apăs butoanele. „Tanecika!” Ați văzut? Păi tot biroul știa despre amantă! Până în clipa aceea nu mai fusesem nevoită să suport așa o rușine.

Încercăi cu încăpățănare să dau de el și, în cele din urmă, îi auzii vocea.

— Alo!

— Mișa, te rog, vino acasă.

— Ce s-a întâmplat? se sperie soțul meu. Te-ai îmbolnăvit?

— Sunt perfect sănătoasă, îl asigurai. Trebuie să vorbim.

— Draga mea, iartă-mă, sunt tare ocupat. În niciun caz nu pot veni mai devreme de nouă.

— Te rog, vino imediat. S-a întâmplat ceva neplăcut!

— Ce? Te-ai certat cu Natașa? Ca de obicei, soțul meu era deschis și tandru, dar în ultima întrebare simții ironie. Da, cea mai mare neplăcere care mi se putea întâmpla era un scandal cu fata în casă. Nu te tulbura, draga mea, mă liniști Mișa, o s-o dăm afară pe obraznică, angajăm alta. Nu-ți face bine să te emoționezi, începe migrena. Uite care-i situația: spune-i acum să se ducă acasă, iar tu întinde-te în pat și odihnește-te.

Aruncați receptorul pe canapea și începuți să mă uit pe fereastră. Pe trotuar alergau oameni: bărbați cu serviete, femei cu sacoșe, băbuțe cu cărucioare de copii... Toți se grăbeau undeva, numai eu nu aveam loc în acea sărbătoare a vieții, eu nu aveam motiv să ies din casă, nici încotro să mă îndrept.

În continuare, acționai automat.

Mai întâi îi pusei lui Mișa caseta pe pat. Apoi scrisei un bilet – „Vă rog să nu acuzați pe nimeni de moartea mea” – și îl prinsei cu un bold de pernă, după care mă dusei în hol și mă îmbrăcai cu grijă. Nici nu-mi trecea prin cap să închei acasă socotelile cu viața. Natașa ar fi chemat imediat Salvarea și tragedia s-ar fi transformat în farsă.

Hoinăream agale pe bulevard, simțind cum cizmele mele subțiri, de antilopă, se înmoaie. Pentru prima dată, nu îmi era frică de răceală. Ce rost ar fi avut? Cadavrele nu fac guturai.

Hoinăream fără rost de câteva ore prin Moscova și nu-mi puteam imagina deloc o moarte demnă. Să mă arunc pe fereastră? Mi-era foarte frică de înălțime. Să mă otrăvesc? Cu ce? Să mă spânzur? Păi nu aveam funie și nici nu puteam cumpăra, pentru că poșeta mea era acasă, pe oglindă, alături de mobil, portofel și chei.

Deodată, orașul se termină și începem o șosea lungă. Amurgul întunecat de noiembrie cuprindea încet capitala. Mă mânca nasul și mă apucă un strănut serios, simțeam că începe să mă doară gâtul. Nu, trebuia să închei cât mai repede despărțirea de viața asta opacă, altfel aveam să mă îmbolnăvesc. Pe șoseaua pustie apăru lumina farurilor. Când mă văzu, șoferul claxonă preventiv, dar eu deja zburasem în fața capotei. Se auzi un scrâșnet sălbatic, un pocnet, apoi în fața ochilor văzui pământul. Stând cu fața în băltoaca înghețată, auzii un strigăt:

— Nu! O, Doamne!

Și îmi spusei moale: „Sper că asta e tot.”

Nu știam de ce, patul meu începuse să se legene ritmic. Deschisei ochii și privirea mi se opri pe tavanul scund, acoperit cu piele artificială. Peste o clipă mi se dezmoțî și mintea – eram într-o mașină!

Încruntându-mă, mă așezai în fund și descoperii cu groază cizmele mele ude learcă, semănând cu niște comprese. De fapt, și fusta, și dresul, și paltonul arătau la fel de rău.

— Ai făcut ochi? auzii o voce înaltă. Blonda slăbuță de la volan trase repede pe dreapta și parcă pe marginea drumului. Iar acum răspunde, ticăloaso! Ce dracu' te-a apucat să te arunci sub mașina mea? De ce, dintre toate automobilele, l-ai ales tocmai pe al meu? Măcar înțelegi, cap prost, că puteai să mori?

Dădui din cap apăsător, privind-i fața răutăcioasă. Ochii destul de mari ai salvatoarei mele se înfipseră în mine ca niște cuțite. Rujul de un maroniu-deschis i se întinsese, iar pe cap se înălțau în toate direcțiile șuvițe tunse scurt. Probabil coafura mea arăta la fel de rău. Ridicai mâna și încercai să-mi netezesc părul zburlit.

— Ți-ai adus aminte de frumusețe! pocni femeia din palme. Ei, vită mai ești! Dacă ai hotărât să închei socotelile cu viața, îneacă-te în baia ta. Îți dai seama în ce situație m-ai pus? Și dacă te-aș fi călcat? Gata, primeam ani de închisoare și, printre altele, mai am și copii, mizerabilo... Deodată, vorbele ei mânioase încetară să mai ajungă la urechile mele. Doamne, ce ghinionistă mai eram, nu putusem nici să mă sinucid! Lacrimi grele îmi curgeau din ochi. Bine, bine, începu să bâiguie femeia, așezându-se pe bancheta din spate. Gata cu trasul mucilor. Pe neașteptate, îmi cuprinse umerii. Îmi afundai fruntea în scurta ei din blană de iepure mirosind a parfum și începui să urlu. Gata, se enervă buna samariteană. Hai, dă-i drumul: care-i durerea ta?

După ce scâncii o ultimă oară, înghițindu-mi lacrimile, începui să-i povestesc totul necunoscutei: despre mama, despre harpă, despre Mihail și caseta video.

Vreme de jumătate de oră, din gura mea se revărsară numai cuvinte incoerente. În cele din urmă, blonda oftă:

— Deci să înțeleg că nu ai unde să te duci? încuviințai din cap. Bine, atunci să mergem.

— Unde?

— La mine. Doar n-o să dormi pe stradă!

Mașina înaintă destul de mult pe străduțe și, în cele din urmă, se opri lângă un bloc-turn de opt etaje. Scara privea către lume cu ferestre lipsite de geamuri, iar în lift butoanele arse se șteau amenințător. Urcarăm până la etajul cinci, blonda scormoni în geantă și sună la ușă drăcuind. Imediat se auzi un lătrat pe mai multe voci și, instantaneu, ușa se deschise larg.

— A venit mămica! începu să urle un băiețel de vreo unsprezece ani.

Fără să vreau, mă trăsei înapoi. În holul strâmt se înghesuiau de-a valma o grămadă de animale – pisici și câini.

— Hai odată! Pumnul gazdei mă împunse în spate. Ce-ai înțepenit așa? Nu mușcă!

Mă strecurai cumva în spațiul de câțiva centimetri. Băiețelul sărea în jurul blondei.

— Na, îi întinse ea sacoșa mare, plină de cumpărături. Pune-o la loc.

Strigând bucuros, băiețelul porni în adâncul coridorului lung. Câinii și pisicile începură să galopeze după el.

— Ai venit în cele din urmă, remarcă destul de supărat un tânăr. Hai mai repede, se răcesc cartofii.

— Acum, gâfâi blonda scoțându-și ghetetele. Apoi se întoarse spre mine. Hai, dezbracă-te! De ce stai așa?

Ascultătoare, descălțai „compresele” și întrebai sfios:

— Unde sunt papucii?

— Caută acolo, arată gazda în direcția maldărului uriaș de încălțăminte, și dă fuga la baie.

După ce găsii cumva doi papuci de același fel, ajunsei în baie. Mamă, cum arătam! Cum nu se poate mai bine! Din oglindă mă privea o figură palidă, murdară de noroi; părul stătea zburlit în sus, ca un gard, rimelul se întinsese.

— Hei! începu cineva să bată la ușă.

Deschisei încetșor ușa. Un bărbat scund îmi întinse un prosop cam vechi, dar curat.

— Pentru mine?

— Pentru tine, pentru tine. Cu ce credeai că te ștergi? Cu cârpa? chicoti gazda și dispăru.

După ce mă aranjai cât de cât, mă târâi până la bucătărie.

În camera mare, cu două ferestre, era plăcut, cald. La masa rotundă

stăteau așezați câțiva oameni: blonda, tânărul, o fată și un băiat. În jur se înghesuiau câinii, iar pisicile obraznice se așezaseră pe chiuvetă.

— Așa, făcu gazda pe un ton poruncitor, acum o să facem cunoștință! Eu sunt Katia. Acesta este fiul meu cel mare, Serioja.

Tânărul zâmbi și, răsucindu-și tare mustățile, îmi zise:

— Sal'tare!

— Ea e soția lui, Iulia.

Fata îmi aruncă o privire iute și zâmbi, la rândul ei.

— Iar eu sunt Kiriușa, se băgă băiețelul în vorbă, fiul cel mic al mamei și fratele acestui...

Degetul arătător, murdar de cerneală, împunse aerul în direcția lui Serioja.

— Hai, mănâncă, porunci Iulia. Nu mai pierde timpul!

De sub masă se auzi un mârâit nemulțumit.

— Ei, hai, ia terminați mai repede războiul din Cecenia! se răsti Katia.

Câinii tăcură imediat, însă apoi începură să miorlăie pisicile.

— Câte animale aveți, oftai eu. O adevărată grădină zoologică.

— Ei, nu sunt chiar așa de multe, declară bucuros Kiriușa. Numai trei câini și două pisicuțe. Uitați, ei sunt mopșii Mul ia și Ada. Două boticuri absolut identice își fixară asupra mea ochii holbați, rotunzi, strălucitori. Niște monstruleți groaznici. Mandibula era împinsă înainte, nas aproape că nu aveau, pe frunte numai cute... Și mai e terrierul de Staffordshire, Rachel, turui neobosit băiețelul, scoțând cu piciorul de sub masă un câine roșcat destul de mare, cu fundul mare, cu o privire grea, deloc amabilă. Uite, pisicuța aia, negru cu portocaliu, e Semiramida, iar pe motanul alb îl cheamă Klaus... Și mai e... Plin de entuziasm, se năpusti în colț, spre frigider, și scoase un acvariu mare, în care se agitau niște hamsteri grași. Cel gri e Keșa, cel portocaliu Petia, iar cel negru Leonardo. În coș e broasca Gertrude. Vreți s-o aduc?

— O s-o arăți mâine pe Gertrude, îi tăie Iulia vorba și îl așeză pe Kirill la masă. Mâncați, că o să se răcească.

Aruncai mâncării o privire. Oala emailată plină cu cartofi fierți și tigiaia cu copane de pui grase, prăjite; alături, într-o oală roșie, un morman de salată stropită din plin cu maioneză... La noi acasă nu se mânca așa ceva. Copanele de pasăre conțin numai colesterol. Misa consuma numai piept, de dorit să nu fie pane, cu varză roșie...

— Nu vă jenați, zâmbi din nou Serioja. Dați-i drumul.

Oftând, mă apucaii să mănânc. Era oare bine să-i cer gazdei, ca desert, o tabletă de Triferment? Ficatul meu nu avea să suporte bomba cu maioneză și copane. Și apoi, ce familie ciudată! Fiul cel mare avea spre treizeci de ani, iar cel mai mic, după cum arăta, nu mai mult de unsprezece. Vârsta gazdei era imposibil de ghicit...

— Cum te cheamă? îmi întrerupse Katia meditațiile profunde.

Tresării involuntar. Tata a fost un mare original și, când am apărut pe lume, fără să stea prea mult pe gânduri, mi-a dat numele răposatei sale mame. N-ar fi fost mare lucru dacă bunica ar fi avut un nume obișnuit, ca Maria, Tatiana, Elena... Dar nu, o chema... Eufrosina. Normal, la școală și la Conservator mereu mi se spunea „Frosia”, numai așa. Cel mai greu moment era când trebuia să mă prezint necunoscuților.

— Eufrosina, băiguii eu.

— Ei, da, veni răspunsul, un nume remarcabil, rar. Deci Frosia. Nu cumva numele e Burlakova²?

Pur și simplu te ia plânsul; toți reacționau la fel. Apropos, numele meu e curat imperial – Romanova.

Serioja, Iulia, Katia și Kirill așteptau în tăcere. Până și câinii își deschiseră botul.

Minunându-mă încă o dată de mopșii monstruoși, vrusei să deschid gura... Ei, nu, pentru nimic în lume nu aveam să-mi dezvălui adevăratul prenume. Uram așa de mult numele Eufrosina! La fel de mult ca pe soț, ca și harpa. Mai bine spuneam primul nume care îmi venea în minte. Limba mea pronunță imediat:

— Evlampia.

— Ei, ca să vezi, se entuziasmă Serioja. Ce nume rar! Dar prescurtat cum vine?

— Probabil Lampa, chicoti Kiriușa, drept care mama îi altoi instantaneu o scatoalcă.

Îmi umplui disperată gura cu o lingură de salată respingătoare de bețișoare de crab. Doamne, de ce nu aveam noroc deloc?

Pentru dormit mi se așternu în sufragerie, pe canapea. Patul era e groaznic de incomod, îngust și tare, perna cam plină de cocoloașe, iar pătura mă gădila, strecurându-și firele tari prin cearșaful prea subțire.

² Eroină a unui film sovietic, fată simplă de la țară, care ajunge cântăreață de operă la Moscova.

După ce mă tot întorsei de pe o parte de alta, începui până la urmă să moțai, dar se pare că nu aveam parte de asta.

Ușa camerei se întredeschise, după ce scârțâi prelung. Mă uitai într-acolo. Probabil nu era nimeni, doar curentul. Somnul începu să mi se strecoare alene sub pleoape și deodată ceva greu, fierbinte, mi se trânti drept pe piept, cu un sunet amenințător.

— Aaaaa! începui să urlu.

Se auzi tropăit de picioare goale, apoi se aprinse lumina.

— Ei? întrebă Serioja, cu ochii mijjiți. Mereu urla noaptea sau doar când ești în vizită?

— Cineva m-a atacat, bâiguii eu, încercând să mă așez.

— Doamne, oftă tânărul, e imposibil să te odihnești la noi acasă! Era doar Mulia. Tu te-ai culcat în sufragerie, iar ea s-a obișnuit să doarmă aici, pe canapea. Uite, a venit la locul ei. Ca să vezi, ce prostie. Dă-te puțin la o parte.

— Cine e Mulia?

— Mopsul englez, îmi aminti tânărul. Mai e și Ada, dar ea doarme cu hamsterii. Nu te teme, Mulka nu mușcă, doar sforăie puțințel. Noapte bună.

Lumina se stinse, rămăsei în sufragerie. Fără să se deranjeze deloc, mopsul se întinse pe mine. Cățelușa, mică la vedere, se dovedi extrem de grea și de fierbinte. Încercai să o împing, dar Mulia nici nu tresări. Stătea cu labelle întinse, nemișcată ca o piatră. Mă uitai disprețuitor la animal. Să dorm în același pat cu un câine murdar! Cu toate că, la prima vedere, Mulia părea destul de curată și dinspre ea venea miros de gumă de mestecat cu aromă de mentă.

Deodată, labelle ei din față începură să se miște repede, cele din spate să tremure și, fără să deschidă ochii, mopsul se puse pe schelălăit. Începui să mă amuz: cum să nu! Vasăzică și câinii visează. Micul cățel plângea în continuare. Îi mângâiai cu grijă spatele gras. Mulia oftă și se liniști. Blănița mopsului era moale, pur și simplu mătăsoasă la pipăit. O mai mângâiai mecanic de câteva ori, minunându-mă de senzația plăcută, apoi oftai. „Ei, uite, ai atins un câine, trebuie să te duci să te speli pe mâini.” Dar tare nu aveam chef să mă ridic. Din senin, canapeaua deveni extrem de confortabilă, mopsul emana o căldură constantă și pufăia încet, deloc neplăcut. Ascultai timp de câteva minute respirația ritmică și, pe neașteptate, o mângâiai iarăși pe Mulia. Degetele mele atinseră din

întâmplare botul mic. Cățelușul își deschise ochii mari, somnoroși și îmi linse mâna cu limbuță roz și incredibil de lungă. Atingerea dură o clipă, nu fu nicidecum băloasă, ci ca și cum cineva mi-ar fi atins delicat palma cu o bucată udă, caldă, de piele de antilopă. Tresării: știam că animalele au viermi intestinali... Mulia oftă și mă privi din nou. Pe neașteptate, totul deveni liniștit și mă simțeam așa de bine, de parcă mi s-ar fi luat o piatră de pe suflet. Puțin probabil ca acest câine să aibă paraziți. Totuși, trăia într-o familie... După ce mă întorsei cu grijă pe o parte, închisei ochii. Se auzi furnăitul ritmic și, în aceeași clipă, micul mops se băgă sub plapumă și se lipi cu spatele de picioarele mele. Încercai să o dau afară, dar musafirul nepoftit furnăia întruna. Peste câteva minute tălpile înghețate mi se încălziră și, în cele din urmă, mă cuprinse un somn greu, profund.

— Dă-o încoace, dă-o odată! strigă Mișa.

— Ia-o singur, îi răspunse Natașa.

„Interesant. Ce i-o fi apucat pe soț și pe fata în casă?” îmi spusei moale, deschizând ochii. În aceeași clipă, din pieptul meu izbucni un țipăt. Pe pernă, chiar lângă fața mea, se odihnea boticul unei maimuțele. Dintr-un salt zburai spre ușă, trăsei de clanță și mă izbii cu capul de bărbia lui Serioja.

— Vai! strigă tânărul și se apucă de față.

— Vă rog să mă ierțați, băiguii eu, dar acolo e un macac, chiar în pat...

— Nu avem maimuțe. Desigur, dacă nu îl punem la socoteală pe Kiriușa, comentă Serioja și, după ce privi în direcția canapelei, începu să râdă în hohote: Păi e Mulia! Din cauza somnului ai confundat-o cu altceva.

Mă răsucii: micul mops stătea în mijlocul canapelei. N-o să mă credeți: zâmbea cu tot botul lui respingător.

— Bine! zâmbi Seriojka și dispăru pe coridor. De acolo se auzi imediat strigătul lui: Ei, oare cât poți să te pregătești? Întârzii din cauza ta!

— Nu știu unde sunt nici cizmele, nici căciula, răspunse Kiriușa. Mamă, o să mă duc fără căciulă.

— În niciun caz! se amestecă și vocea Katiei în mijlocul scandalului. Ai chef să te îmbolnăvești de meningită?

— Dar de ce Iulka poate să iasă fără căciulă? se indignă băiatul.

— Să ajungi tu la vârsta mea și atunci să mergi cu capul descoperit în noiembrie, i-o întoarse fata.

— Gata cu cearta, declară Katia. Ieșiți cu toții afară, imediat!

Se auziră foșnete și agitație.

— O clipă. Cine se duce cu câinii? întrebă Serioja.

— Eu, răspunse Katia. Bine, hai, fuga.

Ușa se trânti, se lăsă liniștea. Privirea mea căzu pe ceas – opt dimineața. Ce-i cu ei? Mereu se scoală așa de dimineață?

Deodată, de afară răzbi un strigăt:

— Mamă, aruncă-ne cheile mașinii. Le-am uitat în cuier.

— Ia te uită ce mai prost! spuse Katia supărată și începu să urle: Ține!

Oare ce cred vecinii despre asta? Sau toți se trezesc cum se crapă de

ziuă?

Deodată, Mulia sări de pe canapea și se făcu nevăzută pe coridor, țâcănind cu unghiile pe podea.

— Fetelor, la plimbare, anunță Katia și aruncă o privire în sufragerie. Fără machiaj, fața ei părea mai tânără și cumva mai simplă. Părul îi stătea ca mai înainte, zburlit în toate părțile. Te-ai trezit? Dădui din cap. Du-te fuga să iei micul dejun. Cafeaua e pe masă, restul îl găsești și singură în frigider.

— Dar unde vă duceți? întrebai eu sfioasă.

— Mă plimb cu crocodilii, mă lămuri Katia.

Mă trăsei involuntar înapoi. Vasăzică în casa aia erau și aligatori.

— Mulia, Ada, Rachel! începu stăpâna să urle.

Ghemul de câini alergători se rostogoli pe casa scării.

La bucătărie era dezastru. Pe masă se îngrămădeau în dezordine farfuriile cu resturi de ceva galben, o cutie începută de Nescafe, un castronel gol și câteva bucăți de brânză. Ceainicul emailat se răcise de tot.

Mă așezai la masă și mă întristai. Cam după o jumătate de oră, Katia se întoarse și anunță:

— Mamă ce frig e! Dar de ce nu bei cafea?

— Ceainicul s-a răcit.

— Ai fi putut să-l încălzești.

— Nu știu să aprind gazele cu chibriturile.

— Cum așa? se minună Katia.

Mă apucaii să-i explic cam haotic:

— Ei, la noi aragazul e electric...

— Oare la toate prietenele tale e la fel? continuă să se minuneze gazda, învârtind un buton. Eu tăceam și priveam flacăra albastră. Ei, uite care-i treaba, îmi zise Katia. Îmi dau seama că nu vrei să te duci acasă, așa-i?

— Mai bine mor.

— Bine. Am decis să te cazăm deocamdată la noi. O să locuiești puțin aici, o să pleci, o să stai pe picioarele tale, și apoi vom vedea ce-o fi mai departe.

— Dar nu am bani și nu pot plăti pentru cazare...

— Păi ce, am cerut plată? zâmbi gazda. Numai să ai în vedere că aici nimeni n-o să aibă grijă de tine.

— Nu, așa nu pot, îndrugai eu.

— Așteaptă, se enervă Katia. Îți propun să te angajezi la mine ca fată în

casă. Vezi și tu că apartamentul e mare; l-am făcut din două mai mici. Avem copii, câini și mereu vin la noi musafiri, rude. Poți s-o iei din loc. Eu nu sunt acasă niciodată, plec la șapte treizeci, vin după jurnalul de seară. Mâncăm și noi ce se nimerește, facem curat când se nimerește și, de fapt, spălăm o dată pe an. De mult m-am gândit să angajez un ajutor, iar acum ai apărut tu. Într-un cuvânt, s-a nimerit cum nu se poate mai bine – o soluție bună pentru amândouă. Ai și tu unde să locuiești și să câștigi un ban, eu am o fată în casă.

— Vedeți dumneavoastră, încercai eu să temperez entuziasmul Katiei, nu știu deloc să gătesc...

— Ca să vezi! pufni gazda. O să înveți. Mare lucru! Și apoi, în timpul săptămânii, acasă nu e nimeni până la lăsarea serii. Kiriuška se duce mai întâi la școală, apoi fuge la sală, face gimnastică. Seriojka nu apare mai devreme de opt, Iul'ka la fel. Nu e multă treabă. Dimineața îi trezești pe toți, îi pregătești, plimbi câinii, le dai de mâncare lor și pisicilor, cumperi mâncare, faci mâncare și apoi te odihnești. Auzind-o cum enumeră sarcinile, mă lua cu amețeală. O să plătesc o sută de dolari pe lună, anunță Katia. Mâncarea și celelalte sunt gratuite, se înțelege. Iar în privința lucrurilor tale, nu te neliniști. Diseară Serioja o să aducă din pivniță geamantanele, o să găsim și pantaloni, un pulover și o scurtă. O sută de dolari? Interesant. Oare cât îi plătește Mișa Natașei? Tot atât de puțin? Ei? mă zori Katia. Nu aveam ce face și capul aprobă singur. Minunat! sări Katia de pe scaun. Deci așa. Acum o să plec până pe la ora patru, iar tu rămâi aici. Bani sunt în dormitor, în comodă, cheile sunt în cuier. Apropo, știi să conduci?

— Nu, bolborosii eu.

— Nu-i nimic, anunță vioaie Katia. O să înveți. Și hai să trecem la „tu”. Dădu fuga în hol, îmbracă o scurtă neagră și puse mâna pe clanță. Da, încă ceva...

— Ce-i? întrebai eu pierită, așteptând să aud alte indicații. Ce-i?

— Să nu renunți niciodată. Ieșirea dintr-o situație fără scăpare se află acolo unde este și intrarea, turui Katia și plecă.

Începui să hoinăresc prin apartament. Chiar că era mare. Pe coridorul lung, în stânga și în dreapta se aflau camerele. Prima era sufrageria, apoi bucătăria, care în mod clar fusese construită din două încăperi. Vizavi era camera copiilor. Acolo domnea o dezordine groaznică. Tot spațiul era înțesat cu tot felul de lucruri aruncate. Cărți și jucării se amestecau de-a

valma pe birou, pe jos și pe rafturi. Lângă pat erau aruncate ambalaje de ciocolată... Apoi urma dormitorul lui Serioja și al Iuliei. Nici acolo nu era prea curat, dar se vedea mai multă ordine decât la Kiriușa. Lipite de bucătărie erau apartamentele stăpânei. Remarcai că era cea mai mică încăpere; nu cred că avea zece metri. O canapea, un fotoliu, un dulap... Pur și simplu acolo nu aveai loc să trăiești. La căpătâi se aflau teancuri de cărți. O luai pe cea de sus – Marinina. Următoarea – Daškova. Ca să vezi! Și ei îi plăceau romanele polițiste. Oare cu ce se ocupa? Se pare că în casa aceea nu duceau lipsă de multe. Adevărat, mobila era simplă, dar nouă. Toți aveau în cameră câte un televizor și, aparent, aveau două mașini.

Ultimele două camere fuseseră aranjate. Paturile erau acoperite cu pleduri și nu vedeam haine pe nicăieri. Probabil aș fi putut să ocup eu una dintre camere.

Următoarele două ore încercai fără succes să fac ordine. Dusei gunoiul, spălai vasele și făcui paturile. Așa de tare obosisem, că mă luă amețeala. După ce mă dusei în bucătărie, făcui un nes respingător, cu apă rece, și, simțind cum stomacul mi se strânge în mod neplăcut, îmi spusei: „Totuși, trebuie să învăț să aprind aragazul.” Apoi, din senin, telefonul începu să sune tare și tăios. Tresării și ridicai receptorul.

— Auzi, Lampa, se auzi din receptor, sunt eu, Katia. Îmbracă-te repede și du-te pe Volodaevski, apartamentul șapte, numărul nouă, stația de metrou Teatralnaia. Acolo locuiește Kostia Katukov.

— De ce să merg acolo? mă minunai.

— Nu mă întrerupe, se enervă Katia. Ia de la el o servietă mică, neagră, de piele, și adu-o la stația de metrou Dinamo. Vei fi așteptată la primul vagon, în direcția centrului, fix la amiază.

— Pur și simplu să intru și să cer valiza?

— Chiar așa. Spune: „Kostia, m-a trimis Katia după acte.” Și o să ți-o dea.

— Dar nu am pregătit cina și abia dacă am putut să fac puțină ordine.

— Nu-i nimic. Hai mai repede! mă zori Katia și închise.

Mă apuca să mă îmbrac aiurea. Banii chiar erau în dormitor, iar cheile în cuier. Mai rău stătea treaba cu hainele. Paltonul era stricat definitiv, cizmele încă nu se uscaseră. Fusei nevoită să deschid dulapul mare de lângă intrare, în care dibuii o scurtă roz-închis, iar în dormitorul Katiei găsii niște pantaloni potriviți ca mărime și un pulover. Mă îmbrăcai cu lucrurile care miroseau a parfum străin și strănutai. Totuși, era ciudat că

nu mă îmbolnăvisem și că – din nu știu ce motiv – alergia nu mi se declanșase.

În privința încălțămintei, mi se potriveau doar niște adidași foarte roși, iar după ce legai șireturile, ieșii pe scară. Căinii mă priveau tăcuți, cu ochi umezi, și le spusei:

— Bine, fetelor, să nu vă plictisiți. O să mă întorc repede.

Mulia și Ada începură să miște din cozile groase, răsucite.

Rachel lătră încet.

Metroul era în clădirea alăturată. Trebuie să spun că de mulți ani nu mai folosisem acest mijloc de transport, iar dacă e să fiu cinstită, nu mai luasem niciodată metroul după căsătorie. Mișa angajase un șofer care mă ducea unde aveam nevoie.

Lângă casă căutai în portofelul străin și, după ce scosei o hârtie de zece ruble, cerui:

— Dați-mi cinci piataci.

— Ce? strigă bătrâna de la ghișeu. Care piataci?

— Pentru automat, răspunsei. Vreau să intru la metrou.

— Draga mea, cum de ai dormit cinci ani? se minună băbuța, neașteptat de blând. Acum se folosesc cartonașe, iar de bănuții tăi pot să-ți dau două călătorii.

Dădui din cap și peste o clipă țineam în mână un mic dreptunghi de hârtie. Mersei cam douăzeci de minute. Blocul se afla aproape de metrou, mai în spate, dincolo de telegraf. Bucuroasă că ajunsesem la obiectiv, sunai la ușă. Liniște. Apăsai butonul din nou; pe vizor se văzu o umbră, ca și cum cineva ar fi scrutat musafirul nepoftit.

— Cu cine doriți? se auzi încet din apartament.

— Bună ziua, Kostia, spusei eu politicoasă. Nu ne cunoaștem, dar nu vă speriați, deschideți. M-a trimis Katia după servieta neagră, de piele.

Ușa se întredeschise foarte puțin. Continuum să zâmbesc din toate puterile.

— Stai puțin, porunci vocea și ușa se trânti.

Minunându-mă de acest fel ciudat de a primi oaspeții, mă sprijinii de toc. Ușa se întredeschise iarăși și o mână la a cărei încheietură lucea un ceas de aur îmi întinse un obiect care semăna mai degrabă cu o planșetă.

— Ia și întinde-o.

— Mulțumesc mult, răspunsei.

Ușa se trânti. Totuși, în țara noastră sunt mulți mitocani!

Lângă metrou se vindea hot-dog. O femeie vioaie și grasă, care purta cizme de pâslă, îmi făcu semn cu ochiul și strigă:

— Nu vrei ceva cald? Vino, am și cu muștar!

Mă întorsei demonstrativ cu spatele; nu aveam să pun în gură o asemenea prostie plină de toxine nici în ruptul capului. Totuși, hainele joacă un rol uriaș: când cobori dintr-un Mercedes, într-o haină frumoasă de nurcă, negustoresele obraznice nu sar la tine cu propunerea de a cumpăra niște produse prea puțin comestibile.

La Dinamo ajunsei cam în cincisprezece minute. Bine măcar că nu fusese nevoie să schimb metroul. Pe peron, Katia stătea așezată pe o bancă. Lângă ea se așezase un bărbat cât un munte. Pe gâtul gros ca o coloană se ițea un căpșor mic, neted, ca de șarpe. Katia mă văzu, dar nu se ridică. Fața ei părea chinuită, cumva cenușie, cu ochi căzuți în orbite și buze palide. Îți dădea senzația că e bolnavă și – într-un fel – lovită.

— Dă-o! ordonă omul, văzând că mă opresc lângă Katia.

— Dă-i servieta, bâigui femeia, într-o șoaptă sacadată.

Îi întinsei mica planșetă. Grasul mi-o smulse cu mâna stângă și, după ce se chinui puțin, reuși să o deschidă. Mâna dreaptă îi atârna nemișcată. Vasăzică, era invalid.

— Ei, jigodie, șuieră bărbatul, arătând geanta absolut goală. Ei, scârbă, ai vrut să mă păcălești.

Katia păli și mai mult și întrebă din nou, în șoaptă:

— Kostia ți-a dat-o? Te-ai uitat înăuntru? Nu ai pierdut nimic?

Mă simțeam jignită până în adâncul sufletului. Ei, drept cine mă lua?

— Kostia în persoană mi-a dat servieta asta. Și apoi, nu am obiceiul să umblu prin gențile altora.

— Tacă-ți fleanca! ordonă bărbatul.

Amuții.

— Cu mine vorbiți?

— Cu tine, păduche neînsemnat, veni răspunsul.

Katia tresări și spuse:

— El m-a păcălit.

— Nu, pisicuțo, susură grăsunul, neașteptat de blând. Tu m-ai păcălit, iar pentru treaba asta știi ce te așteaptă!

Katerina se încordă, în ochii ei albaștri se citea o groază sinceră; cu toate astea, vocea îi era fermă:

— Lasă-mă să plec. O s-o aduc chiar eu.

— De trei ori „ha”, fornăi namila. Ți-ai găsit prostul! Nu, nu, n-are decât să o caute asta.

În direcția mea se întinse un deget ca o sardea, cu o unghie destul de murdară, iar pe el, ca o șa pusă pe o vacă, ieșea vulgar în evidență un inel scump de aur, cu pietre mari, care de la distanță semănau foarte bine cu briliantele.

— „Asta” nu poate, răspunse apăsător Katia, nu e omul potrivit. Dă-mi voie s-o sun pe Lena.

— Asta-i bună! Acum o să stau să apar în fața tuturor muierilor tale, se enervă monstrul. Dacă-i asta, e asta.

Katia își plecă capul.

— Ia ascultă, îmi ordonă bărbatul. Aici au fost niște hârtii, câteva foi, și negative. O să le găsești și o să le aduci în același loc, la Dinamo, exact peste două săptămâni, în 17 noiembrie, la ora unu. Dacă nu faci asta, o să rămână numai fulgii din Katia!

Își mișcă supărat mâna dreaptă și în același moment Katia își ridică mâna stângă, care se afla între ei. Fularul căzu, iar eu mă holbai cu groază la cătușe.

Sărmana Katia era încătușată de muntele de slănină.

— Ce-ai belit așa felinarele? spuse răgușit grăsanul.

— Ce? întrebai eu, fără să înțeleg.

— Închide ochii, o să-i scapi pe jos! scuipe bărbatul. Ridică fularul și acoperă brățările.

— Ce? întrebai eu, din nou nedumerită.

— Ascultă, pupăză, nu cumva ai ieșit de la casa de nebuni? se agită grăsunul.

— Ia fularul și aruncă-l peste cătușe. Ce rost are să atragem atenția? spuse disperată Katia, apoi adăugă: Doar ți-am spus, Slava, că nu e omul potrivit.

— Gura! Repede! ordonă bărbatul și mi se adresă din nou: Ei, ai înțeles?

— Nu, dădui eu din cap. De unde să iau eu documentele?

— Din magazie, de pe raft, de unde urlă lupii. Caută.

— Stai puțin, Slava, îl rugă Katia. Lasă-mă să-i explic.

— Dar mai repede, ordonă „cavalerul”, m-am plictisit să-mi tot țin fundul pe aici.

— Lam pocika, spuse blând Katia, du-te din nou la Kostia și încearcă să

află unde a pus documentele. Numai să te străduiești mai mult, că altfel, mă tem, urmările o să fie mult prea grele. După ce-mi văzu fața lungă, adăugă repede: Nu te speria, cel mai probabil Kostia pur și simplu a confundat servieta. Are două la fel. Lui Serioja și Iuliei să le spui că am plecat în delegație, la Kemerovo. S-au obișnuit și n-au să se mire. Ai înțeles? Dădui din cap. Bravo, ești deșteaptă. O să ne vedem peste două săptămâni. Acum ține minte. Acolo sunt trei pagini de culoare albastră, o hârtie neobișnuită, n-o poți confunda, și patru fotografii cu negative. În ele o să vezi tot felul de oameni, în principal bărbați. Toate sunt într-un dosar roșu, iar pe el scrie „Combinat”. Ai înțeles?

Dădui iar din cap.

— Mișcă-te! ordonă muntele de grăsime și se ridică dintr-odată.

Se ridică și Katia.

— Lam pocika, șopti ea, te rog să te străduiești. De fapt, dacă nu vom avea noroc și n-o să ne mai întâlnim, te implor să nu-i părăsești pe ai mei. Nu au pe nimeni în afară de mine. Să le ții loc de mamă...

— Să mergem, își smuci brațul bărbatul și o trase pe Katia după el.

Ea se puse în mișcare, supusă, dar după ce se îndepărtă un metru se întoarse și strigă:

— Te rog, în numele lui Dumnezeu, nu-i părăsi! Să știi că ți i-am încredințat ție!

Mă trântii pe bancă și abia atunci îmi dădui seama cât de obosită sunt. Ziua fusese plină de griji străine, grele – mai întâi curățenia în casă, apoi călătoria, pe urmă, uitate, întâlnirea de groază. Minteă îmi funcționa încet. Și de ce nu chemasem miliția? Deși tânărul ăla zdravăn mai degrabă nu ar fi permis așa ceva... Și ce voise Katia să spună când pomenise despre copii? Deodată, urechile mele începură să ardă, iar pe spate îmi curgeau dăre de sudoare. Tocmai înțelesesem sensul cuvintelor ei. Dacă nu găseam documentele, Katia pur și simplu avea să fie ucisă, iar eu ar fi trebuit să devin mama lui Serioja, a lui Kiriușa, a Iuliei, a celor trei câini, a celor două pisici, a hamsterilor și a broaștei Gertrude. Doamne, nici nu știam care e numele lor de familie!

Ceasul arăta douăsprezece și jumătate și pornii din nou spre stația Teatralnaia. Dar de data asta nimeni nu răspunse la ușă. După ce mai apăsași o dată, de formă, pe butonaș, ciocăniți ușurel în ușă, iar aceasta se deschise pe neașteptate.

Mă trezii într-un hol destul de mare, aranjat cu mobilă scumpă, tapițată cu piele de culoarea laptelui condensat.

— Bună ziua! strigai. Kostia, răspundeți!

Dar ca răspuns primii doar liniștea. Se auzea doar cum curge apa în vasul de toaletă. Să fi plecat și să fi uitat să închidă ușa?

Pentru orice eventualitate, aruncași o privire în cameră și văzui pe o canapea mare, acoperită cu velur verde-închis, un bărbat care dormea liniștit. Bucuroasă, mă apropiai și spusei tare:

— Kostia, Katia vă roagă să îmi dați documentele: dosarul roșu cu șnur, cu inscripția „Combinat”.

Dar omul nici nu tresări. Tare adânc mai dormea!

Pentru prima dată mă aflam într-o situație atât de absurdă și ambiguă: eram un musafir nepoftit, într-o casă străină, lângă un bărbat străin, necunoscut. Dar nu aveam ce face, oricum trebuia să-l trezesc. Aveam mare nevoie de documente.

— Hei! strigai eu puțin mai tare. Bună ziua și răspundeți, vă rog!

Nicio reacție; omul nici nu tresări, cum fac de obicei oamenii care se trezesc. După ce ezitai puțin, îl trăsai de umăr. Pe neașteptate, trupul se răsuci repede și se întoarse pe spate. Scosei un țipăt. Trăsăturile cândva frumoase, nobile ale bărbatului erau schimonosite de o grimasă post-mortem. Aproape că nu mai avea față: în loc de nas, o gaură groaznică; un ochi era închis, celălalt, privind împietrit, se pironise în tavan. Gura alunecase groaznic într-o parte, dar și mai îngrozitoare erau mâinile – din sacou ieșeau niște cioturi însângerate.

— Hei, șoptii eu, simțind că mi se strânge stomacul. Hei, ce-i cu dumneavoastră? Ați murit?

Dar omul continua să privească tăcut lustra. Doamne, iar eu îl țineam de umăr!

Mâna i se întinse, picioarele se prăvăliră spre fereastră. În aceeași clipă, greața mi se ridică în gât, mă năpustii spre toaletă, intrai iute în baie și

mă aplecai deasupra chiuvetei. Trupul îmi tremura destul de mult din cauza frisoanelor, iar după ce îmi venii cât de cât în fire, mă sprijinii de mașina de spălat nouă. Ei, și ce să fac? Să chem miliția? Total imposibil. În primul rând, ar trebui să explic cum și de ce ajunseseam în apartament, iar în al doilea rând – și asta, mă rog, era lucrul cel mai important –, angajații organelor de ordine publică mi-ar cere actele... Nu, asta era pur și simplu imposibil. Poate că Mișa făcuse deja anunțul despre dispariția soției, iar eu nu voiam în niciun caz să mă întâlnesc cu soțul meu. Aveam o singură soluție – să plec de acolo cât mai repede, până nu apărea cineva. Deși, judecând după periuța de dinți singuratică din pahar și parfumurile exclusiv masculine de pe raft, Kostia fusese burlac.

După ce îmi adunai rămășițele de voință, mă strecurai până la ușa de la intrare, cu ochii mijiți, pentru a nu mai da cu ochii de cadavru. Mâinile apucară de la sine poșeta, picioarele ieșiră pe scară. Începu să huruie liftul; speriată, o luai la fugă pe scară și îmi trăsei sufletul numai când ajunsei la metrou. Asta mai lipsea, ca vreo tanti vigilentă să-mi rețină semnalmentele și să raporteze miliției.

După ce mă relaxai pe scaun, închisei ochii și îmi întinsei picioarele. În clipa aceea, tălpile mele primiră o lovitură destul de dureroasă. O babă grasă, care trăgea după ea o geantă murdară, pe roțile, șuieră cu răutate:

— Iote ce s-a prăvălit! Nu lasă oamenii să treacă.

Îmi strânsei picioarele; băbăția de vizavi de mine, într-un palton verde, groaznic, declară:

— Chiar așa. Țstora ar trebui să le rupi etichetele. Când nu știi să te comporti într-un mijloc de transport, ia taxiul, dacă ai mijloace!

Fața ei roșie se întunecă de furie, iar buzele se strânseseră până se transformară într-un fir subțire. Mă mulțumii să oftez; nu, e mult mai bine în Mercedes, cu șofer personal.

Ușa apartamentului se deschise cu greu, iar ghemul de câini care schelălăiau mi se aruncă la picioare. Mopșii mă întâmpinară ca pe o rudă, Rachel manifestă mai puțin entuziasm. Mai întâi câinele de Staffordshire fugi la bucătărie, apoi aduse în bot lesa și o puse, din nu știu ce motiv, pe prag. Îmi spălai mâinile cu grijă și, frântă de oboseală, mă prăbușii pe canapea. Tare mai voiam să dorm. Trupul îmi era cuprins de o oboseală groaznică, picioarele îmi erau grele ca plumbul, gâtul mă supăra. Pentru profilaxie, trebuia să iau două tablete de aspirină, dar nu aveam putere să le caut.

Mă trezi o discuție pe un ton ridicat.

— Nici pâine nu este! strigă Kiriușa. Tare vreau să înfulec ceva! Iul', fă niște omletă cu crutoane și ceapă.

— Păi chiar tu ai spus că nu e pâine, răspunse fata și ordonă: Fuga la magazin! Cumpără ceva să pregătim repede.

— Ce porcărie! încep să urlu Serioja. Cine a făcut pipi pe hol?

— Acuși o să se dea de gol! răspunse vioi Kiriuška.

— Hai, dă fuga după pelmeni³, poetule! strigă fratele mai mare și spuse mai încet: Balta e mică, deci nu e Rachel vinovată. Ei, mopșilor, recunoașteți. A cui e treaba?

Se auziră niște pocnituri înverșunate.

— Nu-i atinge, spuse Iulia. Nu sunt vinovați câinii. Pur și simplu nu au fost scoși afară la timp. Unde s-o fi dus Katia? Spunea că o să stea toată ziua și a plecat. Nu a cumpărat de mâncare, nu a scos câinii...

Ridicându-mi cu greu capul de pe pernă, strigai:

— Katia a plecat în deplasare!

Pentru o secundă, pe hol se făcu liniște, apoi Iulia și Seriojka dădură buzna în sufragerie.

— Unde? întrebară ei în cor.

Mă pierdui: nu știu deloc să mint. De fapt, până atunci în viața mea nu existaseră secrete.

— A spus ea un oraș, ceva cu „K”.

— A, am înțeles, oftă Serghei. Kemerovo. Ei, mamă, mare figură mai ești. Dinadins nu ne-ai spus ieri.

— Uite ce șmecheră, spuse Iulia. Știa că n-o să fim de acord să lucreze în concediu...

— E în concediu? întrebai eu, fără să știu de ce.

— Da, răspunse tânărul. De ieri e în concediu, iar azi, mă rog, s-a fofilat, s-a dus după bani. Doar am spus că o să trăim foarte bine și fără alte câștiguri suplimentare. Iar acum nici n-o să dea telefon, ca să nu ne certăm!

— Ascultă, Lampa, întrebă Iulia rar, dar tu ești de mult acasă?

Mă uitai la ceas. Ca să vezi, dormisem aproape patru ore!

— Am venit pe la trei.

— Ei, poftim! făcu Iulia fierbând. Nici câinii nu i-ai scos afară, nici la

3 Un fel de colțunași cu carne.

cină nu te-ai gândit!

Privii pierdută fața ei supărată.

— Trebuia să ies cu câinii?

— Desigur, răspuse Serioja, doar nu știi să folosească toaleta. Știi ce baltă e acolo pe hol?

— Vă rog să mă scuzați, băiguui, dar niciodată nu am trăit alături de animale...

— Asta e foarte clar, rezumă vioi Serioja. Bine, o să mă duc eu să plimb fetele.

Ușa se trânti și Kiriușa întrebă:

— Dar cine a comandat pelmeni?

— Vin, răspuse Iulia și imediat, din hol, se auzi vocea ei nemulțumită: De ce ai luat unii așa de scumpi? Data viitoare să iei Daria.

— Nu sunt comestibili, spuse Kiriușa. Coca e groasă, înăuntru au numai funii.

— Sunt vine naturale, curate din punct de vedere ecologic, zâmbi Seriojka. Ei, doar cine pune în pelmeni semipreparați carne adevărată?

— Taci, că acum vomit! strigă Iulia.

Începură să mă doară tâmplele. Familia asta făcea mult prea mult zgomot. Ar fi fost mai bine să mă duc la culcare, aveam impresia că mă ia migrena. Dar nici vorbă de așa ceva. În prag apăru Iulia și îmi comunică:

— Seriojka plimbă câinii, Kiriușka s-a dus după pâine, eu fierb pelmenii, iar tu spală balta.

— Cu ce?

Iulia chicoti:

— Cu cârpa, desigur. Cu ce altceva?

— Unde e?

— Ca la toată lumea, în baie. La tine acasă ții în dormitor cârpa de șters pe jos?

Simțind cum mi se învârte durerea în cap, abia mă târâi pe hol. Acasă nici nu știam unde ține Natașa cârpele. Găsii o bucată de prosop sub chiuvetă. O înmuiai cum trebuie și pornii spre coridor. Nu știi de ce, dar balta, în loc să dispară, se făcu și mai mare. Mă apucau să strâng apa de pe podea.

— Ei, ascultă, îmi zise Iulia uimită, privind scena, tu nu ai spălat niciodată pe jos?

Sigur că nu. Toată viața îmi crușasem mâinile. O harpistă trebuie să

aibă degetele sensibile, și apoi sănătatea șubredă nu-mi permitea să mă ocup de gospodărie.

— Dă încoa, amărâto! spuse fata și îmi trase cârpa din mâini.

Apoi aduse o căldare mică, roșie, stoarse îndemânatic fostul prosop și într-o clipită lichidă „oceanul”. Rămăsei înmărmurită: vasăzică nu trebuia să ud cârpa, ci să o răsucesc.

— Poți să verși găleata în vasul de toaletă? întrebă ironic Iulia și plecă.

După ce îndeplinii comanda, mă dusei în sufragerie și mă întinsei din nou. Capul mă durea îngrozitor.

— Lampocika, se auzi urletul lui Kiriușa, hai la masă!

— Nu vreau, răspunsei eu moale.

— Vino mai repede! nu se potoli copilul.

Fusei nevoită să mă ridic. Pe masă, o oală scotea aburi.

— Câți vrei? întrebă Serioja și, fără să aștepte răspunsul, îmi umplu farfuria. Ketchup, muștar, smântână...

Mă apucaii să scormonesc anemic cu furculița în ceea ce mi se dăduse. Ceilalți își umpleau abil și cu spor gura cu bucățile lipicioase de aluat care arătau respingător. Și mâncau pelmenii cu pâine. Evident, în casa asta nu auziseră de alimentație corectă.

— Ce bine e să mănânci ceva fierbinte când e frig, bolborosi Serioja, mijindu-și ochii de plăcere.

— Să nu-ți treacă prin minte să adormi, îl lovi în spate Iulia. Trebuie să speli vasele.

— O să le spele Kirka, ripostă soțul.

— Ați auzit de sfântu-așteaptă? începu să țipe băiatul. Știți câte teme ne-au dat? Iul'ka! N-are decât Iul'ka...

— În primul rând, nu Iul'ka, ci Iulecika, îl întrerupse fata, iar în al doilea rând, mi-am luat treabă pentru acasă, mâine am de pregătit un articol. Așa că, Serioja, pune mâna pe burete.

— O clipă, spuse tânărul. Mai țineți minte ce a spus mama ieri?

— Ce? întrebare ai casei într-un glas.

— Pe Lampa ne-a trimis-o din Petersburg Ninel' Mihailovna.

— Ei, și ce-i cu asta? îl repezi Iulia.

— Păi de ce a trimis-o? Ca să trudească la noi, pe tărâmul gospodăriei, ca fată în casă. Mama i-a stabilit un salariu, o sută de biștari. Nu-i așa?

Toți aprobară din cap.

— Atunci nu mai avem ce comenta, încheie Serioja și se întoarse spre

mine: Consideră că stagiul tău de muncă a început. Dă-i drumul. Și nu-ți fie frică, o să te ajutăm când vom putea.

— Bine, bolborosii eu, simțindu-mă într-o situație fără ieșire. Unde aveți mașina de spălat vase?

— Nu prea avem, răspunse cântător Iulia. Frecăm cu buretele și cu Fairy. Bine, eu nu am timp.

Și se strecură pe ușă. După ea zbură Kiriușa, iar ultimul, căscând, ieși Serghei. Eu rămăsei singură cu muntele de vase. Nu mi-ar fi trecut prin minte că o mână de oameni, după ce au mâncat la cină numai pelmeni, lasă în urmă atâta mizerie!

Patru farfurii adânci, trei goale și una plină, cești, farfuriuțe, furculițe, cuțițe, oala cu apă grețoasă, plină de grăsime, supiera...

În chiuvetă, în suportul de plastic, se afla un burete cu o înfățișare respingătoare, plin de zaț de cafea. Și cu ASTA mi se propusese să spăl vasele. Păi un asemenea obiect ți-e silă să-l atingi și cu penseta! Dar nu aveam alternativă.

Luai bucata de cauciuc cu două degete, ca pe un șobolan mort, și încercai să șterg grăsimea. Dar farfuria nu avea de gând să rămână curată. Aluneca, respingătoare, și cădea mereu în chiuveta foarte murdară.

— Ei, Lampa! se auzi în spatele meu.

Mă întorsei. Zâmbind, Iulia mă privea țintă.

— Ai spălat vreodată vasele? Ia Fairy, dă drumul la apă mai caldă. Apropo, mâine trezirea e la șapte.

Și, după ce pufni, plecă. Turnai ascultătoare săpun lichid, totul era mai vesel. Cam peste o oră, admirându-mi roadele muncii, rămăsei mulțumită. Din hol nu răzbătea niciun sunet. Stăpânii mei dormeau. Mă strecurai încetșor în sufragerie și o descoperii pe canapea pe Mulia, care sforăia liniștită. După ce împinsei cumva trupușorul ca de piatră al mopsului care mârâia, mă prăbușii pe pernă și îmi întinsei picioarele, care mă dureau îngrozitor. Niciodată nu obosisem așa. Prin somnul care se apropia se strecură un gând: „Azi nu ai făcut, ca de obicei, baia de seară, nu ți-ai aplicat masca. Dar despre ce mască vorbim? Nici pe dinți nu te-ai spălat.” De fapt, nici nu aveam cu ce. Deocamdată nu aveam periută de dinți. De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere.

Dimineața începu din nou cu strigăte pe mai multe voci.

— Ce coșmar! urlă Iulia. E nouă dimineața! Serioja, mai repede!

— Nouă! Începu să zbiere Serghei. Mai repede, Kirka, repejor!

Apoi intrară toți în fugă în sufragerie și începură să șuiere, ca un fierăstrău circular:

— Lampa, de ce nu ne-ai trezit?

— Trebuia să vă trezesc? Întrebai eu aiurită, încercând amețită să-mi dau seama ce oră e.

Privirea îmi căzu pe deșteptător. Nouă și cinci. Și de ce se agitau așa? Cine se trezește așa de dimineață?

— Aveam chiar mare nevoie să ne trezești, îmi transmise Serioja și dispăru pe hol.

Apoi se trânti ușa. Rămăsesem singură cu câinii. Nici nu apucaii să pun capul pe pernă, că se auzi soneria la ușă.

— Na, spuse Iulia și îmi îndesă în mână o gentuță. Scuză-mă, din greșeală am luat-o pe a ta! Luă mica poșetuță și strigă: Să scoți câinii afară!

Uimită, mă holbai la geantă. Nu, nu era mea, dar nici a Iuliei nu era. Deci a cui era? A Katiei?

— Lampa, aruncă cheile, le-am uitat pe oglindă! se auzi din stradă.

Scoțând capul pe ferestruică, îl văzui pe Serioja lângă un Ford alb, vechi.

— Să scoți câinii! îmi aminti tânărul.

Mă dusei în bucătărie și mă holbai la ceainic. Cele zece încercări nereușite de a aprinde gazul mă aduseră în pragul isteriei. Mâna scăpa chibritul și ochiul nu voia să se aprindă. În cele din urmă, îmi veni o idee: găsii un ziar, îi dădui foc și îl apropiiai de arzător. Prima victorie asupra modului de viață îmi dădu aripi și mă așezai să îmi beau cafeaua. Găsii în frigider numai un pachet de unt. Se așteptau să mă duc la cumpărături. Deodată, îmi ceva îmi trecu prin cap. Gentuța! Cu o zi în urmă, când plecasem îngrozită din apartamentul mortului Kostia, o luasem mecanic din hol. Eram obișnuită să apar mereu cu accesorii elegante. Deci pur și simplu furasem lucrul altuia. Și ce să fac? Bine, o să rezolvăm greutatea pe măsură ce apar. Mai întâi să plimbăm câinii.

După ce strigai cu voce vioaie „La plimbare!”, scosei turma în curte. Mopșii se așezară imediat lângă scară, Rachel se duse într-un tufiș.

Ca să vezi ce simplu. După ce considerai procedura încheiată, poruncii:

— Acasă!

Rachel își ridică spre mine ochii inteligenți și lătră delicat:

— Ham!

— Acasă! repetai.

Câinii se priviră nedumeriți, dar mă ascultară. Oare de ce erau nemulțumiți, din moment ce făcuseră pipi?

Acasă aprinsei din nou un ziar, încălzii ceainicul și făcui cafea. Ce să fac? Ce se va întâmpla cu Katia? De unde să iau hârtiile? Poate să las totul baltă și să mă întorc la Mihail? Dar în acel moment, în fața ochilor îmi apărură flăcăul ăla ca un hipopotam și Katia cea slăbuță, legată cu cătușele de el. Văzui din nou fața ei palidă și în urechi îmi pătrunse o voce nervoasă, cu intermitențe: „Lampocika, dacă n-o să ne mai întâlnim, să nu-i lași pe copii, nu au pe nimeni! Să știi că ți i-am încredințat ție.”

Spatele îmi transpiră subit. Păi o s-o omoare dacă nu duc documentele alea date naibii! Și tot restul vieții o să trăiesc cu senzația că am trimis un om la moarte. Să mă duc la miliție? Ei, nu...

Chiar în toiul acelor gânduri apăsătoare, Rachel intră și lătră din nou, delicat:

— Ham!

Mă uitai la ea.

— Ce vrei?

— Ham!

— Te rog să mă scuzi, nu înțeleg.

În momentul acela, mopșii intrară vijelios în bucătărie și holbară la mine ochii care semănau cu niște prune coapte. Era clar că toți câinii vor ceva.

— Ham! repetă Rachel.

Muliei și Adei le tremurau burțile pline de grăsime. Pentru a completa tabloul, apărură și pisicile, începând să urle de parcă erau tăiate:

— Miau, miau!

Pur și simplu Sodoma și Gomora!

— Dar ce vreți?

În clipa aceea, Rachel apucă oala goală și o aruncă la picioarele mele:

— Ham!

Totul deveni foarte clar: animalele voiau să mănânce.

În frigider găsii un pachet de unt, iar pe masă o franzelă albă. După ce făcui sandvișuri, i-l întinsei Muliei pe primul. Mopsul adulmecă și luă tratația. Untul Mulgătoarea și pâinea dispărură într-o clipită. E adevărat,

pisicile nici nu se apropiau de mâncare și continuau să miorlăie ca niște cimpoaie.

Mă dusei în hol. Bine, aveam să mă mai duc o dată în apartamentul ăla înfricoșător, încercând să nu mă uit la canapea, și aveam să caut documentele. Poate erau în birou sau în *secretaire*. Și voi înapoia și poșetuța.

Ușa era încuiată și împodobită cu o fâșie de hârtie șampilată. Trăsei fără folos de clanță și mă sprijinii disperată de tocul ușii. Gentuța îmi căzu din mână, zdrăngănind jalnic. O ridicai; în cădere se deschisese. Înăuntru descoperii un buletin pe numele Volkova Margarita Fiodorovna. Din fotografie mă privea o femeie destul de tânără și nu prea simpatică, purtând un „cozonac” de modă veche pe cap. Mai erau acolo și o pudrieră ieftină, un pieptăn, o batistă nu prea curată și o legătură de chei.

Mă uitai o clipă la cele două chei sofisticate, apoi introdusei una în gaura cheii. Se potrive de minune și se întoarse foarte ușor. Hârtia căzu. Ușa se deschise încet-încet. Mă strecurai în apartament și trântii ușa. Dacă mama ar fi aflat de așa ceva, nu m-ar fi crezut pentru nimic în lume.

În hol era cam penumbră, iar în cameră destul de întunecat. Într-adevăr, era o zi mizerabilă, norii atârnavu chiar deasupra capului. Pe canapea nu era nimeni și, nu știu de ce, în jur totul fusese acoperit de un praf extrem de mărunț, asemănător cu talcul.

Încercând să nu fac prea mare gălăgie, mă apropiai de birou și mă apucaii să deschid sertarele. Măinile răsfirau repede conținutul, dar nu găsii nimic interesant. Țigări, agrafe, un teanc de facturi, o cutie de Algocalmin, două scrisori...

Și deodată îmi ajunse la urechi sunetul yalei care se deschide. Că m-am speriat, e puțin spus. Trupul acționează mai repede decât mintea. Dintr-un salt zburai spre pervaz și mă ascunsei în spatele draperiei. Așa se ascunsese de următorii ei nu mai știu care eroină din romanelor polițiste atât de adorate.

Draperiile groase nu îmi permiteau să îl văd pe cel care intrase. Auzeam doar cum omul merge cu grijă prin cameră, în urma lui se auzea un foșnet și un bipăit ritmic.

— Alo, îmi ajunse la ureche o voce melodioasă de femeie, închipuie-ți, am întârziat. A fost cineva aici. Ușa nu e încuiată, e doar trasă, sertarele de la birou sunt deschise... Miliția? Puțin probabil. Dar ce le-ar trebui lor fotografiile de familie? Nu, a mai aflat cineva de asta. Dar cine? Se lăasă tăcerea, apoi necunoscuta invizibilă mai spuse: Crezi că Ritka le-a luat? Ei, de fapt ar fi putut să-i povestească ei. Bine, va trebui s-o scutur pe

cretină. O să mă ocup diseară de asta, dar acum mă duc la serviciu. La revedere, Slavka, ne mai auzim.

Se auzi un foșnet ușor, apoi apa curgând. Se vede că musafira folosise toaleta. Urmară pași ușori și sunetul ușii trântite. După ce stătui încă vreo câteva clipe nemișcată, pentru orice eventualitate, încercai să ies de sub pervaz. La drept vorbind, abia reușii. Picioarele îmi amortiseră, spatele își pierduse flexibilitatea, dinspre fereastră mai și trăgea curentul destul de tare, iar partea inferioară a corpului mi se transformase într-o bucată de gheață. Asta mai lipsea, să fac o cistită! În mod uimitor, migrena care mă încercase cu o seară în urmă se evaporase, nelăsând în acea dimineață nicio amintire. De regulă, durerea de cap mă vizita la ore fixe, o dată pe lună. Accesul ținea trei zile, pe care le petreceam în dormitorul întunecat, cu un mic lighean lângă pat, iar Natașa îmi punea comprese...

Când pusei pe podea picioarele înțepenite, pornii spre ușă și îmi dădui seama imediat că pur și simplu trebuie să vizitez „colțișorul meditației”. Toaleta era decorată cu gresie neagră, frumoasă, însă părea cam întunecoasă. Dar Konstantin, evident, era un filfizon. Toate accesoriile erau asortate – peria, raftul și chiar suportul pentru hârtie igienică.

Rupsei o bucată de „pipifax” și o băgai în buzunar. Mobilul stătea sub rola de pe raft. Ei, așa făceam eu mereu: puneam telefonul undeva pentru a-mi elibera mâinile, iar mai apoi uitam de el! Numai că nu prea aveam chef să-l las în apartamentului bărbatului ucis!

Înainte de a ieși pe scară, mă uitai pe vizor ca să mă conving că scara e pustie. După ce ezitai o clipă, luai poșetuța și o rupsei la fugă pe scări în jos.

Vântul înghețat de noiembrie mă lovi drept în față. Pe trotuar se învârtejea zăpada, iar eu aveam adidași în picioare, nu găsisem altă încălțăminte potrivită. Cizmele de antilopă se uscaseră, dar erau foarte subțiri și nicidecum destinate mersului pe străzile inundate de fleșcăială. Iar noroiul era peste tot sub picioare, în pofida puiului de ger. Ce vreme ciudată!

După ce mă zgribulii, zburai la metrou și mă așezai pe o băncuță. Ca să vezi! Documentele mai erau căutate de o femeie, iar ea bănuia că Rita le-ar fi luat. Poate că era vorba de Volkova Margarita Fiodorovna, a cărei gentuță se odihnea liniștită pe umărul meu?

Scosei buletinul și în două clipe aflai adresa – strada Tverskaia. Ceasul mare de deasupra capului arăta miezul zilei. Începui să gândesc rapid.

Drumul până acolo și înapoi mi-ar fi luat negreșit vreo douăzeci de minte. Ei, să spunem cam o oră pentru discuția cu duduiă... Aș fi luat documentele și m-aș fi întors acasă. Oricum, nimeni nu venea acasă mai devreme de șapte, aș fi apucat să scot și câinii, să cumpăr și mâncare și – lucrul cel mai important – aveam să fac rost de hârtii.

Plină de entuziasm, mă aruncau în vagon și, după ce mă trântii pe canapea, îmi trăsei picioarele sub mine cât putui mai mult. În tren nu era aproape nimeni. Călătorii rari stăteau cu nasul în carte. Ca să vezi, nu mi-aș fi putut imagina că poți citi în metrou. La întoarcere aveam să cumpăr un roman polițist și să îmbin utilul cu plăcutul.

Blocul înalt, construit la începutul secolului, îți bucura ochiul cu fațada lui de un roz cald, dar dinspre curte dădea la iveală un cenușiu neplăcut. Fie nu mai avuseseră var, fie stabiliseră că vine bine și întors pe dos. Ca în multe blocuri vechi, nici acolo nu era lift, și fusei nevoită să urc scările foarte mari.

Ușa se dădu de perete imediat și o femeie extrem de interesantă, cam de patruzeci de ani, mă întrebă binevoitor:

— Pe cine căutați?

Întinsei gentuța și întrebai:

— Ea dumneavoastră, Margarita Fiodorovna?

Dintr-odată, dama se schimbă la față; după ce se trase înapoi, spre coridor, strigă neașteptat de subțire:

— De la miliție, da? Ați venit după mine, da? îmi imaginai la iuțeală cum trebuie să procedez, dar Volkova, evident, îmi interpretase negativ tăcerea, pentru că spuse cu voce plângăreață: Vă implor, nu mă distrugeți! Ascultați, nu l-am omorât pe Konstantin, ascultați-mă numai... Ochii îi străluceau febril, gâtul și fruntea i se înroșiseră, iar obrajii îi deveniseră două pete albe. Să mergem, să mergem, mă rugă Margarita. O să spun tot și o să vă dați seama că ucigașul nu sunt eu. Intrați, vă rog!

În prima clipă vrusei să o liniștesc, să-i înapoiez gentuța și să-i cer hârtiile. Dar în minte mi se strecurase un gând: „Dar dacă nu mi le dă?” Mai bine o lăsam să povestească. Puțin probabil să-și deschidă sufletul pentru o necunoscută, dar în fața unei agente de la miliție era deja gata să își spună secretele...

Dând din cap în tăcere, pornii spre bucătărie. Camera mică pur și simplu strălucea: faianța bine curățată, chiuveta și aragazul lucitoare, un

ceainic electric alb, frumos...

— Cafea? Ceai? Începu să se agite gazda.

— Ceai, vă rog. De preferat Ceylon, fără zahăr, o rugai și, fără să fac vreo pauză, întrebai: De ce l-ați omorât pe Konstantin Katukov?

Margarita sări ca arsă:

— Doamne, nu am nicio legătură cu asta!

Pufnii. Dacă citești mulți ani la rând literatură polițistă, involuntar începi să gândești logic. Mai mult: la fel ca toți muzicienii, aveam memoria foarte dezvoltată.

— Nu trebuie să spuneți minciuni. Gentuța aceasta se afla în apartamentul lui Katukov, iar în ea sunt buletinul dumneavoastră și cheia de la apartamentul lui. Nu cred că le-ar fi încredințat unei femei total străine.

— Nu m-ați înțeles bine, se apucă să se scuze Margarita. Nu am nimic de-a face cu crima, dar pe Kostia îl cunoșteam foarte bine.

— Uite, povesteți totul, pe rând, ordonai eu, încercând să vorbesc cu voce fermă, apoi mă încordai și îmi adusei aminte cuvintele necesare: O recunoaștere voluntară vă ușurează vina.

Margarita apucă nervoasă un pachet de țigări Parlament. Voiam să o rog să nu fumeze, dar, după ce mă gândii puțin, tăcui. Las-o să se relaxeze. Norii de fum se ridicau spre tavan, iar odată cu ei începu să curgă lin și povestirea.

Margarita era casieră la un supermarket: stătea o zi la magazin, de la amiază până după miezul nopții, și o zi acasă. La ei alimentele erau scumpe, nu pentru buzunarul unui om simplu. Supermarketul se afla chiar în centru, de aceea clienții permanenți erau oameni foarte înstăriți. Ziua veneau doamne elegante, purtând haine de blană, încât nici nu mai aveai nevoie să cumperi reviste de modă; erau pur și simplu prezentări de modă de cea mai bună calitate. Spre seară, mai aproape de miezul nopții, clienții erau mai simpli, în special actori de la teatrele din apropiere. Terminau spectacolul și își aminteau de pâinea cea de toate zilele. Iar după ora unu începeau să vină clienți cu adevărat speciali. Tineri în scurte negre de piele, în blugi și cu pistoale de 9 mm bine ascunse, cel mai adesea îmbrățișând fete machiate strident, cu picioare lungi. Pe ei nu îi interesau lactatele, nici băcănia. Dădeau iama în rafturile cu vinuri, cumpărau semipreparate, dar se comportau politicos și, de regulă, îi lăsau imediat Ritei restul bacșiș. Schimbul Volkovei, o fată

frumușică, de douăzeci de ani, Olecika, se plângea că băieții se leagă de ea, că îi oferă bani și odihnă în afara orașului, dar de Rita nu se lega niciun bandit. De fapt, cumpărătorii în general nu se legau de ea. Fie nu era prea frumoasă, fie ieșea din calcul pe motiv de vârstă.

Konstantin a venit la casă pe la douăsprezece jumătate noaptea. Luase câteva cutii de conserve, crenvurști și o sticlă de ketchup Chili. Margarita a făcut bonul și l-a întrebat: „Știți că acest ketchup este incredibil de iute? Pur și simplu iei foc.”

„Adevărat?” s-a minunat cumpărătorul. „Ei, mulțumesc. Mă duc să-l schimb.”

Apoi au mai stat de vorbă, iar după două zile Kostia a venit din nou. De atunci a început să vină regulat, și Rita și-a dat seama că bărbatul e burlac și nu e strâmtorat. Mai mult, îi plăcuse de la prima vedere – păr de culoare închisă, ochi căprui, zâmbet frumos. Konstantin mirosea a parfum bun, în mod clar hainele nu și le cumpăra de la piața Cerkizovski, iar când plătea, punea adesea lângă casa de marcat un mobil și cheile mașinii. Într-un cuvânt, Rita a început să se îmbrace la serviciu ca de sărbătoare, să se vopsească cu grijă și chiar s-a ruinat ca să-și cumpere un parfum franțuzesc adevărat.

După o lună a început povestea lor de dragoste nepăsătoare. Nu erau speranțe deosebite nici dintr-o parte, nici din cealaltă, dar când se întâlneau, cam o dată pe săptămână, se distrau cum se cuvine, în principal în apartamentul de burlac al lui Katukov. Era un amant minunat, tandru, blând și mereu încerca să își satisfacă partenera. Și nu numai în pat. Îi dăruia fleacuri drăguțe, flori, revărsa asupra ei complimente. Cel mai probabil avea și alte femei. De vreo două ori Rita găsisse în baie niște ace de păr străine, dar nu făcuse din asta o tragedie.

Nu se pregătea să se mărite cu Konstantin. Două căsătorii nefericite îi tăiaseră de tot cheful pentru viața de familie. Nu o tulbura nici faptul că bărbatul vorbea foarte puțin despre sine. Amanta știa doar că lucrează la teatrul Rampa, dar nu văzuse niciun spectacol acolo.

„Nu am roluri prea mari”, zâmbea Kostia, „dar sper să fac rost de ele cu timpul.”

Legăturile plăcute au durat o jumătate de an. Totuși, evident, actorul o remarcase pe casieră din masa mare a femeilor, pentru că în urmă cu vreo două luni îi dăduse cheia de la apartament. Joia, dacă nu lucra, Rita venea pe la unsprezece, pregătea cina, călca, uneori făcea ordine... Apoi

mâncau împreună la televizor și se băgau în pat. Era un fel de imitație a unei vieți de familie, dar niciunul nu voia mai mult de atât. De fapt, când casiera a avut o criză de apendicită, Kostia și-a arătat partea bună: a dus-o la spital, a plătit chirurgia și chiar a venit în salon după operație, cu un pachet. Rita s-a uitat la borcanul cu chiftele făcute la abur și a zâmbit. În mod clar, tratația fusese pregătită de altă amantă – numai o femeie poate să potrivească mai întâi carnea și pâinea, iar mai apoi să le fiarbă în abur. Kostia mai degrabă ar fi cumpărat crenvurști... Dar gestul nu a jignit-o, ci, dimpotrivă, oricât de ciudat ar părea, a bucurat-o. Deci Konstantin chiar aprecia relația lor, din moment ce îi spusese unei femei să facă de mâncare pentru ea.

Cu o zi în urmă ea, ca de obicei, venise dimineață, pe la ora douăsprezece. A pus gentuța lângă ușa de la intrare și a vrut să se aranjeze puțin, dar deodată l-a văzut pe Kostia pe canapea. Rita s-a minunat și, spunându-și că amantul s-a îmbolnăvit, l-a strigat. Groaznicul adevăr a devenit evident imediat, îndată ce i-a căzut privirea pe fața lui Katukov. Fără să știe nici ea motivul, Margarita l-a răsucit pe nefericit din nou pe o parte și l-a acoperit cu pledul. Un gest prostesc, dar mâinile se mișcau singure, în afara voinței stăpânei lor. Minte a început să lucreze mai târziu, și i-a șoptit Mărgăritei să fugă. Femeia se temea să cheme miliția. A sărit pe scară trântind ușa și tot drumul până acasă a încercat să își dea seama dacă în apartament rămăseseră dovezi care ar fi incriminat-o. I s-a părut că nu. Ea nu ținea lucruri la Kostia, poate în agendă era trecut numărul ei de telefon, dar asta nu constituia o probă. Numai când a ajuns acasă și-a dat seama că își uitase poșetuța cu buletinul în hol la Kostia. Bine măcar că își lăsase cheile de la apartament la vecina și prietena ei, Nadenka. În ajun toți locatarii fuseseră avertizați să fie acasă, Mosgaz se pregătea să schimbe contoarele pe scară. Dar Rita nu voia să rateze întâlnirea și Nadenka i-a venit în ajutor.

Toată ziua Margarita Fiodorovna fusese îngrozită, făcând planuri cum să intre mai bine în apartamentul închis, dar nu îi venise nimic în minte. Noaptea a trecut aproape fără să doarmă, la nouă dimineața a sunat la serviciu și a spus că e bolnavă. Gândurile i se învârteau în cap și cu fiecare clipă groaza devenea din ce în ce mai mare.

— Credeți-mă, pentru Dumnezeu, n-am făcut-o eu, repetă Margarita Fiodorovna trăgându-și nervos nasul. De ce să-l fi omorât? Nu aveam niciun motiv.

— Cred că spunei adevărul, zisei. Acum vă rog să vă amintiți: nu v-a dat cumva să păstrați niște hârtii, câteva pagini de culoare albastră și niște fotografii?... Nu se aflau astea într-un dosar mare, cu legături, pe care scria „Combinat”.

— Nu, dădu din cap Rita. Niciodată nu m-a rugat să ascund nimic.

— Cunoașteți vreuna dintre femeile lui?

— Nu, răspunse Rita supusă și adăugă: De fapt, nici bărbați...

— Nu v-a făcut cunoștință cu nimeni?

— Nu, răspunse casiera descurajată, și din nou o crezui.

Doar în timpul lungii mele căsătorii cu Mihail făcusem cunoștință numai cu două familii. Acasă practic nu suna nimeni, toate mesajele ajungeau în mobilul lui Mișa.

La metrou, mă așezai din nou pe băncuță și îmi trăsei sufletul. Știți de ce nu mă îndoiam de cuvintele Volkovăi? Ea spusese că venise la douăsprezece ziua, deschisese yala cu cheia ei, iar mai apoi, îngrozită, o luase la fugă, lăsând poșetuța și trântind ușa mecanic... Apoi ar fi vrut să ia dovada, dar ușa era încuiată! Însă a doua oară eu apărusem pe la ora unu și găsisem apartamentul deschis. Prin urmare, cineva intrase în intervalul dintre douăsprezece și unu, luase documentele și plecase în voie. Cel mai probabil era o persoană apropiată lui Konstantin, pentru că folosisse cheia. Versiunea ușii sparte o respinsesem din start. Problema e că la ușa lui Katukov se afla montat un dispozitiv de închidere extrem de scump și de șmecher, produs de firma Abloy. Uite, asemenea încuietori împodobeau și ușile apartamentului lui Mihail. La vremea lui, soțul meu, om plicticos și insistent, a studiat o mulțime de încuietori și s-a oprit tocmai la asta. Cheia acestui „paznic” seamănă cu un bețișor în care sunt înfipite fâșiute de metal și acționează pe principiul magnetului, numai să nu mă întrebați cum anume, că oricum nu vă pot explica. Altceva e important: o spargere obișnuită nu ar fi funcționat în acest caz. Ea se bazează, vorbind simplist, pe un mic cârlig care agață arcul. Dar la dispozitivul Abloy nu există arcuri... Ușa de fier de la apartamentul lui Konstantin ar fi trebuit tăiată cu lampa de sudură, dar pielea roșie, frumoasă, nu fusese distrusă... Prin urmare, cineva mai avea o legătură de chei. Dar cine?

Răspunsul – o altă amantă. Probabil ea luase documentele. Dar unde să o gășesc pe dama asta?

Deodată, privirea îmi căzu pe ceasul mare – era patru fix! De cât timp

stăteam pe bancă, frământându-mi aiurea creierul? Trebuia să mă grăbesc, acasă mă așteptau câinii nescoși afară și frigiderul gol. După ce ezitai câteva momente, urcai și începuai să cauți o tarabă cu cărți.

Găsii un vânzător înghețat lângă McDonald's. Văzând o potențială cumpărătoare, se animă și se apucă să curețe cu măturică zăpada căzută pe folia de polietilenă. Gânditoare, mă uitai la noutăți. Pe măsută erau multe lucruri interesante. Apăruseră o Marinina și o Daşkova, iar alături mă atrăgea o copertă strălucitoare de-a Malășveii. Puțin mai încolo se vedea un roman de Poliakova. Și ea scrie minunat, nu te mai poți opri din citit!

În trecut, fără să stau pe gânduri, aș fi luat tot, iar șoferul ar fi dus zămbind pachetul la Mercedes. Dar în ziua aceea trebuia să merg singură cu metroul, apoi să trec și pe la magazin. Prin urmare, luai o Serova cu coperti de hârtie...

Deodată, în spatele meu se auzi o voce foarte cunoscută:

— Taniușa, ești sigură că vrei să intri în localul ăsta de proastă calitate?

Cât pe ce să întorc capul și îmi adunai toată voința pentru a nu urla de groază. Din Mercedesul elegant, parcat la doi pași de tarabă, ieșise soțiorul meu. Lângă el, înfășurată neglijent într-o haină blană, se afla fata cu părul negru, chiar acea Tania Molotova, eroina principală a înregistrării video care îmi schimbase radical viața.

— Vreau un hamburger, spuse prelung fata, capricioasă. Un sandwich gras, respingător, plin de colesterol...

— Dorința ta e lege, începu să râdă Mihail și, după ce o cuprinse pe după umeri, o conduse spre intrare.

Cu mâna tremurândă, îmi trăsei căciula mai mult pe frunte, deși era puțin probabil ca soțiorul să mă recunoască. Așa se și întâmplă. După ce privirea indiferentă îi alunecă spre femeia îmbrăcată într-o scurtă chinezească ieftină și purtând adidași murdari, Mihail trecu pe lângă mine, iar fata mă învălui în aura parfumului scump. Adulmecai fără să vreau: Coco Chanel. În cealaltă viață, era aroma mea preferată...

Deodată, de undeva din stomac îmi urcă spre gât un nod amar. Așa, carevasăzică! Soția dispăruse, cel mai probabil își luase viața, iar Mihail, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cutreiera cârciumile cu înlocuitoarea! McDonald's, ați văzut? Păi cu mine nu ar fi venit niciodată în locul ăsta... Oare soțul se duse la miliție sau, pur și simplu bucuros, o aduse pe fata asta în apartament și îi dăduse lucrurile mele? Totuși, deloc selectivă

era dama cea nouă. Fusesse de acord să termine flaconul cu parfum... Chiar așa! De ce să se piardă bunul?

Amăreala îmi ajunse în gură, iar din ochi lacrimile îmi curgeau șuvoi. Doamne, nimeni nu avea nevoie de mine, în afară de Katia...

— Doamnă, ascultați, spuse încet vânzătorul. Îmi îndreptai spre el ochii plini de lacrimi. Nu vă pierdeți cu firea, bâigui bărbatul. Dacă nu aveți bani pentru carte, v-o dăruiesc pe Serova.

Abia în momentul acela observai că strângeam la piept, febril, micul volum ușor boțit.

După ce ieșii de la metrou, intrai în supermarket. Așa, trebuia să pregătesc cina. Trecui mândră pe lângă carnea crudă de pui și pește; drumul meu era spre raionul de semipreparate congelate. După ce scormonii pe rafturi, găsii o pungă de cartofi pentru prăjit, apoi simții o aromă de prăjeală. Pui la rotisor!

De ce să mă chinui acasă, când puteam să iau de-a gata? Un singur pui pentru atâția oameni – e clar că nu ajungea. Dacă luam în calcul și câinii, trebuia să cumpăr cel puțin trei pui. Oare ce mănâncă pisicile? În minte îmi licări o informație despre pește și lapte, pescuită de undeva. După ce luai două pungi de Draga, mă îndreptai spre raionul cu pește și mă oprii în fața unor exemplare fără cap, înghețate, deloc apetisante. Îmi săreau în ochi denumiri necunoscute: mintai, hakki... Slavă Domnului, găsii în colț niște file de somon...

Căruciorul se umplea încet: unt franțuzesc, două pungi de legume, avocado și o cutie cu bețișoare de crab... Mă apropiiai de casă, abia respirând. O fată plăcută la înfățișare se uită la mine, apoi la cumpărături și întrebă:

— Să bag produsele sau întâi să facem socoteală?

— Cum e mai bine? mă pierdui.

— Mai bine să facem înainte totalul, oftă casiera, că ieri una a umplut la fel căruciorul și nu i-au ajuns banii. Ce mai durere de cap am avut, doar bătusem bonul.

Voiam să-i transmit vioaie că am cardul de credit, dar închisei gura la timp. Nu mai aveam cardul de credit; în buzunar era un portofel, dar nu știam câte bancnote sunt acolo și, la drept vorbind, de fapt nici nu mă gândisem la bani când umplusem căruciorul.

— Socotiți!

Fata mânuiește abilă calculatorul. Totalul nu era așa de mare. Calculând în dolari, ajungea cam la o sută, dar oricum nu îmi ajungeau banii, așa că fusei nevoită să renunț la trei sticle de apă Perrier.

Mai întâi mă întristai, pentru că beam numai Perrier, dar apoi chiar mă bucurai. Sacoșele foarte grele îmi lungeau mâinile și nu trebuia să le duc până la mașină, ci până acasă; mai mult, unei sacoșe i se rupse mânerul și blestemai totul pe lumea asta în timp ce pescuiam cutiile, sticlele și

pachetele căzute din ea.

Ușa de la intrare nu voia să se deschidă. După ce încercai fără niciun rezultat cu cheia, nici nu apucaai să mă minunez, că ușa se dădu de perete. În prag apăru Serioja, cu un sul de hârtie igienică în mână.

— Ei, Lampadel, spuse el încruntându-se urât, pe unde-ai hoinărit?

Minunată întrebare. Normal, fusesem la bal și mă întorsesem cu conserve! Trântii în hol sacoșele și spusei obosită:

— Am cumpărat de mâncare.

— Bravo, mă încurajă gazda, dar de ce nu ai scos câinii?

— Cum așa? mă indignai. Păi au făcut pipi chiar lângă scară...

— Au făcut doar pipi, zâmbi Serghei. Vino aici.

Deschise larg ușa sufrageriei și amuții. Vreo zece grămezi aromate zăceau amplasate în cele mai diverse locuri. În momentul acela îmi dădui seama, cu întârziere, că nici Mulia, nici Ada, nici Rachel nu veniseră în hol, parcă ascunzându-se îngrozite de fapta lor...

— Un singur lucru nu pricep, rosti gânditor Seriojka privind peisajul. De ce i-a apucat diareea? Doar nu au mâncat nimic gras. Dar cum ai venit tu, parcă au mâncat numai unt!

— Le-am dat la micul dejun un sandviș cu unt Mulgătoarea, spusei eu tristă.

— Câinilor?! se enervă de tot tânărul. Ce-i cu tine, ai căzut din pom? Păi li se dă unt doar ca laxativ!

— Dar în casă nu era niciun fel de mâncare!

— Dar asta ce e?

Serioja scutură în fața nasului meu o sacoșă.

Mă uitai la biluțele de un cenușiu-închis, prea puțin apetisante, și mă minunai:

— Ei mănâncă oroarea asta?!

— Este cea mai bună hrană uscată!

— Iartă-mă, nu știam.

— Bine, ce să mai vorbim, acum curăță, porunci tânărul și-mi trânti în brațe rola de hârtie igienică.

Cât timp adunam grămezile, veniră Iulia și Kiriușa. Băiatul se apucă să scoată cumpărăturile din sacoșe, din când în când strigând entuziasmat:

— Pui la rotisor! Bomboane de ciocolată!

— Păi ce, e Revelionul? comentă Iulia nemulțumită.

Totuși, fata avea un caracter respingător: dacă nu cumperi de mâncare,

e rău; dacă aduci sacoșele pline, iar se supără.

— Dar asta ce e? Începu să strige Kiriuşka.

— Avocado, răspunsei. E un fruct.

Băieţelul muşcă imediat marginea verde, ronţăi şi se încruntă:

— Ce porcărie! Parcă mănânci vată!

— Nu se consumă așa, îi explicai. Mai întâi e curăţat de coajă, apoi e tăiat în două şi se umple cu ceva. De exemplu, cu crabi.

Iulia văzu în mâna mea o cutie cu eticheta Cnatka şi scoase un fluierat:

— Păi câţi bani ai cheltuit?

— Puţini. O sută de dolari.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi fata spuse:

— Desigur. Scuză-mă, dar noi ne planificăm cam două mii de ruble pentru mâncare pe săptămână.

Ei trăiau o săptămână întreagă cu mai puţin de o sută de verzişori? Oare cum reuşeau?

— Dar am cumpărat numai cele necesare: unt...

— Franţuzesc, pufni Serghei, cu şaizeci şi două de ruble pachetul! Mai bine cumpărăm de-al nostru, cu treizeci. Şi dacă tot vorbim de asta, nici nu are rost să te duci la supermarket. La angro oricum e cu două, trei ruble mai ieftin.

— Şi unde se găseşte piaţa asta angro? mă interesai.

— Alături, la două staţii de troleibuz.

Pentru trei ruble economisite să te duci cu transportul în comun, Dumnezeu ştie unde, când la doi paşi de casă există un magazin bun! Într-adevăr, lăcomia omenească nu are margini!

— Somon! exclamă Iulia. Şi de ce l-ai luat? E două sute de ruble kilogramul!

— Păi, pisicile sunt flămânde!

— Voiai să le dai somon Semiramidei şi lui Klaus? exclamă fata.

Iar Seriojka adăugă veninos:

— Ascultă, Lampa, recunoaşte cinstit: ai lucrat înainte ca servitoare la Berezovski!

— Voiam să fie bine, mă apucau eu să mă apăr fără noimă. Pelmenii nu sunt buni de mâncat, puiul cu legume e mai bun. Apropo: copanele conţin numai colesterol, dar pieptul nu.

Din nou se lăsă tăcere. Apoi Iulia spuse oftând:

— Tu ştii unde lucrăm noi?

Dădui din cap.

— Mama e chirurg, explică Iulia, Serioja lucrează la o agenție publicitară, iar eu deocamdată studiez la facultatea de jurnalism și mai câștig un ban la un ziar. Pur și simplu nu ne putem permite în fiecare zi avocado, somon și bomboane de ciocolată... Desigur, Katia mai primește uneori plicuri de la bolnavi, iar Serioja aduce bani frumoși, dar trebuie să strângem pentru concediu, pentru îmbrăcăminte, să plătim pentru apartament, benzină, pentru școala lui Kiriuşka, și mai sunt încă patru bunici. Ei, doar n-o să le lăsăm să trăiască numai din pensie?

— De ce patru bunici? mă minunai.

Seriojka desfăcu o trufa și o băgă în gură.

— Mama s-a căsătorit de patru ori. Îți imaginezi câte soacre are?

— Ea le ajută pe toate mamele foștilor ei soți? Dar de ce?

Iulia zâmbi.

— Așa i s-a pus pata. Înțelege: două mii pe săptămână este limita pentru mâncare.

— Vă e ușor s-o certați, îmi luă Kiriuşa apărarea, pe neașteptate. Ei, nu știa omul. Acum să-l împuşcăm?

— Dar banii nici nu ne ajung până la salariu, rezumă Iulia.

— Eu am în pușculiță o sută de dolari, îi aduc acum! strigă băiețelul și dispăru.

— Kirka are dreptate, oftă fata. Haideți să mâncăm puii ăștia gustoși, oricum sunt aici.

Dar mie, nu știu de ce, nu îmi venea să mănânc și, spunând că am o durere de cap, mă dusei în sufragerie să mă întind pe canapea.

Probabil trebuia să îmi reevaluez serios obiceiurile. În viața de dinainte, o sută de dolari erau un nimic; în cea de acum, deveniseră o sumă importantă.

Ușa scârțâi, se auzi pocnetul ghearelor. Scâncii și-mi afundai nasul în pernă. În aceeași clipă, boticurile catifelate se apucară să mă împungă în ceafă. Îmi întorsei capul într-o parte și două limbuțe se apucară să îmi lângă repede lacrimile de pe obraz. Ca să vezi, Mulia și Ada veniseră să mă consoleze, deși, cui îi e milă de o nepricepută? Acum mopșii nu mi se mai păreau monstruoși. Dimpotrivă, boticurile lor teșite păreau fermecătoare. Ce lucru uimitor: nu miroseau deloc a câine. Blănița lor avea o aromă slabă de mentă, iar dinspre boturi venea miros de fulgi de ovăz.

— Lampa, nu mai plânge, spuse deodată unul dintre mopși.
Sării în sus de uimire și îl văzui la picioarele mele pe Kiriușa.

— Nu plânge, repetă băiatul, o să te ajut.

— Cum?

— Uite, îmi vârî el o foaie în mână. Ochii îmi alergară peste rânduri. „Programul zilei. Scularea la șapte, micul dejun, plimbatul câinilor. Trebuie să faci pipi de trei ori, caca o dată. Apoi de spălat vasele, de făcut curat în camere...” Mă uitai uimită la Kirka. Notase scrupulos toate obligațiile mele. Uită-te mai departe, porunci băiețelul. Pagina următoare se numea „Meniu”. „Micul dejun – cașă, pâine, brânză; cină – crenvurști, pelmeni, chiftele.” Asta am scris numai așa, ca model, anunță Kiriușka. Câteodată poți să faci și cartofi prăjiți sau să trântești o omletă.

Mă uitai cu mare respect la ajutorul neașteptat. Chiar îi trecuse prin minte o idee minunată. Dacă aveam mereu în fața ochilor o asemenea fițuică, mi-ar fi fost greu să mai uit ceva.

— Lampa! începu să urle Seriojka. Hai fuga aici, repejor!

Așteptându-mă la ce e mai rău, intrai în zbor în bucătărie.

— Vrei copan sau piept? se interesă Iulia, ca și cum nu se întâmplase nimic. Puii sunt o minune!

— Apropo, untul este excelent, spuse și Serioja. Parcă e de la Vologda.

Simțeam că mi-a pocnit în piept o sfoară foarte întinsă. Copiii în mod clar se străduiau să mă îmbărbăteze. În clipa aceea, Kiriușka începu să strige:

— Priviți, în hol avem un mobil. Seriojka, ți l-au dat de la serviciu?

— Nu! strigă fratele.

— Păi atunci, al cui este? insistă băiatul.

Vrusei să spun „al meu”, dar îmi dădui seama la timp că nu mai am mobil. Rămăsese în viața trecută, împreună cu cheile și portofelul. Dar pe ăsta îl luasem din apartamentul lui Konstantin, de la toaletă, de pe poliță, mecanic, pentru că mă obișnuisem să am mereu telefonul la mine. Se pare că devenisem o hoată profesionistă: mai întâi gentuța, apoi Siemensul.

— Al cui e? insistă Kirik.

— L-am găsit pe stradă, răspunsei eu încet. Trebuie să-l înapoiez posesorului, dar cum să-i aflu numele?

— Foarte simplu, răspunse Serioja privind aparatul. E înregistrat la Beeline, trebuie mers la firmă și întrebat pe numele cui e înregistrat. Fă asta, Lampa! Proprietarul o să se bucure! Poate o să-ți și plătească pentru

osteneală!

Îmi înfipsei în tăcere dinții în pieptul de pui. În mod clar progresam. În orice caz, minșisem atât de ușor și de firesc, de parcă m-aș fi ocupat cu înșelătoria toată viața.

Spălai vasele mai repede decât în ziua precedentă, apoi, după ce ezitai o clipă, ștersei aragazul. Fără urme de mâncare și pete arăta mult mai simpatic.

Noaptea nu putui adormi deloc. Pe canapea, în afară de Mulia, mai venise și Ada. Pur și simplu mă învârteam pe toate părțile, încercam să îmi strecor picioarele între ele. Dar, la drept vorbind, de fapt gândurile mă împiedicau să dorm. Unde să o găsec pe amanta lui Kostia, cea care avea cheile? Și deodată îmi trecu prin minte o soluție simplă ca bună ziua. A doua zi aveam să mă duc încă o dată la Margareta, aveam să iau de la ea cheile, să mă întorc la Konstantin, să pun la loc celularul și să caut agenda de telefon. De bucurie dădai din picioare, iar moșii începură să fornăie indignați.

Sunetul deșteptătorului îmi lovi creierul ca un ciocan. Căinii săriră jos, eu aterizai din pat. După ce ieșii în fugă pe coridor, începui să urlu:

— Pentru toți, sculara, repede!

Se auziră gemete.

— Încă o clipă, începu să scâncească Kiriușa. Numai puțin, nu mi se deschid ochisorii.

Legănându-se, Iulia porni spre baie, după ea veni și Seriojka. Aprinsei gazul cu ajutorul ziarului, trântii pe aragaz ceainicul și privii în sufragerie. Pe canapea se mai urcase și Rachel. Era clar că animalele nu au de gând să iasă de sub plapuma călduroasă.

La bucătărie, Kiriușa înghițea repede ceaiul, Seriojka ungea unt pe pâine. Iulia apăsă butonul, televizorul prinse viață și anunță: „Vă urăm o frumoasă dimineață de sâmbătă. Pentru cei care s-au decis să se scoale mai devreme în weekend...”

— Cum, e sâmbătă? începu să urle Kiriușka, scăpând cana. Lampa, te-ai prostit? De ce dracu' ne-ai trezit pe toți?

— Chiar așa, spuse și Serioja lung. De mult nimeni nu mi-a făcut așa de multe belele.

— Ha, mama ei! răspuse Iulia. Ei, ne-ai făcut-o!

Simțindu-mă ca o idioată perfectă, sării în hol și, supunându-mă involuntar ordinii impuse în casa aceea, începui să urlu:

— Mulia, Ada, Rachel, la plimbare!

Câinii răspunseră chemării și ieșirăm repejor în curte.

De data asta ne plimbarăm aproape o jumătate de oră și câinii dădură singuri fuga în scară.

Serioja, Iulia și Kiriuşka se înghesuiau pe hol.

— Auzi, Lampa, spuse fata gâfâind, închizându-și cizmele, din moment ce ne-am trezit așa de dimineață, o să ne ducem la piață. A venit iarna și Kiriuşka nu are nici scurtă groasă, nici ghete.

— Când vă întoarceți?

— Pe la ora șapte, nu mai devreme. Să scoți câinii, ordonă Serioja, și cei trei zburară afară.

Văzui cheile în cuier și zâmbii. Imediat se auzi un urlet:

— Lampa, aruncă cheile! Le-am uitat acasă!

Fără să mă uit, aruncaii legătura de chei pe ferestruică și mă apucaii să mă îmbrac. Aveam de gând să mă duc repede și apoi să mă apuc de treburile casnice.

De data asta, lângă scara blocului Mărgăritei se înghesuia multă lume. Erau și două mașini – Salvarea și un microbuz cu inscripția „Miliția”. Mă strecurai prin mulțime și vrusei să intru în scară. Dar un sergent tinerel întinse mâna, avertizându-mă:

— Stați puțin, să scoată întâi cadavrul.

Mă dădui la o parte ascultătoare și văzui o targă pe care era așezat un sac negru, cu o înfățișare neplăcută. Probabil unul dintre locatarii blocului murise în casă.

Ușa de la apartamentul Volkovei era larg deschisă. Minunându-mă, aruncaii o privire înăuntru. Un bărbat scund, plinuț, cu un dosar în mână, întrebă supărat:

— Pe cine căutați?

— Pe Margarita Fiodorovna.

— Sunteți rudă cu ea?

Tonul poruncitor, fără apel, nu lăsa nici urmă de îndoială – în fața mea se afla un reprezentant al autorităților. Dar nu prea îmi convenea să spun adevărul în acea situație și imediat răspunsul îmi țâșni din gură:

— M-au trimis de la serviciu, să aflu de ce nu mai vine...

— Numele?

— Al cui?

— Al meu, zâmbi milițianul.

— Nu-l știu, mă mirai eu. Doar nu ne cunoaștem.

Pentru o clipă, bărbatul mă privi cu ochi bănuitori, apoi oftă:

— Spuneți-mi datele dumneavoastră din buletin.

Tresării: „Ei, uite, mi s-a înfundat.” Dar pentru că mă obișnuisem în ultimele două zile să mint, limba trâncăni singură:

— Tatiana, Tatiana Pavlovna Molotova...

Agentul operativ notă ceva pe hârtie și spuse:

— Duceți-vă la supermarketul dumneavoastră și spuneți conducerii că Volkova nu va mai veni niciodată.

— De ce? mă minunai eu prosteste.

— A murit, explică anchetatorul. Dați-mi adresa și telefonul.

— Ale cui?

— Ale mele!

— Nu le știu!

De data asta bărbatul se enervă:

— Gata cu prostiile!

— Nu spun nicio prostie, mă indignai. Îmi cereți numărul dumneavoastră de telefon și adresa. De unde să le știu eu?

Anchetatorul oftă:

— Cetățeană, spuneți unde locuiți și care e numărul dumneavoastră de telefon.

Mecanic, spusei adresa lui Mișa și abia după aceea mă speriai. Doamne, ce făcusem! Nu era suficient că indicasem numele amantei, îi mai dădusem și coordonatele lui. De ce nu inventasem o adresă?

— De ce a murit? Infarct?

Inspectorul răspunse liniștit:

— O să vi se comunice. Mergeți afară.

— Totuși, este groaznic. Arăta foarte sănătoasă...

Dar milițianul mă împinse tăcut spre ieșire și în momentul acela începu să sune telefonul. Scosei aparatul:

— Alo.

— Tania, tu ești?

— Vă rog să mă scuzați, ați greșit.

În ureche auzeam tonul.

Milițianul se uită bănuitor spre Siemens și întrebă pe neașteptate:

— Deci lucrați la supermarket?

— Aha, strigai eu fugind pe scară. Sunt casieră.

Lângă scară, locatarii tulburați continuau să se înghesuie.

— Nad'ka a găsit-o, povestea o băbuță peltică. A intrat în apartament, iar Ritka era căzută între fereastră și masă. Și cât sânge! Nad'ka a fost cât pe ce să-și dea duhul! Oare cui o să-i rămână apartamentul acum? Margarita nu avea pe nimeni.

— Dacă faci infarct, ai hemoragie? nu mă putui abține să întreb.

Băbuța tăcu, iar apoi întrebă răutăcioasă:

— Păi cine te-a mințit că a făcut infarct?

— Păi doar așa a murit Ritka!

— Au omorât-o.

— Cum? întrebai eu, abia îngăimând.

Întrebarea era retorică, dar bătrânica drăguță o înțelese literal și se apucă să explice cu plăcere:

— Cu cuțitul de bucătărie. Nu s-a chinuit mult, sărăcuța. Ei, judecă și tu: dacă ar fi murit de moarte bună, de ce ar mai fi aici atâta miliție?

Mișcându-mi cu greu picioarele devenite de o tonă, ajunsei până la metrou și mă trântii pe băncuță. În ultimele zile, acest mijloc de transport începuse să-mi placă din ce în ce mai mult. Era curat, luminos, era cald, nimeni nu avea treabă cu tine, toți alergau cu limba scoasă și nu se uitau în stânga și-n dreapta.

Pipăii cu degetele marginea scurtei și făcui mental o sinteză neliniștitoare – două cadavre și niciun document. Se dusese ultima speranță de a ajunge în apartamentul lui Kostia și de a găsi agenda de telefon. Dar Ritei îi scăpase faptul că el fusese actor la teatrul Rampa. Mă gândeam să mă duc acolo, să îi întreb pe colegii lui, poate avea să iasă ceva la lumină.

Nu sunt mare amatoare de teatru și în templul Melpomenei merg rar, dar cunosc teatrul Rampa. Acum câțiva ani s-a pus în scenă un spectacol scandalos și toată lumea bună și-a făcut apariția la premieră. Evident, eu și Mișa ne aflam în rândul al treilea. În ziua aceea purtam o rochie neagră, iar ca bijuterii, niște cercei de diamante. Eu sunt indiferentă față de bijuterii, dar Mișa spunea adesea: „Soția este vitrina familiei. Pune pe tine mai multe pietre, că o să creadă că-mi merg rău afacerile.”

Intrarea principală era închisă, fusei nevoită să intru prin curte. Lângă ușă, la o masă, un bărbat mare citea un ziar.

— Cu cine doriți?

Pentru o clipă mă pierdii, apoi bâiguii:

— În legătură cu Kolia Katukov...

— A sărit până n-a mai putut, spuse deodată gardianul extrem de răutăcios. A tot umblat cu femeile altora, și-a făcut de cap...

— De ce vorbiți așa? Omul a fost omorât...

Bodygardul dădu din mână:

— De mult îi ducea glonțul dorul. E o mizerie, nu bărbat. Și ce de mai muieri dădeau năvală asupra lui – vai de mama lor! numai una și una. Halal artist! Pfui, mi-e și silă când aud. Păi avea trei roluri mari și late și în fiecare spunea două cuvinte. Asemenea actori, dacă-mi permiteți, există în jumătate din Moscova. Uite, anul trecut am ieșit și eu pe scenă, am dus un cufar în spectacolul *Boieroica Morozova*, și ce, acum să fiu cu nasul pe sus? Da, se pare că tare îl mai călcase pe bătăături Konstantin pe omul ăsta... Mergeți în camera doisprezece, își schimbă deodată omul de la pază tonul mânios într-unul mai blând. Acolo e administratorul, Lev Valerianovici, el se ocupă de înmormântare.

Pornii pe coridorul îngust, acoperit cu mochetă roșie, destul de roasă. Mirosea a cosmetice ieftine, a praf și sudoare. Biroul numărul doisprezece se dovedi a fi ultimul. Ciocăniii politicos.

— Cine e așa de ceremonios? se auzi un strigăt.

Împinsei ușa și mă trezii într-o încăpăre cât dulapul din fostul meu dormitor. E pur și simplu uimitor cum de în spațiul acela minuscul încăpuseră o masă, scaune și un seif arhaic. Dar cea mai mare uimire mi-o stârni proprietarul. Un bărbat uriaș, de aproape doi metri înălțime,

îmbrăcat într-un costum de piele inimaginabil. Cămașa lui roz nu se potrivea deloc cu eșarfa de un verde strident de la gât, iar o brățară de aur și un cerceș mare, rotund, montat în urechea stângă, făceau trimitere evidentă la țigani. De fapt, și părul băiatului era „oriental” – de culoare închisă, aproape negru, în cârlionți mici. La spate tânăra îl prinsese cu un elastic, iar în față, pe frunte, cădea ca un fel de moț. Și parfumul era pe potrivă înfățișării – mirosul greu, sufocant al unei ape de colonie necunoscute. O asemenea aromă emană doar crinii care putrezesc, iar pe mine imediat mă luă durerea de cap.

— La mine ați venit? se interesă administratorul.

— Omul de la pază a spus că Lev Valerianovici se ocupă de înmormântarea lui Kostia Katukov? răspunsei eu cu o întrebare.

— Păi da, oftă „țiganul”, se pare că omul nu avea familie.

— Se spune că în jurul lui se învârteau o mulțime de femei.

— E groaznic, zâmbi Lev Valerianovici. Nici nu poți să le numeri, reușise să aibă în același timp aventuri cu cinci muieri! Numai să vă gândiți: cinci deodată! Niciun fel de sănătate nu justifică asta! Avea o teorie: în fiecare femeie e ceva, trebuie numai să-l cauți... Stați puțin, se întrerupse flecarul. Dar dumneavoastră cine sunteți? Tăceam supărată. Uitasem să pregătesc răspunsul la o întrebare simplă. Stați, stați, exclamă administratorul, am ghicit! Sunteți de la miliție și ați venit să aflați ceva despre răposat? Am dreptate, nu? Interesant: de ce semănăm eu așa de bine cu o reprezentantă a organelor de ordine? Uite, era al doilea om care mă lua drept un lucrător operativ. Sigur că am dreptate, răspunse administratorul fără să-i confirm ceva. Știți, dispun de capacități extrasenzoriale, pot să înlătur durerea de cap și simt oamenii! Și actorii au început să mintă! Așa că, dacă doriți să ascundeți apartenența dumneavoastră la rasa glorioasă a mantalelor albastre, aici n-o să vă meargă.

Și începu să hohotească respingător, îngrozitor de mulțumit de sine și de spiritul lui pătrunzător. Pentru prima dată în viață, îmi trecu prin minte o idee – e foarte simplu să minți, nu îți rămâne decât să faci puțină impresie interlocutorului și să-i spui ce vrea el să audă, să-i confirmi – cum să spun – opinia despre sine... Uite, de exemplu, lui Lev Valerianovici nici nu mai trebuia să-i explici ceva, chiar el inventase, el credea, el era groaznic de mândru de spiritul său pătrunzător. Ei, dar știam și eu să plec zâmbind de pe scenă, simțind în suflet lacrimi și

tristețe. De ce să nu încerc și eu să joc teatru măcar o dată în viață?

Oftai și îmi desfăcui mâinile:

— Da, cu un om ca dumneavoastră nu e simplu. La drept vorbind, inventasem o poveste că aș fi fost, chipurile, una din fostele lui amante și că vreau să aflu ziua înmormântării, dar imediat m-ați mirosit!

Lev Valerianovici își frecă mâinile:

— Ei, nu v-aș fi crezut! Nu semănați deloc cu obiectul interesului lui Kotik!

— De ce, sunt prea bătrână? Apropo, câți ani avea răposatul?

— Treizeci și opt. Iar referitor la vârstă nu aveți dreptate, anii pentru Kotik nu aveau nicio importanță, o dată a petrecut jumătate de an cu o femeie care de mulțitor serbase cei cincizeci de ani. Pur și simplu pe toate femeile un singur lucru le unea – erau tare nefericite.

— Se poate mai detaliat? îl rugai și mă așezai mai confortabil în fotoliul desfundat. De dorit cu nume și prenume, și adrese...

Administratorul pufni:

— Păi eu nu țineam lista lui de Don Juan. Pot să spun numai că la teatru sunt multe actrițe tinere, frumoase, dar Kostia nu se apropia de ele.

— De ce?

— Avea nevoie de femei de altă categorie, ușor fragile, care nu câștigă prea mult, inteligente și talentate, cu o viață personală neașezată. Știți, unele îmbrăcate așa, cu grijă, coafate, perfect corecte, stau în metrou, dezleagă rebus. De regulă sunt gospodine și mame minunate, niște plecticoase groaznice, incapabile de vreun fel de fapte extravagante. Totul la ele e planificat – cumpărarea unei haine de blană, curățenia, spălatul... De la unele ca astea mă apucă disperarea, dar Kot'ka numai cu ele avea de-a face. În plus, mai voia ca femeia să fie puțin mai jos pe scara socială, să fie entuziasmată de el și să dea ochii peste cap. Cu actrițele nu se întâmpla așa ceva: aici dădea haine de blană, bomboane, buchete, îndura capricii, într-un cuvânt, actrițele sunt niște scârbe. Dar Kotik voia să fie chiar el obiectul adulației. Uneori era ridicol. Imaginați-vă o clipă: jucam în *Don Juan*, trei roluri principale, cinci secundare și o mulțime de personaje neînsemnate, cu două replici de genul „Iată prânzul dumneavoastră”. Kostik avea două intrări – în general, stătea pe scenă un minut și jumătate. Apoi cădea cortina, toți se aplecau, spectatorii băteau din palme. Și într-un moment ca ăsta a venit din sală o femeie cu un coș uriaș de flori. Mătușica s-a dus drept la Kotik și i-a înmânat trandafirii.

Era cât pe ce ca oamenii să moară de râs, dar el nimic, s-a bucurat...

— Spuneți măcar un nume, cerui.

Gânditor, Lev Valerianovici învârti o cutie cu agrafe, apoi spuse oftând:

— Știți, există o femeie care poate să vă povestească despre el absolut orice; absolut toate dedesubturile, numai că trebuie să găsiți cheia pentru ea.

— Cine e?

Administratorul zâmbi:

— Soția omului nostru de la pază, Lena Litvinova. Kostik a avut o aventură cu ea, putem spune că și-a încălcat principiile. Prefera să nu se lege de femeile măritate, dar aici s-a cam pripit. Jumate de an a tot ținut iubirea asta nebună. Senia, soțul, mergea negru la față peste tot. O dată chiar a vrut să se încaiere cu Kot'ka, abia i-am despărțit. Iar mai apoi a venit divorțul.

Probabil că Lenka spera că, din bună-cuviință, cavalerul o să se însoare cu ea, dar a socotit greșit. S-a mai distrat cu ea cam un an și *ciao, bambina, sorry!* Așa îl mai supraveghea pe Kot'ka, de parcă ar fi fost de la Gestapo! Vreți să o sun?

Și, fără să aștepte răspunsul meu, luă telefonul și turui în receptor:

— Lenusia? Ești ocupată? O să vină acum o femeie la tine. Mai bine zis, lucrează la cercetări penale, i s-a încredințat cazul asasinării lui Kostik, să o primești mai cu blândețe...

Din receptor se auziră piuituri și bipuri.

— Biiine, spuse administratorul, apoi se întoarse spre mine: Duceți-vă la călătorie.

— Unde?

— Lena este costumieră la noi. O luați peste scenă jos, în stânga, apoi pe scara de metal, la dreapta, lângă extingtor. De fapt, hai să vă conduc...

Se ridică repede și văzui în picioarele lui niște ghete cu o talpă uriașă, groasă de vreo zece centimetri, nu mai puțin. De regulă, o asemenea talpă poartă bărbații mici de statură.

Drumul printre cotloane dură vreo zece minute. Singură nu aș fi găsit camera respectivă. În cele din urmă, Lev Valerianovici frână lângă o ușă coșcovită și, după ce o deschise brusc, strigă:

— Lenusia, primește-ți musafirul!

— Nu aștept pe nimeni, se auzi dinăuntru.

Administratorul mă împinse de la spate:

— Mergeți. Pur și simplu nu are bună dispoziție.

Intrai într-o cameră mare, plină cu rochii de tot felul, costume și paltoane. În aer mirosea a praf și deja mă pregăteam să încep să strănut, dar nasul, nu se știe de ce, nici măcar nu mă mânca...

La fereastră, lângă o scândură mare de călcat, cu un fier de fontă antediluvian în mână, se afla o femeie. La prima vedere nu avea nimic deosebit. Asemenea femeii de vârstă nedefinită și purtând mărimea cincizeci formează marea masă a mulțimii de la metrou. Nici chipul ei nu îți atrăgea atenția: cam simplută, rotundă, cu un nas mic, ca un cartof, și ochi mici, albaștri, prea puțin expresivi.

— Sunt ocupată, mi-o tăie tanti, trântind fierul pe un surtuc de un roșu-aprins. N-am timp să stau la taclale cu voi...

— Ce fier aveți! E chiar o raritate, îl admirai eu involuntar.

— Păi cum, răspunse călcătoreasa, scuipând cu sete pe talpa încinsă. Toate aceste Tefal și Moulinex sunt bune numai pentru bluze; pentru a netezi postavul e nevoie de greutate. Puse oftând bucata grea de fier pe o placă de gresie și spuse scurt: V-ați ostenit picioarele degeaba, nu știu nimic și nici nu vreau să știu. A murit, foarte bine. Deci i-a venit cineva de hac...

— De exemplu Senia, pufni Lev Valerianovici, sau vreo muiere, a pus mâna odată pe cuțit și l-a înjunghiat pe viteaz.

Remarcai că administratorul nu e la curent cu modul în care fusese trimis Kostia pe lumea cealaltă și oftai. E greu să vorbești cu o femeie pornită și nu îmi venea nicio idee cum să o potolesc.

Între timp, Lena se duse spre pervaz și începu să șuiere ca o pisică întărită:

— Ce vrei să spui?

— Nimic deosebit, răspunse scurt Lev Valerianovici. Pur și simplu una dintre muierele pe care Kostik le-a dus de nas și cărora le-a promis că se însoară cu ele s-o fi săturat să aștepte nunta și a pus mâna pe satâr. Sau un soț înșelat...

— Să nu îndrăznești să faci aluzie la Senia, continuă să șuiere Lena. El e un sfânt...

— Îhî, pufni administratorul, și de aia ai plecat de la el...

Fața cu obraji rotunzi a Litvinovăi se acoperi de pete roșii, își mușcă

buza, dar Lev Valerianovici turuia ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Tu, Lenka, termină cu făcutul pe proasta. Treaba e serioasă, până și pisicile știu de relațiile tale cu Kot'ka. Mulțumește-mi că l-am adus pe maior la tine, aici. O să vorbești pe îndelete, fără proces-verbal și fără martori. Iar când discuția e plăcută, nu mai e interogatoriu, ci o discuție simpatică, nu-i așa?

Se uită la mine întrebător. Uite ce mai momâie. Îmi găsise din mers și grad, dar toate acțiunile lui mă avantajau, așa că dădui din cap în tăcere.

— Nimeni nu te bănuiește de nimic, continuă să cânte administratorul, mai bine trăncăniți aici. Știi și tu ce incomod e la Petrovka – masă de fier, scaun de fier, totul e înșurubat în podea, la ferestre sunt gratii, dar aici ești în spațiul tău. Iar de discuție oricum nu scapi; dacă nu eu, oricine o să vorbească de tine. Numai eu mă port bine cu tine și l-am adus pe maior încetisor. Un altul, de exemplu Len'ka Grekov, ar alerga prin tot teatrul strigând: „Unde e Litvinova? A venit miliția la ea.” Ei, puțin te-au bârfit. Mai vrei?

Lena oftă tare, roșeața urâtă îi dispăru de pe față și obrajii își recăpătară culoarea naturală.

— Uite ce fată deșteaptă, o laudă administratorul. Trăncăniți liniștite, eu mă evapor!

Cu aceste cuvinte se strecură pe coridor ca un șarpe și rămaserăm amândouă. Pe neașteptate călcătoreasa oftă tare, se prăbuși pe scaun și, arătând spre un scaun gol, jerpelit, spuse moale:

— Ce stați așa? Luați loc. Levcik are dreptate. Haideți să discutăm aici, dacă nevoia mă obligă. Numai că eu nu l-am omorât, iar Senia nu ar fi fost niciodată în stare să îl taie cu cuțitul. Uite, ar fi putut trage cu pistolul, într-un acces de furie, dar să-l înjunghie cu cuțitul – niciodată.

— De unde ați stabilit că a fost lovit cu un obiect tăios și înțepător? mă hotărâi eu să trec la jargonul milițienesc.

— Cum? spuse Lena năucită.

Ridicai din umeri:

— Katukov a fost omorât cu un glonț în cap.

Costumiera se înroși din nou:

— Doamne, Senia nu ar fi putut...

Mă hotărâi să o liniștesc puțin pe Lena și spusei împăciuitoare:

— Bănuim că uciderea lui a fost săvârșită de una dintre amantele victimei, o femeie care avea cheia de la apartamentul lui.

Litvinova se încordă, apoi băgă mâna în buzunarul jachetei și aprinse o țigară lungă, maro, mirosind a vanilie. Ce ciudat! Fumul nu mă irita deloc. Dimpotrivă, chiar mi se păru plăcut.

— Ei, am avut chei, spuse tulburată Lena. Nu mă obișnuisem imediat cu ele, e o yală șmecheră. Abia după aceea mi le-a luat, avea nevoie de ele pentru alta... E un porc, un porc, un armăsar! Îl urăsc, nu pot să-l sufăr. Deodată, se apucă cu mâinile de cap și începu să urle ca o alarmă de incendiu. Ah, ce porc! Așa îi trebuie! izbucnea din când în când.

Dintr-odată, mi se făcu milă de ea. Probabil Lena îl iubise pe Kostia până la sfârșit... Mă ridicai, mă apropiai de costumieră și îi cuprinsei umerii. Fața Lenei ajunse chiar la nivelul pântecului meu. Femeia își băgă nasul în mine și spuse surd:

— Nu puteți înțelege. Cred că sunteți căsătorită, fără griji...

Ridicai din umeri:

— Dimpotrivă, știu foarte bine despre ce este vorba. L-am părăsit recent pe soțul care mă înșela...

— Chiar așa? se minună Lena și își ridică fața către mine.

— Da, confirmai eu. Era cât pe ce să înnebunesc când am aflat... Povestiți tot, o să vă fie mai ușor.

Costumieră scoase batista, își suflă nasul și spuse:

— Ei, ia ascultați ce proaste pot exista pe lume.

Lena Litvinova se căsătorise devreme, abia împlinise optsprezece ani când se cununase. Nimerise un soț remarcabil: nu bea, nu fuma, toată ziua meșterea la bucătărie tot felul de dispozitive. Ivan era inginer și visa să inventeze un *perpetuum mobile*. Pe Lena o cam deranjau mizeria și instrumentele, dar, dacă priveai în jur, ceilalți soți erau mult mai răi: beau serios și apoi se luau la bătaie. Vecinele de scară ale Lenei dădeau des fuga la ea după bani, luau pe datorie până la leafă. Când băgau în buzunar suma trebuincioasă, oftau invidioase: „Of, ce mare noroc ai avut cu soțul.”

Oftau, oftau și o deocheaseră. O dată, venind acasă, Lenocika și-a găsit soțul în pat, cu lacrimi în ochi. La toate întrebările soției, omul tăcea, numai dădea din cap și plângea în hohote. Lena, speriată, a chemat Salvarea. Medicul care venise i-a spus să cheme transportul psihiatric. Psihoză maniaco-depresivă, așa de frumos se numea boala asta. Opt ani a alergat biata femeie de la o clinică la alta, dar peste tot rezultatul era același. Soțul, ușor vindecăt, îi era încredințat; după o scurtă fază de

remisie urma o depresie profundă. Soțul stătea, se uita tâmp într-un punct, apoi încerca să se sinucidă. În cele din urmă a reușit, dar nu acasă, ci la spital. Cunoscuții au sfătuit-o să dea doctorii în judecată, dar Lena era chiar bucuroasă că medicii nu avuseseră grijă de soț, pentru că așa se încheiase un coșmar de mulți ani. Vreo doi ani trăise fericită, singură, pentru că avea un apartament al ei și nimeni nu o supraveghea. Apoi a început să se tulbure. Se apropia simțitor de treizeci de ani, trebuia să se căsătorească, să-și aranjeze viața, să facă un copil... Dar cavalerii se nimereau numai dintre cei neserioși – veneau cu plăcere în vizită, mâncau plăcinte grozave, dormeau în cearșafuri apretate, dar nu o cereau de nevastă, iar timpul trecea. De aceea, când, în cele din urmă, a găsit un om bun din toate punctele de vedere, pe Semion, Lena, fără să stea prea mult pe gânduri, a dat imediat fuga la primărie. E adevărat, un mic vierme de îndoială și-a făcut apariția în ajunul cununiei. Logodnicul nu era prea frumos, nici prea deștept, nici prea bogat, dar, cel mai important, Lenocika nu simțea niciun frison când Senia o lua pe neașteptate de mână...

Nunta a avut loc în ianuarie, apoi au început să vină zilele obișnuite. Erau diferite numai prin programul de la televizor. Senia s-a dovedit a fi un mare amator de chefuri și, cu toate că lucra ca agent de pază la teatru, niciodată nu se uita la spectacole.

Odată a venit acasă și a întrebat: „Auzi, Lenk, nu te-ai plictisit în atelier?” Soția, care toată viața fusese croitoreasă, s-a mulțumit să ofteze. Nu numai că pur și simplu i se acrise, dar nu mai putea suferi să taie cu foarfecile. „La teatru se caută o costumieră”, i-a explicat soțul. „Salariul e cu o sută de ruble mai mare. Vii?”

Dacă și-ar fi putut imagina sărmanul bodyguard ce urmări îngrozitoare avea să aibă sosirea soției sale la teatru! A doua zi, Lenocika s-a ciocnit literalmente de Kostia. Katukov venise după caftan. Sfioasă din cauza nepriceperii sale, noua costumieră s-a apucat să îi închidă copcile surtucului. Iar când a terminat treaba, Kostia i-a luat tandru palma și a susurat: „Ce mânuță mică ai, ca de prințesă!”

Lena s-a blocat; în toată viața ei de peste treizeci de ani niciodată nu avusese ocazia să audă complimente. Iar Konstantin era mare maestru în privința măgulirii. S-a îndrăgostit nebunește de el. Firește, imediat s-a dus zvonul prin teatru. Câte nu a făcut Senia pentru a o îndepărta pe soție de amant: a încuiat-o cu cheia, i-a luat hainele, de vreo două ori

chiar a pocnit-o! Dar Lenocika parcă scăpase din lanț. Atunci Semion a sărit cu pumnii la Kostia, dar amantul cel obraznic s-a dovedit mai puternic și, în luptă dreaptă, l-a trosnit peste gât pe soțul înșelat. După întâmplarea aceasta, Lena a cerut în mod categoric divorțul și după o jumătate de an a fost liberă. Probabil femeia aștepta ca actorul să îi ceară mâna și inima, dar nimic nu s-a schimbat în relațiile lor.

Lenocika venea la amant sâmbăta, la unsprezece dimineața. Scotea din sacoșă numeroasele alimente, pregătea masa, făcea ordine, apoi fie se culcau, fie se duceau undeva să se distreze... Iar seara târziu, pe la douăsprezece noaptea, Kostia o trimitea acasă cu taxiul pe doamna inimii sale. Înainte Lenocika nu protestase, nu voia să-l necăjească deschis pe Senia pentru că nu înnopta acasă, dar după divorț a început să-i facă aluzii lui Kostia că acum poate veni mai des, poate rămâne până dimineață...

Dar Kostia doar zâmbea și răspundea: „Iartă-mă, sunt ocupat toată săptămâna. E chiar bine că ne întâlnim mai rar, de fiecare dată e o adevărată sărbătoare. Altfel, ne-am sătura unul de celălalt...”

Nu se știe cât ar fi durat starea aceasta, dar o dată Lenocika a văzut la magazin un pled uriaș, de două persoane, din lână. Kostia mereu murea de frig și visa de mult la așa ceva.

Lena, bucuroasă, a cumpărat imediat pledul. Vânzătoarea i-a înmănat un balot uriaș, aproape imposibil de îndoit și destul de greu. Femeia a căzut pe gânduri. Nu voia să care bagajul acasă, traversând jumătate de oraș, și cu atât mai puțin să-l ducă la teatru, la doi pași. Toți ar fi început să chicotească și să întrebe când e nunta. Mai avea o singură variantă: să ducă imediat pledul la Kostia. Katukov locuia alături de Rampa și în geantă Lena avea cheia. Rămânea doar o obiecție. Kostik își rugase stăruitor amanta să vină doar sâmbăta.

„Aceasta este ziua ta, draga mea”, gângurea blând omul. „În celelalte să nu apari. În timpul săptămânii vine des mama. E o femeie serioasă, poate să spună tot felul de mizerii...”

Lena a ezitat și a hotărât să încalce o dată regula nescrisă. Când deja trântea ușa, femeia și-a dat seama că făcuse o mare prostie. Din bucătărie se auzea cineva cântând. În mod clar mămica îi pregătea fiului un prânz plin de calorii. Costumiera a vrut să arunce pledul lângă ușă și să fugă, dar în momentul acela în hol a apărut o tanti și a întrebat amenințător: „Cine e?”

Litvinova a înghețat, ca trăsniță. Femeia din în fața ei, purtând un șorț înflorat, nu semăna deloc cu o bătrână răutăcioasă, iar dacă ea era totuși mama lui Konstantin, atunci, în mod clar, dispunea de remediul lui Makropoulos, pentru că, după înfățișare, blondei elegante nu-i puteai da mai mult de treizeci de ani. „La cine ați venit?” a întrebat „mămica”.

Lena abia a putut să-și desprindă limba de cerul gurii și a început să bâiguiască: „Uite, am cumpărat un pled, voiam tare mult...” „Nu înțeleg nimic” și-a plesnit palmele femeia și a strigat: „Kostik, vino aici!”

Ușa de la baie s-a dat de perete și în prag a apărut actorul, în halat de baie și cu capul ud.

„Ce-i asta, Ninocika?” a întrebat-o el pe blondă cu o voce catifelată, blândă.

Lena a tresărit și a simțit o înțepătură sălbatică de gelozie. Până atunci crezuse că pe un asemenea ton Kostia vorbește numai cu ea. Între timp, Katukov și-a luat prosopul de pe față, a văzut-o pe Lena, a tresărit și a început să râdă în hohote: „Doar ți-am spus să vii numai sâmbăta!”

„Vrei să spui că asta e mama ta?” a șuiertat cu răutate Lena, arătând cu degetul spre blonda care zâmbea obraznic.

„Nu”, a început din nou Kostia să zâmbească. „Este Nina.” Apoi s-a întors spre femeia cu șorț și a spus: „Iar aceasta este...” „Stai puțin, stai puțin”, l-a oprit blonda, „lasă-mă să ghicesc singură... E Rita, corect?”

„Păi cum, mai e și o Rita?” a întrebat Lena cu buze ca de mort, așezându-se pe un scaun din hol.

Nu se știe de ce, picioarele refuzau să o mai slujească, iar în tâmpile au început să acționeze încetișor niște ciocănele. Nina a privit-o cu milă pe Lena, apoi l-a împins încetișor pe Kostia. El s-a apropiat de costumieră și i-a spus tandru: „Să mergem să stăm puțin de vorbă.”

Lena, pe niște picioare ca de vată, neascultătoare, a pornit spre bucătărie. Blonda a dispărut undeva. Kostia s-a așezat la masă și a oftat cu reproș: „Doar te-am rugat să vii sâmbăta. Tu ești vinovată!”

Lena simțea că îi alunecă lacrimi pe obraji.

„Nu mă iubești!”

Kostia învârtea gânditor în mână bricheta.

„Ba da, te iubesc.”

„Și atunci, ce rost are Nina?”

Amantul s-a îndepărtat de fereastră, s-a legănat pe călcâie, apoi și-a ciufulit părul mereu îngrijit și a spus: „Bine, o să încerc să-ți explic.”

Aproape o oră și jumătate actorul a încercat să-i bage în cap Lenei două idei simple. În primul rând, el nu era făcut pentru a trăi cu o singură femeie. În al doilea rând, în afară de costumieră, mai avea încă două amante – pe Nina Nikitina și pe Rita.

„Ele știu de mine?” a scâncit Lena.

Kotik a dat din cap. Costumieră a început să plângă în hohote. Katukov a turnat în pahar niște valeriană. Deja se împăcase cu ideea că ziua se dusese dracului și că va trebui să asculte isterii.

Lena s-a liniștit spre seară. Kostik a chemat taxiul și a spus: „Mulțumesc pentru pled. Te aștept sâmbătă.”

Litvinova a dat din cap, dar în weekend nu s-a dus la adresa cunoscută, pur și simplu nu a putut să treacă pragul apartamentului bărbatului și să se întindă pe canapeaua pe care, înaintea ei, își petreceau timpul altele. De vreo două ori Kostia a venit chiar el în vizită la ea, dar nu mai era același lucru: farmecul întâlnirilor dispăruse. Apoi, cam o lună nu s-au mai întâlnit, se ciocneau numai la serviciu. După aceea, Kostia a venit la călătorie și a întrebat direct: „Așa înțeleg, că relațiile noastre s-au încheiat.”

Lena s-a mulțumit să aprobe din cap.

„Atunci, dă-mi cheile înapoi.”

„Ai nevoie de ele pentru alta?” a pufnit costumiera, scotocind în geantă. „Mi-ai nenorocit viața, acum ai luat-o pe alta?”

„Tu nu ai vrut să ne mai întâlnim”, i-a tăiat-o Kostik și a plecat.

De fapt, el a încercat să păstreze aparența unor relații bune. Mereu îi zâmbea când se întâlnea cu ea, se interesa de sănătate, uneori chiar îi dăruia mici buchete. Unii din teatru erau convingși că relația lor încă dura...

Așteptai până când Lena termină de vorbit și apăsai cu precauție punctul dureros:

— Nu știți cumva unde locuiesc Nina și Rita?

Litvinova începu să-și ștergă nasul cu o batistă murdară.

Tăcerea se prelungea.

Mă hotărâi să acționez ca un milițian:

— Una dintre amante l-a omorât pe Kolia. Oare e drept ca ucigașa să rămână nepedepsită?

Costumiera se uită spre fereastră, apoi răspunse cu greutate:

— Nina e coafeză, lucrează într-un salon, pe Kustanevskaia, Eldorado,

numele de familie e Nikitina. Rita e casieră la un supermarket, pe Tverskaia; de fapt, mai este una, Iana, predă la Școala 2593, într-un cartier nou, Kurakino. E învățătoare la clasele mici, îmi închipui ce-i învață ea pe copii! Probabil Katukov avea trei muieri, asta era norma. Armăsarul!

Și din nou încep să plângă încet. Mă strecurai pe ușă și, după ce rătăcii pe coridoare, ieșii în strada noroioasă. Dacă iubirea produce asemenea trăiți, slavă Domnului că trăisem fără să cunosc sentimentul ăsta.

Ceasul arăta ora trei fix când intrai pe poarta angroului. Ce să fac? Dacă trăiam în casa Katiei, trebuia să mă supun regulilor stabilite.

De-a lungul unei străzi lungi se înșirau chioșcuri. Ce să pregătesc pentru cină? Deodată, ochii îmi căzură pe o găină. Minunat, până și eu puteam să gătesc pasărea asta. O să fie imediat și supă, și felul doi. Învățată de experiența amară, nu mai pusei mâna pe găini de la firma franțuzească Du, de cincizeci de ruble kilogramul. La capătul șirului găsii una de-a noastră, națională, cu numai treizeci de ruble. E adevărat, puiul Broiler nu arăta prea atrăgător – albăstrui, acoperit cu piele zbârcită... Capul cu ochi închiși se bălăbănea ca o cârpă pe gâtul subțire, ghearele galbene erau răsfirate amenințător înspre cumpărători... Broilerul fusese în mod clar subnutrit în timpul vieții și murise mai degrabă de moarte neașteptată decât de bătrânețe.

— Ce te gândești așa? întrebă negustoaara, o muiere grasă cu un șorț murdar, pătat de sânge. Ia, mai ieftin nu găsești nicăieri! Prețul într-adevăr părea atrăgător, dar produsul nu îți stârnea nici cea mai mică dorință să îl mănânci. Ia, ia, mă îndemna din suflet femeia. E proaspăt, tocmai ce-a alergat. Uite, nu e congelat, ci răcit.

Și împunse cu degetul în puiul neajutorat.

— Poate mai degrabă o găină de import?...

— Astea? ridică disprețuitor din umeri negustorea. Cumpără, dacă nu-ți pasă de sănătate. Pasărea lor e plină de hormoni și înțepată cu antibiotice, a noastră e naturală.

După ce oftai, aleasei cadavrul puișorului. Femeia avea dreptate, nu cred că fabricile de păsări rusești au bani de medicamente, care costă mult, iar păsăruica în timpul vieții consumase numai mâncare ecologică – cereale și viermișori.

După ce pusei prada în sacoșă, încercai să-mi amintesc ce plutea în supa Natașei, în afară de pui. Parcă morcovi, ceapă, cartofi și fidea, iar ca garnitură puteam să fierb orez.

Încărcată de sacoșe, ajunsei acasă, scosei la plimbare câinii extrem de bucuroși și trecui la gătit.

Mai întâi spălai cu atenție puiul. La o examinare mai atentă, se dovedi a fi și mai amărât: coastele se puteau simți sub piele, iar picioarele

semănau cu niște vinete necoapte, zbârcite. Așa, trebuia să pun pasărea în apă fierbinte sau rece? În cele din urmă oala fu pusă pe aragaz, mă apucau să curăț ceapa. Câte legume intră la supă? îmi spusei că cinci cepe, șase morcovi și opt cartofi ajung.

Focul încălzea vioi apa. Dădui drumul la televizor și mă apucau să fredonez. Nu e greu să gătești, trebuie numai să începi. După ce tăiai legumele în bucățele cât mai mici, îmi trăsei sufletul și hotărâi să mă răsplătesc cu o ceșcuță de cafea, dar imediat din oală începu să curgă o spumă galben-verzuie. Încercam să o prind cu lingura, dar substanța respingătoare tot curgea și curgea. Apa clocotea furioasă, frigându-mi mâinile. Mi se făcuse cald, dar spuma tot nu se termina. Disperată, închisei ochiul aragazului. Supa, tremurând pentru ultima oară, se liniști. Masa dezgustătoare, galben-verzuie, dispăru. Mă holbai nedumerită la oală și aprinsei din nou aragazul, dând gazul la maxim. Imediat, la suprafața apei apărură primele bule respingătoare... După ce experimentai așa vreo cinci minute, îmi dădui seama că focul nu trebuie să ardă la putere maximă. Extrem de mândră de mine, umplui până sus oala cu legume și începui să mă gândesc la garnitură. O pungă de orez de un kilogram mi se părea foarte mică. Oare avea să fie de ajuns la cină? Probabil ar fi trebuit să cumpăr două... După ce scuturai într-un castron mic boabele albe, turnai apă și acoperii vasul cu capacul.

Niciodată nu fusesem așa de mulțumită de mine. Ceșcuța de nes mi se părea încântătoare la gust. Ce să spun, ziua fusese bună. Numai câteva ore mă despărteau de soluționarea misterului documentelor. Era clar: sunt fie la Nina, fie la Iana. Aveam de gând ca a doua zi să mă duc mai întâi la coafeză... în acel moment, dinspre plită răsună un șuierat. Privii și sării imediat în sus. Deasupra orezului capacul se ridica amenințător, iar din vas ieșeau bobite albe. Uimită, mă uitai la orez. Ei, spuneți, în cel fel misterios reușise să crească așa de mult în volum? Castronul, în mod clar, era mic.

Mutai boabele într-o altă oală și turnai apă peste el, dar peste zece minute orezul se umflă și mai mult, iar operațiunea trebui repetată. Într-un cuvânt, peste o jumătate de oră aveam un lighean uriaș de masă lipicioasă, respingătoare.

Băgai în „garnitură” o linguriță și gustai. Da, uitasem să o sărez, dar asta era un fleac. Condimente puteau fi adăugate pe loc. Dar oare de ce la Natașa boabele de orez erau separate unul de altul, iar la mine formau un

monolit de nedezlipit? Orice s-ar spune, alimentele ieftine sunt mizerabile și după preparare. Uite, cumpărasem crupe de douăzeci și cinci de ruble kilogramul și, mă rog, nu poți să le mănânci.

După ce oftai, mă uitai la cazanul plin cu orez. Poate că trebuia să pun ulei în cașa asta?

Dar în acea clipă intră în fugă Kiriuşka și mă anunță:

— Vai, ce foame îmi e!

— Ai venit cam devreme, spusei eu, uitându-mă la ceas.

— Antrenorul s-a îmbolnăvit, mă informă Kiriuşka. Dar ce miroase așa de ciudat?

— Supă de pui, îl informai mândră și ridicai capacul.

Apăru ceva de neimăginat, care semăna mai mult cu un piure lichid de legume, din care ieșeau la iveală niște gheare vânoase. Băgai polonicul în lichid și îl vărsai într-o farfurie adâncă. Legumele erau fierte de tot și nu puteai să îți dai seama unde este morcovul, unde e ceapa, unde e cartoful. Kiriuşa băgă cu grijă lingura în *ragu* și, după ce bolborosi „Ce groasă e supica asta!”, băgă lingura în gură.

În aceeași clipă sări, se năpusti la chiuvetă și, după ce scuipea mâncarea, începu să strige:

— Ei, dar tu ai gustat porcăria asta?

Gustai cu grijă din *bouillon*. Într-o clipă limba simți amăreala, ca și cum în apă ar fi fost pusă chinină.

— Ce-i acolo? întrebă Kirka.

Îmi clătii bine gura și răspunsei:

— Nimic deosebit. Pui și legume.

— Ei, ei! se minună Kiriuşka. La mama în supă mai e și apă, și toate plutesc separat, dar la tine e pur și simplu un coșmar! Poate ai pus altceva în loc de sare?

Gustai conținutul solniței. Nu, acolo totul era în ordine. Următoarea belea o avusei cu pasărea. Nu voia deloc să se lase tăiată, nici măcar cu satârul cel mare, iar după ce depuserăm toate eforturile, când eu și Kiriuşka reușirăm să-i spintecăm pieptul, lămurii un alt detaliu. Carnea nobilă de pui se dovedi a fi nu albă, ci galbenă, iar la gust semăna mai degrabă cu un galoș de cauciuc, mânjit cu muștar.

— Nici câinii nu mănâncă așa ceva, rezumă trist băiețelul.

Așa se și întâmplă. Mulia și Ada își întoarseră imediat botul.

Rachel mai întâi luă carnea, dar o scuipă imediat.

— Ce porcărie groaznică ți-a mai ieșit, conchise Kiriușka. Nici măcar Staffordshire-ul nu mănâncă, ea care înfulecă din coșul de gunoi fără să clipească.

Băiatul nu mai gustă orezul. Pur și simplu se duse în camera din care se auzea un cântec vioi. Mă așezai lângă masa din bucătărie și, disperată, mă holbai la oale. Și de ce ieșise o situație așa de groaznică?

Peste vreo zece minute, Kirka intră în bucătărie și îmi vârî sub nas un volum jerpelit:

— Na. Coperta roșie era împodobită cu imaginea unei plăcinte mari, iar sus se citea titlul *Carte despre alimentația gustoasă și sănătoasă*. Iul'ka a cumpărat-o, explică băiatul, numai că nu are când să gătească. Poate îți folosește ție. Aici totul e simplu. Uite – supă de pui. „Luați un pui, pârliti-l la foc, scoateți măruntaiele, aveți grijă la vezică, pentru că supa poate să fie amară...” Ascultam totul ca pe un cântec. Doamne, vasăzică trebuia mai întâi să scot măruntaiele și să fierb pasărea, iar mai apoi să pun legumele! Ascultă, Lampa, își miji ochii șmecher Kiriușka, n-o să te dau de gol. Hai să lichidăm repede urmele crimei.

— Ce propui să facem?

— Aruncăm și supa, și felul doi, iar lui Seriojșa și Iul'kăi nu le spunem, că altfel o să înceapă să te ia peste picior!

Aruncai cu grijă cina „gustoasă” la gunoi și golii căldarea. Kiriușka dădu fuga să cumpere pelmeni și, când în hol apărură Seriojka și Iul'ka, aruncam cu abilitate bucățelele de aluat în apa clocotindă. Slavă Domnului, cartea era adresată tinerelor gospodine și procesul de fierbere a pelmenilor fusese descris în detaliu.

A doua zi, pe la doisprezece, intrai în coafor. Cele patru fete frumoșele care mânuiau cu abilitate foehnul nici nu întoarseră capul. În cele din urmă, una cu păr negru mormăi nemulțumită printre dinți:

— La noi veniți numai cu programare.

O alta, cu părul deschis la culoare, mai plinuță, semănând cu o chiflă tocmai scoasă din cuptor, adăugă provocator, aruncând o otheadă la scurta mea chinezească și la adidași:

— Prețurile sunt pe perete. Citiți-le înainte.

Mă apropiiai de foaie. „Tuns – 300 de ruble. Spălat – 150 de ruble. Coafat – 200 de ruble.”

— Alături e un alt coafor, anunță cea cu părul de culoare închisă.

— Acolo e mai ieftin, pentru buzunarul dumneavoastră, adăugă blonda.

Pe neașteptate, începui să mă simt extrem de jignită: oare chiar semănăm cu o cerșetoare? Și dacă într-adevăr aveam bani puțini în portofel, cine le dădea dreptul acestor fete obraznice să-i vorbească unei cliente pe un asemenea ton? Dacă mi-aș fi făcut apariția în fața lor într-o haină de nurcă, imediat ar fi început să zâmbească.

Simțind că mi se încleștează gâtul de supărare, tușii și spusei cam tare:

— Dați-mi voie să mă prezint: maior Romanova, de la Cercetări Penale. Anchetez uciderea lui Konstantin Katukov. Care dintre voi e Nina Nikitina?

Într-o clipă se stinse larma uneltelor de coafură.

— Vai! scăpă bruneta foehnul.

— Eu sunt, bâigui încet blonda și spuse repede: Să mergem în încăperea de serviciu, doar n-o să stăm aici de vorbă.

Petrecute de priviri curioase, ocolirăm măsuța de manichiură, traversarăm un coridor și ne trezirăm într-o cămăruță cu un mic frigider și două scaune. Pe pervaz erau o cutie de metal de Nescafe și un ceainic, dar Nina nu avea de gând să-mi ofere ceva de băut. Se lipi cu spatele de perete, își încrucișă mâinile pe piept și zise tăios:

— Nu știu nimic. M-am văzut cu Kolia ultima dată marți, era viu și nevătămat. Nu mai spun nimic.

Încercai să zâmbesc cât putui de blând.

— Ninocika, v-a dat cheile de la apartament?

— Și ce-i cu asta? se zburli fata. De fapt, el avea câteva seturi...

Dădui aprobator din cap.

— Dar al dumneavoastră unde e?

Nina pufni imediat:

— L-am pierdut chiar de săptămâna trecută. Mi-au furat geanta și aveam acolo tot: buletinul, carnetul de conducere, fardurile. Dacă nu mă credeți, întrebați la secția 12, acolo am făcut reclamație, la locotenentul Kornukov.

— Și când s-a petrecut fapta asta neplăcută?

— Doar v-am spus. Săptămâna trecută, duminică. Am fost la piața Leningradski, iar acolo cineva a făcut eforturi...

— Îl cunoșteați de mult pe Kolia?

Nina ridică din umeri:

— Păi ce importanță are? Ne întâlneam o dată pe săptămână și nu aveam niciun fel de relații, în afară de cele din pat. Ei, uneori îi mai pregăteam prânzul, dar în rest – sex curat și gata, ne culcam și după aceea plecam.

Îmi adusei aminte de administratorul Lev Valerianovici și, încruntându-mă, spusei printre dinți:

— Uite ce-i, draga mea. Trebuie să-mi fiți tare recunoscătoare că am venit chiar eu aici și nu v-am chemat pe Petrovka. Știți ce neplăcut e acolo? Masă de fier, scaun de fier, totul e înșurubat în podea... Dar eu deocamdată vă întreb fără proces-verbal, prietenește. De fapt, dacă nu vă place, pot să vă trimit citație.

În ochii albaștri ai Ninei licări o groază sinceră și imediat coborî tonul:

— Nu vreți niște ceai?

Zâmbii în sinea mea și dădui din cap.

Peste vreo cinci minute, în mâinile mele se afla o cană cu o mizerie de neînchipt, o băutură din fructe – Pickwick. Băutura asta ar fi trebuit numită „compot din aromatizanți chimici”, dar în mod clar Ninei îi plăcea, pentru că fata sorbi cu plăcere din ceașcă și începu să povestească. O ascultai cu atenție, deși nu aflai nimic nou.

Nina se întâlnea cu Kostia o dată pe săptămână și, spre deosebire de Lena, știa foarte bine despre „rivale”. Prezența altor femei în viața amantului ei nu o tulbura. Coafeza nu se pregătea să se mărite, să gătească, să facă curat. Să spele nu îi plăcea. De fapt, uneori făcea supă pentru Kostia – e adevărat, fără prea mare entuziasm. Întâlnirile fără obligații o mulțumeau cât se poate de mult: aveai bărbat și, pe deasupra, nu trebuia să faci prea multe eforturi. Mai mult, Kostia nu era deloc zgârcit, îi făcea cu plăcere cadouri, o ducea cu mașina, o invita la restaurant. Mai era și un bun prieten: când mama Ninei și-a rupt piciorul, femeia, disperată, și-a sunat amantul. La drept vorbind, se aștepta să audă ceva de genul „Scuză-mă, sunt ocupat”, dar Kostia a zis repede „Așteaptă-mă” și a venit după o jumătate de oră, a dus-o în brațe pe bătrână la mașină, iar la Internări i-a băgat unui doctor tulburat vreo două bancnote în buzunar, pentru ca femeia în vârstă să nu ajungă în vreun pat de pe coridor...

Nu mai aflai nimic de la Nina. Ieșind din coafor, văzui alături, ușă în ușă, magazinul Voaluri și, nu știu de ce, intrai, mă instalai la fereastra mare și căzui pe gânduri. Ceva din povestea asta nu se lega. Și Rita, și

Lena, și Nina vorbiseră de dărnicia lui Kostia și de obiceiul lui de a-și duce femeile inimii la restaurant... Mai mult, le cumpăra adesea cadouri, avea o mașină, folosea un telefon mobil, iar apartamentul lui arăta foarte confortabil, cu pereții sclipind după noua renovare... Apărea o întrebare firească: de unde lua bani bărbatul? La teatru mai degrabă primea doi bani. Era un actor de mâna a doua, nu apărea în filme, nici la televiziune.

După ce mă gândii vreo două minute pe tema asta, îmi veni un alt gând, la fel de interesant. Dar de unde știa Nina că amantul e mort? Chiar ea spusese că se întâlnea cu el o dată pe săptămână, în celelalte zile doar suna, iar asta destul de rar. Cine îi spusese, deci, de moartea amantului? Miliția? Sigur că nu. În cazul ăsta, nu ar mai fi stat de vorbă cu mine.

Stăteam la fereastră, studiind aiurea trecătorii rari de pe stradă. Vremea era groaznică. Din cer cădea ceva care semăna în același timp cu zăpada și cu ploaia, sub picioare clefăia murdăria lichidă. Mămicile tinere, cu copii mici, nu riscau să iasă la plimbare, pensionarii își amânaseră pentru timpuri mai bune mersul la policlinică și la farmacie, toți stăteau în bucătăria lor călduroasă, beau cafea încântător de aromată, poate și mai bine – se întinseseră pe canapele cu niște cărțicele despre crime misterioase... E așa de interesant să urmărești ancheta cu ochii alunecând pe hârtie... În practică, munca lucrătorului operativ arată respingător – picioare ude, stomac gol și un cap care nu pricepe nimic... În carte poți răsfoi repede paginile și arunca o privire la sfârșit, dar în viață...

În acea clipă din coafor ieși repede o fată îmbrăcată într-o scurtă frumoasă, roșcată. Mă uitai și scosei o exclamație – era Nina. Oare ce-o îndemna pe coafeză să renunțe la lucru în toiul zilei? Fără să ezit, îmi trăseși căciulița pe sprâncene și alergai după ea.

Nikitina mergea repede, pleoscăind prin bălți. În mod clar nu se aștepta să fie urmărită, pentru că nu se uitase o dată în urmă. Peste zece minute obosii și înghețai, dar Nina mergea în continuare prin curțile blocurilor, către un scop neștiut. Și numai când în față apăru blocul cunoscut îmi dădui seama unde se grăbea așa de tare frizerița. Chiar în fața ochilor apăru clădirea în care se afla apartamentul lui Katukov. Încetiniî lângă intrare, numărai până la o sută și urcai.

Toate ușile de pe scară mă priveau cu vizoare panoramice. Ușa lui Katukov nu era sigilată. După ce scosei din buzunar pernițe de gumă Orbit, le mestecai până se omogenizară și acoperii cu ele vizoarele.

Degeaba cred mulți că romanele polițiste sunt o lectură de categoria a treia. Unde mai poți afla așa de multe informații de tot felul? Bine, aveam să aștept lângă ușă ca mincinoasa care îmi spusese fără să clipească din ochi că i se furaseră cheile să iasă afară.

Clipele treceau chinuitor. După o jumătate de oră ușa unui alt apartament se deschise, ieși o femeie neîngrijită, luă de pe vizor guma și începu să latre:

— Pe cine aștepti? A dat ortul popii curtezanul tău, l-au dus la morgă. Mă întorsei spre fereastră. Of, ce proaste mai sunt femeile, nu se potoli bătrâna, dar în momentul acela pe ușă veni miros de ars și, oftând, bunicuța dispăru.

Trecu o oră. Îmi veni un gând: dar dacă Nina nu se dusesse la Kostia, dacă chiar ea locuiește în blocul ăsta? Dar în acel moment se auzi yala, Nina sări afară și se întoarse spre fereastră.

— Unde ne grăbim așa? întrebai eu politicos.

Nikitina tresări și scăpă un pachet destul de voluminos. Din cauza izbiturii, hârtia se desfăcu și pe scară, ca un evantai, se răsfirară bancnote de o sută de dolari.

— Doamne, începu să bâiguie coafeza lăsându-se pe vine și adunând bancnotele cu mâini tremurătoare. Doamne, cum ați ajuns aici?...

— Foarte simplu, răspunsei eu liniștită. Cu picioarele. Dar dumneavoastră se vede că ați găsit cheile. Tare operativ mai lucrează la secția 12 de miliție; au prins și hoțul, și cheile au reușit să vi le dea... Și bănuții sunt oare tot din portmoneul pierdut? Sau v-ați hotărât, în calitate de ultim cadou, să luați ceea ce Katukov a strâns pentru zile negre?

Deodată, Nina începu să plângă în hohote:

— Acum n-o să mă mai credeți deloc.

— Asta așa e, o „liniștii” eu și continuai: Din moment ce oricum ați găsit cheile, haideți să ne întoarcem și să stăm puțin de vorbă. Cred că avem destule subiecte.

Coafeza dădu din cap și intrarăm pe hol. De data aceasta în cameră mirosea a nelocuit – un amestec de praf, umezeală și ceva acru.

— Sunt banii mei, spuse Nina pe neașteptate, așezându-se pe canapea. Pur și simplu voiam să-i iau, să nu se piardă.

— Ei, da, dădui eu din cap, mai întâi i-ați pierdut la piață, iar acum i-ați găsit.

— Râdeți de mine! exclamă femeia.

— Nici nu mi-a trecut prin minte, îi spusei eu adevărul adevărat. Dar, dacă nu e secret, de ce vă păstrați banii la Kostia?

— N-o să mă credeți, repetă Nina tristă.

— Încercați să mă convingeți.

Nikitina scoase țigările și spuse:

— Locuiesc într-un apartament comunal, iar vecinii... OP.

Dădu din mână și tăcu.

— Haideți, haideți, o grăbii.

— Ascultați, tovarășă maior.

Dar limba mea rosti cuvintele citite undeva:

— Lupul din Tambov ți-e tovarăș!⁴

Coafeza tresări și, pälind, întrebă:

— Cum să vă spun?

Mă gândii puțin și răspunsei:

— Evlampia Andreevna.

Nina își trase nasul și, tot adresându-mi-se cu prenumele și patronimicul, se apucă să se căiască.

Avea două camere într-un apartament comunal, iar ca vecini, o femeie de vreo șaizeci de ani, fostă profesoară care locuia împreună cu fiul. Profesoara era o femeie drăguță, inteligentă, cu ea nu avea niciun fel de certuri la bucătărie, totul era cum se cuvine, pașnic. Niciodată nu își puneau una celeilalte șampon în supă, nu puneau pietre în tocătura pentru chiftele... însă fiul ei era ceva de groază, un infractor și un narcoman. Două săptămâni în libertate, cinci ani la închisoare. Cât își ispășea termenul, Nina și Viktoria Fiodorovna trăiau liniștite, chiar se uitau împreună la televizorul din bucătărie, dar cum ieșea în libertate „copilașul” cu conștiința curată, începea iadul.

— Nicio încuietore nu îi pune probleme, scânci Nina. O deschide într-o clipă. De câte ori nu mi-a luat banii din cameră? E adevărat, nu a ajuns la dolari, îi adun pentru un apartament pentru mine... Uite, și m-am hotărât să-i ascund la Kostik. Nu găsești un loc mai bun.

— Chiar așa, zâmbii eu. Cel mai bun loc e în depozitul băncii, în casetă, în spatele unei uși de plumb...

Nina pufni:

— Aha, vine o altă criză și banca îmi înșfacă economiile. Ei, în niciun

4 Zicală rusească, având înțelesul „nu suntem prieteni (tovarăși)”.

caz! La Kotik totul era aranjat, nu degeaba lucra ca depozitar.

— Cum? nu înțelegeai. Ce sertar?

Nikitina oftă greu și scoase din nou o țigară. Mă pregăteam să-i spun amenințător că sufăr din copilărie de alergii, dar deodată îmi dădusese seama că respir liber și bine. Nici nu mă râcâia în gât! Numai minuni, ce să zic.

— Nu vă prefaceți că nu știți ce este un depozitar, mă rugă Nina.

— Bineînțeles că știu, încercai eu să ies din încurcătură, dar pentru anchetă trebuie să povestiți singură.

— Bine, Lampada Andreevna, acceptă supusă Nina.

O privii cu suspiciune: oare nu râdea de mine? Dar fata stătea pierdută pe canapea, mototolind în mână șervețelul de hârtie.

— Kolia nu prea avea succes cu cariera de la teatru, începu Nikitina. Nu îi dădeau roluri adevărate, îl țineau pe loc. Ei, și salariul era corespunzător – un bacșiș, nu bani...

Dar Kostia nu se întrista deloc, pentru că de mult considera că profesia lui e alta. Actoria se transformase într-un hobby. Și, în fond, ce elegant e să răspunzi când te întreabă o femeie unde lucrezi. „Sunt un slujitor al Melpomenei”, spunea mândru Katukov. „Actor la unul dintre marile teatre din Moscova...” Fetelor pur și simplu le sticleau ochii. Ei, e puțin lucru că bărbatul e frumos și inteligent? Mai și face parte din lumea misterioasă și ademenitoare a culiselor...

Dar bărbatul nu avea niciodată bani, mereu trăia de pe o zi pe alta. Însă cu șapte ani în urmă, situația s-a schimbat. Unul dintre cunoscuții lui Katukov, un violonist strălucit, Liovia Maslov, se pregătea să plece în concediu. Avea acasă o vioară Amati. Liovia se temea să lase în apartamentul gol instrumentul al cărui preț e nu mai mic de o mie de dolari. La fel, nu s-a putut îndura să ducă vioara prețioasă la bancă și să o depună în casetă. Fostul om sovietic apucase în timpul sălbaticului capitalism rusesc să piardă de tot încrederea în structurile bancare. Cunoscând cinstea patologică a lui Kostia, Liovia l-a rugat pe prietenul lui să aibă grijă de vioară.

Katukov a luat etuiul negru, l-a pus pe canapea și a tremurat douăzeci și patru de zile, așteptând sosirea lui Maslov. Liovia, odihnit, i-a dat trei sute de dolari. Kostia mai întâi a refuzat, dar prietenul i-a băgat bancnotele în buzunar aproape cu forța. Peste o săptămână, Liovia l-a sunat din nou. De data asta îi solicita ajutorul un artist, să-i păstreze vreo

două zile câteva statuete, și din nou în buzunar au început să foșnească plăcut bancnotele.

În curând, vestea despre Kostik s-a răspândit în toată Moscova. El ascundea bani, pietre prețioase, veselă de argint, aparatură video, documente și cărți vechi. Cu banii primiți Kostia și-a renovat apartamentul și a făcut în el câteva ascunzători. Apoi au început alte treburi. De exemplu, a trebuit să urce în tren și să ducă până la Vladivostok o fată tăcută. Călătoria nu i-a făcut actorului nicio plăcere, tovarășa de drum nu a deschis gura deloc, răspunzând numai cu „da” sau „nu” la propunerea de a mânca și de a bea ceai. Însă pentru efort i s-a dat o sumă excelentă. Apoi Kostia a plecat la o casă de vacanță din Sneghiri și, fix la opt seara, s-a dus la telefon și a spus: „Gherman Sergheevici s-a stins.” De ce a făcut asta, Kostia nu a întrebat. În curând au început să-i încredințeze chestiuni picante, de care se sfiau să se ocupe singuri. De exemplu, o femeie, critic de teatru, personalitate cunoscută în mediul actoricesc, extrem de inteligentă, chiar fandosită, l-a rugat pe Kostik... să ungă cu căcat ușa apartamentului fostului ei soț. Katukov nu a tresărit și s-a interesat sec: „De om?”

„Se poate și de câine”, a acceptat femeia, îngăduitoare. „Cel mai important e să fie mai gros și să miroasă cât mai puternic.”

Kostia a adunat din curte o căldare de excremente și, râzând pe înfundate, a îndeplinit ordinul. Pentru prima oară făcuse așa ceva, dar doamna intelectuală nu s-a zgârcit și i-a dat pentru efort o mie de dolari.

În ultimul an aproape că nu-și mai putea trage sufletul de câți clienți avea și Kostia, nedorind să refuze oamenii și să rateze un câștig, a atras-o în afacere pe Nina. Ea primea treburile mai simple: de exemplu, să ducă un coș de flori unui actor cunoscut... Kostia nu era legat de treburi interlope. De fapt, Nina nu știa sigur. Amantul nu prea intrase în detalii despre munca lui... Și clienții apreciau în primul rând cinstea ireproșabilă și discreția.

— Știți unde sunt ascunzătorile? întrebai când fântâna de lacrimi secă.

Nikitina dădu din cap, se apropie de fereastră, apăsă bine cu degetul un cui abia vizibil. Se auzi un păcănit ușor, ca și cum s-ar fi deschis o cutie de conserve. În clipa aceea coafeza ridică îndemânică pervazul.

— Priviți. Mă uitai în sertarul îngust care se deschisese și fluierai involuntar. Tot spațiul era plin de bancnote. Oare câți bani erau acolo? Acum înțelegeți, întrebă încet Nina, că am luat numai ce e al meu? Dacă

aș fi fost o hoață, aș fi luat tot.

În mod clar, cuvintele ei aveau ceva rezonabil. Cu toate acestea, mă încruntai și întrebai:

— Și alte locuri unde mai sunt?

Amanta știa numai de cinci ascunzători. Două dintre ele – în piciorul biroului și în peretele bucătăriei – erau goale, altele două – sub baie și în fotoliu – conțineau bani, un ceas vechi de buzunar, din aur, și o agendă de telefon. Dar nici vorbă de hârtie, foi de culoare albastră sau fotografii...

— Păstra lucruri numai acasă?

Nina ridică din umeri:

— În orice caz, mie nu mi-a dat nimic. Poate Ianei?

— Ianei?

— Ei, da, spuse nemulțumită Nikitina. Nu a povestit nimic de ea, dar am înțeles că sunt prieteni din copilărie, s-au jucat la aceeași groapă de nisip, avea mare încredere în ea...

— Bine, oftai, să mergem...

Dar Ninocika nu se grăbea. Fata își încruntase concentrată fruntea netedă.

— Și acum ce facem cu astea? arătă ea cu degetul spre ascunzătoarea cu bani.

Oftai disperată. Chiar așa, ce era de făcut?

Pe neașteptate, Ninocika începu să zâmbească:

— Știi! Se duse spre birou, scoase o agendă simplă și spuse bucuroasă: Kotia era pur și simplu un contabil. Uite cum ținea afacerile, priviți.

Deschisei coperta jerpelită. În fața ochilor apărură șiruri de cifre, împărțite pe coloane.

— „Primit 9.06.815.79...” „Predat 12.96.514.28...”

În căsuțele care purtau cuvântul „predat” se vedeau o serie de cruciulițe. Numai ultimele patru rânduri erau goale.

— Uite, zâmbi coafeza, luați agenda, identificați persoana, sunați și spuneți: „Așa și pe dincolo, luați-vă lucrurile.” Iar eu o să vă dau cheile. Ați reținut cum se deschid ascunzătorile? Luați, luați, îmi băgă Nina în mâini „registru.”

În mod clar voia să scape de responsabilitatea pentru bunurile altuia.

— Însemnările sunt codificate, băiguui eu.

— Și ce-i cu asta? se minună Nikitina. Aveți, cred, un departament

întreg care decodează cifruri, nu?

Fusei nevoită să dau din cap, să bag bucata boțită de piele în buzunar și să iau cheile.

Ajunsei înapoi pe la cinci. Era un talmeș-balmeș în capul meu. Cel mai probabil omul care îl omorâse pe Kostia luase documentele, dar cine era? Poate, spre norocul meu, actorul îi dăduse hârtiile Ianei? Și cum să descifrez însemnările? Pe măsură ce mă apropiam de casă, capul îmi era invadat de alte gânduri: „Oare câinii m-au așteptat sau au făcut pipi pe hol? Ce să fac la cină?”

Intrai ca vântul într-un chioșc și luai chiftele Bogatîrskie. Oare cum trăiesc alte femei? Cum așa? Și capul lor e tot timpul plin de gânduri despre gospodărie? Apoi, cum de reușesc ele, dacă pleacă de acasă la 8 și se întorc la 7 seara, să facă de mâncare, să facă ordine? Că doar nu toate au fete în casă!

Câinii începură să sară în sus. După ce mă convinsei că niciunul dintre ei nu se scăpase pe el, strigai bucuroasă:

— Mulia, Ada, Rachel, la plimbare!

Ghemul cu mai multe labe se rostogoli spre ușă. Mulia, ca de obicei, se instalase lângă scară, Rachel dădu fuga într-un tufiș. O petrecui cu privirea. Ada se învârti puțin pe loc, apoi se așează... Cât pe ce să leșin: sub fundul ei gras se întindea o pată roșu-aprins.

— Ada, bâiguii eu cu buze care abia mă ascultau, Ada, ce-i cu tine?

Mopsul veni încetșor spre mine. Pe zăpadă se vedea clar șirul de picături roșii.

— Acasă! Începui eu să urlu, înghețând de groază. Acasă imediat!

Câinii alergară ascultători sus. În apartament pusei mâna pe telefon și aflai coordonatele unei clinici veterinare.

— Câinele meu are hemoragie! Pur și simplu e groaznic, sunt numai bălți de sânge, moare!

— Animalul a fost călcat de mașină? preciză interlocutorul invizibil.

— Nu, dimineață era sănătoasă.

— Aduceți-l încoace, porunci scurt doctorul.

Începui să mă agit prin apartament, găsii în dulap un pleduț de finet, o înfășurai în el pe Ada care fornăia și zburai afară. Mopsul era groaznic de greu, pur și simplu imposibil de ridicat. Mâna dreaptă îmi amortise, dar îi lipeam de mine trupul fierbinte. Când e vorba de viață și de moarte, banii nu înseamnă nimic – făcui cu mâna. Imediat se opri un Jiguli vechi.

— Încotro? se interesă tânărul cu scurtă neagră.

— Strada Samsonovskaia...

— Știu, dădu din cap șoferul. La clinica veterinară? Urcă. Urcai în mașină și mă apucați să o legăm încetișor pe Ada. Mopsul arăta groaznic. Botul îi era plin de tristețe, dădea ochii peste cap, ba mai și răsuflea întretăiat, ca și cum în aer ar fi fost puțin oxigen. Un val de compasiune mi se ridică în piept. Ființa aceea mică, absolut neajutorată, își trăia ultimele minute. Involuntar, ochii mi se umplură de lacrimi și bâiguii febril, sărutând botul negru al mopsului:

— Adon'ka, ei, te rog, mai rezistă puțin. Acum o să ajungem...

Mopsul se uită la mine cu niște ochi căprui neajutorați și leșină, iar eu începui să plâng în hohote.

După ce mă năpustii în anticameră și văzui câțiva oameni cu animalele lor, care stăteau liniștite, îi rugai:

— Vă rog să mă lăsați înaintea, câinele meu pierde sânge.

— Desigur, desigur, dădură din cap clienții.

Intrai în cabinet și începui să urlu:

— Ada moare!

Un tânăr puțin mai gras decât o mătură zise liniștit, fără să-și ia ochii din hârtii:

— Fiți amabilă, puneți animalul pe masa de observație.

Imediat îi băgai sub ochi, chiar pe hârtiile scrise, pledul cu mopsul care scotea sunete agonizante.

Veterinarul oftă, o luă pe Ada și o duse într-o albie uriașă de fier, cu picioare. După ce desfăcu pledul, se apucă să o examineze cu grijă pe nefericită. Măinile lui se mișcau cu abilitate și, probabil, cu grijă, pentru că mopsul nu scânci nici măcar o dată. Procedura dură vreo zece minute. Cu multă precauție, tânărul îi ascultă plămâni, îi examinează ochii, urechile, botul, apoi oftă din nou și spuse:

— Câinele are menstruație.

— Va trăi? întrebai sfioasă și, văzând că doctorul se întoarce spre fereastră, ascunzându-și fața de mine, adăugai: Nu vă neliniștiți, dacă trebuie să o operați, o să plătim, avem bani.

Doctorul mă privi cu ochi care râdeau sincer:

— De mult aveți mopsul?

— De mai puțin de o săptămână.

— Dar mai înainte ați avut animale?

— Niciodată. Eu am mare alergie. Tot mă minunez cum de acum trăiesc alături de câini și nu strănut!

Veterinarul bătu cu degetele în masa de oțel inoxidabil.

— În anii '40, în Anglia practica un veterinar uimitor, cel mai obișnuit medic de cai de la țară, James Harriot. Lumea a aflat de el datorită cărților minunate pe care le-a scris în timpul liber. Povestea simplu și antrenant despre pisici, câini, cai și stăpânii acestora. Dar o făcea cu atâta dragoste, încât mii de oameni au început să fie pătrunși de sentimente bune față de animale după ce i-au citit lucrările. Acum la Academia Veterinară chiar se recomandă spre studiu povestirile lui Harriot. Englezul observase un lucru ciudat. Unii dintre clienții lui intrau în posesia animalelor din pură întâmplare. De exemplu, li se făcuse milă de o pisică pe care o călcase mașina sau luaseră un cățeluș care plângea pe stradă... Înainte oamenii aceștia avuseseră o alergie groaznică la blană și particule de piele, dar era suficient să îl iubească pe Șarik sau pe Murka, și imediat se vindecau definitiv. Multe lucruri nu se știu despre alergie. În opinia mea, e un protest împotriva vieții, nu împotriva alergenului.

— Cum așa?

— Ei, să presupunem că trăiți alături de soacra „adorată”, iar ea are un cățeluș. „Mama” tot timpul vă face observații, se leagă de orice... în mod normal, vă abțineți din toate puterile să-i răspundeți cum se cuvine. Rezultatul – alergie la câini. Am văzut femei care erau pur și simplu bolnave de plictiseală...

Îl ascultam cu gura căscată și mâinile mele o mângâiau mecanic pe Ada, care își dăduse ochii peste cap. Nu pot să spun că-i iubeam din tot sufletul pe mopși și pe Staffordshire, dar erau așa de drăguți, de blânzi, iar firile lor erau pur și simplu o minune!

— Câinele dumneavoastră e complet sănătos, continuă veterinarul. Are o indispoziție naturală, cum e menstruația la femei. Numai că la cățele „neplăcerea feminină” ține douăzeci și una de zile și se întâmplă de două ori pe an. Aveți grijă să nu dați peste vrun câine, că riscați să aveți căței...

— Oare câinii au „zile critice”? mă minunai.

Tânărul o pocni pe Ada peste fundul gras.

— Desigur. Cumpărați de la farmacia noastră niște chiloți speciali, iar de lângă metrou, absorbante. Mopsul e tânăr și deocamdată nu știe să aibă singur grijă de sine, pe urmă o să se învețe. Dar deocamdată puneți-i

lenjerie ca să protejați covorul, pledul și mobila.

— Dar își dă ochii peste cap!

— Pur și simplu doarme, îi e cald și bine. Cum să nu moțâie într-o asemenea situație?...

— Și mai e și răgușită...

— Sforăie, mă corectă veterinarul. Așa e construită membrana nazală.

Nu-i nimic, o să învățați în curând să distingeți sforăitul.

— Dar are o înfățișare așa de nefericită!

— Păi chiar că e amărâtă, pufni veterinarul spălându-și mâinile.

Animalele au pur și simplu o viață de coșmar. Tot ce fac e să mănânce, apoi se duc la culcare pe canapea, pe pernă. Uite ce șolduri a făcut, vai de mama ei. Se apropie de masă și se apucă să completeze o fișă. Numele?

— Evlampia, spusei eu fără să stau pe gânduri.

Medicul oftă:

— Ei, nu, nu al câinelui, al dumneavoastră...

— Este numele meu, răspunsei eu încet.

— Aha, pufni doctorul și se apucă să scrie, concentrat, cu pixul pe foaie.

Mergeam spre metrou ținând-o pe Ada cu ambele mâini. Probabil trebuia să o las să alerge pe etaje ei, dar hamul rămăsese acasă, iar în jur erau așa de mulți oameni... Ada scoase botul din pled și furnă concentrată, apoi se auzi un sforăit ritmic.

La metrou, lângă o măsuță plină de tot felul de punguțe multicolore, țopăia de frig un adolescent de vreo paisprezece ani. Îi cerni:

— Am nevoie de cele mai bune absorbante.

Negustorul ambulant se apucă să își laude marfa:

— Toate cele de import sunt bune, cu arici. De care vreți? Cu „aripioare”? Dădui din cap că nu. Chiloțerii pe care îi luasem de la farmacie erau așa de mici, că „aripioarele” puteam să le lipesc doar de burta mopsului. De zi sau de noapte? nu mai contenea adolescentul cu întrebările.

Oftai. Ei, ce se mai schimbă lumea! Cu zece ani în urmă, băiatul ăsta s-ar fi înroșit ca racul dacă în farmacie ar fi dat cu nasul de un pachet „igienic”. Dar acum își lauda în voie marfa, vorbind despre grosime, capacitatea de absorbție și moliciunea uimitoare a absorbantelor Always. Mă întrebam cum ar reacționa dacă i-aș spune că obiectul acela era pentru Ada?

— Găsiți unele mai mici, sunt pentru câinele meu...

Vânzătorul nici nu clipi. Arătând cu degetul roșu spre un pachet verde, spuse:

— Pentru cățele se cumpără Diana nova. Dar nu vreți să creșteți pui?

După ce cumpărai pachetul, pornii spre casă, privind la ceas. Slavă Domnului, în apartament deocamdată nu venise nimeni. Pe hol, pe jos, pretutindeni, erau numai bucăți de hârtie multicoloră, iar Mulia și Rachel nu veniră să ne întâmpine pe mine și pe Ada. Nedumerită, începui să ridic resturile și imediat îmi dădui seama ce se întâmplase. Rămase singure, Mulia și Rachel intraseră în sacoșa așezată pe jos, scosese din ambalaj chiftelele congelate și, fără să se chinuie prea mult, mâncaseră apetisantele Bogatîrskie.

— Ei, stați numai puțin, le amenințai eu, punându-mi din nou scurta. Când o să mă întorc, să nu mai apăreți.

În curând, în oală clocotea apa. Doamne, și tot felul de reviste se ceartă în a-i numi „mâncarea secolului”. E vorba de crenvurști! Și ar trebui ridicat un monument măcelarului care s-a gândit pentru prima dată să umple mațele de oaie cu carne tocată. Ce simplu! Le arunci în apă și gata!

După vreo zece minute pe coridor se auzeau voci și Seriojka, în pas iute, intră în bucătărie.

— Salut, Lampadel! Avem ceva de înfulecat?

— Păi cum să nu, îl liniștii. Luați loc.

Iulia, Kiriuşka și Serioja se trântiră repede pe scaune. Întrebai:

— Cine câți crenvurști gustoși vrea? Și luai capacul.

— Patru! strigă cel mai mare.

— Cinci! adăugă repede cel mic.

— Nu fiți lacomi, porunci Iulia. Vă ajung câte trei, mâncăilor. Ei, Lampocika, draga mea, dă-i mai repede!

Dar eu pur și simplu rămăsesem pironită locului. În apa clocotită plutea ceva inimaginabil, care semăna mai degrabă cu niște bucăți de serpentină răsucită, dar făcută nu din hârtie, ci din carne tocată. După ce înfipsei furculița în banda răsucită, o scoasei la suprafață.

— Asta ce mai e? se uită Seriojka uimit la fostul crenvurst.

Tăceam. Kiriuşka prinse cu îndemănare „șarpele”, mușcă din el și raportă:

— Nu-i nimic, e total comestibil, numai că arată cam groaznic.

Iulia chicoti încordată:

— Nu-i bai, mâncăm și așa. Ia loc, Lampocika.

— Ei, Lampa, spuse Seriojka, trebuie să-ți acordăm medalia bucătarului Ambele mâini stângi.

Simțeam că lacrimile mi se adună în ochi și mă îndreptai repede spre baie. Asta mai lipsea, să încep să plâng în fața lor. După ce închisei ușa cu cârligul, îmi îngropai fața într-un halat și, deodată, auzii vocea Iuliei, îndepărtată:

— Seriojka, ar trebui să te legi la gură. Doar vezi că Lampa nu se pricepe la nimic, iar tu râzi de ea. Ei, a fiert prea mult crenvurștii, cui nu i se întâmplă? Trebuie să fie încurajată, lăudată, nu ironizată. Adu-ți aminte de tine!

— Păi ce? N-a fost cu intenție, răspunse Serghei. Sunt curios unde le găsește mama?

— Nu știu, oftă Iulia, dar din moment ce a adus omul în casa noastră, nu trebuie să râdem de el. Sunt de acord, nu prea e în apele ei, dar asta nu e un motiv de ironie!

— Țineți minte cum mămica a adus-o pe Kaleria Lvovna, pe care fata ei nu voia s-o ia acasă de la spital? întrebă Kiriuška. Încearcă să ne convingă că gândacii pot fi dresați și că o să iasă din ascunzători la ore fixe, la momentul hrănirii lor?

— Aha, pufni Serioja. Apoi trei săptămâni am crescut insecte.

— Dar Valia, care alerga iarna și vara desculță la magazin? continuă băiatul.

— Sau Jenia, care noaptea se lega de calorifer, pentru a scăpa de energia statică, începu să-și amintească fratele mai mare. Apoi a locuit cu noi Liusia, care din principiu refuza să se spele, și mie mi se făcea rău când ridica brațul...

— Uite, vedeți? rezumă mulțumită Iulia. În comparație cu ele, Lampa e pur și simplu un înger, doar că nu știe să facă de mâncare.

— Apropo, nu știe nici să spele, să facă ordine sau să calce, mai spuse Seriojka. Și apoi, ei, de ce să nu caute rețeta în cartea de bucate?

Era cât pe ce să urlu de necaz. Păi studiasem toată ziua chestia aia în metrou. Dar acolo supa gătită era descrisă ca un coșmar. Stai zece ore lângă aragaz! Iar în privința crenvurștilor... De fapt, nici nu îi menționau în carte. Există, e adevărat, o rețetă „Solianka”. Dar acolo spunea pur și simplu „fierbeți crenvurștii”. Dar nu se pomenea nimic despre în ce fel de apă să-i pui, cât să-i fierbi. Oare toate femeile din Rusia s-au născut cu

capacitatea de a găti, iar eu eram o excepție groaznică?

— Hei, Lampadel, vino aici! se auzi din bucătărie.

Trăgându-mi nasul încă o dată, ieșii la apel.

— Vai, nu mai pot, hohotea Iulia, arătând cu degetul spre Ada. O să mor acum! Priviți, parcă e un luptător de sumo.

Izbucnii în râs. Fata chiar făcuse bine comparația. Fundulețul gras al Adei, îmbrăcat în chiloțeei negri, înguști, arăta foarte comic.

— De ce i-ai pus chiloței? întrebă Seriojka.

— Câinele are menstruație, explicai eu turnând ceai. O să murdărească mobila.

— Ca să vezi! se minună Iulia. Aud pentru prima dată că se fac pantalonași și pentru animale. Pentru Rachel am meșterit mereu din sorturile lui Kirka, dar ieșea o grozăvie întreagă. Însă ăștia sunt așa de frumușei, cu danteluțe, parcă vrei să-i probezi.

— Ți se potrivesc foarte bine, pufni Kiriuşka. Ia imaginează-ți unde vine gaura pentru coadă!

— Bravo, Lampocika! izbucni Iulia. Bine te-ai mai gândit...

Simții recunoștință adevărată. Fata mă lăuda de parcă eu însămi cususem în doi timpi și trei mișcări chiloțeei fermecători.

— Bravo, bravo, oftă Seriojka, numai că noi, dacă o să mâncăm numai pelmeni, o să facem repede gastrită, colită, și o să murim în chinuri groaznice. Iar asta foarte repede, pentru că alte feluri de mâncare Lampa nu știe să facă.

Se sculă repede și ieși.

— Nu-i acorda atenție, dădu din mână Iulecika, pur și simplu e obosit.

— Probabil are neplăceri la serviciu, se băgă Kirka. Seriojka s-a certat cu șeful. E așa un cretin! Uite, și spune...

— Mai bine mănâncă, opri fata șuvoiul de informație. Iar tu, Lampocika, pune-ți dulceață.

Dar eu nu voiam nimic dulce. „Ei, așteptați voi. Serghei – îmi pare rău că nu vă știu patronimicul și numele de familie neapărat o să învăț să gătesc. Și o să gătesc așa de bine, încât în genunchi, cu lacrimi în ochi o să mă rugați să vă mai pun. Uite, atunci o să râdem.”

Dimineață, imediat ce se închise ușa după ai casei, dădui fuga să mă îmbrac. Aveam extrem de puțin timp, trebuia să apuc să ajung la învățătoarea Iana, apoi să cumpăr de mâncare, să fac masa... Iar dacă altădată ziua se lungea la infinit, acum timpul trecea într-o clipită!

— Lampa, se auzi un strigăt din curte, aruncă iar cheile. Le-am uitat!

Aha, nu au minte deloc, dar reproșează altora că nu sunt fierți crenvurștii cum trebuie!

Cealaltă amantă a lui Katukov lucra în capătul opus al orașului, iar asta la propriu. Clădirea școlii se construise lângă o râpă. Dincolo de ea se întindea pădurea destul de întunecoasă și neagră.

Găsii la parter un băiețel agitat. Îl întrebai amenințător:

— În ce cabinet se află învățătoarea de la clasele mici, Iana?

— Vai! începu să urle băiețelul de clasa a doua. E învățătoarea mea, Iana Sergheevna, numai că s-a îmbolnăvit!...

După cât se vedea, boala învățătoarei nu îl întrista deloc.

După ce oftai, împinsei ușa cu inscripția „Cancelarie”. O femeie destul de plăcută, cam grasă pentru vârsta ei, îmi zâmbi în întâmpinare:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Spuneți-mi... Spuneți-mi... Iana...

— Uite, ce groaznic! își plesni mâinile secretara. Pur și simplu un coșmar, tot colectivul e în transă...

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știți?

— Nu.

— Alaltăieri Iana Sergheevna Mihailovna a fost atacată de niște hoți. A fost bătută cumplit.

— Cum? mă speriai.

— E de groază, scânci femeia. Trăim un coșmar, suntem absolut lipsiți de apărare.

— Unde s-a întâmplat asta?

Secretara se liniști puțin.

— Iana Sergheevna le-a dat liber elevilor de la ultimele două lecții. De fapt, nu se cuvine să facă asta, dar în oraș e gripă, iar în clasă erau numai cinci copii. Ei, a venit aici, a început să fumeze și s-a dus acasă. Locuiește

în blocul din apropiere, singură... Se pare că a fost atacată în scara blocului...

Luai adresa și pornii spre blocul-turn de paisprezece etaje. Evident, apartamentul 19 era încuiat. Sunai la 18. Ieși o fată ciufulită. Din apartament se revărsa miros de carne prăjită și se auzea un strigăt nemulțumit de copil.

— Ce doriți? întrebă femeia, încercând să-și îndrepte șuvițele care îi stăteau în toate părțile.

— În legătură cu Mihailova.

— Intrați mai repede, dacă ați venit, mă pofti interlocutoarea.

Mă strecurai în hol și mă minunai. Acolo era loc cât la Katia, dar puteai sta foarte confortabil în picioare, și chiar pe un scaun. Și totul pentru că încălțăminte și lucrurile erau băgate cu grijă în dulăpioare. De fapt, în apartament domnea o curățenie inimaginabilă. Bucătăria în care mă conduse fata strălucea datorită gresiei și pereților roz. Bebelușul, săltând pe un scăunel înalt, era îmbrăcat într-un costumăș foarte alb și – lucrul cel mai important – pe pereți erau fixate rafturi pe care, într-o ordine ireproșabilă, erau așezate borcănășe, cești, oale... Se simțea că fiecare lucru e la locul lui... îmi adusei aminte de dezordinea entuziasmantă care rămăsese acasă la noi, după micul dejun, și oftai.

— Sunteți de la miliție, întrebă fata mai degrabă afirmativ decât interogativ, apoi se prezentă: Să facem cunoștință. Sunt Ania. Eu am găsit-o pe Iana Sergheevna, m-am speriat de moarte: dau eu fuga după pâine, iar ea se târăște în prag, desfigurată...

Am aflat că învățătoarea venise acasă pe la douăsprezece. E vorba de un bloc și Ania a auzit că se trântește ușa de la apartamentul vecin. Apoi au răzbit sunetele grele, groaznice, și un țipăt slab. Anecika s-a minunat și mai tare. Iana locuia în liniște, nu primea musafiri... Dar nu avea timp să mediteze la comportamentul vecinei. Copilul începuse să plângă disperat, cerând de mâncare. Ania i-a dat mai întâi copilului de mâncare, l-a pus în pătuț... Apoi și-a adus aminte că uitase să cumpere pâine și s-a hotărât, cât dormea Petka, să dea fuga jos.

Totuși, în ziua aceea nu a cumpărat franzelă. Ușa de la apartamentul vecin s-a întredeschis și în prag fata a văzut un sac mânjit cu vopsea de culoare închisă. Deodată, din sac s-a auzit un geamăt slab și Ania și-a dat seama că în fața ei se afla Iana, dar în ce hal!

Toată fața nefericitei era acoperită de o coajă însângerată, mâinile și

picioarele erau răsucite nefiresc, iar din gura întredeschisă ieșea din când în când câte un sunet groaznic, dureros.

Simțind că e cât pe ce să vomite, Ania s-a năpustit spre telefon și a chemat imediat Miliția și Salvarea. Specialiștii au venit repede. Iana a fost dusă la spital, iar pe Ania au rugat-o să intre în apartament. Intrând la vecină, Anecika a început să exclame. Cămăruța mereu în ordine, chiar cochetă, arăta îngrozitor. Conținutul dulapurilor era grămadă pe podea. Bucătăria părea distrusă. Vandalii necunoscuți scosese conținutul sertarelor și al rafturilor... În baie, nu se știe de ce, scuturaseră coșul cu lenjerie murdară, iar la toaletă făcuseră praf capacul rezervorului și rupseseră interiorul mecanismului. Cel mai probabil în apartament pătrunseseră niște hoți, iar sosirea neașteptată a proprietăresei fusese pentru ei o adevărată surpriză. Jefuitorii o loviseră și fugiseră.

— Și de ce trebuia să intre în apartamentul sărmanei învățătoare? mă minunai.

Anecika oftă:

— Iana avea niște pietre prețioase uimitoare – cercei vechi, inele, broșe. Nici mijloacele ei nu erau limitate. Își cumpăra ba o haină de blană, ba niște cizme, ba o mașină de spălat... Probabil că pietrele au rămas de la soț, era un mare colecționar.

— Dar unde este el acum? mă interesai.

Ania ridică din umeri:

— A murit, Iana e văduvă. S-a mutat în blocul ăsta acum cinci ani, după înmormântarea soțului. Spunea că nu mai poate locui în vechiul apartament, erau mult prea multe amintiri. Eram puțin prietene, voiam să mă duc la ea la spital azi. Rude, practic, nu are. Dar n-am ce face cu Petka, și e departe de mers, e la spitalul 257, pe strada Soldatova. Vai, acum se arde!

Anecika se învârti pe lângă cuptor și scoase o tigaie mare, în care străluceau copanele rumene ale unei găini fripte. Friptura arăta grozav, dar mirosul care se răspândea în bucătărie dădea de înțeles că și gustul puiului e grozav. Nu mă putui abține:

— Vă rog să mă ierțați, cum ați preparat felul acesta de mâncare?

Anecika zâmbi:

— E un mic secret de familie, dar vi-l spun cu plăcere. Luați un pachet de sare obișnuită, numai nu mare, ci Extra, turnați-o într-o tigaie adâncă. Spălați puiul și puneți-l cu spatele pe sare, aprindeți cuptorul și băgați

totul acolo. Asta e tot!

— Asta e tot?

— Da, confirmă Ania. Cam peste o oră – timpul e în funcție de dimensiunile păsării – se poate servi. Vedeți?

Mă apropiiai să mă uit în cratiță. Pasărea friptă de minune stătea pe niște granule mici. Chiar sub pui, acestea se îngălbeniseră, dar pe margini rămăseseră albe. Și chiar așa, era sare de bucătărie.

— Trebuie să luați numai pui de import, insistă Ania.

— De ce?

— Ai noști sunt ațoși, se frig greu și, în plus, mai și miros!

— Dar sunt mai ieftini!

— Dar nu sunt comestibili! pufni Ania.

Oftai amintindu-mi de „supica” mea.

— Mama numea rețeta asta „minus zece”.

— Cum? făcui, fără să înțeleg.

Anecika începui să râdă.

— Un pachet de sare costa odată zece copeici. Nu ai nevoie pentru felul ăsta de mâncare nici de unt, nici de folie scumpă, nici de smântână, așa că nu cheltui decât zece copeci.

Lângă metrou, o tanti înfopolită cu câteva fulare se tot lovea cu mânușile peste șolduri. Vremea chiar era groaznică. Era rece, polei și deloc plăcut. Într-o asemenea zi e bine să stai acasă, pe canapea, cu o carte în mână și cu niște prăjiturile, nu să te apuce amocul vânzând crenvurști. Pe neașteptate, mirosul ajunsese la nasul meu. Picioarele porniră singure spre cărucior.

— Cu ce vrei? se interesă vânzătoarea, cu voce răgușită, și începui să tușescă.

Pentru o clipă căzui pe gânduri. Doamne, ce eram pe cale să fac? Să cumpăr pe stradă mâncare din mâinile unei femei bolnave?

— Nu te teme, pufni femeia zâmbind. Nu am SIDA, am răcit în frig, iar crenvurștii sunt proaspeți, să nu te îndoiești. Deci, cu ce vrei?

— Cu muștar, răspunsei pe neașteptate, împotriva voinței mele.

Vânzătoarea dădu la o parte capacul, scoase o chiflă lungă, puse cu abilitate în interior cârnatul roz, turnă muștar și mi-l dădu împreună cu un șervețel:

— Poftă bună!

Cu un rest de conștiință, remarcai că femeia ia alimentele și banii cu

aceeași mână, fără mănușă, dar deja îmi înfipsesem dinții în sandviș. Pielea întinsă pocni, gura îmi fu inundată de suc aromat. Pâinea era moale, condimentul potrivit de iute. Niciodată nu mai gustasem o mâncare așa de încântătoare. Nici în restaurantul Maxim, unde mergeam uneori cu Mișa, nu se servea ceva așa de gustos. Terminai hot dog-ul, mă linsei pe buze și, după ce neglijasem toate considerațiile igienice și încălcasem principiile alimentației corecte, îmi luai o cafea fierbinte de la un chioșc din apropiere. În principiu nu beam băuturi solubile, pentru că ele dau o lovitură ireparabilă ficatului, dar în ziua aceea făcură minuni. Lichidul dulce, maroniu-deschis, pe care îți era rușine să-l numești cafea, mi se strecură plăcut în stomac, încălzindu-mi măruntaiele. Vânzătorul, un bărbat simpluț, de vreo cincizeci de ani, spuse:

— Lucrul cel mai important când e frig e să bei ceva cald. Imediat viața ți se pare alta.

Dădui fuga la metrou, sării în tren, mă trântii pe canapea și, după ce îmi trăsei picioarele sub mine, îmi spusei: „Ce bine e!”

Spitalul numărul 257 era chiar lângă metrou. În interiorul clădirii se afla un birou de informații, dar ghișeul era închis. După ce hoinării pe la etaje, ajunsei la Reanimare și întrebai o femeie simpatică, purtând o bonetă verde, care ieșea pe ușă:

— Vă rog să mă iertați. Mihailova se află aici?

— Aici e, confirmă medicul. Cine sunteți dumneavoastră?

— De la Miliție.

— Prezentați legitimația, reacționă imediat chirurgul.

Mă pierdui. Până atunci, nimeni nu îmi ceruse actele. Pauza se lungi, doctorița începu să se încrunte, dar în acel moment dintr-un alt salon se ivi capul cuiva și omul începu să strige:

— Oksana Stepanovna, repede! Markova e mai rău!

După ce mă părăsi, doctorița se duse unde fusese chemată.

Eu băgai capul pe ușa sălii de Reanimare și, după ce văzui la o măsuță o fată slăbuță, începui să miorlăi:

— Fata mea, spune-mi, draga mea, cum se simte Mihailova, care e internată aici? Eu sunt mătușa ei.

Nu degeaba învășasem la Conservator. Evident, aveam talent actoresc.

Fata răspunse serioasă:

— Starea e extrem de gravă, fără o dinamică negativă.

— Ce? întrebai, fără să pricep.

Fata renunță la tonul de Hipocrat și explică:

— E rău, dar n-o să fie mai rău de-atât.

— Pot vorbi cu ea?

— Bolnava e intubată.

— Ce? nu înțelesei din nou.

Sora medicală trecu din nou la limbajul omenesc:

— Are un tub în gât. Și, de fapt, la Reanimare se poate intra doar în cazuri extreme.

— Cazul meu e de acest fel, o asigurai eu.

— Pușchea pe limbă, spuse supărată Florence Nightingale. O să vedeți, se face bine repede. Notați numărul de telefon și sunați mâine.

După ce înțelesei că nu o să aflu mai mult, plecai acasă. Pe hol, cum pusei jos sacoșa cu puiul și sarea, îmi dădui imediat seama că Kiriușka e acasă. În mijlocul holului fusese aruncată pe jos scurta lui nouă de puf; puțin mai încolo zăceau rucsacul, cizmele și fularul.

— Unde ești? începui să strig. Liniște. Speriată, dădui fuga în camera lui și găsii băiatul în pat. Ce-i cu tine?

Kirka ridică încet capul:

— Mă doare gâtul tare.

Ochii băiatului străluceau febril, fruntea era fierbinte – se îmbolnăviseră! Dar eu știam bine cum trebuie să acționezi într-o asemenea situație, doar toată copilăria mi-o petrecusem în pat.

Peste o jumătate de oră, mulțumit, Kiriușka bea la bucătărie un ceai fierbinte. Pusei în cană trei lingurițe de zahăr și turnai niște oțet de mere. Îl îmbrăcai pe băiat cu o pijama călduroasă de flanel, iar la gât îi pusei o compresă cu apă. În picioare, trecând peste ușoara lui împotrivire, îi pusei șosete groase, din lână de țară.

— Mă mănâncă, se plânse Kiriușka.

— Nu-i nimic, țin de cald.

— Ceaiul e acru!

— Dar e folositor!

— Mă mănâncă gâtul. Dă jos fularul!

— Numai peste o oră, precizai eu amenințător și adăugai: De fapt, un copil mare are dreptul să fie capricios. Îți poți manifesta trei dorințe rezonabile. Voi încerca să ți le îndeplinesc.

Kiriușka se animă:

— Dar de ce valoare?

Deschisei portofelul, mă gândii și răspunsei:

— O sută de ruble.

— Bețișoare de crab, *chipsuri* Pringles, un nou roman polițist din seria *Motanul negru*, turui copilul. Și să vină imediat.

— Bine, acceptai eu cu plăcere. Uite, pun puiul la cuptor și fug.

Kiriuşka se uita uimit la sarea care umplea tigaia.

— Ești sigură că se poate mânca?

— Absolut, îl asigurai și pornii spre metrou.

Peste o jumătate de oră totul era în ordine la noi. În apartament se răspândea o aromă încântătoare, cu nimic mai prejos decât acasă la Ania. Kiriuşka se băgă sub plapumă, se înconjură de cărți și începu să ronțăie *chipsuri*. Eu mă așezai în bucătărie, scosei carnetul de notițe al lui Katukov și începui să mă uit la pagini. Ce bine e de milițienii adevărați! Chiar au servicii speciale pentru descifrarea codurilor. Dar eu ce să fac? Șirurile de cifre păreau infinite. La școală, la matematică, aveam mereu note de șapte, puse de o profesoară miloasă, Valentina Sergheevna. De fapt, nu meritam nici măcar unu, pentru că unu e deja o notă, presupune ceva cunoștințe, dar ale mele se limitau la tabla înmulțirii. Și acum mă încurc: patru înmulțit cu șapte dă douăzeci și șapte sau douăzeci și opt?

— Un cod de cifre, ce mișto! se auzi în spatele meu vocea băiatului.

— Bagă-te imediat în pat, poruncii eu automat. De ce ți-ai scos șosetele?

— Mă mănâncă, începu să se plângă Kiriuşka. Mai bine o bag pe Mulia sub plapumă.

Îmi adusei aminte de căldura constantă care iradia dinspre mops și acceptai.

— Atunci ia-o și pe Ada – câte un mops de fiecare talpă.

Kirik chicoti și întrebă:

— De ce sunt însemnările cifrate?

— Nu e carnetul meu. Voiam să-l citesc, dar se vede că nu voi reuși.

— De ce?

— Sunt codate.

— Fleacuri, spuse Kiriuşka și arată un rând cu degetul: Uite, aici scrie „Sokolov Iuri Nikolaevici, zece mii de dolari”.

— De unde știi? exclamai

Băiatul începu să râdă:

— E elementar, dragă Watson.⁵ E un cifru pentru copii, oricine îl știe.

— Eu nu.

— Iei alfabetul, se apucă Kiriuška să explice, și îi atribui fiecărei litere un număr: A – 1. B – 2. Ai înțeles? Mai simplu de atât nu se poate. Uneori vocalele și consoanele își schimbă locul, adesea sunt notate combinații de trei cifre. Să zicem 642, dar atunci trebuie să știi care dintre litere e cea importantă: 6,4 sau 2?... Se mai poate aplica o rețea specială, atunci cifrele necesare apar în căsuțe.

— De unde știi toate astea?

— Citiți romane polițiste, sunt o sursă de cunoștințe, răspunse Kiriuška.

De fapt, avea dreptate, numai că în romanele polițiste care îmi ajunseseră în mâini nu exista nicio „informație” despre cifruri. Începusem să citesc „despre crime” după căsătorie. În copilărie mămica nu îmi permitea să mă ating de Conan Doyle, Stevenson și Nick Carter, nici cu penseta. Era de părere că poveștile captivante sunt o făcătură de joasă speță și îmi propunea pentru lectură clasicii – Tolstoi, Gorki, Cehov, ei, în cel mai rău caz, Victor Hugo. Dar uite, Dumas, niciodată. Rezultatul a fost evident: îi uram în tăcere pe prozatori și poeți, mândria și slava literaturii universale, însă tremuram de încântare la vederea oricărei coperti înfățișând un pumnal însângerat.

În hol se auzi agitația câinilor și vocea vioaie a Iuliei:

— Vai, cum miroase!

— Auzi, Kiriușa, coborâi eu glasul, poți să-l descifrezi?

— E al dracului de ușor, anunță ajutorul meu.

Mă pregăteam să spun că nu e deloc frumos să vorbească așa, dar „James Bond” deja dispăruse, uitând complet de gâtul bolnav, răceală și tuse. Numai cei doi papuci de casă rămaseră orfani, lângă chiuvetă.

Puiul fript avu efectul unei bombe. Seriojka se linse pe buze și întrebă:

— Sper că nu e vorba de vreun mulaj de ghips, pictat.

În tăcere, rupsei un copan rumen și i-l pusei Iulecicăi în farfurie. Al doilea sări în farfuria lui Kiriușa cel împurpurat.

— Așteaptă, așteaptă, începu să se neliniștească Seriojka. Dar mie?

5 Expresie celebră a detectivului Sherlock Holmes, personajul principal din romanele lui Arthur Conan Doyle.

Simții o mare satisfacție morală și, zâmbind mulțumită, răspunsei:

— Seriojka, mă tem că ție n-o să-ți placă.

— Ei, tare, Sergio, începu să urle Kiriuşka. Ce ți-a mai zis-o! Iulecika rodea sârguincioasă carnea aromată, Seriojka ronțai aripile și le înghiți într-o clipită.

— Tare, spuse el, lingându-și degetele. Auzi, Lampadel, dacă știi să gătești așa de bine, de ce dracu' ai făcut-o pe proasta?

Adunai în tăcere oasele bine roase și lăsaî întrebarea fără răspuns.

A doua zi, fix la opt dimineață, aveam în mână carnetul cu însemnări. Kostia Katukov chiar notase cu grijă, ca un nesuferit de contabil, toate socotelile.

„17 mai, Kovaliov Roman Stepanovici, documente. Le-am înapoiat pe 24 mai. 2 iunie, Pașina Ludmila Vasilievna, inel, cercei, brățară, le-am înapoiat pe 27 iunie...” Și așa mai departe. Ultimele însemnări arătau așa: „Sokolov Iuri Nikolaevici, 10.000 de dolari, Romanova Ekaterina, documente, Firsov Piotr Mokeevici – ceas, Filimonovna Calina Antonovna, carnet.” Erau indicate și telefoanele, și adresele, numai că nu era clar dacă de la serviciu sau de acasă. Coloana „Am înapoiat” din dreptul acestor nume nu conținea nimic: nicio cruciuliță, nicio bifa. De fapt, Filimonovna era ultima...

Trăgându-mă de păr, strigai:

— Auzi, Kiriușa, cum vă cheamă pe voi?

— Romanov, veni răspunsul.

Mirată că avem același nume, decisei totuși să precizeze și întrebai:

— Dar pe mama?

— Toți suntem Romanov, explică băiatul, apărând în fața mea.

— Pune-ți șosetele, spusei eu pe pilot automat și adăugai: Credeam că tu și Serioja purtați numele tatălui.

— Ei, în primul rând, atunci am fi fost diferiți, remarcă Kiriușka, iar în al doilea rând, nu avem tată și nu am avut niciodată. Mămica și-a găsit fiii într-o varză. Nu găsii un răspuns potrivit pentru această declarație. Lam pocika, se interesă Kiriușka, dar cele trei rugăminți ale unui copil bolnav, pe moarte, se îndeplinesc numai o dată, sau în fiecare zi pe durata bolii?

Îmi stăpânii un zâmbet:

— Mă rog, fie. În fiecare zi, dar cu condiția ca acestui copil chiar să-i fie rău.

— E aproape un cadavru, sări Kiriușka. Dar pe ce sumă poate conta invalidul?

— Cincizeci de ruble.

Băiețelul se întristă.

— Chiar ai citit toate cărțile? mă minunai.

Kirik dădu din cap.

— Voiam un puzzle.

— Ce?

— Un tablou pe care-l faci din bucăți. Dar e scump. Ascultă, Lampocika, dar am putea uni dorințele de azi și de mâine? Azi îmi aduci un puzzle mare, cu o mașină, iar mâine nimic.

— O să mă gândesc, promisei.

Tropăind tare, băiatul se duse în camera lui.

Formai numărul lui Sokolov și auzii o voce surdă:

— Alo.

— Iuri Nikolaevici? Vă deranjează o cunoștință de-a lui Kostia Katukov. I-ați dat niște bani să vi-i păstreze...

— Ei, se auzi precaut din receptor, Kostia a murit...

— Vreau să vă înapoiez dolarii.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred, se bucură omul. Veniți la mine. Vă aștept cu nerăbdare.

— Kozlovskaja 8?

— Exact.

Înaripată de succes, îmbrăcai scurta și strigai:

— O să mă întorc peste vreo două ore!

— Să nu uiți de puzzle, îmi aduse aminte „muribundul”.

În apartamentul lui Katukov intrai ca acasă, ridicai pervazul, scosei bancnotele verzi și le numărai cu grijă. Se dovediră a fi exact o sută – un pachet nici prea mare, nici prea mic. În viața de dinainte, în portofelul meu elegant, din piele de șarpe, se afla cartea de credit care presupunea prezența unor sume importante de bani, dar banii erau impersonali. Când plăteam la magazin, scoteam dreptunghiul de plastic, niciodată dolari „vii”. În caz de pierdere a unui asemenea card, el este ușor de blocat și un străin nu se poate folosi de economiile noastre. Acum însă în fața ochilor mei apăruse un teanc de foi verzi. Nu prea voiam să duc o sumă mare în buzunar. Fără să stau prea mult pe gânduri, scosei puloverul și băgai averea în sutien, apoi mă uitai în oglindă. Sticla imparțială reflecta o doamnă cu pieptul mare și cu un gât destul de subțire. După ce considerai pregătirile încheiate, pornii spre străduța Kozlovskaja.

Iuri Nikolaevici se exprimase la telefon cu o voce plăcută de tenor, și mă așteptam să văd un bărbat scund, slăbuț, dar în prag apăru de-a

dreptul un uriaș. Era înalt de aproape doi metri, cu gâtul cât fundul lui Rachel, mâinile ca niște lopeți și avea o burtă de iubitor de bere, puternic bombată în față.

— Veniți din partea lui Katukov?

De groază, chițăii ca un șoarece prins în capcană:

— Aha.

— Intrați în sufragerie, porunci elefantopotamul.

Mă simțeam incomod, dar mă supusei. În camera mare, ticsită, gazda se așază lângă pianul de concert și aprinse veioza. Aceasta avea rostul ei. Vremea cenușie, întunecată, transformase dimineața în seară. Lumina căzu pe fața grăsanului și fu cât pe ce să cad jos. În fața mea se afla pianistul celebru, aproape genialul Iura Sokolov. Cândva studiaserăm împreună la Conservator. Iurka era cu trei ani mai mare și încă de pe atunci promitea mult. Era la fel de corpulent ca acum, mereu ținea regim, dar nu putea pierde din greutate. Probabil tot se chinuia, pentru că pe măsută se aflau câteva borcănele cu medicamente și, printre ele, ambalajul strălucitor al vitaminelor scumpe și populare Vitaform. Imediat se stârniră amintiri neplăcute.

Cu câțiva ani în urmă, ademenită de reclamă, am comandat prin telefon, la *teleshopping*, Vitaform. Comanda a fost adusă seara târziu, după cină, pe la ora unsprezece. Natașa se culcase deja, iar Mihail, drăcuind, a deschis singur ușa. După două clipe a intrat în viteză în dormitor și aproape că a sărit la mine cu pumnii: „Cum ai putut să fii așa de proastă și să cumperi orice marfa arătată la televizor?”

Când i-am privit fața roșie de furie, am rămas uimită la culme. Soțul meu inteligent, ușor plicticos, extrem de liniștit și foarte bogat înnebunise! Și pentru ce? De ce îl deranjase atât de tare borcănelul în valoare de aproape zece dolari? Iar când, în martie, am comandat un ineluș cu diamante, de vreo cinci sute de dolari, a zâmbit și a îngăimat: „Acum îți mai trebuie și niște cercei.”

De fapt, a fost prima și singura dată când soțul și-a exprimat nemulțumirea față de mine, ba mai și uriașe, bătuse din picioare. Borcănelul nefericit a zburat la gunoi.

A doua zi, soțul meu a apărut pe la zece seara și mi-a dat o cutie cu o etichetă strălucitoare, holografică. Am zdrăngănit cutiuța – firma Irving Natural, preparatul „Lungirea vieții”. Sus se vedea prețul. Am simțit că nu mai înțeleg nimic. Complexul de vitamine costa cam șaptezeci de

dolari, cu mult mai mult decât Vitaformul aruncat cu o zi în urmă, printre urlete.

„Iartă-mă”, a spus soțul căindu-se, „nici eu nu știu ce muscă m-a înțepat ieri.”

„Se mai întâmplă”, i-am zis, arătându-mi mărinimia față de cel spăsit.

„Draga mea, ai o fire minunată!” s-a înduioșat soțul. „Dar bea mai bine vitaminele acestea. Să nu iei niciodată Vitaform.”

„De ce?”

„Nu-mi plac”, a urmat răspunsul.

Am tăcut. La urma urmelor, soțul meu era o ființă fără lipsuri. Ei, doar trebuia să aibă și el niște defecte.

Am început să iau, supusă, „Lungirea vieții”, dar înfățișarea cutiei de Vitaform îmi stârnea în continuare asocieri neplăcute.

— Ați apărut ca un înger al speranței, spuse Iura cântat, mijindu-și ochii ca un miop.

Mă liniștii ușor. Încă de la Conservator i se spusese să poarte ochelari, dar Iurka făcea nazuri și declarase că rama îl împiedică să cânte, că îi saltă pe nas și îl distrage în momentul cel mai nepotrivit. Nu îți puteai imagina o prostie mai mare; eu puteam să-mi trec mâinile peste strune și dacă aveam cască, dar Iurasik se strâmba groaznic...

Ba îi era frig în clasă, ba cald, ba era soare și profesorii trăgeau supuși draperiile. Răbdau ascultători toate capriciile lui Sokolov, considerându-l un geniu. De fapt, încă se spunea că Iuri Nikolaevici aproape îi face să leșine pe organizatorii de concerte, cerând în culise apă minerală Essentuki numărul 17, plată. Sărmanul administrator elimina bulele de gaz cu o linguriță... Dar cel mai rău era cu scaunul. Iura refuza până să se și apropie de pian dacă lângă el nu se afla un scaun de un anumit fel – din lemn maro, cu pernă verde-închis. Dacă scaunul era roșu, bordo, galben, pentru nimic în lume nu ieșea pe scenă. Doar verde-închis și basta!

În ceea ce privește cerințele pentru instrumentul propriu-zis, nu avea niciunele și cânta la fel de genial la un Bechstein de anticariat, cât și la un groaznic pian Octombrie Roșu. Puțin îi păsa ce fel de pian are sub degete. Trebuie să spun că vreo Lira zdrăngănitore se transforma instantaneu, imediat ce Iura se apropia de claviatură. Oare unde, în „sicriul” uscat, exista atâta putere și sunet curat? Așa că el nu avea pretenții pentru pian, dar scaunul era un lucru sfânt.

Pentru mine însă era important că el, din cochetărie, ca și mai înainte, nu purta ochelari, deci nu avea cum să mă recunoască. Așa se și întâmplă.

— Cum vă cheamă, femeie uimitoare?

— Evlampia, răspunsei eu și îl rugai: întoarceți-vă o clipă.

Pianistul se duse spre fereastră, eu scosei dolarii și îi pusei pe măsura pentru reviste.

— Vă rog să îi numărați.

Iura își agită mâinile:

— Ce tot spuneți? Sunt absolut convins că totul e în ordine.

— Totuși, verificați.

Sokolov începu să numere hârtiile. Când nivelă teancul, începui să-i spun povestea inventată pe drum:

— N-ați putea să mă ajutați, Iuri Nikolaevici?

— Pentru dumneavoastră, draga mea, orice.

— Eu și Kostia am lucrat împreună, îmi dădea tot felul de sarcini, dar știam bine unde ține el lucrurile luate de la oameni. După moartea lui am vrut să mă ocup singură de afacerea asta, dar nu cunoșteam niciunul dintre clienții lui. Mai mult, acum am în posesie câteva lucruri foarte valoroase și trebuie să le înapoiez proprietarilor... Poate știți care dintre prietenii dumneavoastră i s-au adresat lui Kostia?

— Dar atunci, cum ați aflat de mine? se minună Iurka.

— Păi era un bilet printre dolari, explicai eu.

Pianistul dădu din cap încurcat:

— Vai! Ne-a făcut cunoștință Iana Mihailovna.

— Iana??

— Ei, da, era prietenă apropiată cu soția mea. Uite, ea m-a sfătuit în privința lui Kostia. S-a dovedit un om uimitor! Cred că vă va fi greu să-l înlocuiți.

— De ce?

— Înțelegeți, putea absolut orice. Făcea tot ce îl rugai. Și în tăcere perfectă, nu spunea decât prețul. La rândul meu, l-am prezentat Filimonovnaî Galina. Galocika are un fiu cam idiot, a ajuns la închisoare. Ea, sărmana, a făcut ce i-a stat în putință, avocații banii i-au luat, dar judecata se tot amâna, se tot amâna... Ei, și l-am rugat pe Kostia să stea de vorbă cu un jurist bun, și s-a ocupat imediat: tânărul a primit o pedeapsă convențională. Pe altcineva care să i se fi adresat nu mai

cunosc. Înțelegeți, Kostia făcea treburi extrem de delicate. Nu oricine vrea să-și afișeze relațiile cu el!

Oftai. „Ce să fac? Aici n-o să mai aflu nimic!”

Iura îmi întinse trei hârtii.

— Luați.

— Nu e nevoie.

— De ce? Atât lua Kostia pentru păstrare. Sunteți un om cinstit, mi-ați înapoiat banii și trebuie să fiți răsplătită... Și apoi, cum credeți că faceți afaceri? Faceți servicii gratuit?

Fusei nevoită să recunosc că avea dreptate și luai dolarii.

— Sunați, vă rog, la Filimonova, și introduceți-mă!

— Cu plăcere, răspunse pianistul și luă telefonul.

Galina Antonovna spuse, foarte precaută:

— Alo.

— Trebuie să vă predau agenda lăsată la Katukov.

— Numai să n-o aduceți acasă, se sperie deodată femeia. Haideti să ne întâlnim în oraș.

Ne înțeleserăm să ne întâlnim la ora două, la cafeneaua Pasărea de foc.

Când îmi puneam paltonul în hol, îl întrebai ca din întâmplare pe Iura:

— Spuneți-mi: dar Kostia nu v-a dat nimic la păstrare?

— Mie? se minună pianistul. De unde până unde?

Ridicai din umeri.

— Poate v-a rugat pe nepusă masă să ascunderi niște documente și fotografii...

— Nu, dădu din cap Sokolov. Și de ce să mă roage? Probabil Katukov avea oameni mai apropiați... Pornii spre ușă. Vă rog să mă iertați, mă strigă Iura, nu aveți o soră?

— Nu, de ce?

— Păi uite, spuse tulburat pianistul, a învățat la Conservator cu mine o fată, Eufrosina Romanova, uimitor de frumoasă. Fragilă, aproape imaterială. Avea o față așa de tristă când se așeza la harpă... Eram îndrăgostit de ea, dar mi-era rușine să mă apropiu. Știți, gras, stângaci. Într-un cuvânt, nu sunt deloc un Romeo... Am oftat după ea doi ani, iar mai apoi mi-am spus că e mai bine prin telefon... Am sunat, dar mămica ei a răspuns și mi-a făcut un interogatoriu de formă: „Cine? De unde? De ce?” Iar la urmă mi-a transmis că fata e logodită și că nu trebuie să mă amestec. Așa că nu s-a împlinit iubirea. Acum puțin mi-ar fi păsat de

mama ei, dar atunci, un băiat din provincie, educat de profesoară, eram plin de principii prostești. Multă vreme mi s-a strâns inima când vedeam în sală un păr blond. Avea o culoare uimitoare a părului, ca o pânză de păianjen în soare...

Îmi trăsei mai mult peste sprâncene căciulița și mă retrăsei spre scară.

— Din punct de vedere fotografic semănați cu ea, insistă pianistul, mijindu-și ochii.

— Se mai întâmplă! strigai și o luai la fugă pe scări.

În metrou îmi smulsei fesul tricatat și mă uitai în oglindă. Pielea palidă, ochii prea puțin expresivi și sprâncene care abia se zăreau. Ca să vezi, lațele astea care zboară în toate părțile erau niște bucle uimitoare! Apoi, în mine se stârni o mânie întârziată. Ei, de ce se băgase mămica în toate? Cine îi dăduse dreptul să dispună de viața mea, chiar și cu cele mai bune intenții? Apropo, și Iurka îi plăcea harpistei neîmplinite, și nu se știe cum ar fi fost soarta mea dacă aș fi vorbit atunci cu el la telefon...

Mă legănam, stând lângă ușă, simțind cum în piept mi se aduna mânia. Mămica a vrut să scape fetița de toate neplăcerile vieții, a ascuns-o sub aripă și, drept urmare, anii mei s-au dus dracului. Deodată, am înțeles – chiar mama era vinovată că, în ajunul celui de-al patrulea deceniu de viață, nu știam nimic. De fapt, nu era chiar așa. Puteam să gătesc un pui delicios...

Brusc, în loc de mânie și tristețe, mă cuprinse supărarea. „Ei, Eufrosina, tare deșteaptă mai ești. Mămica e de mult în mormânt, iar tu trăiești tot după ordinea impusă de ea. Și, de fapt, Frosia nu mai este, a murit, a fost călcată de un automobil... Acum se afla în vagon Evlampia, un cu totul alt om – o fată inteligentă, abilă, descurcăreață, talentată, artistă... Poți să te bazezi pe ea, îi reușește totul. Și o să găsească documentele”, spusei închizând ochii, „și o s-o eliberez și pe Katia, o să renovez și apartamentul ăsta stupid, o să învăț să gătesc.”

— Stația Pușkinskaia, anunță mecanicul.

Sării pe peron. Ușile trenului se trântiră; pentru o clipă mi se păru că în colț stă ghemuită o femeie slăbuță, cu o expresie tristă. Deodată, fluturai mâna dreaptă spre trenul care pleca. „Adio, Frosia, sper că nu ne vom revedea.”

Bine măcar că acest Konstantin locuia într-un bloc mare, monstruos, fără liftier. Dacă ar fi fost o clădire mai mică sau dacă pe scară ar fi locuit o băbuță vigilentă, de mult aș fi fost arestată. Dar așa, intrai din nou în apartament, scosei agenda, apoi, după ce mă gândii puțin, luai și ceasul de aur. Ei, doar nu aveam să vin acolo mereu!

Intrând în fugă la Pasărea de aur, îmi spusei deodată: „Dar cum o s-o recunosc eu pe femeia care îmi trebuie?” În sala mare în care erau mese simple de plastic și niște scaune îndoite aiurea erau mulți clienți. Oamenii mâncau cu poftă pateuri, chifle și pizza.

După ce mă uitai așa vreo două minute, văzui că o doamnă care stătea chiar în colț îmi face cu mâna. Pe când mă apropiai de măsuță, întrebai:

— Sunteți Calina Antonovna?

Dama dădu din cap. Arăta ireproșabil: o haină de blană elegantă, machiaj moderat, un parfum uimitor, o geantă scumpă de piele... De fapt, avea fața încordată, nervoasă, și era de înțeles că sub pudră își ascundea paloarea.

— Haideți, ceru Filimonova pe un ton poruncitor de femei bogată.

Scosei carnetul pe masă. Interlocutoarea îl luă imediat, îl băgă în buzunarul interior al hainei de blană și se relaxă.

— Haideți să-l pomenim pe Kostia. A murit un om de aur! Mă uitai spre tejghea – acolo nu era nimic care să semene cu o sticlă. Adu două pahare goale! îmi porunci doamna pe un ton autoritar.

Conformându-mă unui obicei prostesc de a mă supune ordinelor, era să mă ridic, dar imediat mă așezai și i-o tăiai:

— Du-te tu!

Galina Antonovna ridică din sprâncene – în mod evident, nu era obișnuită să fie contrazisă –, dar se duse tăcută spre casă. Apoi, din poșeta de damă apăru o mică ploscă elegantă. Doamna îmi turnă pe fundul paharului, pentru ea își umplu păhăruțul și imediat dădu peste cap conținutul. Ochii începură să-i lucească languros, iar din piept îi scăpă un oftat mulțumit.

„Ei, draga mea”, îmi spusei, „păi ești o alcoolică sadea.”

— A murit un om de aur, repetă Filimonova, turnându-și o altă porție. Știa tot...

— Da, da, confirmai eu, tare v-a mai ajutat.

— Chiar așa! își plesni palmele doamna. Alcoolul acționează instantaneu asupra ei. Obrajii i se înroșiră, fața își pierdu încordarea, cuta neliniștită de lângă buze se netezi și Galina Antonovna se transformă dintr-o damă din lumea bună, disprețuitoare, într-o femeie simplută, guralivă, îmbrăcată într-o haină nepotrivit de scumpă. Fiul meu, Volod'ka, este un idiot, spuse bucuroasă Filimonovna. N-a mai văzut lumea așa cretin! Ei, judecați și dumneavoastră: a dat examenele pentru anul I și s-a îmbătat ca un porc. A sărbătorit cu prietenii sesiunea pe care o rataseră cu succes...

Sticlele, așa cum se întâmplă în asemenea situații, nu ajungeau. Volodia a fost trimis la chioșc. Băiatul, care abia mai știa ce se întâmplă cu el, a intrat în prăvălia închisă, a spart ușa și s-a întins acolo să doarmă, fără să apuce să ia ceva. Peste o oră a fost descoperit de vânzătorul care se întorsese. S-au luat la bătaie. Studentul care în copilărie făcuse la sală karate și avea toate centurile și *danii* cu puțință, l-a pocnit serios în gât pe vânzătorul indignat, apoi a încasat-o și patrula venită la fața locului. „Vă omor pe toți!” striga Volod'ka, agitând o bătă care nu se știe de unde apăruse. „O să-i vin de hac oricui!”

Cumva l-au prins. La secție, milițienii și-au numărat pierderile și s-au indignat foarte mult – unuia din patrulă studentul dezlănțuit îi spărsese nasul, altuia un dinte, unui al treilea îi trântise o vânătaie de toată frumusețea sub ochi...

Solidaritatea de breaslă este o forță îngrozitoare. Când Galina Antonovna a fost sunată de la secție, fiul fusese deja trimis la izolatorul cunoscut în popor sub numele de „închisoarea Butîrka”. I se pusese în cărcă lucruri îngrozitoare – jaf și atac asupra lucrătorilor organelor de ordine. În total era vorba de vreo zece ani și de confiscarea averii!

Filimonovna a început repede să repare treaba. Băiatul vânzător, care primise un „onorariu” bunșor, s-a milostivit de student și era gata să-și retragă plângerea. Milițienii, unși cu o sumă „pentru medicamente”, au schimbat mânia pe îndurare... Dar de la izolator Volodia putea ieși numai prin dispoziția tribunalului, iar ședința fusese stabilită abia în 13 decembrie. Judecătoarea la care Galina Antonovna nimerise în audiență și-a desfăcut mâinile a neputință: „Cazul fiului dumneavoastră nu face nici cât un ou fiert, dar legea e lege. Trebuie să așteptați iarna.”

„Dar acum suntem abia în mai!” a exclamat îngrozită mama. „Și ce să faci el? Din cauza unei prostii să stea aproape opt luni în celulă?”

„Data viitoare va fi inteligent”, i-a tăiat-o slujitoarea lui Themis.
„Ședințele sunt programate, nu avem loc!”

Disperată, Galina Antonovna a pornit pe la cunoștințe ca să caute o cale de a înmuia inima de piatră a judecătorilor. Și în acel moment, din fericire pentru ea, Iuri a sfătuit-o să-l caute pe Konstantin.

Katukov a ascultat în tăcere povestea și i-a dat un telefon avocatului Zvereva Tamara Leonidovna. Galina Antonovna s-a dus la femeie. Ea i-a spus liniștită: „Patru mii de dolari și la sfârșitul lunii vă primiți odorul.”

Așa s-a și întâmplat. Pe douăzeci mai a avut loc procesul. Judecătoarea cea severă a citit sentința cu voce fermă: un an petrecut într-o colonie cu regim sever. Galina Antonovna era cât pe ce să leșine, dar mai apoi a aflat că Vovocika va intra imediat sub incidența amnistiei și avea să fie eliberat chiar în sala de judecată.

— Doamne, exclamă Galina Antonovna, care între timp reușise să golească plosca, tot restul vieții o să mă rog pentru Kostia!

— Dar Kostia nu v-a rugat ceva? mă interesai eu.

Filimonovna zâmbi:

— M-a rugat, și încă foarte des.

— Ce anume?

— Sunt ginecolog la spital, începuse să mi se destăinuie doamna cea cherchelită, și-mi trimitea paciente. O dată o fată de vreo doisprezece ani, altădată o femeie fără acte. De fapt, serviciile mele erau bine plătite, iar ce primea Konstantin pentru intermediere, pe mine prea puțin mă interesa.

— Nu v-a dat niște documente?

— Mie? Nu! Apropo, uite...

Și femeia îmi întinse trei sute de dolari. Probabil Kostia cerea taxa asta pentru lucrurile dosite. Cu o mână sigură luai bancnotele care foșneau plăcut. La urma urmelor, și munca mea trebuia plătită.

Pe drum spre casă schimbai o bancnotă și primii un teanc de hârtii de o sută de ruble. Era așa de plăcut să le pipăi în portofel! Înainte, banii nu îmi stârneau emoții deosebite; pur și simplu erau mereu. Salariul unei harpiste puțin cunoscute nu e prea mare, uneori primeam și o sută, o sută douăzeci de ruble pe lună. Iar mai apoi am încetat să mai câștig bani, după ce m-am agățat de gâtul lui Mihail. Însă în acea zi în aveam buzunar o sumă uriașă, primită exclusiv ca urmare a faptului că mă descurcasem singură, și mă hotărâi să sărbătorim.

Pentru început alegeai cea mai mare cutie de puzzle, din o mie cinci sute

de piese, apoi luai *chipsuri*, câteva cărți noi, bețișoare de crab și o sticlă de Pepsi.

La raionul de carne, un bărbat uriaș, cam plinuț, urla:

— Hai, care vrea carne, carne de porc proaspătă? Haideți, o dau ieftin, aproape gratis...

Mă apropiai de tezghea și mă interesai:

— De ce urla așa?

— Lăsați-l în plata Domnului, răspuse o femeie slăbuță de alături. Când ia la bord, așa începe să țipe; parcă e un mistreț înjunghiat. Noi ne-am obișnuit deja, dar cumpărătorii se sperie, de aia nimeni nu vrea să vândă în preajma lui! Uite, luați de la mine. E adevărat, vând ieftin, am biletul de tren în buzunar. Cu cincizeci de ruble e bine?

Era aproape gratis, nici de la angro nu cumperi piept congelat mai ieftin de șaiszeci și cinci de ruble. Dar ce se poate face cu un jambon? îmi veni o idee genială.

— Spuneți-mi cât de repede și de gustos pot prepara carnea de porc? Dumneavoastră, de exemplu, cum o preparați?

Vânzătoarea nu se miră și răspuse:

— Iau spata sau partea din spate și o frig.

— Cum?

— În cuptor, pur și simplu.

— Cumpăr o bucată mai mare, promisei eu, numai spuneți-mi mai în detaliu. Nu știu deloc să gătesc, e prima oară când pregătesc carne.

Vânzătoarea zâmbi.

— Ascultă. Speli carnea de porc, apoi, cu cuțitul, faci în ea niște tăieturi și bagi acolo căței de usturoi, dai cu sare, cu piper...

— Cât?

— Păi, destul de puțin. Apoi înfășori totul în folie, cu grijă, să nu se rupă. Mai bine pui două straturi, și pe tavă. Peste o oră și jumătate, două îți lingi degetele.

— Și gata?

— Gata.

— Dați-mi-o pe asta, împunsei eu cu degetul o halcă uimitor de arătoasă, de parcă era tablou.

Femeia oftă:

— Vrei un sfat?

— Ei?

— N-o lua pe asta.

— De ce? E așa de frumoasă!

— Aici e piață, bâigui vânzătoarea întorcând carnea și arătându-mi vinele bine ascunse. Dacă nu păcălești, nu vinzi! Să spui mereu să-ți arate carnea pe toate părțile. Iar cea mai moale e asta.

Și împunse cu o furculiță de metal o bucată prea puțin atrăgătoare, în opinia mea. Hotărându-mă să o cred, cumpărai ce mi se propusese și pornii mai departe prin piață.

Intrai în fugă în apartament, plină de entuziasm. Aveam în buzunar mulți bani, în geantă alimente, iar în cap o rețetă cu carne de porc.

După două ore câinii stăteau neclintiți lângă cuptor, oftând zgomotos din când în când. Tava scoasă de acolo emana o aromă de neînchipuit. Desfăcui folia, aburul răbufni în sus. Rachel lătră nerăbdătoare, iar mopșii începură să-și scuture coada și să urle încetisor. Kiriuška, venind și el în fugă, luă o bucățică și începu să geamă:

— Mmmm, n-am mâncat nimic mai gustos în viața mea!

De fapt, nici Seriojka, nici Iul'ka nu mai gustaseră spată friptă. Nici nu băgaseră de seamă că se făcuseră praf cartofii, așa de prinși erau cu mâncatul cărnii.

— Ei, Lampadel, bolborosi Seriojka, ce bună a mai fost! Îți vine să plângi, așa de gustoasă e.

Îi lăsai să mănânce ultimele firimituri și mă dusei la telefon. Firsov Piotr Mokeevici era acasă și îmi spuse categoric:

— Dacă vrei să-mi dați înapoi ceasul, veniți chiar acum. Dimineață, pe la șapte, plec.

— Dar e deja târziu, nu pot ajunge înainte de zece...

— Atunci va trebui să așteptați până mă întorc, peste două luni.

Să păstrez șaiszeci de zile un Breguet de colecție, cu capac împodobit cu pietre mari, extrem de asemănătoare cu unele adevărate? În niciun caz!

— Dictați-mi adresa.

— Novoperedelkino, se auzi răspunsul.

Rămăsei mască! Ei, poftim, trebuia să ajung într-un cartier uitat de Dumnezeu, pe la miezul nopții.

— Ei, ca să vezi! Începu deodată să strige Seriojka. De unde ai în cutiuță atâția bani?

— Sunt pentru gospodărie! răspunsei eu, punându-mi cizmele.

La drept vorbind, antilopa neagră nu arăta prea bine. Țesătura subțire

era acoperită de pete albicioase. Cum să nu, o asemenea încălțăminte pur și simplu nu e potrivită pentru călătorii lungi pe străzile pline de apă ale Moscovei, dar nu aveam alte cizme. Poate să iau bani și să cumpăr unele noi? Dar și acelea încă mai puteau fi purtate: erau întregi, doar că arătau îngrozitor. Mai bine îi luam lui Kiriușka niște blugi de calitate. Cei vechi erau jerpeliți de tot...

Seriojka asistă la chinurile mele cu fermoarul, apoi întrebă sever:

— Lampa, de unde ai luat dolarii?

— I-am câștigat.

— Unde?

Mă îndreptai de spate oftând și întrebai:

— Ce importanță are?

— Are mare importanță.

— Am primit înapoi o datorie.

— Dar acum unde te duci?

— Cu treabă, spusei eu evaziv, încheindu-mi paltonul.

— Ca să vezi, pufni Iulia apropiindu-se, am primit o a doua mamă. E la fel de șmecheră și tot ascunde câte ceva! Sper că Lampa nu va intra în bucluc, cum face Katia.

— Când te întorci? insistă tânărul.

Socotii în minte drumul până acolo și înapoi și răspunsei:

— Probabil pe la miezul nopții, dar nu să nu vă neliniștiți dacă vin mai târziu.

— Bine, bolborosi Seriojka și se întinse după scurtă.

— Tu unde mergi? întrebai.

— Știi, Lampada, nu pot să las să moară un om care gătește așa de bine carne de porc. Așa să fie: o să lucrez ca șofer pentru tine.

— Nu e nevoie, mă speriai. Mă duc la o întâlnire cu un bărbat!

— Poate să fie și împăratul Chinei, pufni Seriojka încheindu-și scurta. Nu te teme, doar n-o să-ți țin lumânarea. O să stau jos, în Ford. Giugiulește-te cu bărbatul tău cât îți dorește sufletul.

— Este o întâlnire de afaceri...

— Lampadel, ești catastrofal de illogică, izbucni Seriojka. Mai întâi încerci să mă convingi că e o întâlnire amoroasă, apoi că ai treburi... Din cauza acestei nepotriviri în capul meu apar suspiciuni mârșave, iar dorința de a nu te scăpa din ochi crește din ce în ce mai tare.

Mă împinse pe ușă. În curte „șoferul” începu să-și pipăie buzunarele,

apoi oftă trist și încep să țipe:

— Iul'ka, aruncă cheile!

Pe ferestruică zbură legătura de chei și ateriză zdrăngănind lângă capotă.

— Dar ce, Katia are adesea parte de neplăceri? întrebai eu când Seriojka, după ce frână la semafor, se apucă să fumeze o țigară.

— Aha, răspunse fiul iubitor. Nici nu poți s-o lași să iasă din casă. E pur și simplu momâie, nu mamă. Când te uiți la alte familii, mamele sunt oameni adevărați – greutate de o sută de kile, stau acasă, fac supă de varză. Dar a noastră, dădu el din mână, e o arătare.

— Păi e chirurg, nu? Apendicită, hernie, da?

— Nu, ea operează tiroida. O muncă de bijutier, nu orice bărbat face așa ceva. De fapt, are o categorie superioară, la ea bolnavii se înghesuie, numai că...

Și încep să râdă în hohote, scoțând rotocoale de fum.

Înghițeam fumul gros și, nu știu de ce, nu începui să tușesc, ca de obicei.

Dimpotrivă, mirosul de tutun îmi aducea aminte de tata stând în fotoliu cu o carte mare în mână. Punea la o parte volumul mare și, pufăind din țigară, se interesa blând: „De ce ești tristă, Roșcovano? Iar ai încasat numai patru?”

După ce alungai amintirile nedorite, întrebai:

— Numai că?

— Mă duc eu odată la ea la secție – e șefa de secție – și nu am noroc, era chiar în timpul vizitei. Toți alergau pe coridor, iar mama în fruntea lor, îmbrăcată o pijama albastră, mică. Dacă o vezi, nu îi dai treizeci de ani. Ei, a zburat escadronul în salon, cu baioneta scoasă. Acolo era un bolnav nou, abia venit, și nu îl cunoștea pe chirurgul-șef... Suita a raportat: „Îl pregătim pe Ivanov Ivan Ivanovici pentru operație, analize, ecografie...”

Mămica dădea din cap și deja își ascuțea scalpelul în minte... Deodată, bolnavul a început să se indigneze: „Ce-i asta? M-am internat la un mare specialist, doctor în științe medicale, Romanova, și mă dați pe mâna unei fetișcane... Păi câți ani are ea? Păi a terminat oare Institutul?” Medicii râdeau, surorile și-au plecat ochii, iar Semion Petrovici, celălalt chirurg, așa, important, gras, cu ochelari, pur și simplu un profesor sadea, a anunțat moale: „Păi, tăicuță, asta e Romanova!”

După care a urmat o scenă mută. Și, lucrul cel mai important, situația s-a repetat de mai multe ori. Unul dintre bolnavi a trimis-o după ploscă. Și nu-i nimic, s-a dus, a adus-o, iar când i se întindea o ciocolată, o lua și ciripea așa de drăguț: „Mulțumesc.” Niciun comportament impunător. Făcea totul pe fugă, din mers, iar în viața de toate zilele...

— Gătește prost?

— Nu știu, zâmbi Seriojka. Nu e niciodată acasă.

— Zile întregi e la serviciu?

— Păi asta spun și eu: nu e normală, pufni tânărul. Îi pare rău de toți. Câți oameni aduce ea acasă! Fie o bătrână pe care rudele nu vor să o ia acasă, fie adăpostește o femeie fără locuință, care dormea în scară, fie dau năvală rudele. Acum e noiembrie, e frig. Uite, toți stau prin orașele lor, dar cum se face primăvară, marea migrație a popoarelor începe: bunici, mătuși, unchi, nepoți și nepoate, rude de a zecea spiță... S-a căsătorit de patru ori și a avut grijă să nu se certe cu nimeni. Tații noștri cu soțiile noi, copiii lor sunt musafiri dragi... Știi de unde avem atâtea animale?

— De unde?

— A doua soție a celui de-al treilea soț al mamei are o crescătorie de câini, crește mopși pentru vânzare. Mulia și Ada au fost considerate marfa de proastă calitate, rebut. Pe așa ceva nu iei bani. Dantura Muliei nu e reușită, fundul celeilalte atârână cum nu trebuie. Într-un cuvânt, voiau să le omoare. Și în momentul acela mămica s-a nimerit să fie în vizită la ei, cu Kiriuka. Și le-au luat. O lună le-a hrănit. Iar pisicile sunt de la ghenă!

— Și albul Klaus! oftai eu. Ce persan elegant!

— Acum e elegant, chicoti Seriojka, după cinci serii de tratamente cu vitamine și alimentație intensivă. Dar când Iul'ka l-a găsit în tomberon, semăna mai degrabă cu un șoarece amărât. Iar Semiramida credeam că-și dă duhul. Închipuie-ți: rodea coji de cartofi! Dar acum întoarce botul de la carnea de vită. Dă-i de vițel!

— Și Rachel?

Serghei tăcu și începu să privească în depărtare, cu o atenție exagerată.

— Cum de a ajuns la voi Staffordshire-ul?

— Vecinul nostru de la apartamentul 3, începu tânărul să îngaima fără plăcere, s-a căsătorit, iar Rachel tocmai împlinise o jumătate de an. Ei, soția lui tânără a început să facă scandal: „Câinele mușcă, trebuie să fac curățenie, să-i dau de mâncare, să-l plimb. Într-un cuvânt, eu sau

câinele!" O dată am venit seara și Roșcata stătea lângă scară și urla. Era frig și ea, sărăcuța, înghețase. Am crezut că se pierduse, am luat-o acasă, iar acolo muierea asta a anunțat din prag: „Noi am dat afară câinele, nu-l mai aduce înapoi!" A trebui să-l luăm la noi.

Zâmbii: „Toți sunteți buni. Care a adus câinii, care pisicile? Oare cine o fi găsit-o pe broasca Gertrude?"

— Câți ani are Katia?

— Treizeci și opt.

Rămăsei năucă:

— Dar tu?

— Douăzeci și patru.

— Te-a născut la paisprezece ani?!

— Nu, oftă Seriojka. Pur și simplu mama (Katia) s-a căsătorit prima oară la optsprezece ani, cu tatăl meu vitreg. De fapt, povestea e asta: am o soră. Ea s-a căsătorit cu Filipp foarte devreme, abia împlinise optsprezece ani. Părinții noștri au murit și s-a nimerit că am început să locuiesc cu ea și cu bunica. Eu aveam doi ani, ea șaptesprezece. Ei, dar cum a murit bunica, Svetka s-a căsătorit repede, iar ea și Filipp au trăit împreună doar șase luni, apoi Sveta a dispărut, iar eu am rămas cu Filipp. El e un om bun, numai că e greu cu copiii mici. În momentul acela a apărut el în viața Katerinei, tot tinerică, iar ea a stat cu el tot jumătate de an. Numai că la despărțire m-a luat și pe mine, în calitate de – cum să spun – compensație pentru o căsătorie nereușită. În felul acesta, nefericitul orfan a primit masă și casă.

Și încep să râdă în hohote asurzitoare.

— Iar Kiriuşka?

— El îi este de fapt nepot, pufni Serghei, sau nu știu să spun ce relație de rudenie e. Am o soră care l-a născut pe Kirka.

— Și unde a dispărut?

— S-a dus în Israel, pentru o viață mai bună. Atunci Kiriuşka împlinise două luni. Promisese să-l ia în curând. Timp de zece ani a trimis numai două cărți poștale, de Anul Nou, fără adresa expeditorului. Așa că el a fost abandonat.

— Katia e evreică?

— Da' ce ți-a venit? întrebă Serghei.

— Sunt pur și simplu curioasă.

— Nu.

— Dar cum de sora ta a fost lăsată să plece în Israel?

— Mama Katiei s-a căsătorit a treia oară cu un văduv care avea un copil, explică tânărul. Așa a apărut și surioara. Len Nikolaevici a murit, apoi Anna Ivanovna i-a crescut pe cei doi, numai că genetica e un lucru îngrozitor. Inna semăna așa de tare cu răposata ei mamă, iar ea își părăsise copilul.

„Da”, îmi spusei, „genetica este într-adevăr o chestie interesantă. Se pare că tradiția familiei Katiei are rădăcini adânci.”

— Anna Ivanovna, fie-i țărâna ușoară, continua Seriojka de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, era și ea fără minte. Ei, la fel ca mama. În casa ei veneau să mănânce opt-zece oameni, prietenele locuiau la ea cu anii, întreținea tot felul de nefericiți, câini, pisici – ceva de groază! Dădu din cap. Tu, dacă nu e secret, de unde o știi pe mama?

— M-a luat de pe șosea, dintr-o baltă.

— E clar, spuse Seriojka fără să se minuneze și adăugă: Uite, am ajuns.

Mă uitai pe fereastră. Fordul se oprise în preajma unui bloc mare. Jos străluceau luminile supermarketului La răspântie.

În timp ce liftul care scârțâia jalnic mă ducea la etajul șaisprezece, gândurile îmi alergau prin cap. Altădată mi se părea că odraslele sunt numai neplăceri, florile vieții pe mormântul părinților... Dar deodată aveam impresia că nu e deloc rău să ai un fiu ca Seriojka sau Kiriuška. De fapt, și o fată ar fi fost bună...

Liftul zdrăngăni și dădui nas în nas cu o ușă închisă. Arăta ca un bastion impenetrabil: fier de sus până jos, fără clanță sau gaura cheii. Oare cum se deschidea?

Nu auzii soneria și probabil trecură vreo două minute până când se auzi de undeva, de sub tavan:

— Cine e?

— Romanova. Am adus ceasul.

Ușa se deschise cu greutate și în prag apăru un bătrânel subțire, cărunt, într-o scurtă de catifea și papuci groși de pâslă.

— Intrați, înger amabil.

În față mă așteptau încă două uși – una de fier, alta de lemn. Bătrânelul tot zornăia la încuietori nenumărate, zăvoare și păcănea la cârlige. Apoi o luă la picior destul de energic, ba chiar alergă pe coridorul lung. Uimită de o asemenea viteză la vârsta lui înaintată, mă grăbii după el.

— Veniți, veniți, draga mea, accelerează bătrânul, intrând într-o cameră.

Pornii pe urma lui și scosei o exclamație. Doi pereți ai încăperii de douăzeci de metri erau plini cu rafturi cu cărți. Cel de-al treilea era acoperit pe de-a-ntregul cu tablouri, al patrulea era ocupat de fereastra uriașă, iar în bibliotecă străluceau figurine de porțelan. De fapt, în salon nu aveai unde să te miști. Două canapele acoperite cu stambă, două fotolii de catifea, o mică scară de lemn, un lampadar în forma unui băiat cu un felinar, vreo opt scaune de puf, o masă rotundă acoperită cu o față de masă de dantelă, scaune... Pur și simplu nu mai rămăsese loc să te deplasezi...

Piotr Mokeevici se strecură abil spre fotoliu și porunci:

— Luați loc!

Scosei ceasul și, după ce îl așezai pe masă, spusei:

— La dumneavoastră chiar e un muzeu. Ar trebui să dați la păstrare tot apartamentul, nu numai acest Breguet.

Firsov răsese încetisor și-și frecă mulțumit mâinile:

— De fapt, apartamentele sunt conectate la punctul de comandă al miliției.

— Și atunci, de ce i-ați dat ceasul lui Kostik? mă minunai. Deși probabil „ceapa” e lucrul cel mai scump – aur cu briliante.

Piotr Mokeevici începu să râdă tare:

— Uite, draga mea, ce-ați mai nimerit! Ceasul e pur și simplu din metal – într-adevăr, aurit –, iar pietrele sunt cristale de munte. Dar un lucru este adevărat: Breguet-ul ăsta e lucrul cel mai scump pe care îl am. Chiar dacă aici ar intra hoții și ar lua tot, desigur, m-aș întrista, dar ceasul...

— De ce?

— Bunicul meu l-a primit și a fost un adevărat talisman pentru el. De la el a ajuns la tata, iar apoi la mine – o raritate autentică pentru familie –, iar pentru un străin e o jucărie nu prea scumpă. Mai bine spuneți cum a ajuns la dumneavoastră. La drept vorbind, când am citit despre uciderea lui Kostik...

— Ați citit?

— Ei, da, în ziarul *Moskovski komsomoleț*.

Și îmi vârî sub nas o foaie șifonată. Îndreptai pagina și îmi aruncai ochii peste rânduri: „Ieri, în apartamentul său, a fost găsit mort actorul teatrului Rampa, Konstantin Katukov.”

— ...Pur și simplu tare m-am mai tulburat. Între timp, bătrânul mergea. Mi-am zis: „Gata, acum n-o să-mi mai recuperez Breguet-ul”, și iată că ați apărut dumneavoastră, ca un înger al buneii-vestiri. Cum a ajuns la dumneavoastră?

Și își frecă din nou mâinile.

— Noi lucram împreună. După moartea lui Kostia, afacerea a trecut la mine.

— Minunat, se bucură din nou proprietarul, sărind în fotoliu, deci acum ASE-ul e al dumneavoastră. De ce mi-ați adus ceasul? Mâine trebuie să plec în America. Uite, păziți-mi bunul.

— ASE? mă minunai. Ce-i asta?

Piotr Mokeevici începu să râdă. Tare vesel bătrânul.

— Agenția de Servicii Extreme, așa își numise Kostik „firma”. Oare nu v-a spus?

— Am auzit, pufnii eu. Numai că acum nu mi-am dat seama.

Deocamdată nu pot lua ceasul. Apartamentul meu nu e la fel de dotat ca al lui Kostia.

— Înțeleg, dădu din cap serios, pe neașteptate, Firsov. După cât știu eu, avea mare grijă de securitate. Doar eu, la drept vorbind, m-am interesat dacă ascunzătoarea e de încredere, iar el m-a asigurat că totul e în ordine. Da, afacerea era bine pusă la punct, Kostia avea un nume bun. Copilă, o să vă fie greu fără el. Doar făcea lucruri extrem de delicate.

— Cum ar fi?

Firsov oftă:

— Uite, nu știu, dar mămica lui, suflet simplu, mi se plângea că uneori Kostia nu îi dă voie să iasă din casă. Spunea: „Stai, mamă, așteaptă telefonul de la cutare și spune asta și asta.” O femeie de o cinste ireproșabilă și extrem de parolistă.

— Are o mamă?

— Ce vă mirați așa? Toți au o mamă și un tată...

— Părinții lui trăiesc?

— Pe tată n-am avut onoarea să-l cunosc, parcă s-a stins demult, aproape la un an de la nașterea băiatului.

— Și mama?

— Era în viață, dar acum nu știu. Vedeți dumneavoastră, eu și Anna Fiodorovna am lucrat împreună, apoi ea a ieșit la pensie și relațiile s-au întrerupt. Deși acum jumătate de an tocmai plecam în America, Kostik m-a rugat: „Piotr Mokeevici, lăsați-mi cheile de la mașina dumneavoastră. Mama s-a îmbolnăvit, iar rabla mea și-a dat duhul.” Ne-am înțeles amiabil: el folosește Jiguliul, face inspecția tehnică și nu primește de la mine nicio copeică pentru păstrarea ceasului. Ei, luna trecută i-am adus ceasul lui Kostia și am întrebat: „Cum se mai simte draga de Anecika?” Iar el a răspuns: „Mulțumesc, bine. Mai scârțâie din când în când.”

Noaptea mă tot învârtii pe canapea, împingându-le pe Mulia, Ada și Rachel. Câinii mârâiau nemulțumiți, nu le plăcea că încerc să-mi fac loc. Renunțând la tentativele inutile, mă întinsei pe o parte și îmi trăsei picioarele spre bărbie. Instantaneu, Mulia se strecură în locul confortabil dintre fața și genunchii mei, Ada se tolăni în spate, mai jos de spinare, iar Rachel, oftând zgomotos, se strecură spre perete și își trânti pe mine labele grele. Dar, nu știu de ce, câinii nu mă deranjau. Pur și simplu ocupau cam mult loc. Probabil vara nu mi-ar fi plăcut să dorm cu haita de câini, însă iarna chiar era plăcut, confortabil, cald... Caloriferul din

apartament era o „armonică” mică și în cameră era groaznic de frig. În dimineața aceea, în timp ce plimbam fetele, una dintre vecine se plângea că seara bagă în pat două buiote, dar oricum se simte ca în mormânt. Eu însă mă băgăm într-o vizuină călduroasă, încălzită de șalele mopșilor și ale Staffordshire-ului...

Dar somnul tot nu-mi venea, aveam tot felul de gânduri, încercam să le pun în ordine. „Așa, deci ce știm? Cineva l-a omorât pe Kostia Katukov. De ce? Să presupunem că din cauza documentelor. Deși există, probabil, destule alte motive.” De fapt, cu cât aflam mai multă informație despre actor, cu atât mai ciudat mi se părea. Acasă își amenaja ascunzători, lua lucruri pentru păstrare și... le dădea amantelor cheile! Ba mai avea și trei femei deodată! Și mai spera și că acestea nu se vor întâlni una cu alta. Era fie un mare idiot, fie un masochist satisfăcut în situații extreme. Cu toate astea, până în acel moment totul mersese bine, nici femeile nu se întâlneau, nici valorile nu fuseseră deranjate din locurile respective. Abia acum apăruseră neplăcerile, dacă putem numi moartea o neplăcere. Și de ce îmi dăduse servieta goală? Ce gest ciudat. Și de ce nu îmi dăduse drumul în apartament? Scosese numai mâna cu ceasul de aur...

Deodată, sării în sus pe canapea. Mulia și Ada se prăvăliră pe jos, ca niște pere coapte. Dar nu aveam timp să le ascult furnăitul jignit. Ceasul!

Muzicienii, chiar și cei netalentați și leneși, ca mine, au memoria vizuală extrem de bine dezvoltată. În fața ochilor îmi apărură instantaneu două scene. Uite: mâna tare, osoasă, lată, cu încheietura cât talia mea, strecurase prin deschizătura ușii mica servietă. Mai sus de palmă strălucea un ceas vulgar de scump, respingător, de aur. Pur și simplu un obiect de coșmar, nu un dispozitiv pentru măsurarea timpului. Cadranel era de dimensiunea unei farfuriuțe și pe el era pictată o rusalcă la bustul gol. Dacă Mihail ar fi primit așa ceva, imediat l-ar fi aruncat pe fereastră. Văzusem asemenea articole la GUM⁶ și, la drept vorbind, mereu mă minunam sincer: „Cine o să cumpere o monstruoasă așa de scumpă, când un Longines elegant și intelectual poate fi cumpărat pentru o sumă mai mică?”

După aceea, memoria îmi trimise supusă o altă scenă. Canapeaua pe care Konstantin dormea somnul de veci. Eu îl trăsesem de umăr, trupul

⁶ Gosudarstvennîi *universal' nîi magazin* – magazin universal de stat, în prezent cel mai important centru comercial din Moscova.

se supusese ascultător, mâna stângă, tăiată groaznic, era împodobită cu un ceas plat de la firma Longines, montat pe o curea scumpă, din piele de șarpe. Privirea mi se fixase pe obiectul respectiv pentru că, literalmente, cu câteva zile în urmă răsucisem în mână un ceas asemănător – trebuia să cumpăr cadouri pentru Anul Nou și mă întrebam dacă e potrivit pentru soț...

Deci ochiul remarcase ciudățenia, iar creierul își dăduse seama abia acum! Nu Kostia mi-a dat servieta cu documente, ci altcineva; cineva care nu dorise să intru în apartament și voia să scape mai repede de un martor incomod. Doamne, chiar eu i-am ușurat sarcina criminalului. Am spus: „Bună ziua, Kostia. Nu ne cunoaștem, dar m-a trimis Katia după documente.” Și, pentru a scăpa de mine, mi-a dat servieta, mai ales că eu, proastă de neimaginat, i-am strigat, amabilă: „Hârtiile sunt într-o servieta neagră!”

Și uite, am primit ce am cerut. Dar cine era bărbatul misterios? Păi nimeni altul decât criminalul!

Mă trecu un frison și, după ce îmi găsii papucii, dădui fuga la bucătărie. Nu puteam suporta oamenii care scormonesc noaptea prin frigider în căutare de mâncare. După miezul nopții stomacul trebuie să se odihnească, altfel îl paște ulcerul! Dar mâinile deschiseră singure ușa frigiderului și luară o bucată de parizer. Două feliuțe roz se așternură apetisant pe pâinea neagră. După ce mai luai un pahar cu suc de roșii și două ciocolățele, mă strecurai pe canapea, trăsei plapuma mai bine și mă apucaii să mănânc entuziastă sandvișul dăunător, alcătuit dintr-un amestec de proteine și carbohidrați. De fapt, toate cărțile de alimentație corectă îți prescriu să mănânci separat aceste substanțe. Mă linsei pe degete și descoperii că nu simt nici cea mai mică muștrare de conștiință. Sandvișul fusese foarte gustos. După aceea, în gură ajunseră ciocolatele. Atrăși de foșnetul hârtiei, câinii mijiră ochii somnoroși, dar mai apoi, după ce își dădură seama că mănânc ceva dulce, începură să dea din coadă.

— Nu, fetelor, spusei. Nu se poate. Ciocolată mănâncă numai mama.

Pronunțai mecanic ultimul cuvânt și zâmbii. Niciodată până atunci nu îmi trecuse prin minte să mă autonumesc așa. De fapt, bine că eram mamă, fie și pentru câini. Ciocolata continua să se topească în gură, eu zâmbeam. Îmi închipuiam ce s-ar fi întâmplat cu Mihail dacă și-ar fi văzut soția fericită, pe o canapea desfundată, în mijlocul unei haite de

câini, la ora două noaptea, cu mâinile mirosind a salam! Mai degrabă m-ar fi trimis a doua zi la clinica psihiatrică!

Apoi gândurile se întoarseră din nou spre Kostia și, de parcă aș fi derulat filmul înapoi, începui să îmi amintesc evenimentele. Cineva o răpise pe Katia și acum cerea documentele. Drace, dacă aș fi știut măcar ce scrie pe acele foi de culoare albastră! Altfel, reieșea că nici eu nu știu ce caut. Apropo, Katerina îi spusese monstrului pe nume. Sașa? Senia? Siova? Slava! Și a mai spus: „Vezi, Slava, ea nu e omul potrivit.”

Ei, mă rog, se înșelase în privința mea; se pare că eram persoana cea mai potrivită pentru povestea asta... Dar uitate, grasul care semăna cu o gorilă, la care partea digestivă a creierului predomina asupra celei intelectuale, se numea Slava. Rostislav, Mistislav, Viaceslav... „Bine, nu o să ne legăm de asta, avem un nume, deja e bine.” Katia dusese hârtiile la Kostia, probabil că erau într-adevăr niște lucruri valoroase, din moment ce se temea să le țină acasă. Dar Kostia a fost omorât și se pare că nu din cauza hârtiilor; doar Slava nu le obținuse! Femeia care a venit să percheziționeze apartamentul lui Katukov, necunoscuta misterioasă, cea care a dat telefon în timp ce eu, mai mult moartă decât vie, stăteam pe pervaz, în spatele draperiei... Mai întâi a scormonit în birou, apoi a păcănit și a zdrăngănit ceva, pe urmă, în final, a spus în receptor: „Nu sunt hârtiile, Slava. Probabil le-o fi dat femeilor!”

Apoi a murit casiera Rita, iar în camera ei a fost dezastru, pe urmă niște hoți necunoscuți au atacat-o pe Iana... Doamne, deci criminalii urmau același fir ca și mine! Căutau documentele la amantele lui Katukov!

Îngrozită total, mă uitai la ceas: patru dimineața. Desigur, era un moment cât se poate de nepotrivit pentru un telefon, dar era vorba de viață și de moarte!

Degetele apăsară cu greu butoanele, iar după ce telefonul sună, în sfârșit se auzi:

— Alo!

— Nina, ascultați: să nu deschideți nimănuși ușa... Mă auziți?

— Da, răspunse o voce de bărbat. Cine sunteți? Tăcui speriată. Cine sunteți? Prezentați-vă imediat, ceru bărbatul.

Pusei receptorul în furcă. Doamne, Nina spunea că locuiește singură, iar acum, ce să vezi? La patru dimineața receptorul era ridicat de un băiat care îmi ceruse să îi spun numele și prenumele meu! Ce înseamnă asta?

Păi, cel mai probabil întârziaseam, iar în apartamentul Ninei Nikitina deja lucra miliția, iar coafeza cea frumoasă nu mai era în viață!

Până dimineață nu închisei un ochi. Apoi ziua trecu în goană. Mai întâi îi trezii pe Iulia și pe Seriojka. Kiriuška dormea fericit în pat. Temperatura îi scăzuse de mult, nu îl mai durea gâtul, dar în caz de răceală copilul trebuie să stea în pat o săptămână, altfel pot apărea complicații groaznice la inimă, plămâni, ficat și rinichi... De fapt, Kirka nu avu nimic împotriva când auzi că mă pregătesc să îl țin acasă.

Ca să nu trezească băiatul, Iulia și Seriojka începură să se certe șoptind aspru pe coridor:

— Unde sunt ghetetele mele? șuieră soțul.

— Păi uite-le în grămadă, deschide ochii, răspunse soția.

— Aici e una neagră, alta maro!

— Nu știu, nu eu le-am pus.

— Dar unde sunt mănușile?

— Au căzut sub scaun.

— Asta nu e casă, e grajd!

— Tu ești vinovat. Arunci tot unde se nimerește.

— Și unde ar trebui să le pun?

— Ei, nu știu. Pe poliță. Probabil ești foarte neîngrijit.

— Mare gospodină mai ești și tu! Uită-te pe jos: peste tot e praf, mizerie și blană de câini!

— În primul rând, câinii nu au blană, ci păr, i-o tăie Iulia. În al doilea rând, ia aspiratorul și fă curat. Eu nu am când. Mă întorc pe la unsprezece noaptea, sunt de serviciu la ziar.

— Iar eu am festivalul reclamei. De fapt, o să ajung pe la miezul nopții. Apropo, curățenia e treabă de femeie.

— De fapt, eu nu am terminat cursuri de spălat pe jos și lucrez mai mult ca tine, spuse Iulecika enervată. Și, în opinia ta, care treabă e de bărbat?

— Trebuie să câștig bani!

— Ha! strigă cu voce tare soția. Eu aduc în casă mai mult ca tine, tu trebuie să speli pe jos!

— De ce urlați așa? începă să strige Kiriuška. Nu mă lăsați să dorm.

— Uite care-i treaba, îl informă fratele mai mare. Te-ai făcut bine, binevoiește să speli pe jos.

— Mă doare capul. Mâinile și picioarele îmi tremură de slăbite ce sunt,

începu să geamă băiatul, și apoi, ce rost mai are? Oricum totul se murdărește din nou.

— Unde e fularul? începu iar Seriojka.

— Descurcă-te, spuse Iulia. Ale mele sunt toate la un loc.

— Dacă e așa, du-te la serviciu cu transportul în comun, ripostă soțul.

Dacă nu vrei să mă ajuți, nici eu nu te mai duc!

— Ce să spun! pufni Iulia. O să iau Jiguliul Katiei.

Se auzi gălăgie, un foșnet, sunetul ușii care se trânti și imediat răzbi până sus urletul din curte:

— Hei, aruncați cheile! Le-am uitat pe oglindă.

— Și mie! repetă Iulecika. Sunt în cui, lângă barometru!

Aruncai cheile pe fereastră și începui să râd. Amândoi erau buni la suflet, niște oameni absolut fără minte, dar fiecare îi făcea reproșuri celuilalt. De fapt, fără îndoială, într-o privință aveau dreptate. În apartament era mare mizerie: pe lângă plintă praful se așternuse în strat egal, covorul din camera lui Kiriuşka avea o culoare neclară, în baie polița de sticlă și oglinda erau pline de pastă de dinți și spumă uscată de săpun, iar lenjeria murdară pur și simplu dădea pe dinafară din coș... La bucătărie nu puteai găsi nimic, despre starea vasului de toaletă mai bine să nu vorbim, iar în hol se înălța un munte de ghete și papuci. Chiar că trebuia să mă apuc de curățenie. Numai că mai întâi aveam de gând să-mi fac treaba, apoi gospodăria. De fapt...

Pornii repede spre camera copiilor și întrebai:

— Kiriuşka, vrei o sută de ruble?

— Păi cine refuză? observă pe bună dreptate copilul.

— Faci curat în apartament și primești hârtia.

— Cam puțini bani, se plânse Cenușăreasa. Uite câte camere sunt!

— Nu fi lacom, că altfel nu primești nimic.

— Exploatarea copiilor e interzisă!

— Bine, o sută de ruble și *chipsuri* Pringles!

— Iar pentru toaletă încă un roman polițist!

— Bine, mă bucurai. Să speli la fel de bine ca mama.

— Ea face prost curățenie, chichoti Kirka. Ocolește toată mizeria.

Dar eu nu cedam:

— Ai timp până la cinci. Mă întorc pe la cinci și jumătate, o să fac de mâncare și o să spăl.

— Bine, răspunse Kiriuşka dându-se jos din pat. Numai să aduci și un

pahar de semințe.

— Niciodată, i-o retezai punându-mi cizmele. Mănânci semințe numai peste cadavrul meu.

— De ce? se miră băiatul. Doar sunt gustoase.

Pentru o clipă, rămăsei cu peria în mână. Chiar așa, de ce nu? Pur și simplu nu mă gândisem. Îi răspusesem lui Kiriuşka pe pilot automat, așa cum îmi răspundea mămica la orice întrebare. Ei, ce e rău în a mânca semințe? Oare mă transformam în copia mămichii mele?

— Vrei de dovleac sau negre? întrebai oftând.

„Mămica” trebuia sugrumată în fașă.

Legănându-mă în vagon, închisei ochii, întinsei picioarele și „revăzui” încă o dată planul. Documentele erau cel mai probabil la mamă sau la Iana. După ce sunasem la spital, aflasem că fata se simte mai bine și că mi se îngăduie să o vizitez. Deci, mai întâi întâlnirea cu Mihailova, apoi la teatru. Probabil în dosar exista un document conținând chestionarul în care sunt menționate rudele... Mă mai neliniștea groaznic și soarta Ninei, dar acasă la ea nimeni nu răspundea la telefon, iar la serviciu o voce nemulțumită mă anunță că schimbul Ninei este după trei și amânai vizita la coafor pentru la sfârșit. Aveam să trec pe acolo în drum spre casă...

— Iote ce te-ai mai tolănit, auzii o voce nemulțumită. Strânge copitele, cal nesimțit. Nu pot să treacă oamenii! Ce te uiți așa? întrebă enervată „frumoasa”. Învață măcar să-ți ții gionatele acasă...

Și mă călcă destul de dureros cu cizma matlasată, cam de mărimea patruzeci. Dinspre doamna cea drăguță agresiunea se revărsa în valuri. Părea că ieșise mai devreme din casă pentru a se lega de cineva. Pentru o clipă se trezi în mine Frosenka cea sfioasă, nesigură, care se pregătea să spună „vă rog să mă scuzați”...

Dar în momentul acela se trezi Evlampia și îi făcui drăguței semn cu degetul:

— Privește aici.

Neașteptându-se la un asemenea comportament, muma-pădurii aruncă involuntar o privire în interiorul gentuței întredeschise. Acolo lucea un pistol negru de jucărie, care semăna foarte mult cu unul adevărat. Kiriuşka mă rugase să îi cumpăr niște bile-gloanțe și, pentru a nu confunda calibrul, băgasem „țeava” în geantă.

— Vai! exclamă tanti.

— Ai grijă, o avertizai apăsător. O să trâncănești prea multe și o să te trezești cu o gaură în plus în cap. N-o să-ți placă, o să te tragă curentul și o să-ți se potolească limba. De fapt, dacă vrei...

Și băgai mâna în gentuță. Muierea dispăru imediat în celălalt capăt al vagonului. Totuși, strânsei picioarele. Chiar că nu e bine să încurc oamenii.

Iana deja nu mai era la Reanimare, ci într-un salon obișnuit. În jurul patului de fier se înghesuiau stative cu perfuzii, la cap clipeau beculețe și

bipăiau tot felul de dispozitive. Mă apropiai de cutia de fier cu o ferestruică înăuntrul căreia clipea ritmic o luminiață verde și spusei:

— Iana Sergheevna! Bolnava arăta îngrozitor. Fețișoara mică, cât un pumn, pielea cam galbenă, ochii căzuți în fundul orbitelor, buzele palide, albăstrui... Nu i se vedea părul de pe cap, în jurul lui avea un bandaj ca o căciuliță, spre nas se întindea tubul transparent, iar de sub pled atârnav furtunuri și sticlufe... Iana Sergheevna, mă auziți? Sunt de la miliție...

Femeia deschise ochii, iar eu tresării involuntar. Ochiul drept era roșu, chiar cenușiu, cel stâng era normal. Buzele subțiri, golite de sânge, tresăriră, dar nu se auzi niciun sunet.

— Dacă mă auziți, clipiți o dată.

Pleoapele încrețite se închiseră încet și se deschiseră din nou. Jubilam. Stabilisem contactul.

— Cine v-a bătut așa de tare?

Deodată, ochii bolnavei se umplură de lacrimi.

— Îl cunoașteți? ghicii.

Pleoapele îmi confirmară cuvintele.

— Puteți să-i spuneți numele?

Iana rămase nemișcată.

— Bine, ascultați. Dacă spun numele potrivit, clipiți imediat. Sașa, Lioșa, Mișa, Oleg, Andrei, Petia, Pavel, Slava...

Ochii se puseră în mișcare.

— Slava?

Un clipit afirmativ.

— Încercați să vă adunați puterile și să spuneți unde locuiește.

Mihailova, cu un efort, își dezlipi buzele și începu să șoptească:

— Mama, du-te, mama, Neceavski, 15, apartamentul 107, mama.

În aceeași clipă, capul i se lăsă pe spate și o paliditate morbidă, chiar o nuanță vineție începu să i se reverse dinspre frunte către gât. Dispozitivul de la cap se apucă să țiuie neliniștitor, iar luminiața începu să alerge pe ecran.

— Hei! începui eu să strig. Să vină cineva!

Intră în fugă o soră medicală purtând o bonetă înaltă, apretată, apoi veni o doctoriță destul de grasă. Apărură fiole, seringi, fusei împinsă pe coridor.

Peste aproximativ un sfert de oră grăsansa ieși gâfâind din salon și spuse amenințător:

— Of, și rudele astea... Spui, explici. Nu, vin oricum și-l fac pe bolnav să-și piardă cunoștința.

— Vă rog să mă scuzați, dar nu am făcut nimic!

— În afară de plâns și de compătimit! spuse enervată doctorița. Cine sunteți?

— O prietenă.

— O prietenă, pufni medicul. Duceți-vă acasă. Cine v-a dat drumul în salon?

„Păi nimeni nu m-a oprit”, vrusei să spun, dar din gură îmi ieși altceva.

— O să se facă bine?

— Sper, zise grășana. Din păcate, sunt mulți factori agravanți.

— Care?

— Diabetul, de exemplu, și apoi vârsta.

— Păi e foarte tânără.

— Ei, cum să spun, pufni medicul, deși și-a păstrat silueta, nu mai e o fetișcană. Totuși, are patruzeci și opt de ani.

— Cât? mă minunai.

— Patruzeci și opt, repetă doctorița și adăugă: Ce să spun, apropiată prietenă mai sunteți!

— Niciodată nu mi-a spus câți ani are!

Dar doctorița deja se îndepărta pe coridor, ducându-și trupul îndesat. Mă sprijinii cu spatele de pervaz și, pentru prima dată, îmi păru rău că nu fumez. Pur și simplu nu aveam ce face cu mâinile. De ce dedusesem eu că Iana e o fetișcană? Poate pentru că era învățătoare? Doar nimeni nu pomenise nimic despre vârsta ei. Cu ce l-o fi atras pe Konstantin? Bine, aveam să mă duc să aflu adresa mamei lui de la administratorul Lev Valerianovici.

Tânărul era acolo.

— Cred că știți noutatea, mă șocă el din prag.

— Care?

— Vai, nu cred, se frământă Lev Valerianovici. Nu jucați bine, nu aveți talent actoricesc. Ați auzit de Lena Litvinova?

— A fost omorâtă, rostii eu moale, simțind cum în cap încep să-mi răsunе niște picamăre.

— Ferească Dumnezeu! dădu din mână administratorul cu degetele pline de inele. E bine, sănătoasă. Apartamentul a fost jefuit, au luat totul,

au lăsat pereții goi.

Simții cum un firisor de transpirație îmi alunecă pe spinare.

— E la serviciu?

— Nu, desigur. E acasă, face ordine.

— Dați-mi adresa și telefonul.

— Primul lucru, cu plăcere. Al doilea, pentru nimic în lume.

— De ce? întrebai eu pierdută.

— Nu am numărul, spuse tânărul pe o voce cântătoare, răsfoind agenda de telefon. Nu-l am, locuiește la Krasnogorsk...

După ce primii adresa, îi ordonai:

— Și acum arătați-mi formularul pe care l-a completat Katukov la angajare.

Lev Valerianovici scormoni în tăcere printre dosare și îmi trânti unul în față.

„Katukov Konstantin Sergheevici, născut în anul 1961, orașul Moscova.” Așaa! A învățat, a trăit... dar uite... părinții. Tatăl – Katukov Serghei Petrovici, colonel, s-a stins în anul 1961, mama, Katukova Anna Fiodorovna, director al școlii nr. 2762... Dar adresa de acasă nu era! De fapt, nu era greu de aflat, era suficient să mă duc la școală, poate că încă mai era șefa.

Ceasul arăta ora patru când, răsuflând obosită, împinsei ușa coaforului. Meșterele își holbară ochii la mine. Lângă fotoliul unde, la vizita mea precedentă, lucra Nina, se afla o fată cu nasul ascuțit, cu șort albastru.

— Bună ziua, salută ea politico.

— Dar unde e Nikitina?

— Și-a luat liber trei zile. A venit vărul ei din Irkutsk, explică femeia oacheșă, cu părul închis la culoare, care stătea la măsura cu telefon. Vreți să vă programați la ea?

— Dați-mi adresa.

Tanti pufni nemulțumită:

— Credeți că acasă vă ia mai puțin? În niciun caz.

— Pot să sun?

— Telefonul public e pe stradă, mi-o tăie administratoarea, înțelegând că nu sunt o potențială clientă. Duceți-vă și sunați cât vreți.

Dar telefonul albastru care atârna pe perete funcționa cu o cartelă pe care puteam să o cumpăr doar la metrou. Scurpai și pornii spre casă.

Probabil totul era în ordine, iar bărbatul care răspunsese noaptea era tocmai vărul care venise pe neașteptate din Siberia.

Pe drum spre casă mă încărcai cu sacoșe și, în același timp, aflai de la o ucraineană guralivă, care vindea semințe, rețeta unui borș ucrainean adevărat.

— Lucrul cel mai important: carne. Să pui o bucată mai mare și mai grasă. O, ce borș bun din carne de porc o să iasă! Numai că voi, rusnacii, tot mâncați carne de vită... Gâfâind și enumerând în gând ingredientele necesare pentru supa fermecată, pornii spre metrou. Totuși, e greu să gătești! Dimpotrivă, femeia care vindea carne afirmase categoric că borșul cel mai bun se face din piept de vită. Și în același timp faci și primul fel, și pe cel de-al doilea, insistă femeia cât un munte. Apoi scoți carnea, o dai prin mașina de tocat, o arunci în macaroane, super! Ai masa gata pentru trei zile.

Perspectiva următoarelor trei zile petrecute departe de aragaz mă bucură așa de tare, încât imediat cumpărai cea mai mare și mai grasă bucată de carne și mă uitai cu invidie la celelalte femei care împingeau vioaie cărucioarele. Poate avea și Katia vreo „roabă” de felul ăsta?

În apropierea de casă alerga un om cu față de bețiv. Spatele și pieptul îi erau împodobite cu panouri de care fuseseră lipite fotografii reprezentând tot felul de mobile. Când văzu că pun sacoșele pe asfaltul murdar, imediat sări lângă mine și rosti plin de speranță:

— Nu vă interesează niște canapele?

— Nu.

— Priviți numai, insistă „sandvișul”. Fotoliu, bibliotecă de la fabrica noastră, rusească. E ieftin.

Pentru a nu-l necăji, mă apucaii să mă uit la fotografiile și mă minunai:

— Ei, ce comodă ciudată, îngustă. Are aproape doi metri înălțime, sertare mici.

— Nu e comodă, explică „sandvișul”, e un dulap pentru pantofi. Sus puneți lucrurile care nu vă trebuie, jos pe cele pe care le purtați. E extrem de comod, acolo aveți și șanuri. Cizme, ghete, pantofi – toate încap.

— Și cât costă?

— E un set cu holul, priviți.

Un dulap mare, îngust, din imitație de lemn de nuc, cu oglindă, raft...

— Cât costă totul?

Omul chicoti:

— Se dă gratis. Numai două mii cinci sute, transportul e gratuit.

Deci în cutiuță aveam trei sute de dolari de la pianist, trei de la Galina Antonovna, iar bătrânelul amabil Piotr Mokeevici îmi dăduse cu o seară în urmă aceeași sumă. E adevărat, schimbasem o sută de parai pentru alimente...

— Unde să plătesc și când o s-o aducă?

— Banii mi-i dați mie. E departe de adus?

Dădui din cap spre blocul de alături. Bețivanul își miji ochii.

— Aruncă o sută de rublișoare și peste cincisprezece minute o primești. Ei, le mai dați și băieților câte douăzeci, să o monteze.

Scosei o bancnotă verde:

— Primești și așa sau o schimb?

— Mă duc eu să o schimb, spuse lacom bărbatul, smulse bancnota și, cu degete tremurând fie din pricina frigului, fie de la consumul nemăsurat de alcool, începu destul de stângaci să scrie chitanța.

Acasă admirai peisajul și rămăsei extrem de mulțumită. Praful și părul de câine se evaporaseră, cada strălucea...

— Poți bea ceai din vasul de toaletă, mă anunță Kirka.

Îl răsplății cu semințe, *chipsuri* și, întinzându-i o sută de ruble, spusei:

— Dacă faci ordine o dată pe săptămână, o să ai venit permanent.

— Iuhuhu! începu să urle Kirka și dispăru.

Următoarele trei ore mă agitai ca o pisică opărită, alergând între aragaz, frigider și mașina de spălat. „Spălătoreasă” Katiei nu era o fântână: cam bătrână, nu era automată. Fusei nevoită să torn și să scot singură apa și, ca un făcut, din furtunul de evacuare curgea tot timpul un șuvoi negru-albăstrui. Ce putea fi așa de murdar – lenjerie, șosete, blugi sau puloverul lui Seriojka?

Spre ora nouă seara, în apartament era o ordine incredibilă. Seriojka apăru în prag chiar în clipa în care Ceaika, tremurând găfâit, trecea la stors.

— Ei, ca să vezi, bâigui tânărul. Ce-ați făcut? Ați reușit să lărgiți holul?

Zâmbii mulțumită. În comoda care părea îngustă încăpuse tot muntele de ghete și mai rămăsese loc; dulapul nu prea mare practic se lipise de perete, ascunzând în interior scurtele și paltoanele. În hol chiar puteai să te miști.

— Am rămas fără cuvinte, bâigui Seriojka, aruncând cizmele. Le ridicai oftând și le îndesai în pantofar. Se pare că nu mă gândisem la clipa

în care ei oricum o să arunce încălțăminte în colț. Dar nu-i nimic, măcar aveau unde să le dosim... Am rămas fără cuvinte, repeta întruna tânăru, pornind în direcția bucătăriei. Ce curățenie! Ți-e și frică să calci.

— Eu am făcut curățenie, începu să strige Kirka. Toată ziua m-am chinuit!...

— Am rămas fără cuvinte, pufni fratele.

Dar chiar că-și pierdu darul vorbirii când văzu farfuria uriașă cu borș roșu-aprins, în centrul căreia plutea o insuliță de smântână.

El și Kirka înfulecară câte două porții, iar mai apoi tăbărâra pe macaroane. Dar nici nu apucară „bărbații” să treacă la felul doi, că în bucătărie intră Iulia, ținând în mână o pungă cu pelmeni.

— O, începu să țipe Seriojka, păi spunea că vii la unsprezece!

— Ce aveți de mâncare? întrebă fata, adulmecând.

— Macaroane marinărești și un borș tare, strigă bucuroasă partea masculină a familiei. Minunat de gustos, pur și simplu mori!

— Și pentru mine?

— Ia loc, îi spusei și descoperii oala.

În decursul următoarelor minute se auzi numai zdrăngănitul veselei și plescăitul ritmic. Plecai de lângă aragaz și privii membrii familiei. Seriojka își desfăcuse nasturele blugilor și mijeia încântat ochii către mine, pregătindu-se în mod clar să tragă un pui de somn de vreo șase sute de minute. Iulia, uitând de dieta ei permanentă, epuiză cu patimă borșul. Kirka, plin de ketchup, înfiega furculița în ultima macaroană... Piscicile se întinseseră sătule pe pervaz. Primiseră resturi gustoase de carne. Mulia și Ada primiseră și ele câte o farfurie de carne, iar pentru Rachel cumpărasem din piață niște oase grozave, cu numai zece ruble. Câinele, absolut mulțumit, scotea din când în când un mârâit tandru, mușcând osul încântător. Până și hamsterii agitați și broasca Gertrude își digerau cina, în aerul bucătăriei se simțea de-a dreptul o oboseală dulce... Și, pe neașteptate, simții o fericire deplină. De mult nu mă mai vizitase acest sentiment. În ultimii treizeci de ani mereu fusesem bolnavă, jignită, sau făceam ceea ce nu mă atrăgea deloc. De fapt, procesul gătitului nu-mi făcea nicio plăcere, dar ce plăcut era să-ți privești familia după aceea.

— Ei, Lampocika, spuse Iulen'ka, ești o minune! Mă duc să arunc lenjeria în mașină...

— Păi am spălat eu, numai că nu am apucat să le pun pe frânghie.

— Stai jos, îmi porunci Iulia, și așa ai Țopăit pe lângă aragaz de

dimineată. O să întind eu rufele, iar Seriojka o să spele vasele.

— N-o să le spele, chicoti Kirka.

Ne uitarăm în jur. Fratele cel mare dormea tun, cu capul pe Semiramida, cu picioarele întinse pe taburet. În opinia mea, e pur și simplu imposibil să dormi în poziția asta, dar Seriojka sforăia ușor, fără să reacționeze la pagerul care-i piuia de sub fund.

— O să le spăl eu, zâmbii.

Iulecika alergă în baie și, în curând, de acolo se auzi:

— Doamne!

Venii fuga după ea, mă uitai în chiuvetă și amuții. Recipientul de faianță era plin cu niște cârpe bleumarin. Apoi ochiul distinsese chiloți, un sutien, o cămașă care fusese până nu demult albă.

— Ce-i asta? mă minunai.

Iulia oftă tristă:

— Ai pus la un loc rufele colorate și cele albe...

— Trebuia să le spăl separat?

— Doar vezi și tu că ceva s-a decolorat...

Fata se apucă să scormonească în grămada de lucruri stricate. Mâna ei scoase la lumină un puloveraș minuscul, mic, ca pentru un copil de un an.

— Așa ceva nu a fost în mașină, spusei eu categoric. Sunt foarte sigură, nu a fost nicio haină de copii. Pur și simplu e o întâmplare misterioasă...

— Este puloverul Calului, începui să hohotească deodată Iulienka. Ca să vezi, Kiriuşka, ce a mai intrat la apă!

— Al cui? întrebai eu năucă.

— Al Calului lui Prjevalski, spuse Iulecika printre gemete. Vai, nu mai pot de râs.

— Al cui? repetai eu, neînțelegând.

— Oamenii ăștia mizerabili, se auzi vocea somnoroasă a lui Seriojka, rudele astea mizerabile mi-au dat porecla. Eu sunt Calul. Dar știi, Lampadel, și ei au porecle – Kiriuşka e Purcelul cel Obraznic, Iul'ka e Porcușorul... Dar ce-i cu puloverul meu?

— A intrat la apă, îl informă Porcușorul, simplu și definitiv. Acum poate fi aruncat...

— Poate își revine? întrebai eu disperată.

— Știi, Lampadel, rosti cu patimă Seriojka, unui om care gătește așa de bine i se poate ierta orice.

Tăceam supărată.

— Nu pune la inimă, dădu din mână Iulecika.

— Nu puteam suporta deloc puloverul ăsta, spuse Seriojka.

— Dați-l încoa'.

Kirka luă puloverul și fugi pe hol.

Se auzi un furnăit nemulțumit, apoi țipătul băiatului:

— Dar stai odată pe loc!

Și în baie intră imediat Mulia, purtând ceea ce nu demult fusese îmbrăcămintea lui Seriojka.

— Super! sări în sus Kiriuşka. E numai bun pentru ger.

— Ada a rămas fără haine noi, chicoti Iulia.

— Nu e o problemă, răspunse fratele cel mare, Lampadel mai spală o maşină de rufe și rezolvăm!

Când îi auzii hohotul prelung, îmi dădui seama de ce ai casei îl porecliseră Calul lui Prjevalski.

— Dar Katia are poreclă?

— Desigur, răspunseră în cor Iulia și Kirka. Vreți să-ți dăm și ție una?

— Nu e nevoie, spusei eu încet, deja mi-am ales-o. Spuneți-mi pur și simplu Purcea Mare.

Dimineață, după ce scăpai de cei mari și îi spusei celui mic să citească un paragraf la istorie, plecai iute de acasă. Era o mare harababură în capul meu. Aflai că, din fericire, Nina era în viață. Sunasem pe la zece seara și îi spuseseam să fie extrem de precaută. Dar femeia reacționase moale:

— Cine are nevoie de mine?

— Pot intra în apartament...

— N-au ce să-mi ia!

Trântisem receptorul – dacă e proastă, e proastă!

De fapt, documentele erau mai degrabă la mama lui Katukov sau la Iana. Oare cine locuia pe Neceavski 15? Nu cumva Slava goriloidul? Cam des apărea numele ăsta; o fi vorba de același om? Cu siguranță! Și dacă într-adevăr avea apartamentul la adresa indicată, atunci... Atunci, probabil că acolo o ascundea și pe Katia!

Fără să simt vântul rece ca gheața, pătrunzător, pornii repede spre metrou. Îmi veni în minte un plan genial. Să presupunem că nu aveam să găsesc documentele... Însă aveam să descopăr bârlogul răpitorului! Ei, doar Slava ăsta nu dădea pe acasă cu zilele, nu? Deci așa: îl voi căuta caut pe bărbat, îl voi urmări, voi pândi momentul potrivit, voi sparge ușa și o voi elibera pe Katia.

După ce luai troleibuzul, mă mai dezumflai. Era o sarcină grea să sparg ușa. Singură nu mă descurcam. Katia probabil era legată cu lanțul de calorifer și nu putea ieși în hol... trebuia să caut un șperaclu. Dar de unde să-l iau? Doar nu era să întreb la magazin...

Picioarele alergară repede până la blocul cu pricina și, după ce găsii apartamentul, mă apucau să apăs soneria. Yala pocni tare și în prag apăru o băbuță îmbrăcată la modul cel mai incredibil. Trupul slăbuț, chiar anemic, era înveșmântat într-un sarafan de un galben-țipător, cu dungi albastre. De pe gleznelor ridate cădeau niște șosețele albe, de bumbac, iar tălpile micuțe, ca de copil, erau vârate în saboți.

— Ianocika, își plesni băbuța mâinile, mă pregăteam să ies afară, după pâine. Hai să ne plimbăm împreună. Numai stai să-mi acopăr capul din cauza soarelui, că altfel fac insolație Și, cu o mână subțirică, asemenea unei crenguțe, luă o pălărie de soare din pai, cu boruri mari și cu o

panglică roz pe margini.

Mă simțeam ca un personaj într-o piesă absurdă. Afară, în sarafan, la mijlocul lui noiembrie?

— Lăsați asta, o să înghețați. Îmbrăcați-vă mai gros.

— Ce spui, draga mea? E caldură mare, insistă bătrâna, doar suntem în toiul lui iunie.

— Nu, e noiembrie, bâiguie eu disperată, luând o scurtă din cuier.

Acum înțelegeai de ce Iana mă trimisese acolo. Acolo nu era niciun Slava, pe Neceavskaia locuia o băbuță ramolită, mai degrabă mama Mihailovei. Mă îngrijorai. Ce căuta acolo nebuna?

Între timp, bătrânica porni spre bucătărie. Eu, după ea.

— Vrei ceai, Ianocika?

Dădui încet din cap.

Băbuța se apropie de aragaz și încercă să răsucescă butonul. Dar nici vorbă de așa ceva; butoanele nu mai erau acolo. Din emailul alb se șteau numai tijele metalice, pe care nu le poți învârti doar cu mâna. În mod clar cineva se asigurase că băbuța nu are cum să deschidă gazele. De fapt, la bucătărie fuseseră luate și alte măsuri de precauție. În pofida faptului că ne aflam la etajul șase, fereastra avea grilaj, chibrituri nu se vedeau nicăieri, nici veselă. Pe masă stătea părăsită o cană emailată, pe frigider lucea un lacăt pus cu grijă...

Doamne, cum s-o lași singură?

Nici nu apucaai să mai gândesc altceva, că din hol se auzi:

— Anna Fiodorovna, am adus o franzelă.

— Ianocika a venit, mă informă bătrâna.

— Ei, slavă Domnului! se auzi răspunsul și în cameră intră o femeie de vreo patruzeci de ani, ducând o sacoșă. Când mă văzu, ridică din sprâncene: Cine sunteți?

— O cunoștință de-a Mihailovei. Dar uitate, bătrânica m-a luat drept Iana, și n-am încercat să-i dovedesc contrariul.

— Foarte bine, aprobă femeia scoțând franzela. Oricum nu înțelege.

Ea deschise un sertar, scoase butoanele negre și le strecură abilă pe tije.

Aragazul își recăpătă înfățișarea normală.

— S-a petrecut ceva neplăcut cu Iana...

— Doamne, ce s-a întâmplat? Pe măsură ce femeia afla adevărul, fața i se lungea. Groaznic, repeta ea, groaznic. Îi trebuia vreo cinci minute să-și vină în fire. Îmi ziceam eu că s-a întâmplat vreo nenorocire, își plesni ea

măinile într-un târziu. Ianocika e așa de ordonată! Niciodată nu a întârziat cu banii. Și deodată n-a venit. Bine că v-a trimis pe dumneavoastră, că altfel nu știam ce să fac. Apropo, mă cheamă Tania.

— Evlampia, mă prezentai eu și întrebai: Dumneavoastră aveți grijă de ea?

— Da. Oare se poate s-o lași singură pe Anna Fiodorovna? Am coborât numai la pâine, la parter, și v-a și dat drumul. Așa ar putea intra și bandiții...

— Ce are?

— Boala Alzheimer, oftă trist Tania. Un lucru groaznic, moartea treptată a personalității, având, în același timp, o stare fizică minunată. Uite, priviți.

Anna Fiodorovna, mijind ochii încântată, amesteca în ceai cu furculița. Tăceam întruna. Ce să spui? Pentru orice eventualitate, întrebai:

— Spuneți-mi, aici locuiește vreun bărbat pe nume Slava?

— Nu, dădu din cap Tanecika. Numai noi două.

— Poate știți vreo cunoștință de-a Annei Fiodorovna sau de-a Ianei cu numele acesta?

Femeia dădu din nou din cap:

— Musafiri nu vin aici. Numai pe Iana o cunosc. Înaintea mea a stat aici o asistentă medicală... Cu un nume la fel de rar ca al dumneavoastră – Akulina! Știți, toată viața am visat să am un nume original, dar părinții m-au botezat Tania. Dacă strigă cineva pe stradă, imediat zece femei se întorc...

Zâmbii în sinea mea. „Bucură-te, proasto. Nimeni nu te-a tachinat în copilărie spunându-ți Frosia Burlakova, iar pe nefericita asta de soră medicală la școală cel mai probabil o strigau Akula⁷.”

Nu, nu auzise de niciun Slava.

Simțind o mare dezamăgire, mă apucaii să beau ceai. Ce să fac? Nu îmi rămânea decât să mă mângâii cu faptul că făcusem o faptă creștinească și o prevenisem pe Tania de boala Ianei.

Școala numărul 2796 se afla pe o străduță dintre două blocuri uriașe din perioada stalinistă. În interiorul clădirii spațioase alergau urlând copii. De fapt, cum se auzi soneria, imediat începură să pornească spre clase.

⁷ Joc de cuvinte. în limba rusă, *akula* înseamnă „rechin”.

Încercând să nu murdăresc linoleumul frumos spălat, pornii pe coridoare, găsiu ușa cu tăblița pe care scria DIRECTOR și ciocăni.

— Intrați, se auzi dinăuntru.

Împinsei ușa și mă trezii într-o încăpăre destul de spațioasă, aranjată cu mobilă de culoare deschisă. La birou stătea o doamnă slăbuță, purtând un sacou de piele. Părul negru, cu reflexe minunate, fusese în mod clar aranjat la un coafor scump. Machiajul discret îi sublinia ochii căprui, buzele mult prea subțiri fuseseră mărite cu ajutorul rujului, purta cercei de aur și mirosea a parfum Kenzo. Femeia nu arăta deloc a directoare de școală generală, ci mai degrabă a director de bancă sau de firmă de publicitate... Dar în acea clipă femeia își ridică sever sprâncenele spre rădăcina nasului și se interesă cu voce metalică:

— Sunteți mama lui Kocetov?

— Nu, nu, mă grăbii eu să clarific. Vă rog să mă iertați, aici a lucrat Katukova...

Directoarea încetă să se mai încrunte:

— Anna Fiodorovna?

— Da.

— E de mult la pensie.

— Nu aveți cumva adresa ei de acasă?

Interlocutoarea deveni din nou serioasă:

— De ce vă trebuie?

Pentru o clipă căzui pe gânduri, apoi mă hotărâi; c-o fi, c-o păți, poate nu avea să-mi ceară actele.

— Dați-mi voie să mă prezint: maior Romanova, Cercetări Penale.

— Vă ascult cu atenție, spuse directoarea, cu o față de piatră.

— Anchetez cazul uciderii fiului Annei Fiodorovna...

— Kostik, Kostik a murit? întrebă în șoaptă interlocutoarea, pălind evident. Nu îi ajută nici măcar fardul. Dimpotrivă, pete roșii se conturară pe obrajii albăstrui și femeia adineauri elegantă semăna cu un cadavru pictat. Cum? Cum a murit? întrebă ea răgușită, făcându-se mai mică, parcă uscându-se în fața mea.

O privii cu teamă pe doamna care mai înainte era elegantă. Acum, la birou se afla o bătrână care repeta ca un automat:

— Cum? Cum?

După ce mă hotărâi să nu o sperii de tot – pentru orice eventualitate –, spusei:

— Tragic.

Directoarea luă portțigaretul luxos, de piele neagră, și, cu degete tremurătoare, se apucă să frământa o țigaretă subțire.

— A fost omorât?

Dădui din cap.

— Desigur, din cauza unei femei?

— Deocamdată ancheta nu s-a încheiat, dar dumneavoastră îl cunoșteți bine pe Katukov?

— Sunt soția lui.

Fu rândul meu să casc gura de uimire.

— Soția?

— Fosta.

„Oare a fost căsătorit?”

Directoarea strivi mucul de țigară, se uită la ceas și propuse:

— Uite care-i treaba: haideți la mine acasă. Oricum în starea asta nu pot să lucrez. Ieșirăm pe coridor și, în loc să coborâm la parter, urcarăm la trei. Observându-mi uimirea, femeia îmi explică: Locuiesc chiar aici. Am renunțat la apartamentul de la Certanovo și în schimb mi-au dat voie să mă instalez la școală. E foarte comod, nu trebuie să merg până la școală, mereu e la îndemână, dacă e nevoie de ceva.

Încăperea era confortabilă: o cameră mare, pe lângă care trecurăm spre bucătăria uriașă, minunat dotată – prăjitor, grill, aparat de făcut pâine, robot de bucătărie, cafetieră – în mod clar directoarea avea fonduri. Și frigiderul confirma faptul că e înstărită: un Bosch uriaș, cu două compartimente. În viața mea de dinainte, și Mihail cumpărase pentru noi un asemenea agregat, iar el niciodată nu cumpăra lucruri ieftine.

Pe cuptorul cu microunde se lăfăia o pisică grasă, roșcată. O alta, cu blana negru-corb, se instalase obraznică în chiuvetă. Directoarea porni ceainicul Tefal, nou și scump, ca de altfel toate obiectele din bucătărie, și se întoarse spre mine:

— Cafea?

Mă minunam cât de repede își revenise femeia. Fața îi căpătase culoarea normală, buzele deveniseră roz, iar mișcările îi erau din nou precise și sigure. După ce puse pe masă micul tort O încântare, pedagoga oftă:

— Tot aia e. Dacă nu azi, mâine s-a fi aflat despre relațiile noastre. Mai bine să vă povestesc eu, că altfel va trebui să vin cu citație... Dădui din

cap. Bine, mai oftă o dată directoarea. Povestea asta a început foarte demult, când eu și Kostik învățam în aceeași clasă, iar aici directoarea era mama lui, Anna Fiodorovna. Pe atunci, Liubovei Nikolaevna Kazanțeva nimeni nu i se adresa cu prenumele și patronimicul, iar ea nici nu bănuia că, peste aproape douăzeci de ani, va reveni ca directoarea la școala ei îndrăgită.

Cu Kostik fusese prietenă din copilărie, mai bine zis, din pruncie. Trăiau împreună într-un apartament comunal uriaș. Două camere aparțineau mamei Liubei, două – mamei lui Kostik. Liubașă nu își aducea aminte de tată, murise la scurtă vreme după nașterea băiatului. Mai era și sora cea mare a lui Konstantin, dar fata trăia separat, cu soțul, și apăsarea rar în casa părintească.

Nu erau prea înstăriți. Anna Fiodorovna stătea zile întregi la serviciu, mama Liubei se întorcea de la fabrică abia respirând. Prea mulți bani nu aveau. Pentru concediu, palton de iarnă și încălțăminte nouă strângeau bani luni întregi. Mâncau modest, pentru copii reparau lucrurile vechi... Prima rochie frumoasă a Liubocikăi fusese cumpărată când fata avea șapte ani – era uniforma de școală.

Kostik a crescut ca un băiat liniștit, zâmbitor, fără probleme. Liuba i se potrivea. Împreună mergeau la ore, împreună se întorceau acasă. Liuba, simțindu-se stăpână, îi încălzea prânzul pregătit de mamă și îi dădea lui Kostia să mănânce. Anna Fiodorovna nu știa să facă supă și chiftele. Însă directoarea se ducea des la tot felul de ședințe, dădea fuga la bufet și aducea acasă tot felul de delicatose nemaivăzute – răchițele în pudră de zahăr, bezea, brânză dulce glazurată. Așa trăiau, nu se ocărau și nu se certau niciodată cine să spele la bucătărie și cine la toaletă. Făcea curat cel care era acasă, iar mai apoi Liubașă făcea ordine în tot apartamentul. Kostik ducea cumpărăturile grele – cartofi, ceapă, sticle cu lapte și chefir...

Încă din copilărie erau tachinați „mirele și mireasa”. În clasa a opta nu le mai spunea nimeni așa, oricum erau împreună și toți se săturaseră să-i mai tachineze. Și, de la treisprezece ani, Liuba nu a mai avut nicio îndoială: Kostik era destinul ei. Nu știa ce părere are băiatul despre asta.

Copiii au petrecut Anul Nou 1977 pentru prima dată într-o companie gălăgioasă, la o casă de vacanță. Fie alcoolul gustat pentru prima dată, fie dansurile vesele le-au slăbit inhibițiile. Cert e că Liubocika și Kostia s-au trezit în dimineața zilei de 1 ianuarie în același pat. Nici ei nu își puteau

explica cum se putuse întâmpla așa ceva și, la drept vorbind, se cam temeau să meargă acasă, așteptându-se ca mamele să înțeleagă imediat despre ce e vorba. Dar nici Anna Fiodorovna, nici Natalia Mihailovna nu au observat nimic deosebit, iar tânărul cuplu a început să folosească orice clipă liberă pentru dezvoltarea experienței sexuale. Răsplata a sosit în aprilie: Liuba a înțeles îngrozită că e însărcinată.

Acum, un asemenea lucru uimitor nu ar pune în încurcătură un adolescent de clasa a noua. La tot pasul poți rezolva problema într-una dintre multele instituții medicale, dar în anul 1977 situația era alta. Avort se făcea numai cu trimitere de la medicul ginecolog și numai în maternități și clinici specializate, minorii erau obligați să se prezinte cu părinții, medicul anunța școala despre „comportamentul imoral”... De fapt, asemenea neplăceri puteau fi evitate. Mulți ginecologi încălcau cu plăcere legea și făceau operația necesară fără zgomot, strigăte și documente, pentru cincizeci de ruble. Dar copiii pur și simplu nu dispuneau de o sumă așa de mare. S-au văzut siliți să se prezinte la judecata părinților. Dar și Anna Fiodorovna, și Natalia Mihailovna au primit situația extrem de liniștite. Tinerii iubiți nici nu au fost certați.

„Știam eu că o să vă căsătoriți”, a oftat Natalia Mihailovna.

La sfatul familiei, mamele au luat următoarea decizie: trebuia neapărat ca cei doi să termine școala și să dea la facultate. Să nu spună nimănui de cele întâmplate. Ce rost aveau judecățile celorlalți? Copiii puteau trăi împreună. Pentru ei urma să se elibereze o cameră, de căsătorit aveau să se căsătorească mai târziu, când avea să fie studenți și majori. Numai copilul îi cam încurca. Anna Fiodorovna s-a apucat să rezolve chestiunea delicată.

Tinerii au fost de acord cu generația vârstnică. Liubocika a făcut avort, apoi ea și Kostik și-au început viața de familie. Dar mai departe nu a mai mers totul după plan. Vara, din cauza unui atac de cord, fără să mai apuce nunta fiicei, s-a stins Natalia Mihailovna. Apoi, după un an, fiecare a fost admis la alt Institut. Liubașa l-a ales pe cel pedagogic, iar Kotia – o surpriză pentru toți – a luat examenul la cel de teatru. Tânărul a început să vină târziu acasă, de două ori nici nu a dormit acolo, explicându-și absențele prin repetiții interminabile... Uneori mirosea a parfum străin și în pat cel mai adesea dormea întors cu fața la perete.

În februarie Anna Fiodorovna i-a propus Liubașei să meargă împreună la concert. Kostia era plecat în vacanță, la Tallin. Iar după seara plăcută,

soacra a început acasă un dialog de neînțeles despre poligamia bărbaților, răbdarea femeilor, trădarea soților. Liubocika a ascultat cu atenție, apoi a întrebat:

„Tanti Ania, ce s-a întâmplat?” În loc de răspuns, directoarea a început o altă tiradă despre firea animalică a persoanelor de sex masculin. Fata naivă a început să prindă sensul celor spuse. „Kotia mă înșală?”

Soacra a dat din cap, tăcută:

„Vezi tu, fetița mea, există bărbați care pur și simplu nu sunt capabili să satisfacă o singură femeie. Serghei Petrovici, tatăl lui Kotia, era și el la fel... Nu rata nicio fustă. Câte am îndurat de la el! Dar unde să te duci cu doi copii în brațe? Nu voiam să-i las fără tată. Dar tu nu ai nimic, nici ștampilă în buletin...”

„Nu s-a dus singur în Estonia?...”

Anna Fiodorovna a dat din cap: „Ai două posibilități: fie să rupi legătura, fie să rabzi până în mormânt prezența amantei.”

Liubocika, ridicând mândră capul, a ieșit de la soacră și, în aceeași seară, și-a mutat lucrurile din dormitorul „familiar” în fosta cameră a copiilor. Nici nu a fost nevoită să-i explice lui Kostia. Anna Fiodorovna s-a ocupat de asta.

La prima vedere, viața nu s-a schimbat mult. Seara, ca mai înainte, beau ceai împreună, numai la culcare fiecare se ducea în patul lui. O dată, Liuba nu a mai rezistat și s-a strecurat la Kotia. Studentul a mângâiat-o pe cap și a spus: „Iartă-mă, Liuba, dar îmi ești ca o soră...”

Oricât de ciudat ar fi fost, fosta soție nu s-a necăjit. Și ea simțea ceva asemănător... Așa au trăit, în pace și prietenie, până când, într-un iunie, Anna Fiodorovna a plecat la Kislovodsk să-și trateze ficatul, iar Kostik a adus o fată în casă.

Ticăloasa brunetă, obraznică, cu unghii și buze vopsite vulgar, hohotea la glumele răsuflăte ale lui Kotia. Apoi cei doi s-au închis în dormitor. A doua zi dimineață, fata fuma cu tupeu în bucătărie niște țigări puturoase, abia acoperindu-și rușinea cu o cămașă curată de-a lui Kotia, călcată chiar de mâinile Liubei. Liuba s-a gândit că pur și simplu ar fi putut să o omoare pe cârpa aia obraznică și, după ce a trântit ușa cu putere, a plecat la Institut. Dar nimic nu avea efect asupra obraznicei și fata a locuit la Kotia până la întoarcerea Annei Fiodorovna.

Nici nu a apucat directoarea să înceapă să-și despacheteze lucrurile, că Liuba a dat buzna în camera ei cu o hârtie. Găsise un schimb.

Apartamentele lor de patru Camere au fost schimbate ușor pe trei apartamente. Fiecare primea propriul spațiu locativ.

După mutare, Liubocika a continuat să fie prietenă cu fosta soacră, iar după terminarea Institutului s-a dus să lucreze la școala ei. Anna Fiodorovna o susținea cum putea pe nora ratată: a numit-o director-adjunct, îi tot înmâna diplome cu orice ocazie, se ducea neobosită prin birourile șefilor. Și, firește, când Katukova se pregătea să iasă la pensie, sceptrul directorial a fost luat în primire de Liubania.

Fata se întâlnea rar cu Kostik, dar relațiile bune s-au menținut. Își trimiteau urări de sărbători, făceau schimb de cadouri la zilele de naștere. Iar de două ori pe an, de 8 martie și de 1 ianuarie, Liubașa primea câte-un coș uriaș cu flori. De ziua internațională a femeii erau, de regulă, garoafe albe, catifelate. Iar în ianuarie trimitea trandafiri roșu-închis, eleganți, și, în ciuda regulilor uzuale, erau exact șaisprezece. Dar Liuba știa: Kostia nu greșea, pur și simplu trimitea florile în amintirea acelei nopți memorabile în care deveniseră de fapt soț și soție, când ea împlinea exact șaisprezece ani. Kostik niciodată nu rata data memorabilă. Rămânea un mister cum făcea rost de niște flori de elită în perioada sovietică...

Liubov' Nikolaevna tăcu. În timpul istorisirii fumase probabil un pachet de țigări și în cameră plutea un fum albastru-cenușiu. Pisicile, după ce strănutară, plecară pe hol.

— Nu v-a cerut niciodată vreun serviciu? întrebai.

— Sigur că mi-a cerut, răspunse Kazanțeva: de două ori să iau copii la școală, apoi să-i dau unui idiot atestatul fără examenul de bacalaureat...

— Nu v-a dat nimic spre păstrare? o întrerupsei nerăbdătoare. Niște foi albastre și fotografii?

— Nu, se minună Liuba. Deși am rămas în relații bune, sufletește am pierdut apropierea...

— Avea prieteni apropiați?

— Mi-l amintesc numai pe Mișa Rogov.

— Are parcă și o soră?

Liubov' Nikolaevna scoase un nou pachet de țigări.

— Da, Mariana.

— Au păstrat legătura?

Directoarea bătu gânditoare cu degetele pe masă, apoi luă o gură din cafeaua rece.

— Mariana era cu șaisprezece ani mai mare decât fratele ei. Când ea

avea optsprezece, el avea patru. Ei, despre ce prietenie să vorbim? Apoi ea s-a căsătorit devreme cu un om mai în vârstă, extrem de înstărit, dar se pare că soțul nu se împăca cu Anna Fiodorovna – Mariana venea rar, de două ori pe an, nu mai des. E adevărat, după ce Kotia a împlinit cincisprezece ani, a început el să se ducă la Mariana. Probabil că sora își iubea totuși fratele, pentru că-i făcea cadouri: blugi, scurte, ghete...

— Știți adresa ei?

— Numai telefonul.

După ce notai cifrele, întrebai:

— Nu-mi spuneți coordonatele Annei Fiodorovna?

— Vi le spun, răspunse moale Kazanțeva, numai că nu vă sunt de niciun folos.

— De ce?

— Anna Fiodorovna e grav bolnavă și nu vorbește cu nimeni.

— O să încerc s-o conving.

— Încercați, zâmbi strâmb directoarea și spuse: Neceavski 15, apartamentul 107.

Mă holbai la adresa cunoscută. Ca să vezi, tocmai fusesem acolo! Oare bătrânică slăbuță, în sarafan galben, era chiar Katukova?

— Are Alzheimer? întrebai.

Kazanțeva luă din nou o gură din cafeaua respingătoare, rece.

— Angajații de la miliție au obiceiul mizerabil de a-i suspecta pe toți. Doar nu credeți că eu l-am omorât pe Konstantin? Da, Anna Fiodorovna are Alzheimer și și-a pierdut în întregime personalitatea. Este o tragedie îngrozitoare pentru cei din jur. Kostia suferea groaznic, el și Mariana au angajat o infirmieră și nu-i permiteau nicio clipă mamei să rămână singură. La început, e adevărat că Anna Fiodorovna încă se mai putea orienta și la ea venea doar o fată în casă, dar mai apoi a trebuit să caute o infirmieră specială. A încetat să-și mai recunoască apropiații, își tot striga nepotul inexistent, îl căuta pe Serghei Petrovici, care murise de mult, chiar se lua la harță. Bine, Misa Rogov i-a ajutat – el e mare psihiatru, a găsit niște preparate medicale, agresivitatea a dispărut, dar mintea nu se mai întoarce. Deși uneori comunică așa de rațional, încât pur și simplu te minunezi...

În capul meu era un talmeș-balmeș îngrozitor.

Dacă Kostia și Mariana, pe care încă nu o cunoșteam, erau frate și soră, atunci în ce fel era înrudită cu ei Iana Mihailovna, cea care mă trimisese

la bătrână?

Afară se răcise. Și nu era vorba de începutul lui noiembrie! Vântul sufla ca în februarie, iar gerul parcă era al Bobotezei. Dar știam cum să lupt cu frigul. După ce dădai fuga într-un mic pavilion înghețat, cumpărai un păhărel de cafea fierbinte și o prăjiturică-martipan. Imediat mă încălzii și alergai până la metrou fără să simt gerul. Deși, dacă e să recunosc cinstit, paltonul meu frumos de cașmir și cizmele subțiri nu se potriveau deloc cu o asemenea vreme. Fuseseră cumpărate pentru o femeie plimbată cu o mașină în care climatizarea funcționează foarte bine, nu pentru un detectiv particular care aleargă de la un bloc la altul pe propriile picioare.

Lângă apartamentul nostru mirosea îngrozitor. Mirosul respingător deveni mai puternic când deschisei ușa.

— Kirill, ce s-a întâmplat?

Drept răspuns, liniște; oare nu mă ascultase și ieșise la plimbare înainte de a se fi făcut bine?

Situația se lămuri la bucătărie. Chiar pe masă se lăfăia plita electrică, iar pe ea era un fier de călcat. Nedumerită, încercai să iau Mulinexul, dar odată cu el se ridică și plita. Motivul deveni limpede la o examinare mai atentă. Pe plita electrică cineva pusese o bucată destul de groasă de polietilenă, iar deasupra așezase fierul, după ce fixase termostatul la în. Apoi, prin intermediul triplului, totul fusese băgat în priză, polietilena se topise instantaneu și lipise iremediabil obiectele.

— Kirka, începui să urlu, vino aici imediat!

Ușa scârțâi și în bucătărie intrară cu grijă doi băieți.

— Acesta este Goșa, spuse încet Kiriușka.

— Bună, bolborosi prietenul, ferindu-și privirea.

— Spuneți imediat adevărul, poruncii.

— Goșa e de vină, începu Kirill. El s-a gândit...

— Eu numai am propus, ripostă colegul de clasă, numai am deschis gura, dar tu deja aduceai plita.

— Și cine a pus fierul în priză?

— Singur s-a conectat!

— Ei, hai, liniște! strigai. Cum de nu vă e rușine? Și mai sunteți și prieteni! Dați vina unul pe altul. Pfui! Oare așa se face?

Kiriuşka oftă și începu să se căiască. El și Goşa construiseră un deltaplan adevărat, cu aripi uriaşe. Au luat schiţa din Enciclopedie, iar când totul avea să fie gata, voiau neapărat să încerce aparatul în afara oraşului. Găselniţa a ieşit cu aripi. Nu au găsit bucăți mari de polietilenă, de aceea s-au hotărât să lipească folia destinată aripilor. Dar au avut ghinion. Niciun clei nu voia să lipească polietilena, și atunci mama i-a spus lui Goşa să se ducă la poştă, să-i trimită buncii un pachet. Copilul a văzut cum funcționara înfăşoară îndemânată pachetul într-o folie, apoi îl bagă într-un aparat și peste o clipă scoate de acolo pachetul bine lipit.

„Cum funcționează?” a întrebat Goşa.

„Simplu”, i-a răspuns femeia. „De la căldură, părțile se topesc și se lipesc de tot una de alta.”

Bucuros, Goşa s-a grăbit să vină la prietenul lui. În mintea băieților s-a născut... o idee „genială”. Trebuia să pună bucățile pe plita electrică și să le calce cu fierul. „Inventatorii” nu au ținut cont de un mic detaliu – polietilena lichidă a „prins” imediat talpa fierului și plita. A izbucnit un miros groaznic. Bine că micii tehnicieni se gândiseră imediat să scoată simbioza din priză și nu izbucnise un incendiu.

— Da... bâiguie eu, privind plito-fierul. Și acum ce-i de făcut?

— De fapt, eu ar trebui să mă duc acasă, am o grămadă de teme, anunță Goşa și fugi în hol.

— Trădătorule! strigă Kirka. Acum o să încasezi una în ochi!

Vru să fugă după coleg, dar îl apucau de guler:

— Stai puțin, lasă-l să plece.

— Uite, mizerabilul, încercă băiatul să scape, el s-a gândit la asta și eu trebuie să trag ponoasele. Dă-mi drumul, o să-i trag una peste nas!

Uşa se trânti.

— Dar acum știi care e valoarea prietenului tău, îngăimă eu. Un prieten adevărat niciodată nu-și lasă tovarășul la necaz.

— E un porc, se smiorcăi Kirka și începu să urle.

Îl îmbrățișai și „constructorul de avioane” își îngropă nasul plin de muci în pieptul meu.

— N-are rost să dai apă la șoareci!

— Da, scânci Kiriuşka. Mamă, ce-o să mă mai ocărăscă Iul'ka!

— Păi noi o să luăm plito-fierul și o să-l aruncăm și n-o să spunem nimănui.

Kiriuşka făcu ochii mari:

— Da?

— Ei, nici tu nu ai spus nimănui de pui și de supă, acum e rândul meu să te salvez!

— Lampocika, începu să strige Kiriuşka, ești un prieten adevărat! Dar ce se va întâmpla dacă Iul'ka va avea nevoie de fier?

— Calcă des?

Kiriuşka chicoti:

— O dată pe an.

— Deci nu va avea nevoie curând. O să apucăm să cumpărăm unul nou. Slavă Domnului, nu e o problemă.

Kiriuşka se duse la fereastră.

— Știi, uite, o să-ți spun un secret.

— Ei?

— Așteaptă o clipă.

În timp ce băiatul căuta ceva în cameră, mă apuca să încălzesc prânzul.

— Uite, spuse Kiriuşka și-mi băgă sub nas carnetul de elev. În el erau numai note de opt, din când în când se vedeau și de șapte. Acum privește.

Pe masă apăru un al doilea document fundamental al elevului. Deschise coperta și scoasei o exclamație. Pe pagini se îngheșuiau numai note de patru și de doi, iar marginile erau pline de observații: „Vă rog să veniți la școală”, „Luați legătura imediat cu dirigintele”, „Sunați neîntârziat la director!!!”

— Ai două carnete?

— Da, pufni Kirka, și până acum totul a mers bine, la matematică aveam șase. Dar acum Piticul cel Rău o să-mi pună patru, pur și simplu o să mă omoare.

— Cine? întrebai nedumerită.

— Profesoara de algebră, Selena Ejenovna. Ce nume, nu? Noi îi spunem Piticul cel Rău sau Micuța Zaches!

— Uite ce e, luai eu decizia, în primul rând liniștește-te, iar în al doilea rând, mâine o să mă duc la tine la școală și o să aranjez tot. Profesorii o cunosc bine pe mama ta?

— N-au văzut-o niciodată, explică Kirka. Niciodată nu are timp să se ducă, iar eu învăț acolo abia de doi ani. Înainte mergeam la altă școală.

— Foarte bine, mă bucurai eu.

A doua zi dimineată începui activitatea dând câteva telefoane. Mai întâi sunai la spital și aflai că starea pacientei Mihailova e gravă, dar stabilă, și că fusese mutată din nou la Reanimare. Următorul telefon îl dădui la numărul transmis de Kazanțeva. Într-adevăr, răsfoind agenda de telefon, directoarea bâiguise: „Nu l-am văzut de mult pe Mișa Rogov, poate nici nu mai locuiește acolo.”

Dar o voce vioaie de copil îmi spuse:

— Tata e la clinică.

Cerni adresa și mă pregătiți de drum. De când foloseam metrourul, îndrăgisem sincer transportul subteran. În primul rând, acolo e cald, lumină și curat. În al doilea rând, poți merge liniștit gândindu-te la ale tale sau citind o carte, iar dacă mai ai noroc să stai și jos, atunci în mare ești ca în taxi, ba chiar mai bine. Nu trebuie să stai în ambuteiaje, nu urlă la urechea ta un casetofon idiot sau un radio, și costă și puțin – mergi prin tot orașul cu trei ruble. Mai mult, în unele stații se vând clătite sau crevuruști extraordinar de buni, romane polițiste și ziare...

Uite, mă rog, unde se face transbordarea de la Tverskaia la Cehovskaia se află un întreg magazin. Atenția îmi fii atrasă de o fată acoperită cu tot felul de legitimații. Studiai cu atenție „vitrina”. Ce nu se găsea acolo! Literele de aur „FSB”, „GRU”, „MVD”⁸ – toate îți luau ochii. Mai jos se vedeau „Certificat pentru cea mai bună mătușă”, „Buletinul soțului”, „Transport gratuit”.

— Ce-i asta? arătai eu cu degetul ultima legitimație.

Fata chicoti și o deschise.

„Cel ce prezintă acest document este reprezentant al populației papagalilor siberieni și, fiind inclus în Cartea Roșie, are dreptul la transport gratuit în mijloacele de transport urban.”

— Tare, nu? râse vânzătoarea. Se vând foarte bine, costă foarte puțin, douăzeci de ruble, dar e un cadou mișto. La suprafață totul pare adevărat, până și controlorii se păcălesc.

— Dar și asta e tare, nu? întrebai eu, arătând spre coperta cu „MVD”.

— Nea, spuse fata și deschise legitimația grenă. Poți să scrii numele, să pui ștampilă și pur și simplu îi păcăliți pe toți, în afară de miliție, desigur.

— Cât costă?

⁸ Serviciul Federal de Securitate; Direcția Principală de Informații; Ministerul Forțelor Interne.

— O sută necompletată și douăzeci pentru scris.

— Unde?

— Lioșa! strigă fata.

De la standul de vizavi veni un băiat purtând o pancartă pe care scria „Cumpăr aur, ceasuri, decorații”.

— Ai un client.

Băiețașul luă legitimația și porunci:

— Uite cabina pentru fotografii la minut.

— De ce? O s-o lipesc acasă.

Tânărul oftă:

— Ștampila trebuie să fie pe fotografie, să ocupe colțul stâng, așa e regula.

În zece minute lipise abil chipul meu, apoi folosise un stilou, o ștampilă și o tușieră.

Rezultatul depăși așteptările.

— Țineți, cetățeană maior, chicoti meșterul. Aveți grijă să n-o pierdeți, că o să vă trimită muștrare prin ordin, de la direcțiune.

Documentul părea original. Îl încercai imediat. Pe teritoriul spitalului nu erau admise personale străine și vârați legitimația sub nasul bravului gardian care, fără să privească în interior, mă salută cu mâna la chipiu. Pornii pe aleea înghețată, plutind de bucurie. Doamne, ce simplu e să păcălești oamenii! Poate de aceea în țara noastră sunt atât de multe infrațiuni.

Mișa, sau mai bine zis doctorul în științe medicale Mihail Nikolaevici Rogov, se afla într-o cameră numită „Medici” și scria concentrat într-un caiet gros.

— Luați loc, pufni el fără să ridice ochii. Așteptați puțin.

Observai vreo cinci minute cum trasează febril literele. În cele din urmă, procesul se încheie, Mișa își puse ochelarii pe nas și spuse:

— Vă ascult cu atenție.

Era pur și simplu un ursuleț de pluș, plinuț, chiar pufos, cu burta mare, mâini groase și o chelie abia conturată; plăcut la înfățișare, bun. Chiar fără să vrei, unuia ca el îi spui tot.

După se ce uită la legitimație, Mișa oftă:

— E din cauza lui Kotia?

— Ați aflat de moartea lui?

— Desigur. Akula m-a sunat imediat.

— Cine?

— Fosta mea soție, Akulina Evghenievna, explică psihiatrul.

Creierul îmi tresări involuntar la auzul acestui prenume ciudat. Cineva menționase recent o femeie care se numea așa, dar cine?

— Erați în relații amicale cu Katukov?

Mișa pufni concentrat și se apucă să-și netezească părul. Deodată îmi dădui seama că nu seamănă cu un urs, ci cu un mops uriaș, sincer și ușor de jignit.

— Mulți ani l-am considerat cel mai bun prieten al meu, dar mai apoi drumurile noastre s-au despărțit.

— Din ce motiv, dacă nu e secret? Mișa începu să pufnească din nou. Din cauza unei femei... mă hotărâi eu să-i vin în ajutor.

Deodată psihiatrul bătu cu pumnul în masă și aproape că începu să urle:

— De o sută de ori i-am spus: „Mai termină cu muierile astea, o să se sfârșească prost!” În ultimii doi ani nu am vorbit, dar înainte de asta câte neplăceri a avut! Și toate numai din cauza femeilor. Pur și simplu îi lipsea butonul pentru stop, afemeiatul! Probabil i-a venit de hac vreun bărbat gelos, așa să știți.

— V-a luat soția?

Mișa dădu din cap:

— Akulina e o scursură, o prostituată la nivel sufletesc. La drept vorbind, nici nu-mi pare rău că a ieșit așa, dar Kotia – nu știu de ce – s-a speriat, probabil o fi spus că m-am supărat și nu m-a mai sunat. Ei, nici eu nu l-am mai căutat. Așa stau lucrurile.

— Au fost multă vreme împreună?

Mișa se ridică de la birou și începu să umble prin cameră.

— Dracu' știe. Un an, probabil. Akul'ka m-a sunat apoi și mi-a zis: „Iartă-mă, nu iubesc pe nimeni în afară de tine.” Doar că n-a mers. „Nu”, i-am spus, „draga mea, drumul înapoi e închis. Trăiește cu Kotia, dacă ți s-a părut mai bun!” Însă Kostik nu se distra multă vreme cu amantele – maxim vreo zece luni. Și știți ce e interesant? Reușea așa de bine să scape de femei, că toate deveneau mai apoi aproape cele mai bune prietene. N-o să credeți: pe jumătate dintre fetele lui le-a căsătorit. Ați mai auzit vreodată așa ceva? Le dădea bani, le făcea cadouri. Kostik avea o agendă verde, acolo ținea socoteala. Când avea o zi de naștere, suna mereu, trimitea flori. Eu am rămas cu gura căscată, când am văzut așa ceva. Uite,

Akulina, de exemplu. Și ei i-a găsit un soț, și serviciu i-a găsit; e clar, muierea nu mai încetează cu laudele. Deși s-au despărțit, sunt tare apropiați. Asta dacă avem în vedere că a fost cu el cam un an. Iar cu mine zece. Și ce să vezi? Eu sunt nemernicul, ticălosul, hahalera, iar Kotia este un înger înaripat. Ei, spuneți și dumneavoastră, unde este dreptatea? Ea m-a trădat cu cel mai bun prieten și tot eu sunt un rahat.

— Nu știți care adresa surorii lui Kostia? încercai eu să-i întrerup tirada.

— A Ianei? întrebă Mișa. Pe sora lui o cheamă Mariana Sergheevna, explică Rogov, numai că numele ăsta nu-i plăcea deloc, așa că tuturor li se prezintă drept Iana.

În capul meu, totul deveni limpede.

— O știți bine?

Mișa oftă și spuse:

— Ne-am întâlnit.

— Kostia și Iana erau apropiați?

— În ultimii ani, foarte.

— Nu cunoașteți pe nimeni din anturajul lor care să se numească Slava?

Deodată, Mișa se făcu roșu ca racul.

— Dacă știți tot, de ce mai întrebați?

Luai o expresie inteligentă și spusei clar:

— Ancheta se supune propriilor legi. Pot să știu tot, dar vreau să aflu adevărul de la dumneavoastră. Și rețineți: acum noi discutăm așa, simplu, fără proces-verbal, dar dacă simt că ascundeți informații, vă chem imediat la Petrovka. Și acolo totul e așa de neplăcut: masă de fier, scaun de fier, totul e fixat în podea...

— Nu ascund nimic, dădu Mișa din mâini. Pur și simplu nu înțeleg ce legătură are povestea aceea veche cu moartea lui Kotia.

— Nu dumneavoastră stabiliți asta, i-o tăiai.

— Bine, bine, bâigui medicul, ascultați.

Iana era mai mare decât Kostia cu paisprezece ani. Anna Fiodorovna, care își îngropase devreme soțul, trebuia să ducă pe umerii ei povara a doi copii. În copilărie, Mișa practic nu se întâlnea cu fete. Rogov era în aceeași clasă cu Katukov și, când s-au împrietenit, Iana deja se căsătorise și se mutase în apartament cu soțul. Mișa era la curent cu toate problemele și secretele lui Kostia. Firește, știa despre viața de „familie” cu Liuba și despre chefurile pe care Kostik le făcea pe ascuns. Apoi Katukov a primit un apartament separat și cei doi prieteni au început să petreacă plăcut timpul împreună. Mișa locuia cu părinții și îl invidia extraordinar pe Kostik.

Odată, când trecuseră în anul al doilea, Kostia s-a îmbolnăvit și câteva zile nu l-a sunat pe Rogov. Mișa, care pe atunci se pregătea pentru examenul la anatomie, nu s-a neliniștit prea tare; blestemând oasele, tot învăța pe de rost craniul. Dar când sâmbătă Katukov nu a răspuns la telefon, Mișa s-a speriat foarte tare. Stabiliseră un cod. Dacă prietenii aveau urgent nevoie unul de altul, trebuia să sune o dată, să pună receptorul în furcă și să formeze din nou. Dar nici la semnalul convenit Kostia nu a reacționat. Rogov, lăsând totul la o parte, a pornit repede spre casa prietenului.

Spre marea lui mirare, Kostia era acasă, iar la întrebarea „De ce nu răspunzi la telefon?” a ridicat moale din umeri: „M-am îmbolnăvit. Guturai, tuse...”

Dar Mișa nu și-a crezut prietenul și s-a apucat să-l interogheze înverșunat. În cele din urmă, Kostia nu s-a mai abținut și a relatat o poveste ciudată, greu de acceptat.

Lunea de dinainte, după ce primise o scrisoare, mama lui a plâns multă vreme deasupra hârtiei, după care i-a destăinuit lui Kostik secretul de familie. Anna Fiodorovna nu avea doi copii, ci trei. Kostia avea un frate, Slava, cu un an mai mic decât el. Pur și simplu, când i-a murit soțul, profesoara singură nu i-a putut întreține pe cei doi fii și pe fiică, de aceea cel mai mic fusese trimis să locuiască la sora tatălui, Natalia. Femeia nu avusese niciodată copii și și-a educat nepotul ca pe copilul ei, dar nu a putut să-l înfieze, fiind singură. În schimb, i-au dat lui Slava numele „Katukov” și băiatul nu a avut nici cea mai mică bănuială. El o considera

pe Natalia mama lui. Pentru a nu provoca greutatea inutile, rudele practic au rupt relațiile. Anna se temea că, dacă va vedea copilul, va începe să plângă, iar Natalia nu voia ca băiatul să afle adevărul. Când Slava a împlinit șaisprezece ani, Natalia s-a dus să ridice buletinul în locul lui, temându-se că tânărul o să-și vadă certificatul de naștere. Dar totul a mers bine: cu o cutie frumoasă de bomboane a uns inima funcționarei de la buletine, iar ea a dat documentul mamei drăguțe care venise să-l ia în locul fiului îmbolnăvit pe neașteptate. Natalia a semnat în toate rubricile și a oftat liniștită. Dar nu pentru multă vreme.

Spre deosebire de Kostia, Slava a devenit un băiat neascultător, un huligan. Mereu îi treceau prin cap tot felul de mârșăvii. Și le săvârșea pe furiș. Trăgea cu praștia în păsări, omora pisicile din curte, iar de la paisprezece ani a abandonat școala și își petrecea timpul împreună cu prieteni de teapa lui, prin subsoluri...

Natalia a vărsat o grămadă de lacrimi, încercând să-i bage fiului mințile în cap, dar totul în zadar. Pur și simplu băiatul nu voia să facă nimic. Nu se știe cum s-ar fi terminat lucrurile, dar o dată Slava a aruncat întâmplător privirea într-o sală de sport unde alți adolescenți ca el practicau un sport nemaivăzut până atunci – karate.

Slava a rămas la antrenament, apoi a revenit iar și iar... Antrenorul, un bărbat tânăr, inteligent, Oleg Efremovici Sokolov, a pus o condiție: „Vii aici numai dacă mergi la școală.”

Așa că Slavik s-a văzut nevoit să pună mâna pe carte. Natalia dădea fuga în fiecare zi, pe ascuns, la biserică și aprindea lumânări în sănătatea lui Sokolov. Slava s-a schimbat incredibil. Nu numai că renunțase la fumat și la mersul prin subsoluri, dar în carnetul lui au început să apară și note de opt, chiar fusese primit în komsomol și a fost lăsat în clasa a noua, deși încă din noiembrie directoarea îi spusese ferm mamei: „Katukov o să fie trimis la un grup școlar.”

Într-un cuvânt, Natalia nu mai putea de bucurie, dar fericirea a durat numai vreo doi ani. Apoi a venit ziua fatidică, 29 martie. Slavik s-a dus la Casa de cultură Metrostroi, să danseze, și nu s-a mai întors acasă. Pe la unu noaptea, mama speriată s-a apucat să-l caute pe tânăr, iar în zorii zilei a dat fuga la miliție.

Ofițerul de serviciu a „liniștit-o”: Viaceslav Katukov, născut în anul 1962, era bine, sănătos și arestat.

„Pentru ce?” a reușit să spună nefericita femeie.

Groaznicul adevăr a ieșit la lumină. Chiar în toiul serii vesele, pe ringul de dans apăruseră un grup de tineri și începuseră să se lege de fete. Se iscase o ceartă. Slava îl lovise atât de tare pe un anume Vasiliev Roman, născut în 1960, încât Roman căzuse la podea, cu mâinile răsucite în mod ciudat. Apoi medicul care venise constatase ruptura vertebrelor cervicale și moartea instantanee.

Ancheta a durat câteva luni. Pe urmă a avut loc procesul. Natalia plângea întruna, privindu-și fiul tuns zero, flancat de doi gardieni. A răsunat sentința – șase ani. Mama era cât pe ce să cadă moartă. Și, chiar dacă din toate părțile i se spunea că judecătorii ținuseră cont de toate și îi dăduseră pedeapsa minimă, Natalia a fost cât pe ce să moară de durere. A ascuns de toți cele întâmplate, mai ales de cumnată. Natalia se considera numai pe sine vinovată. Doar fratele de sânge al lui Slavik, Kostia, învăța normal, nu le făcea rudelor nicio neplăcere. Deci Anna știa să educe copiii, iar ea, Natalia, nu. Între băieții era numai un an diferență; nu puteau fi așa de diferiți. Nu, era vorba numai de educație. Slava a plecat în centrul pentru minori, Natalia a început să scrie scrisori și să se ducă la întâlniri... Acum trăia de la un pachet la altul, alergând la cutia poștală.

Cel mai probabil Anna nu ar fi aflat niciodată de soarta lui Slava, dar în momentul acela Natalia a făcut infarct și a ajuns la spital. Când și-a dat seama că e posibil să nu mai scape, Natalia i-a scris cumnatei. Anna a primit dimineața scrisoarea, iar seara se afla deja lângă pat, ascultând povestea aiuritoare și îngrozindu-se. Temându-se să nu afle Kostia prea devreme de existența fratelui, femeia a făcut tot ce i-a stat în putere ca băieții să nu se întâlnească. Multora le poate părea ciudată o asemenea măsură de precauție, dar mai era un detaliu. Kostia și Slavik se născuseră semănând fotografic unul cu celălalt, o asemănare care putea exista numai între frați, dar nici Anna Fiodorovna, nici Natalia nu voiau ca adevărul să iasă la suprafață. Prima se temea de faptul că-și dăduse fiul să fie crescut de străini, chiar dacă era cumnata ei, cea de-a doua voia ca Slavik să o considere mamă numai pe ea.

„Nu-l părăsi”, a șoptit Natalia, ținând-o strâns pe Anna de mână. „Auzi, să nu-l părăsești. Ajută-l să se pună pe picioare și să le spuie copiilor adevărul.”

„Care adevăr?” a tresărit Anna.

Natalia a zâmbit cu răutate.

„Bine. Vezi, o să mor, așa că termină cu prefăcătoria, ia legătura cu tatăl lui Slavik.”

„Ce tot spui?” a început să șoptească directoarea, cu buzele palide. „Serghei a murit acum mulți ani.”

Natalia a încetat să mai zâmbească și și-a privit cumnata cu ochii ei uriași, albaștri, fără fund. Pentru o clipă Annei i s-a părut că o forță de neînțeles o soarbe într-o vârtoare.

„Oare mă crezi atât de proastă?” a șoptit Natașa. „Am înțeles de mult totul. Serghei s-a stins în septembrie, Slavik a apărut anul următor, în august. Socotește și singură; rezultă că ai rămas gravidă în noiembrie, la două luni de la moartea soțului.”

„Pur și simplu am depășit termenul”, s-a apărat Anna.

„Cu două luni? Și apoi, ce ciudat: tu cu Iana și Kostia v-ați dus în același an la casa de vacanță la începutul lui mai, tot spuneai că te doare inima, chiar ai plecat de la serviciu. Cine a mai văzut așa ceva? Directoarea școlii să nu aștepte încheierea anului școlar. Iar în august m-ai chemat deja la copil și mi-ai propus să-l iau. Nu ai luat nici concediu postnatal, nici concediu propriu-zis, doar nu te-ai gândit imediat să-mi dai copilul. Știai că toată viața mi-am dorit un copil. Și te-ai gândit să taci, iar eu am acceptat. Numai Iana știe. De treabă fata, nu te-a dat de gol.”

Anna Fiodorovna simțea că-și pierde cunoștința. Sora soțului s-a lăsat pe pernă și a spus: „Știu, ești comunistă și nu crezi nici în Dumnezeu, nici în diavol, dar jură-mi pe cruciulița mea că nu vei părăsi copilul. A luat-o pe căi greșite, dar e fiul tău.”

Directoarea a luat cu degete înghețate bucățița încălzită de argint și a șoptit: „Jur.”

„Bine”, a oftat mulțumită Natalia. „Nici măcar tu n-o să încâlci un asemenea jurământ!”

Anna Fiodorovna a rămas în spital până dimineață, când Natalia Fiodorovna, considerându-și parcă misiunea îndeplinită pe pământ, și-a dat sufletul imediat ce limbile ceasului au ajuns la ora șapte.

Directoarea a plecat acasă și i-a spus fiului adevărul, dar nu tot. Doar nu avea să repete concluziile cumnatei referitoare la tatăl lui Slava.

Kotik s-a speriat groaznic. Acea rudă apropiată, care nu se afla așa de departe, avea să fie receptată de oameni ca un fel de semn distinctiv. Avea în cazier doi ani de închisoare sau cel puțin un nepot-frate ar fi acum ceva prestigios pentru orice om care dorește să facă rapid carieră.

Dar în anul 1980 situația era la polul opus. Un frate infractor! Era pur și simplu o catastrofa!

„Mămică”, a început să tremure Kostik, „cum așa? În toate chestionarele apare numai Mariana. Iar dacă o să intru în partid? Doar n-o să pot să mint în documentele de partid. Ei, ce-ai mai făcut și tu! Din moment ce ai dat copilul, trebuia să fi făcut documentele omenește. Dar uite acum câte noutăți: se dovedește că am avut și o mătușă, și am și un frate! Și Iana nu a suflat niciun cuvânt. Vai, ce mai soră!”

„Natalia nu putea să-l înfieze pe Slava”, a șoptit mama.

„De ce?” s-a minunat Kotia.

„Nu a fost niciodată căsătorită, iar femeile singure nu primesc copii spre adopție”, a explicat directoarea.

„Uite ce mai noutate”, nu se liniștea Kotik. „Doamne, ei, cum să mai intru eu acum în partid?”

Dar mama, care avea deja în birou carnetul roșu cu profilul lui V.I. Lenin, a fost cuprinsă pe neașteptate de o dispoziție disidentă: „Ei, atunci nu intra!”

„Da”, a spus plângăcios Kotia. „La Institut toți vorbesc: în turneele din străinătate sunt luați numai membrii de partid. Deci vrei să-l ajuți pe infractor, iar pe mine, fiul tău, nu.”

„Dar și Slava e fiul meu”, a protestat Anna Fiodorovna.

„Cam târziu ți-ai amintit de asta”, a parat Kotik, mereu politicos.

Pentru prima dată s-au certat serios. Seara, Anna Fiodorovna a rupt tăcerea apăsătoare și i-a spus fiului: „Uite ce-i, Kotia, nu te neliniști. Nimeni nu va afla nimic. Slavik nu apare în chestionarele mele. Când o să vină, o să spunem vecinilor că e vărul tău.”

„Păi ce, o să locuiască aici, cu tine?” s-a speriat Kostia.

„Nu, desigur”, a răspuns Anna Fiodorovna. „O să revină la adresa din buletin, în apartamentul Nataliei.”

În anul 1983, Slava a ieșit din închisoare. Întâlnirea nu le-a produs fraților nicio bucurie. Așa, au stat unul lângă altul, minunându-se de asemănarea uimitoare dintre ei, au trâncănit. La drept vorbind, nu aveau ceva deosebit de discutat. Kotik turuia despre noile filme ale lui Fellini și Antonioni, se entuziasma de regia lui Iuri Liubimov, Slavik dădea tăcut din cap, ascunzându-și cu grijă mâna stângă, pe al cărei deget mijlociu se lăfăia un inel tatuat.

Katukov cel mic nu a rămas multă vreme în libertate. Cam după o

jumătate de an a ajuns din nou la Butîrka, de data asta pentru furt. Acum Anna Fiodorovna alerga cu pachetele în curtea întunecată de pe strada Novoslobodskaia. În decembrie, după ce Slavik a fost condamnat, directoarea s-a îmbolnăvit și l-a rugat:

„Kolia, du lucrurile și mâncarea la Krasnaia Presnia, la închisoarea de etapă.” Și când a văzut cum se schimbă fața fiului, a adăugat repede: „E ger. El e îmbrăcat cu haine de vară, o să înghețe.”

Kostia a târât ascultător balotul cu pufoaica, căciula cu urechi și cizmele de pâslă, a luat, de asemenea, și sacul cu pesmet, ceai, zahăr și, pe neașteptate, a ajuns la vizită.

Într-o cameră lungă, despărțită de un geam murdar, mulți oameni urlau la telefoane. Și Kostia a luat telefonul, a privit înainte și a scos un strigăt. Parcă s-ar fi privit în oglindă, numai că reflexia lui era tunsă scurt, palidă și îmbrăcată într-o scurtă neagră, groaznică, șifonată.

Totuși, nici Kostia, nici Anna Fiodorovna nu s-au dus în Mordovia, unde a fost trimis Slava. Pachetele au fost duse de Iana, căreia în mod clar îi părea rău de mama ei. Ea rămânea acolo pentru întâlniri scurte, de două ore, sau mai lungi, de o zi și o noapte.

În anul 1986 Slavik a fost eliberat și s-a întors la Moscova, începea perioada domniei sălbatice a democrației, iar în lagăr Slava făcuse cunoștință cu Anzor Kalașvili, cel mai bogat industriaș la negru, cum se spunea pe atunci. Anzor reușise să deschidă un atelier ilegal de confecționare a costumelor și într-o clipită făcuse avere mare. Slava însă, care se pricepea la karate, nu o dată îl apăraseră pe Anzor de deținuții care voiau să-i vină de hac descurcărețului gruzin.

Kalașvili a ieșit puțin mai repede din închisoare și l-a așteptat pe Slava pe peronul gării Kursk. Când Slavik a ieșit din vagon cu pufoaică, șapcă neagră și cizme soldățești, nici nu și-a dat seama cine e cetățeanul îmbrăcat așa de elegant, care se năpustise asupra lui cu un strigăt bucuros. Anzor a reușit să își înregistreze cooperativa de confecții și a invadat capitala cu sute de bluze pe care moscoviții mai puțin răsfățați le cumpărau ca pe pâinea caldă. Articolele costau de cinci ori mai puțin decât cele turcești și calitatea era mai bună. Kalașvili lucra conștiincios și niciodată nu folosea ață putredă.

Când îți execuți pedeapsa fie în detenție preventivă, fie în închisoare, nu e nimic bun, dar mulți dintre cei care și-au petrecut cei mai buni ani în spatele sârmei ghimpate pomenesc totuși un aspect pozitiv. Acela că în

spatele gratiilor se leagă relații amicale strânse, mai strânse decât cele de rudenie. Anzor nu putea uita cum Slava îl apăraseră de deținuți. Într-o clipită Slavik a devenit coproprietar al rentabilei întreprinderi de confecții. Lucru uimitor, dar peste o jumătate de an, fostul huligan și hoț deja se descurca de minune cu pense, răscroieli și tipare. Slava nu mai tremura când auzea cuvintele „croială în verif” și începuse să folosească verbul „a aplica” în sensul lui adevărat⁹. Mai mult, și-a descoperit un real talent de administrator. În curând firma s-a extins, a închiriat o secție la GUM și la TUM¹⁰. Foștii infractori au făcut rost de apartamente, jeepuri, lanțuri de aur și sacouri zmeurii.

Uite, în acel moment Kotia a început să vină în vizită la fratele său. El, spre deosebire de Slava, nu prea avusese succes. Nu avea roluri deosebite și tânărul încă nu se gândise la Agenția Serviciilor Extreme. Slavik s-a dovedit a fi o rudă adevărată și l-a ajutat pe Kostia: i-a cumpărat un Jiguli, de două ori l-a trimis în străinătate și adesea îi băga în buzunar dolari fratelui mai mare. Apoi Kotia a început să facă servicii oamenilor și situația lui materială s-a îndreptat puțin, dar oricum era așa de departe de Slavik, vai, așa de departe. Pentru că Anzor a emigrat în Franța, și prietenii, pe lângă confecții, au început să se ocupe și de comerțul cu *second hand*. Kalașvili cumpăra de la marile magazine universale Samaritaine și Lafayette pulovere, fuste, costume fără căutare... Partea franceză dădea hainele aproape gratis. Parizienii sunt capricioși și pentru nimic în lume nu poartă modele vechi de un an. În plus, nu e așa de plăcut să ții în depozit marfa moartă. La Moscova însă lucrurile erau scoase din baloți, călcate, și se vindeau grozav. Slava a avut ideea de a atrage în afacere niște gospodine și tinere mame. Femeile, pentru o plată mică, puneau hainele în ordine – le puneau la abur, coseau nasturii... Într-un cuvânt, munca era în toi. Singurul lucru în care nu avea noroc Slavik era viața personală. Pur și simplu nu avea timp să caute o femeie, de aceea „doamnele inimii” lui erau prostituatele adunate de pe Tverskaia. Lui Slava chiar i se părea că așa e mai simplu: plătea și salutare! Niciun fel de obligații. Tertipurile la care apela Kotia pentru a ajunge la cât mai multe femei îl amuzau pe fratele mai mic. Toate acele

⁹ În limba rusă verbul *prișit'* are și semnificația „a ucide”.

¹⁰ Abreviere pentru Magazin Universal Central, un alt centrul comercial important din Moscova.

buchete, bomboane, parfumuri și restaurante...

„De aia nu ai bani niciodată”, îi reproșa fratele mai mic. „Ei, la dracu' cu coșul cu trandafiri, ajung și trei fire.”

Fratele cel mare se mulțumea să zâmbescă: „îmi place să fiu generos.”

„O să mori sărac”, ofta Slava. „Nu pui nimic deoparte. Cine-a mai pomenit să cheltui tot pe femei?”

„Dar femeile mele sunt gata chiar să sară în foc pentru mine”, para Kotia.

Și era adevărat: femeile îl adora pe actor și, după ce se despărțeau de el, chiar rămâneau în relații amicale, extrem de calde...

Mișa oftă și se uită la mine:

— Asta e povestea. Puteți verifica. Căutați în computer la serviciu, că doar păstrați toate informațiile despre deținuții eliberați.

Dădui din cap cu importanță:

— Aveți adresa lui Slava?

Rogov se încruntă:

— Da.

Mă hotărâi să nu dau importanță grimasei lui nemulțumite.

— Dați-mi-o.

Mișa turui:

— Strada Zoia și Șura Kosmodemianskaia... Ei, cum de știa el pe de rost coordonatele lui Katukov cel mic? O oarecare mirare, probabil, apăru pe chipul meu, pentru că psihiatrul mai spuse: Acum e căsătorit, pe soția lui o cheamă Akulina Evghenievna, dar tare nu vreau să comentez această situație.

În școala la care învăța Kiriuşka intrai odată cu târâitul care anunța sfârșitul orelor. O masă compactă de copii se îmbulzea spre garderobă cu strigăte groaznice, tropăituri și înjurături. Cei din clasele mari îi împingeau pe copiii care-și târau ghiozdanele, un lungan dintr-a unsprezecea pur și simplu călca peste cei din clasa întâi. La ușă se iscă înghesuială. Strigăte, țipete și larmă pluteau în văzduh.

— Ei, hai, terminați imediat! se auzi o voce poruncitoare.

Tresării involuntar. Lângă piciorul scării largi se afla o creatură ciudată. Dacă Staffordshire-ul nostru, Rachel, ar fi stat pe etichete din spate, ar fi fost mai înaltă decât femeia aceea. De fapt, la figură profesoara semăna cu un mops. Capul destul de mare, rotund, cu o tunsoare scurtă, aproape bărbătească, se sprijinea direct pe umerii grași; dama nu avea nici urmă de gât. Dar umerii puteau fi invidiați de orice luptător. Mai jos se vedea bustul puternic, care se continua lin cu burta mare, proeminentă, care părea că se odihnește chiar pe pantofi. Picioarele nu se observau, ca și gâtul: un exemplar pătrat, o cutie uriașă de chibrituri cu cap.

— Terminați toți! urlă monstrul. Nikolaev, ia dă carnetul. Sokolov, marș la director!

Se făcu liniște desăvârșită. Elevii sfioși din clasa întâi, ca niște șoriceii speriați, dispărură la garderobă. Până și elevii obraznici de clasa a zecea se potoliră.

— Cine este? întrebai în șoaptă o fetiță care își lega ghetuțele.

Copilul ridică fața roșie și răspunse la fel de încet:

— Un animal. Piticul cel Rău. Dar, de fapt, e profesoara de algebră, Selena Ejenovna.

Și pe tanti asta trebuia s-o conving să nu îi mai pună lui Kirka note de patru? Între timp Selena Ejenovna se întoarse și porni pe coridor, eu fugii repede după ea:

— Vă rog să mă iertați...

Profesoara frână. Ca înălțime era puțin peste un metru cincizeci, dar mie oricum mi se părea că mă privește de sus în jos.

— Ce doriți?

— Vă rog să mă iertați. Sunt mama lui Kirill Romanov.

— A, mama lui, spuse dama printre dinți și porunci: Intrați. Intrați într-o clasă spațioasă, plină de portrete și tabele. Luați loc, porunci profesoara de matematică și începu să se plângă de Kirka: Nu e atent, la tablă parcă amuțește, însă în bancă trăncănește întruna. Nu demult ronțăia *chipsuri* la lucrarea de control și nu a rezolvat nimic... L-am întrebat de ce, se încruntă amenințătoare Selena Ejenovna, iar el a răspuns: „Nu am înțeles!” Toți din jur au înțeles, până și Evstafiev, dar al dumneavoastră nu!

Un oftat greu ieși din pieptul meu. Și eu stăteam în clasă cu ochii holbați. Cât timp profesoara turuia cu asiduitate materia, tema mi se părea clară, dar era suficient să încep să lucrez singură!...

— În pauze aleargă întruna, ieri era cât pe ce să dea peste directorul-adjunct...

— Vă rog să mă iertați, dar el e bolnav și ieri nu a fost la ore.

Dar Selenei Ejenovna, evident, nu-i plăceau întreruperile.

Sprâncenele damei se uniră într-o singură linie și femeia zbieră:

— Deci situația asta s-a întâmplat alaltăieri...

— Dar poate nu a fost deloc el?

— El a fost, mi-o tăie profesoara de matematică. Uite ce-i, mămică, dacă doriți ca Lomonosov al dumneavoastră să se târască în clasa următoare, tocniți un meditator. Eu n-o să-i pun cincii!

Deodată, într-un acces de inspirație, întrebai:

— N-ați putea să-l ajutați pe băiat? În particular, firește!

— Zece dolari ora, spuse Selena Ejenovna fără să clipească și își aplecă, asemeni unei păsări, capul într-o parte.

Băgai bucuroasă mâna în buzunar. Ce bine că în ziua aceea luasem din casă o sută de parai! Credeam că o să-mi cumpăr cizme de iarnă. Dar nu-i nimic, mergeau și cele vechi. În metrou e cald, ei, o să-mi mai pun niște șosete groase. Dar, ca să vezi, problemele lui Kirka o să se rezolve.

După ce luă bancnota verde, Selena Ejenovna zâmbi pe neașteptate, descoperindu-și dinții regulați, puternici.

— Băiatul dumneavoastră e mare poznaș, dar nu-i nimic, cred că facem treabă cu el. Îmi lasă impresia unui băiat inteligent.

Pur și simplu rămăsei cu gura căscată. Numai o sută de dolari, și ce metamorfoză! Din grobian, huligan și idiot, Kirka se transformase dintr-o dată într-un poznaș drăguț, având calități evidente la matematică.

— Uite, cumpărați cărticica asta. Profesoara îmi băgă sub nas o

broșurică. Din ea dau la lucrările de control, aici sunt toate răspunsurile.

— De unde pot s-o cumpăr?

— De la metrou, draga mea. Pentru zece ruble, la tarabă, ciripi profa de mate, zâmbind frumos. Apropo, uitați o variantă. Să o rezolve acasă, iar eu o să-i pun o notă în carnet. Și asta, priviți... îmi arată o carte groasă, *Teme pentru acasă rezolvate*. Tot acolo, la metrou, o găsiți. Să facă lecțiile și să verifice. De fapt, nu le permit elevilor să folosească manualul cu soluții, dar dacă copilul dumneavoastră...

Da, Selena Ejenovna își merita cu cinste onorariul.

La metrou procurai literatura necesară.

— Cumpărați răchițele! se auzi o voce.

O femeie drăguță, cu fața ridată, îmi întinse o pungă plină cu fructe roșii.

— Mulțumesc, răspunsei, dar ce să fac cu ele?

— Prăjitură!

— Dar cum?

— Așa deci, nu se minună vânzătoarea. Iei un pachet de margarină, mai bine de-a noastră, și o tai în bucățele mici. Ai mixer?

Ridicai din umeri:

— Probabil.

— Apoi trei ouă, separi gălbenușurile de albușuri. Pui albușurile în frigider, iar gălbenușurile le bați cu două linguri de zahăr. Apoi le amesteci cu margarina și mai pui aproximativ două pahare de făină, pe urmă aluatul îl pui grămadă în formă, îl întinzi cu degetele pe fundul ei – nu se întinde cu sucitorul – și o pui totul direct în cuptor. Numai să faci o mică margine în sus, că nu e turtă. Așa, ca un fel de tigăiță, și împungi cu furculița în două, trei locuri, că o să se umfle.

— Și când pun răchițelele?

— Stai puțin. Deci, cât se coace aluatul, iei vreo două pahare de fructe, le pisezi cu pisălogul și le amesteci cu zahăr tos.

— Cât zahăr?

— Cât să ți se pară gustos. Unora le place mai acră, altora mai dulce. Scoți aluatul copt, o să aibă așa o culoare plăcută, galbenă, și pui pe el umplutura. Iar mai apoi scoți albușurile din frigider, le bați cu zahărul până se fac spumă și le torni deasupra răchițelor. Jos e aluatul, la mijloc sunt răchițelele, iar sus spuma albă, ai înțeles? Dădui din cap. Și din nou la cuptor, numai că acum vreo cinci minute, până albușul se face de

culoarea cafelei cu lapte. Apoi toată viața o să-mi mulțumești pentru rețeta asta. Se face în jumătate de oră și se coace tot atât. Nu se usucă, stă o săptămână ca nouă, gustoasă și moale. Ia răchițelele.

Vânzătoarea avusese dreptate. Ai mei într-o clipită înfulecară câte o bucată și o luară și pe cea de-a doua.

— Nemaipomenit, îngăimă Iulia, lingând lingura. Pur și simplu e o încântare.

— Ar trebui să fii mai atentă, chicoti Seriojka, o să te îngrași!

— Puțin îmi pasă, spuse Iulia și se apucă de a treia porție.

Și în momentul acela se auzi soneria la ușă. Kiriuşka se uită la ceas și rosti o frază enigmatică:

— A venit trenul din Kolabino.

— Numai asta nu, șopti Iulecika, scâpând pe jos bucata de prăjitură.

— Pușchea pe limbă! exclamă Seriojka pälind.

Mulia și Ada, împingându-se cu fundul una pe cealaltă, terminară repede-repede prada neașteptată.

Soneria se mai auzi o dată.

— Trebuie să deschidem, oftă Iulecika, fără să se miște din loc.

— Poate o să creadă că nu e nimeni acasă și pleacă? o trânti Kirka.

— Nu te baza pe asta, bolborosi Seriojka. Asta nu pleacă nicăieri.

Se pare că avea dreptate, pentru că soneria nu încetase nicio clipă. O mână sigură apăsa butonul fără întrerupere.

— Lam pocika, deschide, te rog, mă rugă Iulecika.

Deschisei larg ușa.

— Ei, în fine, rosti o voce vioaie de bas. Îmi zic: „Oare s-au dus la culcare? Nu e nici nouă.” Serioja, ia geamantanul.

Tânărul ieși pe hol și spuse cu o voce lipsită de viață:

— Bună seara, Viktoria Pavlovna, cum ați călătorit?

— Minunat, copile, ciripi dama și se apucă să-și descheie haina elegantă, frumoasă, de blană de castor canadian. Unde e Katiuşa?

— Mama s-a dus la Kemerovo.

— Pentru mult timp?

— O lună, îngăimă Iulecika ieșind din bucătărie.

— Bine, oftă musafira, nu-i nimic, nu mă grăbesc deloc... Nu știu cum, dar holul vostru a devenit mai larg; sau pur și simplu mi se pare?

— Am cumpărat un dulap, explică Iulia.

— De mult trebuia cumpărat unul, bolborosi Viktoria Pavlovna. Mereu

la voi e mare dezordine și mizerie și mâncați numai pelmeni. Ei, nu-i nimic, o să pun totul în ordine.

— Numai să nu faci cașă Sănătatea, piui Kiriușka.

— Mâncarea din cereale e extrem de folositoare pentru stomac, i-o tăie Viktoria Pavlovna și strigă: Cine sunt ăștia?

Îi urmării degetul neîngrijit și răspunsei:

— Mopșii Mulia și Ada.

— Mopși! strigă dama. Dar nu aveți așa ceva!

— Abia anul ăsta i-am luat, explică Kirka.

— Groaznic! exclamă Viktoria Pavlovna. Pe lângă calul ăsta groaznic ați mai adus doi monștri!

— Nu sunt monștri, mă băgai eu.

— Dar dumneavoastră cine sunteți? întrebă dama, eliberată în cele din urmă de fulare și șaluri.

— Este mătușa mea, Evlampia, reacționează imediat Iulia. Locuiește la noi și gătește minunat, așa că acum mâncăm ca la restaurant.

— Bună ziua, draga mea, își miji ochii musafira. Pentru că se pare că avem aceeași vârstă, puteți să-mi spuneți Viktoria.

Mă uitai la pielea ei ridată, atârând sub bărbie, la rețeaua deasă de „labe de gâscă” mici de lângă ochii machiați cu pricepere și oftai. Da, tanti nu avea mai puțin de șaiszeci de ani. Deși draga de Vika voia să pară de treizeci. De fapt, se îmbrăca asemeni unei adolescente. Un puloveraș mulat, roz, o fustiță destul de scurtă de sub care ieșeau două picioare slabe, în dresuri negre. Oare din cauza varicelilor nu putea purta ciorapi de culoarea pielii?

— Cine-i asta? o întrebai în șoaptă pe Iulia, profitând de faptul că musafira se dusesse la baie.

— Nefericirea familiei, oftă fata, taifunul Victoria. Prima soacră a Katiei. Vine mereu la Moscova la începutul lui noiembrie, să cumpere haine, și stă aproape o lună! Ei, o să fie vai de noi. Ce bine de Katia! Stă la Kemerovo al ei și puțin îi pasă, iar noi trebuie să ne descurcăm cu scorpia asta.

— Dar de ce nu i-ați zis că sunt fată în casă?

— Ce spui? își plesni Iulia mâinile. Vrei să leșine? Dar așa, de un om străin o să se jeneze.

Între timp, din baie se auzi:

— Dați-mi un prosop curat, că mi-e silă să mă șterg pe mâini cu cârpa

care atârnă aici!

Iulia căută în dulap. Oftai: se pare că dama asta nu se jena de nimeni.

Merserăm târziu la culcare. Stăturăm vreo două ore la bucătărie, ascultând monologul de neoprit al Viktoriei. Mai întâi le făcu tuturor cadouri. Iulia primi o bluză roșie cu franjuri, cam decolorată și fără formă.

— E minunată, un model super, explică musafira cea bună. E groasă, de calitate. Numai să-i întorci mâneca, acolo e o mică pată. Poart-o sănătoasă. Lui Seriojka îi înmână o ciocolată de o sută de grame. O face fabrica noastră din Koliabino, explică Viktoria. Produs curat din punct de vedere ecologic, o adevărată plăcere. Nici nu se compară cu Snickers astea otrăvite.

Băiatul rupse staniolul și scoase la lumină o ciocolată foarte subțire, cu desene cenușii. Zâmbind, rupse repede cadoul în bucățele mici și propuse:

— Serviți-vă!

Viktoria apucă imediat vreo două pătrățele și scoase o jucărie veche, veche, de cauciuc. Cândva fusese un clown vesel, multicolor, dar culorile vii păliseră din loc în loc și se scorojiseră, iar cirarul privea lumea cu un singur ochi.

— Ia, copile, joacă-te sănătos, îi întinse ea bucata de cauciuc lui Kiriuşka.

Băiatul luă cadoul cu două degete și spuse cu voce tare:

— Mulțumesc, bunico!

— Ce bunică sunt eu? se indignă Viktoria. Ți-a dat prin gând să-i spui „bunică” unei femei de patruzeci de ani!

Kiriuşka puse cu grijă clownul la marginea mesei. Rachel se apropie mai mult și se apucă să adulmece zgomotos jucăria.

— Pleacă de aici imediat! începu să strige Viktoria. Pfui, să nu îndrăznești s-o iei! E un lucru scump, n-are valoare. L-am cumpărat pentru fiul meu în 1954. Nu puteam face rost de nimic pentru copil, l-a adus de la Berlin o speculantă, am dat zece ruble. Zece! Și nu din astea de azi, ci din cele adevărate, de dinainte de reformă, iar tu, Kirill, să nu-i dai voie câinelui s-o ia!

— Poate că n-ar trebuie să-i dăm copilului un obiect de anticariat, interveni Iulia, Haideți să-l pun în bibliotecă, drept amintire. E o așa raritate, doar jucăria are peste cincizeci de ani!

Viktoria se opri, dându-și seama că se ambalase prea tare și nu mai putea găsi nicio ieșire. În cele din urmă izbucni:

— Bine, acum hai să vă spun despre planurile mele.

Cuvintele fășneau șuvoi. Voia să dea roată prin magazine și să cumpere o haină nouă de blană, o căciulă, cizme, vreo două costume, câteva fuste, pantaloni, ceva cosmetice și parfumuri...

În cele din urmă, Iulia căscă sincer:

— Mâine trebuie să mergem devreme la serviciu.

— Iar eu la școală, adăugă repede și Kirka.

Era clar, nimeni nu voia să rămână singur cu bunica iubită.

Dar nu avuserăm noroc să ne culcăm devreme. În ora următoare aranjaram camera pentru musafiră. Mai întâi scoaserăm covorul.

— Sunt alergică la praf, spuse cu răutate Viktoria. Slavă Domnului, doar nu vin prima oară, puteați ține minte și să nu mă puneți într-o încăpere cu sinteticele astea puturoase pe jos.

Apoi fuserăm nevoiți să îndesăm vată în crăpăturile ferestrei. Cât timp mânuiam cuțitul, Iulia puse lenjeria de pat.

— Doar nu pot să mă culc pe un cearșaf șifonat, făcu gălăgie Viktoria. Pur și simplu e respingător. Ce neîngrijiiți mai sunteți!

Seriojka dădea cu mătura umedă prin colțuri, păstrându-și calmul deplin. Apoi mai fu nevoie de o lampă de noapte, de un pahar cu apă, neapărat minerală plată. Nu aveam așa ceva în casă și Seriojka fu nevoit ca la miezul nopții să se ducă la chioșc. Într-un cuvânt, ne linișțirăm târziu, iar dimineața ne trezirăm fără să fi dormit suficient și prost-dispuși.

Copiii începură să plece care la școală, care la serviciu. Musafira nepoftită dormea liniștită; în mod evident, obosise cu o zi în urmă sau avea obiceiul să nu se trezească mai devreme de unsprezece. Pusei o cană de cafea și mă așezai la masă. Așa, să luăm o foaie de hârtie și să încercăm să separăm caprele de verze. Aflasem destul de multe, dar tot nu ajunsesem la adevăr. Și unde putea Kostia să ascundă hârtiile? Probabil că era un lucru extrem de valoros, din moment ce fusese omorât pentru asta. Poate că hârtiile stau liniștite la Iana? Dar în acea clipă nu puteam afla asta. O voce drăguță de fată tocmai mă anunță că pacienta Mihailova se află tot la Reanimare și, după felul în care sora se grăbi să încheie discuția, îmi dădui seama că, în mod evident, Ianei îi era mai rău.

La Nina Nikitina acasă nu răspundea nimeni la telefon, iar la coafor mi

se spuse că schimbul ei începe la trei. Deci totul era în ordine, nimeni nu se pregătise să atace fata. La drept vorbind, nu dispuneam decât de niște fire subțiri ca o pânză de păianjen. Poate că îi dăduse Kostia foile albastre lui Slava? Și mai interesant: ce se întâmplase în apartamentul Lenei Litvinova, costumiera? Lev Valerianovici spusese că fusese jefuită, o, nu a fost degeaba asta. Poate mă mințise și, după ce se despărțise de Kostik, cu el rămăsese în relații bune, așa cum el rămânea de fapt și cu celelalte amante. Poate că totuși documentele erau la ea? Sigur că alergam în cerc, dar nu îmi venea nimic altceva în minte.

La telefonul lui Slava răspunse robotul. O voce vioaie de femeie turui textul standard: „Ați sunat la apartamentul familiei Katukov. Acum nimeni nu poate răspunde. Lăsați mesajul după apel.” Auzii un foșnet, un pârâit, un piuit ușor și pusei receptorul în furcă. Aveam de gând să aștept până seara, dar pentru moment trebuia să mă duc acasă la Lena Litvinova și să încerc să o mai „interoghez” o dată.

Lena locuia la capătul lumii; probabil în cartierul acela nu mai era ora Moscovei. Orașul se terminase, autobuzul trecuse de șoseaua circulară și înainta vioi. În depărtare se zărea pădurea. Microbuzul o luă brusc la dreapta și porni pe șosea. De o parte și de alta a panglicii de asfalt se înălțau copaci. Deodată, brazii se traseră deoparte și în față apărură o cascadă de blocuri, triste și puțin atrăgătoare.

Un vânt ascuțit pătrundea pe sub paltonul extrem de subțire. Mi se făcu frig, mă simțeam neplăcut, iar scara în care locuia Lena Litvinova era îngrozitor de murdară. Șase trepte duceau spre lifturile mirovind a urină, iar când cabina, scârțâind și şuierând, o luă în sus, în ea se stinse lumina.

Ușa apartamentului cu cifrele de metal 98 se deschise imediat, deschisei gura și rămăsei așa. În prag, în halat, se afla gardianul posac de la teatrul Rampa, chiar bărbatul care se bucurase sincer de moartea lui Kostia Katukov.

— Ce doriți? mârâi destul de ostil proprietarul.

Îmi scosei căciulița tricotată, îmi netezii părul și răspunsei:

— Maiorul Romanova, de la Cercetări Penale. Nu m-ați recunoscut?

— Păi nu vă cunosc, răspunse bărbatul cel drăguț.

— Cum? Nu mă țineți minte? insistai eu. Am fost la Rampa, la Lev Valerianovici.

— Aaaa, spuse lung bărbatul și, după ce își miji ochii ca un miop, porunci: Arătați-mi documentele.

Cu o zi în urmă tocmai văzusem cu încântare unul dintre episoadele filmului *Politaii* și știam bine cum trebuie să arăt legitimația de serviciu. Cu o mișcare rapidă, ca și cum ar fi fost exersată de multe ori, scosei din poșetă legitimația roșie, o deschisei pentru o clipă în fața nasului cetățeanului vigilent și imediat o închisei, demonstrând prin întreaga mea înfățișare că procedura de prezentare e încheiată.

— Iar acum, cetățene Litvinov, explicați unde se află fosta dumneavoastră soție și ce e povestea asta cu furtul care s-ar fi întâmplat în apartamentul ei. Apropo, după câte înțeleg, dumneavoastră aveți un apartament propriu, așa că ce faceți aici?

— Eu sunt Nikolaev, Aleksandr Nikolaevici, spuse omul, retrăgându-se în interiorul holului mic acoperit cu un tapet destul de posomorât, care imita cărămizile. Lena nu și-a schimbat numele, nu voia să alerge după acte.

— Am înțeles, i-o tăiai și întrebai: Unde o să stăm de vorbă?

— Dacă nu aveți nimic împotriva, în bucătărie, răspunse Aleksandr.

Ne înghesuirăm în cubul minuscul de cinci metri ticsit cu borcănele, cutiuțe și instrumente de bucătărie.

— Deci ce s-a întâmplat la dumneavoastră? întrebai eu strecurându-mă pe un mic taburet aflat între fereastră și aragaz. Oare pentru cine era scăunelul? îmi făcui loc cu greu.

Aleksandr oftă și se apucă să povestească.

În ziua aceea, ca de obicei, Lena plecase devreme la serviciu. Costumiera venea la teatru din vreme, avea o grămadă de muncă: călcat, curățat, uneori mai trebuia să coasă o dantelă, să întărească un nasture. Și mai erau și pălării, cizme, ghete. Într-un cuvânt, deja la amiază Lena alerga cu fierul în jurul scândurii, dar se întorcea noaptea târziu. Toată ziua apartamentul era gol. Dar în acea dimineață memorabilă a rămas să doarmă pe canapea verișoara ei Jenia, venită de la Briansk. Trenul sosise după miezul nopții. Jenia abia apucase să prindă metroul și de la stația terminus a fost obligată să ia taxiul, pentru că microbuzele deja nu mai circulau...

Aproape toată noaptea rudele au stat de vorbă. Dimineață, Litvinova, fără să se fi odihnit, a plecat fuga la teatru, iar Jenia s-a întins pe canapea, s-a învelit cu pledul și a început să doarmă dulce.

În povestea asta ar fi putut fi un cadavru în plus, dar Jenia pur și simplu a avut un noroc fantastic. Lena de mult era bolnavă de diabet și nu pleca niciodată din casă fără seringă cu insulină, dar în ziua aceea a uitat-o în baie și, ca un făcut, se simțea rău. Lev Valerianovici a chemat Salvarea, iar mai apoi i-a poruncit costumierei să se ducă acasă.

„Dormi cum se cuvine”, i-a spus femeii, „ne descurcăm noi fără tine. Nu știu cu ce te ocupi tu noaptea, dar jumătate de față e vânătă.”

„A venit verișoara mea, am stat de vorbă.”

„Ei, ei”, a zâmbit administratorul, „doar ești o fată nemăritată, bună de măritat...”

Lena s-a enervat groaznic de gluma obraznică a lui Lev Vladimirovici și a trântit ușa. A ajuns acasă cu taxiul: a început migrena, capul îi vuia... Abia mișcându-se, Lena a ajuns la apartament, a sunat, dar Jenia nu a deschis ușa. Uimită, femeia a căutat cheia. Într-o clipită, în fața ochilor i-a apărut un tablou cutremurător. Toate lucrurile din bibliotecă fuseseră dărâmate, peste tot se învâlmășeau facturi, chitanțe, scrisori... Puținele cărți fuseseră rupte, casetele video erau sparte, albumele de fotografii fuseseră scormonite. Dar lucrul cel mai îngrozitor o aștepta pe canapea. Acolo, pe pledul plin de sânge, se afla Jenia, nemișcată.

Lena s-a năpustit mai întâi spre verișoară, apoi la telefon, apoi din nou la verișoară, încercând să prindă un semn de viață. Din fericire, medicii

au venit aproape imediat și Jenia a fost dusă la Institutul Sklifosovski. Lena se afla acolo, iar pe Aleksandr l-a rugat să locuiască deocamdată la ea, pentru că se temea de moarte să rămână singură, după cele întâmplate.

Milițienii locali au considerat cele întâmplate un furt banal. Din *secrétairé* dispăruseră o cutie cu niște podoabe de aur nu prea scumpe și o mie de dolari, iar la bucătărie proprietăreasa a constatat lipsa unei lopățele pentru tort frumoase, de argint, ajurată, și a două suporturi de pahare de același fel. A rămas o enigmă de ce spărgătorii de locuințe pătrunseseră în apartamentul sărac al unei femei singure. Anchetatorul bănuia că pur și simplu greșiseră adresa, alături erau apartamentele cu patru camere ale unui director de la o piață moscovită.

Aleksandr tăcu. Îl privii cu atenție. „Of, greșești, șefule, angroșiștii n-au aici nicio treabă, au venit la Lena după documente.” Trebuia să o sun imediat pe Nina Nikitina. Cine știe, poate că aveau să ajungă și la coafeză.

— Unde e telefonul dumneavoastră?

— Vă rog, spuse servil Aleksandr și scoase telefonul din buzunarul halatului, mai bine vorbiți din cameră, la bucătărie e un semnal foarte prost.

Simții că mă iau fiori pe spinare. Ochiul meu se pironiră pe mâna lui Nikolaev. Încheietura mare, lată, era împodobită cu un ceas scump de aur. Pe cadran rânjea obraznic o rusalcă cu pieptul mare.

— Ce ceas original, bâiguie eu cu buze care nu prea mă ascultau. De unde îl aveți? E un obiect destul de scump.

— Vreți să spuneți că un bodyguard obișnuit nu poate avea de așa ceva, ripostă Aleksandr. Credeți că l-am furat?

— Furtul nu este cea mai îngrozitoare infracțiune, răspunsei eu ambiguu.

— Am un frate, explică destul de supărat Nikolaev. Învârte milioane, e om de afaceri. Uite, de ziua mea de naștere mi-a dat o jucărioară de o mie de parai.

— Și de ce nu vă angajează într-un post mai cuviincios? întrebai eu încet. Cred că v-ați săturat să stați la ușă, ca un câine în lanț.

— Vă rog să mă iertați, asta nu vă privește pe dumneavoastră, se enervă Aleksandr și lovi cu piciorul în masă. E problema noastră de familie, poate că nu vreau să trag la jugul fraților!

— Bine, acceptai, aveți dreptate. Problema serviciului chiar este o chestiune personală. Dar mai am o întrebare, legată de Kostia Katukov.

— Ei? se încruntă Nikolaev.

— De ce l-ați omorât?

Omul păli. Ochii cenușii deveniră pe neașteptate albaștri și i se conturară clar pe chip; din roșii, buzele se făcură galbene și, încet-încet, îi tremura obrazul stâng. Era în mod clar o reacție nervoasă. Sub influența groazei, sângele pompează prea multă adrenalină, vasele de sânge se îngustează... Apropo, asta surprinde detectorul de minciuni. Dar Nikolaev hotărî să nu se predea.

— Ei, ce prostii spuneți, făcu el, vorbind intenționat cu o voce fermă. Vă trece prin minte o idee așa de aberantă.

— Ascultați, Sașa, spusei eu blând. Când ne-am întâlnit pentru prima oară nu am vrut să-mi dezvălui apartenența la organele de ordine și v-am spus că mă duc să vorbesc cu un om care răspunde de înmormântarea lui Kostia. Țineți minte?

— Ei...

— Dar vă aduceți aminte ce ați răspuns atunci?

Nikolaev se încorda:

— „Mergeți pe coridor, la administrator, de organizarea înmormântării se ocupă Lev Valerianovici.”

— Nu chiar așa, zâmbii eu, simțindu-mă asemenea lui Jeglov¹¹, nu prea e așa, dragul meu. Ați exclamat supărat: „A sărit până n-a mai putut, de mult îi ducea glonțul dorul...” Și de unde v-a trecut prin minte că a fost împușcat Katukov? Și fosta dumneavoastră soție, și Lev Valerianovici credeau că a fost înjunghiat... De unde informațiile astea?

— Am zis și eu așa, încercă să scape bodyguardul.

— Nu, nu așa, îl împunsei. Mai mult, în clipa în care dumneavoastră, după ce l-ați împușcat pe nefericitul de Katukov, căutați niște documente, la ușă a sunat o femeie. Probabil v-ați speriat de moarte, dar femeia v-a spus imediat că fusese trimisă de Katia Romanova după hârtiile care se află într-o servietă neagră. Trebuie să recunosc, nu v-ați pierdut. Ați luat valijoara, ați scos hârtiile de culoare albastră și negativele și i-ați dat femeii servieta goală.

11 Polițist, erou al unui roman după care s-a turnat un film celebru, *Locul întâlnirii nu poate fi schimbat*.

— Nu s-a întâmplat așa! Începu să urle Sașa sărind de pe taburet. Ei, o prostie! Ce documente? Ce servietă?

— Neagră, precizai eu, de piele. Foarte mică, mai degrabă un dosar cu încuietoare. E o prostie să negați. Ați întredeschis ușa și ați întins servieta afară, în mod intenționat nu v-ați arătat femeii. Deși v-a spus că „nu vă cunoașteți”, oricum, nu vă puteați hotărî să apăreți în fața ei. Dar poate că în clipa aceea Kostia chiar își dădea sufletul. Deși nu, în urma unor asemenea răni se moare pe loc, fără o agonie prea lungă. Femeia a reținut ceasul, acest ceas...

— Asemenea ceasuri sunt peste tot, șuieră Nikolaev.

Fața îi devenise complet neagră, iar buzele, din galbene, se făcuseră albastre.

— Nu, dădui eu din cap. Așa cum ați remarcat chiar dumneavoastră, e o jucărioară foarte scumpă, nu oricine și-o permite. De fapt, în asemenea cazuri, de regulă se face un experiment.

— Ce experiment? Începu să bâiguie bărbatul.

— Oare nu vă uitați niciodată la filme? mă entuziasmai eu. Polițiște, desigur. Uite, ieri, în *Polițaii*, o martoră a văzut criminalul din spate, de la fereastră. Așa că a fost pusă din nou pe scară, în prezența martorilor. Iar prin curte au început să aducă bărbați cu o constituție aproximativă și cu haine asemănătoare.

— Și ce-i cu asta? șopti Sașa.

Ori era prost ca o cizmă, ori se prefăcea.

— Păi e, ridicai din umeri. Firește că l-a identificat. Nu e nimic ascuns să nu devină clar, nu există crimă fără martori, iar în cazul dumneavoastră mai este vorba și de o femeie tânără, hotărâtă, cu o vedere excepțională, cu o minte ascuțită și cu perspicacitate neobișnuită! Vor fi aduși cinci bărbați cu ceasuri, o să fie rugați să scoată mâna de dincolo de o ușă întredeschisă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. În romanele polițiște așa de iubite de mine, chiar în clipa aceasta anchetatorul fumează în tăcere o țigară. Scoate liniștit fumul și spune: „Sub presiunea unor asemenea probe și dovezi irefutabile e greu să negați. Trebuie să recunoașteți, judecătorii vor ține cont de recunoașterea voluntară.”

Era clar că dispun, totuși, de oarecare talente artistice, pentru că intrasem total în rolul maiorului, pot să spun că mă contopisem cu personajul, mâinile luară singure pachetul alb-roșu de Marlboro de pe

masă și bricheta. Ridicând vioaie flacăra la capătul țigării, trăsei aer și înghiții fumul; nu știu de ce, dar din gură nu-mi ieșeau rotocoale, în stomac mi se făcu cald, iar în gură simții un gust acru. Dar mâinile erau ocupate, fața căpătase o expresie concentrată.

Aleksandr se uita febril în toate părțile. Ca să nu-și facă speranțe prostești, spusei repede:

— Sper că înțelegeți că nu sunt singură. La scară e mașina cu grupul operativ, lifturile, scara și ieșirea din apartamentul dumneavoastră sunt blocate, iar eu trag mai bine ca dumneavoastră.

Pentru a-l face praf definitiv pe bărbat, începui să scot încet din geantă pistolul de jucărie a lui Kirill, pentru care uitasem să cumpăr gloanțele de jucărie.

Nikolaev se uită la „armă” și, scâncind ciudat, își lăsă capul pe masă. Umerii îi tresăltau, din piept izbucneau sunete neplăcute, ca și cum ar fi tușit. Pentru prima dată în viață vedeam un bărbat care plânge. De fapt, dacă e să recunosc sincer, nu prea comunic des cu persoane de sex opus.

— Sașa, întrebai eu încet, unde ați ascuns documentele? Înțelegeți, din cauza lor poate să moară o femeie nevinovată, și nu degeaba au încercat s-o omoare pe Jenia. Deși credeau că au atacat-o pe Lena, pur și simplu criminalul plătit a confundat-o...

Nikolaev luă un prosop de bucătărie, se șterse și gemu:

— Doamne, nu știu nimic. Când am intrat, el era deja mort... A făcut altcineva treaba în locul meu...

Parcă se rupsese un zăgaz. Cuvintele curgeau repede-repede, parcă se temea că nu va apuca să spună tot ce știe.

Aleksandr s-a îndrăgostit imediat de Lena Litvinova. La exterior nu părea interesantă, i se părea o frumusețe adevărată și bărbatul multă vreme nu se hotărâse să-i ofere mâna și inima. Se considera un ratat. Lucrase ca strungar la o uzină din Moscova. Apoi întreprinderea a dat faliment, a trebuit să se ducă la bursă. Acolo i s-a propus să se recalifice ca mecanic de metrou. Sașa a început să se ducă ascultător la cursuri, dar peste o lună le-a abandonat, i se părea mult prea complicat. Ar fi fost mai bine să-l fi învățat pur și simplu cum să conducă trenul pe șine, dar nu, din motive necunoscute, i se preda fizică, matematică, electrotehnică... Nu a ieșit din Nikolaev nici șofer de troleibuz, și nici la cursul de contabili nu a apărut. Din fericire, un prieten l-a băgat om de pază la Rampa.

Munca s-a dovedit a fi extrem de ușoară. Nimeni nu se pregătea să atace teatrul. Sașa stătea la intrarea de serviciu, se străduia să nu lase să intre femei exaltate cu buchete, mătura curtea și adesea, pentru o mică plată, spăla mașini. În cele din urmă, primea un salariu normal. Nikolaev nu bea vodcă, aducea totul acasă și îi dădea banii Lenei, visa la un video și, când administrația teatrului i-a dăruit de ziua lui un *videoplayer*, a fost mișcat până în adâncul sufletului.

Apoi la Rampa aveau nevoie de o costumieră și Sașa și-a adus soția. Acum lucrau împreună și Nikolaev simțea fericire adevărată. Dar în acel moment, spre ghinionul lui, Litvinova a început povestea cu Katukov.

Sașa a înțeles imediat că lucrurile stau prost. Soția, modestă până atunci, a început să cumpere multe haine moderne, cosmetice, s-a tuns și a început să-și evite soțul. Apoi și mai rău, i-a spus să se culce în bucătărie, sau, și mai bine, să se ducă înapoi, în locuința sa.

Bodyguardul a încercat să-i bage mințile în cap: „Cum așa, Lenok, doar am dat canapeaua, sau ai uitat? Voiam doar să adunăm bani pentru o bucătărie nouă.”

„Nu-i nimic”, i-a tăiat-o soția. „O să trăiesc și cu asta veche, dar cu tine nu. Te rog să mă scuzi. Hai să divorțăm.”

Sărmanul Sașa a încercat din toate puterile să-și convingă soția, dar ea parcă scăpase din lanț. A fost nevoit să se ducă la primărie. Procedura a avut loc instantaneu. Nu aveau copii, nici dispute legate de avere. Sașa s-a întors în apartamentul lui, Lena a primit libertatea.

Uite, lui Nikolaev îi părea rău că lucrează împreună. Înfațișarea fostei soții, frumos îmbrăcată, fericită, îl călca pe nervi. Și mai de nesuportat era să vadă cum Kostia și Lena pleacă seara, împreună, cu mașina. Gelozia pur și simplu îl sugruma pe fostul soț. Dar, evident, el o iubea cu adevărat pe Litvinova, pentru că în sinea lui se alina: „Ei, ce să facem? Orice se poate întâmpla. Bine măcar că Lenka e fericită.”

Apoi fericirea ei s-a dus. Lena a început din nou să umble în fuste lungi și practic a încetat să se mai machieze. De două ori Sașa a văzut-o pe coridor, cu ochii roșii. Dar punctul culminant a venit chiar la începutul lui noiembrie.

În timp ce trecea pe lângă sala costumelor, Sașa a auzit voci cunoscute și s-a oprit involuntar.

„Kosten'ka”, îl implora Lena, „ei, de ce ai tu nevoie de altele? Oare iubirea mea e puțină? Căsătorește-te cu mine. Știi ce viață o să ai? O să

suflu și un fir de praf...”

„Lenocika”, a răspuns blând Katukov, „te iubesc foarte tare, bucuria mea, dar iartă-mă, așa sunt eu făcut. Se spune că așa a fost și tata, a alergat până la moarte după femeie și a murit de infarct. Știi câte lacrimi a vărsat mama? Ea m-a făcut, se poate spune așa, la bătrânețe, ca să-l lege pe tăticul de ea, numai că totul a fost în zadar. Pur și simplu îmi pare rău de tine, draga mea. Dar după un an de existență împreună îmi pierd orice preocupare sexuală pentru orice femeie.”

„Pur și simplu sunt urâtă”, bâigui Lena.

„Ești frumoasă”, a asigurat-o Kotik, „ești inteligentă, delicată, deșteaptă, te așteaptă o viață fericită, dar cu altul. Din partea mea o să ai parte numai de neplăceri. Hai să rămânem buni prieteni. Eu sunt un prieten minunat, credincios, care mereu vine în ajutor. E suficient să-mi dai un semn și vin imediat...”

„Kotik”, a scâncit Lena.

Sașa a întredeschis încetișor ușa și prin deschizătura îngustă a văzut că soția lui iubită își lipise capul de pieptul amantului. El îi mângâia părul. În mod evident, înțelegând că femeia nu îl vede, Kotia nu a mai făcut eforturi să dea feței expresie potrivită momentului și pe fața lui se citea o grimasă de mare plictiseală.

„Kotik, numai să nu ai vreo relație cu cineva de la teatru, asta nu aș suporta”, bâigui Lena.

„Desigur, draga mea”, s-a transformat imediat Katukov într-un cavaler grijuliu. „Oare aș putea să te jignesc, iubita mea?” Juca prost pe scenă, dar în viață Kotia era un actor genial. Dacă am spune că Sașa simțea ură, ar înseamnă să nu spunem nimic. Lena lui se umilise în fața unui bărbat, am putea spune că îi căzuse la picioare! Femeia pe care o iubea îl ruga pe actorul de două parale să nu aibă legături cu altele sub privirile ei! Ea suferea, iar el făcea o mutră acră!

Înnebunit de ură, Sașa a luat decizia. S-a hotărât să se ducă a doua zi dimineată la Kostia acasă și să încerce să stea de vorbă deschis cu „steaua scenei”, să-i explice întreaga profunzime a suferințelor Lenei, să-i spună cât de minunată gospodină este, să încerce să-l convingă pe ticălos că nu va găsi o soție mai bună, iar dacă tot avea să refuze să o ducă pe costumieră la primărie, atunci...

Atunci o să-l omoare. Mai bine să stea el în mormânt decât să aibă tot felul de relații sub ochii Lenei...

Dimineața, după ce a băgat în buzunarul sacoului un cuțit înfășurat în hârtie, Sașa a ajuns la Katukov și a descoperit cu uimire că ușa de la intrare e descuiată.

Bodyguardul a intrat în cameră și l-a găsit pe canapea pe Kostia mort; cineva îl împușcase în față. Glonțul îi zdrobise nasul, îi schimonosise fața, dar era imposibil să nu îl recunoști pe Kostik. Sașa, îngrozit, s-a holbat la cadavru. Cel mai tare l-au speriat mâinile tăiate, cioturile însângerate, groaznice, care ieșeau de sub manșetele puloverului. În mod evident, Kostia se pregătea să plece undeva, pentru că criminalul îl pusese pe canapea având pantaloni și ghete.

Nikolaev a uitat imediat că plănuise să-l omoare chiar el pe Konstantin. Toată fermitatea lui plină de ură s-a evaporat fără urmă. Și în momentul acela s-a auzit soneria.

Fără să-și dea seama prea bine de grozăvia situației, Sașa s-a uitat pe vizor, a văzut o femeie îmbrăcată într-o scurtă ieftină, chinezească... E adevărat, nu îi văzuse fața – bodyguardul cel curajos era miop –, dar nu purta ochelari, pentru că din cauza lor îl durea capul. Necunoscuta a început să vorbească despre niște documente. Din cele spuse, criminalul ratat și-a dat seama că e nevoie de o servietă neagră, mică. S-a năpustit în cameră, a văzut lângă fereastră o servietă și a întins-o prin ușa întredeschisă. Nici nu s-a gândit la ceasul care îi strălucea la încheietură. La drept vorbind, nu se mai gândea la nimic. Voia doar să se afle cât mai repede foarte departe de apartamentul îngrozitor. De aceea a fugit la serviciu fără să se mai uite în urmă.

— Dar ușa? întrebai. Ați trântit ușa după dumneavoastră?

Sașa se încordă:

— Nu mai țin minte. Vă spun drept, mi-a ieșit total din cap. De tras am tras-o, dar nu știu dacă am tras yala! Nu de asta îmi ardea, mă temeam că deodată cineva o să vadă... am fugit fără să mă uit în urmă...

Nu știu de ce, dar îl credeam pe Nikolaev. Poate pentru că plânsese sau pentru că povestisem despre cele ce se întâmplaseră cu o înfățișare împăcată, impersonală, ca și cum și-ar fi luat la revedere de la viață.

— Bine, poruncii eu, așa să fie. Trăiți liniștiți mai departe. Deci nu ați văzut nicio hârtie de culoare albastră și nu ați luat nimic din apartamentul lui Katukov.

Sașa dădu din cap.

— Spuneți-mi numele de familie al Jeniei.

— Koroliova Evghenia Semionovna, răspunse repede bodigardul, numai că ea nu are niciun amestec...

— Ascultați, spusei eu apăsător, și mie mi se pare că pe Jenia nu o paște niciun pericol, pericolul o paște pe Lena. Acum nu trebuie să fie lăsată singură, trebuie să vă protejați soția, s-o conduceți la serviciu, să-i interziceți să se ducă la magazin și în niciun caz să n-o părăsiți noaptea.

Nikolaev dădu din cap ascultător, în ritmul cuvintelor mele.

Ieșii, urcai în microbuzul care venea, din fericire, chiar în acel moment și pornii spre metrou. Când scosei portofelul, descoperii în geantă pachetul de Marlboro. Ei, ca să vezi, nici nu observasem că furasem țigările.

La ghișeul de la Institutul de Urgențe mi se explică politicos unde o pot găsi pe Evghenia Semionovna Koroliova. Jenia se afla într-un mic salon unde, în afară de ea, mai erau două siluete înfășurate în bandaje. Nu puteai să-ți dai seama dacă sunt bărbați sau femei. De fapt, distinsei ușor patul Jeniei: la căpătâi, pe un scaun incomod, cu un roman de dragoste în mână, se cocoșa Lena. Când mă văzu, oftă și puse cartea la o parte. *Patimi în serai* scria pe copertă. Ei, poftim! Să citești mizeria asta, când peste tot tarabele sunt pline de romane polițiste!

— Dumneavoastră sunteți? bâigui Lena. De ce ați venit?

Mă uitai la mumiile bandajate și îi făcui semn Litvinovei:

— Trebuie să vorbim. Femeia ieși supusă pe hol și se lipi de perete. Înțelegeți că au vrut s-o omoare nu pe Jenia, ci pe dumneavoastră?

Costumiera oftă greu:

— Nu voiau să omoare pe nimeni. Au venit să jefuiască, au spart ușa, încuietorile mele sunt proaste. Când colo, Jenecika dormea pe canapea. Au lovit-o cu cuțitul, probabil de frică.

— Ei, gândiți-vă și dumneavoastră, mă apucau eu să-i bag mințile în cap, de ce să vină la dumneavoastră după o pradă de doi bani, când alături e un apartament bogat?

— La Filimonovi apartamentul e supravegheat de poliție și ușa e de oțel, explică interlocutoarea. Pur și simplu s-au oprit unde li s-a părut mai simplu.

— Lena, spusei eu severă, voiau să vă omoare pe dumneavoastră, pentru că știau unde ați ascuns documentele și, dacă n-o să-mi dați hârtiile, foile de culoare albastră și negativele, viața dumneavoastră e în mare pericol. Spuneți repede unde le-ați ascuns!

Litvinova oftă și răspunse obosit:

— Vă legați de mine, da? Ce tot insistați? E mare nenorocire. Mai întâi l-au omorât pe Kotik, apoi verișoara a rămas în viață printr-o minune, încă nu se știe dacă va rămâne sau nu invalidă, iar dumneavoastră vorbiți prostii. N-am văzut nicio hârtie albastră în afară de cele de la bomboane, iar dacă o să mă omoare, foarte bine, acum nu mai am nici pentru ce să trăiesc, nici pentru cine.

Spunând asta dispăru în salon, iar eu pornii să-l găesc pe medicul

care o trata pe Jenia.

Era un tânăr de vreo douăzeci de ani. Deși, dacă apucase să-și ia diploma de chirurg, și mai lucra și la Sklifosovski, vârsta esculapului nu era mai mică de treizeci.

— Koroliova? întrebă el, aruncând o privire rapidă legitimației roșii. O lovitură adâncă de cuțit în spate. A avut mare, mare noroc!

— De ce?

— Înțelegeți, începu doctorul să explice, au lovit-o cu un cuțit sub coaste. Tăișul îngust, lung, probabil că a fost vorba de mult sânge. Ei, și acum încep minunile: în primul rând, inima nu a fost atinsă; în al doilea rând, nu au fost vătămate vasele mari de sânge. Mai mult, Koroliova are o viteză foarte mare de coagulare a sângelui. În general, asta e rău, pentru că are risc de tromboză, dar tocmai asta i-a salvat viața femeii. Sângele s-a coagulat și a acoperit rana, iar fata a rămas în viață.

— Ea spune ceva?

— A povestit prostiile obișnuite. S-a dus să se culce, dar s-a trezit la spital, cică și-a pierdut imediat cunoștința după lovitură.

Ieșii afară și inspirai profund aerul înghețat. După spital, părea extraordinar de proaspăt și de aromat, mirosea a mere de Antonovka și a mandarine.

Acasă, în bucătărie, în chiuvetă, descoperii trei cești cu zaț pe fund, iar pe masă câteva farfurii murdare. Judecând după urmele galbene, Viktoria Pavlovna mâncase omletă. „Apropo, putea să spele și ea vasele”, îmi spusei, dând drumul la apa caldă.

— Închideți-o imediat, se auzi din baie.

— De ce? mă minunai, punând Fairy pe burete.

— Fac baie și pierd apa rece de la robinet.

— O să faceți mult baie?

— Cam o oră, comunică doamna, imperturbabil. Abia am intrat în cadă, că ați și apărut dumneavoastră, draguță!

Rosti ultimul cuvânt pe un ton extrem de acru, vrând probabil să-mi dea de înțeles că îi deranjasem procedurile acvatice.

Dar acum nu eram așa de ușor de tulburat. Ceasul arăta șase și jumătate. În curând aveau să vină copiii, iar la cină planificasem pește. O altă vânzătoare îmi împărtășise un secret de familie. Din cuvintele ei înțelesesem că lucrul cel mai greu la mâncarea asta e curățatul cartofilor. Trebuia să tai câțiva cartofi cu grijă, rondele, apoi să ungi cu ulei o tigaie

adâncă și să pui feliuțele de cartofi pe fundul ei. Apoi să iei un fileu de biban, să-l pui pe cartofi și să alternezi peștele și cartofii, în straturi. Ultimul strat să fie neapărat de cartofi. Iar mai departe, uite, principalul secret de familie și lucrul cel mai important! Apoi totul era și mai simplu. Iei patru ouă, le bați deasupra cratiței, torni un pahar de lapte și bați ca și cum te-ai pregăti să faci omletă. Torni amestecul în tigaie. Pui sare, piper, bagi în cuptor... Țac, pac – mâncarea sățioasă, uimitor de gustoasă, avea să fie gata peste o jumătate de oră.

Fredonând, dădui și mai tare drumul la apă. Din baie se auzeau strigăte nedumerite.

— Ham! făcu Rachel, care venise la mine.

După ea parcară rânjind Mulia și Ada.

— Nu-i nimic, fetelor, liniștii eu câinii. La vârsta ei e periculos să stai mult în apă fierbinte. Inima bătrână poate să nu suporte presiunea.

Din cuptor se revărsa o aromă minunată. Câinii se așezară lângă balcon, privindu-mă cu ochi credincioși. Aveam de gând să mai fac și un desert din biscuiți și brânză dulce, numit Bordeiul. O femeie drăguță, care vindea pe ger pachete de Jubileu, îmi spusese cu plăcere secretul. Mai întâi luăm o pungă, din cele mai obișnuite, și o întindem pe masă. Desfacem un pachet de biscuiți populari. Fie din patriotism, fie pentru a vinde sortimentul ei, vânzătoarea insistase în mod deosebit pe produsele rusești. E nevoie numai de douăzeci și patru de bucăți și de două pachete de brânză dulce și cacao. Trebuie să întinzi pe pungă doisprezece biscuiți – patru pe lățime și trei pe lungime. Și nu uitați să-l înmuiati pe fiecare într-o farfuriuță cu ceai. De fapt, se cuvine să înmuiati biscuiții în vin, dar și ceaiul e foarte bun. Așa. În primul pachet de brânză punem zahăr după gust și întindem amestecul peste biscuiți, iar deasupra așezăm celelalte douăsprezece bucăți. Al doilea pachet de brânză se amestecă tot cu zahăr tos și cu două linguri de cacao. Brânza devine roz-maronie, și se întinde peste biscuiți. Dar uite, a venit și momentul cel mai important. Mai țineți minte cei patru biscuiți pe lățime? Luați imediat doi de pe margine, din dreapta și din stânga, și faceți o căsuță. Și tot așa, pe toată lungimea. Se obține un bordei drăguț. Sus ungeți cu cremă de cacao, înfășurați cu grijă în pungă și îl băgați la frigider pentru o oră. Ei, Doamne, e mai mult de povestit decât de făcut și...

— Pur și simplu e o nesimțire, se auzi în spatele meu.

Mă întorsei și fu cât pe ce să izbucnesc în râs. În prag, cu mâinile în

solduri, stătea Viktoria, extrem de nervoasă. Dama își strânsese părul sub o căciuliță, își înfășurase trupul într-un halat vulgar de mătase verde, dar fața producea cel mai mare efect. Era unsă toată cu ceva roșiatic cu puncte negre. Așa, înțelesei, era o mască cosmetică.

Temându-se să nu strice masca, Viktoria încerca să-și exprime indignarea mișcând la minim mușchii feței. Abia întredeschise gura, drept care tirada mânioasă suna extrem de ridicol.

— Pur și simplu e o nesimțire, clocoti Viktoria, strângându-și tare buzele. Drăguță, după cum se vede, nu știți că masca trebuie ținută pe față, în deplină relaxare, de dorit stând în acest timp în apă caldă. Dar în casa voastră aveți o conductă idioată! Ei, de ce ați dat drumul la apă în bucătărie?

Zâmbii. În viața trecută, trăită atât de demult încât nu-mi mai aduceam aminte, și eu aveam grijă cu sfințenie de înfățișare și de sănătate. O dată pe lună, strict în această ordine, mă duceam la internist, făceam analize, în fiecare săptămână mă duceam la Institutul de frumusețe pentru masaj... Raftul din baie se îndoia sub greutatea a tot felul de borcanele, cutiute și sticlute. Lut albastru din Israel pentru a curăța pielea, *peeling* din piersici de la firma Saint-Yves, peliculă aderentă de la Dior, *lifting* de la L'Oréal, cremă nutritivă de zi, cremă emolientă de noapte... Și făceam măștile respectând toate regulile: stând în dormitor, în penumbră, pe pat, practic fără pernă, cu tampoane înmuiate în esență de ceai, pentru ochi.

Și uite ce paradox. Toate eforturile făcute nu avuseseră niciun efect. Eram mereu bolnavă, trecând ușor de la răceală la amigdalită, gripă și pneumonie. Aveam o asemenea alergie, încât era suficient să mă apropiu de Mihail, care fumase mai înainte o țigară, că se stârnea o tuse care îmi rupea sufletul. Era de ajuns să arunce câinele vecinilor numai o privire în liftul în care mă aflam, că ochii roșii, mâncărimea și guturaiul infernal erau asigurate cel puțin pentru o săptămână. La fel de rău stăteau lucrurile cu înfățișarea. În pofida tuturor măsurilor, pielea rămăsese palidă, sub ochi se lăfăiau pete vinete. Iar lângă ochi se formase o rețea de riduri mici, destul de observabile.

În ultima vreme nu mai făceam nimic. La drept vorbind, uneori uitam să mă spăl și seara. De fapt, din când în când, îmi băgăm degetele în cutia de plastic cu cremă de noapte Laminaria, cumpărată de Iulia cu cincizeci de ruble la metrou. Nu aveam timp nici să mă duc pe la doctori, și nici analize nu făceam, nici vitamine nu luam. Și ce să vezi? Abia în ziua

aceea văzusem în oglindă o față plină de viață, cu obraji roz și ochi strălucitori. Seriojka și Iulia fumau, dar eu nu strănutasem niciodată. Și mai mult, mergeam prin ger cu niște cizmulițe subțiri din antilopă și nu dădusem niciun semn de răceală. Și mai mult, mopșii și Rachel se instalaseră bine în patul meu, iar dimineața, drăcuind, scuturam din cearșaf un ghemotoc de păr de câine. Mulia, Ada și Rachel – vă rog să-mi iertați tautologia – năpârlesc ca niște câini. Dar nu aveam nicio alergție. Boala respingătoare dispăruse fără urmă. Astea nu sunt oare minuni?

— Și data viitoare să nu mă mai deranjați! își încheie tirada Viktoria, adăugând: O să mă duc să mă întind pe canapea. Masca trebuie să acționeze. Sper să nu dea nimeni buzna în dormitorul meu!

După ce se întoarse brusc, furia ieși în zbor din bucătărie și imediat din hol se auzi vocea veselă a lui Seriojka:

— Avem din nou o cină năucitoare!

Peștele fu înghițit într-o clipită, lăsând o bucățică și pentru musafiră, și linserăm tava. Apariția Bordeiului stârni o furtună de entuziasm.

— Minunat, bâigui Iulia mușcând bucăți uriașe. Sunt încântată, dar mă tem că va trebui să-mi cumpăr blugi noi...

— Ce design original, spuse Seriojka, uitându-se la căsuța din biscuiți. Uite, aici așa fi pus o buturugă din biscuiți, iar pe ea așa fi pus un Vladimir Ilici din ciocolată, cu un manuscris în mână. Oare ce scria el acolo, la Razliv? *Statul și revoluția*? Sau *Doi pași înainte, trei înapoi*? Doar am dat la școală examen la Istoria PCUS, dar nu mai țin minte nimic.

— Nu ai avut Istoria PCUS, îl corectai eu, ci cunoștințe despre societate.

— E un bufon, se amestecă Iulia, dar ideea cu Vladimir Ilici e minunată. În schimb, eu așa mai fi pus-o alături și pe Nadejda Konstantinovna.

— Cine sunt ăștia? întrebă Kirka. Și de ce trebuie să-i punem lângă bordei?

Încetarăm să mâncăm și ne uitarăm la băiat.

— Kirka, întrebai, tu înveți istorie la școală?

— Desigur, chicoti băiatul.

— Ce vi se predă?

— Ivan cel Groaznic, om politic reformator... turui elevul fără să stea pe gânduri.

— Cum să nu? se entuziasmă Seriojka. Țin minte doar că i-a venit de

hac fiuțului său.

— Pur și simplu n-au ajuns cu materia până în 1917, mă grăbii eu să-i dau dreptate lui Kiriuşka.

— A, spuse Kirka, am auzit de el. Era un fel de Hitler, a făcut revoluția, dar femeia nu știu cine este.

— Soția lui, oftă Iulia, tovarășă de drum credincioasă și tovarăș de partid.

— Ei, ce mult s-au mai schimbat timpurile, se entuziasmă Seriojka. Eu, la vârsta lui, eram octombrist, nepot al lui Lenin.

— La vârsta lui... ai fi fost pionier, exemplu pentru toți copiii, chicoti Iulia.

— Suntem rude cu Lenin? se minună Kiriuşa. Dar de ce nu mi-ați spus niciodată?

— Cine a spus prostia asta? întrebă năuc Serioja.

— Tu, zise repede Kirka, chiar acum.

— Eu?

— Ei, păi cine? Chiar tu ai spus: că octombriștii sunt nepoții lui Lenin. Serioja și Iulia începură să râdă.

— Nu ai înțeles: de la șapte la zece ani erai considerat „nepot al lui Lenin”.

— De ce?

— Ei, se înmuie Iulia, așa era obiceiul. Purtau pe piept stelute roșii cu fotografia lui Lenin mic și se numeau „octombriști”, „nepoții lui Lenin”.

— O aiureală, spuse Kirka, doar nu putea să fie bunicul tuturor.

— Doamne, gemu Iulia, nu sunt în stare să-i explic asta.

— Vezi tu, încercai eu să-mi demonstrez calitățile pedagogice, în 7 noiembrie în Rusia a avut loc o revoluție condusă de Lenin, iar în cinstea acestor evenimente elevii cei mici au început să fie numiți octombriști.

— Dar ce de nu noiembriști? întrebă Kiriuşka cu gura plină.

— Pentru că înainte 7 noiembrie era 25 octombrie, explicai eu răbdătoare.

— De ce?

— Comuniștii au schimbat calendarul, au mai adăugat treisprezece zile.

— Uite, ai dracului! se miră Kirka. Dar de ce?

Simții compătimire sinceră pentru lacoma profesoară de matematică Selena Ejenovna. Și mai credeam că Piticul cel Rău spusese un preț

incredibil – zece dolari pe oră! Păi eu nici pentru o sută n-aș fi vrut să am de-a face cu elevii.

— Ajunge, rezumă Seriojka, o să ți se explice mai târziu la lecție.

— Ce neobrăzare! se auzi de pe coridor și în bucătărie năvăli Viktoria.

Pur și simplu e o neobrăzare!

În urma ei, târâș, venea Mulia. Boticul câinelui se făcuse roșu aprins.

— Vai, se sperie Kiriușka, s-a rănit!

— Ființa asta, spuse Viktoria arătând spre mopsul ce stătea cu mutra vinovată, ființa asta respingătoare mi-a stricat procedura cosmetică!

— Păi astea sunt căpșune! exclamă Seriojka, cercetând botul câinelui.

— Chiar așa, căpșune! fu de acord musafira. Am făcut o mască, am stat în pat și, recunosc, am moțăit puțin. Iar mizerabilul ăsta s-a urcat pe mine și mi-a lins fața!

Mă întorsei spre chiuvetă și mă străduii ca Viktoria să nu observe cum râsul încearcă să-mi scape din piept.

— În noiembrie îți ungi fața cu căpșune de seră? se minună Iulia.

— Și ce-i cu asta? pufni dama. Pielea are nevoie de hrană, iar tu peste zece ani o să te căiești că nu te-ai îngrijit. Păi eu, la cei cincizeci de ani ai mei, arăt ca o fată.

Din nou îmi întorsei nasul spre chiuvetă. Păi musafira noastră avea scleroză. Nu putea deloc să țină minte câți ani are de fapt; spunea ba că are patruzeci, ba că are cincizeci.

— Mulia adoră căpșunile, bâigui Iulia privind la mopsul care își linge energic botul.

— Foarte bine, se băgă și Kirka în vorbă, și ea are nevoie de vitamine.

Viktoria Pavlovna se așeză tăcută la masă și se apucă să bea ceai, cu o mutră acră.

Eu mă dusei în camera mea și formai numărul coafezei Nina. Multă vreme sunai, apoi o voce slabă de bătrână spuse:

— Vă ascult.

Probabil greșisem.

— Pot să vorbesc cu Nina?

— Dar cine întreabă?

— Sunt o cunoștință.

— Care?

— Evlampia.

— Nu am auzit de așa ceva, remarcă vigilentă bătrânică.

Răbdarea mea se termină și spusei supărată:

— Sunt maiorul Romanova de la secția Cercetări Penale. Dați-mi-o imediat la telefon pe Nikitina.

— Păi ea e la spital, spuse bătrâna.

— Cum? mă minunai.

— Păi ce voiăți! izbucni instantaneu interlocutoarea. Să vii acasă și să vezi așa ceva! Imediat a apucat-o inima...

— Ce să vadă?

— Cum ce? Apartamentul jefuit, tot ce agonisise prin muncă grea au luat, blestemații..

Băbuța începu să arunce blesteme mai întâi la adresa structurilor criminale, apoi trecu la organele de ordine publică. Toți o încasau: anchetatorii de la circa de miliție – „Au călcat peste tot cu ghetele lor murdare, au acoperit totul cu un praf cenușiu și au plecat”. Sectoristul – „Se ceartă numai cu femeile de lângă magazin, pentru o legătură de mărar”. Cei de la cercetări penale – „Merg cu mașinile lor cu sirene, sperie oamenii cinstiți”. Procurorul general – „Se tăvăleşte cu muierile în pat, iar moscoviții sunt jefuiți”. Și chiar ministrul de interne – „Hoțul și nemernicul cel mai mare”.

După ce suportai această întreagă logoree, îi cerui:

— Numărul spitalului?

— Pe șoseaua Volokolamsk. Căi de comunicație – trenul, explică bunicuța și închise.

Țineam în mână o bucată de plastic care piuia. Ca să vezi, ajunseseră și la Nina.

Afară se încălzea. Vremea își adusese în sfârșit aminte că în calendar e noiembrie, nu februarie. Din norii triști cădea o ploaie mărunță, zăpada se topea, transformată într-un terci lichid din nisip, sare și pământ. Nici nu apucaii să ies din metrou, că o mașină străină trecu prin apropiere și-i împrășcă într-o clipită pe trecători cu noroi din cap până-n picioare. Paltonul bej-deschis se umplu de pete maro-închis. Înjurând printre dinți, încercai să șterg noroiul cu batista, dar pata se făcu și mai urâtă. Petele se întinseseră, transformând pardesiul încă elegant dimineață într-o cârpă de șters pe jos.

După ce mă hotărâi să nu iau în seamă greutatea temporară, urcai repede în troleibuz, mă așezai lângă fereastră și începui să mă uit cu patimă la blocurile care licăreau prin fața ochilor.

Spitalul se afla într-un parc mare. Probabil că vara acolo era pur și simplu un colț de rai, un adevărat sanatoriu. Dar iarna, când copacii își dezgoleau crengile zburlite, iar aleile se acopereau cu un amestec negru-cenușiu, peisajul nu arăta deloc atrăgător.

Nina era la secția de neurologie. Un salon separat, cu un pat confortabil, de lemn, nu de fier, un pled moale, câteva perne, o lampă de noapte, iar pe noptieră – o farfurie cu struguri, pere și capsule verzi de *feijoa*. Se aranjase foarte bine, nici nu părea bolnavă.

Oftând, Nina puse la o parte revista *Women* și întrebă:

— La mine ați venit?

— Chiar la dumneavoastră.

— Vă ascult.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Nikitina mângâie cu degetele franjurii pledului roșu-gălbui și bâigui:

— Nimic. Apartamentul a fost spart. Și numai camerele mele, cele ale vecinei nu au fost atinse. Ea s-a dus la odihnă și a încuiat tot. Acolo lacătele au rămas la vedere, neatinse.

— Mai în detaliu, vă rog.

— La drept vorbind, asta e tot.

— Ei, nici chiar așa, mă enervai, hai s-o luăm în ordine. Când ați ajuns acasă?

— Ca de obicei, după schimbul de seară, pe la unsprezece.

Nina a deschis ușa și a remarcat că nu se învârte bine cheia în broască. După ce s-a gândit că broasca îi face figuri, femeia a intrat în hol și a fost cât pe ce să înceapă să țipe. Toate lucrurile din dulapurile de pe pereți fuseseră aruncate jos. Camerele arătau și mai rău. În cele două mici cămăruțe parcă trecuseră tâtarii. Dar cel mai rău i-a părut de fotografii. Vandalul necunoscut scosese fotografiile din pachete și acum, boțite și unele rupte, zăceau împrăștiate pe covor...

— Au luat ceva?

— Da, spuse încet Nina. Au luat o cutiuță pentru ceai, de metal, pătrată, cu un elefant pe capac.

— De ce? mă minunai.

— Acolo erau dolarii.

— Mulți?

— 2475, oftă coafeza. Adun pentru apartament. Îmi pare groaznic de rău.

— Și mai ce?

— Slavă Domnului, asta e tot, răspuse Nikitina. Nici nu mai aveau ce să ia. Dar e ciudat că de aur nu s-au atins, deși lucrurile nu sunt scumpe, nici așa de multe. Două lănțișoare, cercei și un medalion. Îmi place mai mult argintul, dar metalul ăsta nu e prea apreciat.

— Cine știa unde ascundeți banii? Vecina?

Nina oftă:

— Păi eu nu prea îi ascundeam. Cutia se afla în dulap, sub cearșafuri.

Da, e locul cel mai bun pentru o ascunzătoare. Unii îi mai bagă în crupe, în faină sau în dulceață. Alții pun pachetele cu bani în congelator. Numai că hoții nu sunt proști și în primul rând scutură cutiile din bucătărie.

— Mai țineți minte că la prima întâlnire v-am întrebat de niște documente?

Nikitina dădu din cap.

— Dacă Kostia v-a dat în păstrare niște foi de hârtie de culoare albastră și niște fotografii, e mai bine să le predați imediat.

— Ei, dar m-am săturat de dumneavoastră! se enervă coafeza. De câte ori să repet? Nu am văzut nicio hârtie!

— Dar el v-a dat doar însărcinări și sunteți singura dintre femei care a făcut asta!

— Prostii, pufni Nina, am dus de vreo două ori niște coșuri cu flori, am

luat la mine o pisică pentru o săptămână și am cumpărat de la GUM un sac de dormit. Nu zic nu, am fost plătită bine pentru servicii, dar asta a fost tot.

Ochii ei frumoși aruncau fulgere, obrajii i se înroșiseră, iar mâinile frământau și mai tare ciucurii pledului.

— Nu sunt niște simple hârtii, spusei eu încet.

— Ce mă interesează pe mine! pufni Nina.

Hotărâi să fac pasul decisiv.

— Acum vă spun niște informații, trageți singură concluziile, ciripii eu. Lana Mihailovna a fost jefuită, dar nu a avut așa de mare noroc ca dumneavoastră. Profesoara s-a întors mai devreme și bandiții au bătut-o de moarte. Dar măcar a rămas în viață. Însă casiera de la supermarket, Volkova Margarita, a murit. Jefuitorii, fără să stea pe gânduri, au omorât-o. De fapt, o altă doamnă a inimii preaiubitorului Konstantin, Lena Litvinova, a avut și ea noroc. S-au hotărât să caute ziua documentele la ea, știind ferm că femeia va fi la serviciu. Au intrat, ca la dumneavoastră, după ce au deschis ușa cu un șperaclu. Din păcate, la Litvinova venise verișoara ei, Jenia. Fata dormea liniștită pe canapea când a fost înjunghiată cu un cuțit în spate. Nina tresări, eu continuai: Toate aceste grozăvii se petrec din cauza unor foi de hârtie de culoare albastră și a câtorva fotografii. Nu vă temeți că o să ajungeți în ghearele ticăloșilor? încă nu au găsit documentele...

— De unde știți? bâigui coafeza cu buzele palide.

— Ei, e clar ca lumina zilei. Când ați fost jefuită?

— Ieri!

— Vedeți, dacă foile ar fi fost în mâinile lor, nu ar fi existat niciun atac asupra apartamentului dumneavoastră. Așa că acum le caută și nu duc lipsă de mijloace. Pot să vă răpească, să vă tortureze...

— Dar eu nu am luat nimic! începu să strige Nina cu lacrimi în ochi.

— Ce e gălăgia asta la noi? se auzi o voce plină, de bas, și în salon intră un medic tânăr, slăbuț, simpatic. Tu, Ninok, urlai de parcă ești înjunghiată.

Involuntar, ridicai din sprâncene. Cam ciudat dialog cu o pacientă: la per tu și nu prea respectuos...

Nikitina înțelese cum trebuie grimasa mea și spuse repede:

— Faceți cunoștință: Ivan Pavlovici, șeful de secție, și pe deasupra fratele meu.

Totul se limpezi. Era clar de ce femeia se afla într-un salon separat, de elită.

— Nu trebuie să enervați pacienta, chiar dacă e sora mea, se încruntă doctorul.

— N-o s-o fac, acceptai eu, numai să vă spună în ce situație s-a aflat și, dacă o să se răzgândească, să mă sune. I-am dat numărul de telefon de acasă.

Nina se lăsă pe pernă și începu să plângă în hohote. Ivan Pavlovici se încruntă și mai tare și pur și simplu mă dădu afară din salon.

Nu prea aveam chef să merg în oraș cu paltonul murdar. Trebuie să mă duc acasă să-mi iau scurta. În apartament era liniște. Viktoria se evaporase undeva. La bucătărie se aflau iar învâlmășite cești cu zaț de cafea și două farfurii murdare. În baie, pe mașina de spălat, erau niște dresuri, un *body* și un pieptăn. În el se aflau numeroase fire de păr vopsite arămiu. Mai că-mi veni să vărs. Și mizerabila asta îndrăznește să facă altora observații! Dacă ea se aștepta să-i spăl lenjeria murdară, se înșela amarnic. Iar cu vesela o să procedăm simplu.

Luai ceștile cu lingurițele, farfuriile, le dusei în camera Viktoriei și le pusei pe măsuta de lângă canapeaua nefăcută. Acolo nu existau cameriste, eu nu eram fată în casă, ci membru al familiei, mătușa Iuliei, și nu eram deloc obligată să slujesc provinciale obraznice.

După ce luai scurta din dulap, scosei câinii la plimbare și fugii din nou la metrou. Pufoaica chinezească arăta groaznic, dar încălzea foarte bine. Poalele scurtei mă izbeau destul de tare peste picioare. După ce intrai în vestibul, pipăii în buzunar o gaură, băgai acolo mâna și scosei la lumină mobilul cu bateria descărcată. Drace, uitasem de tot de aparatul „furat” din apartamentul lui Katukov. Dar ce bine că îl găsisem! Pentru că, disperată, mă hotărâsem să trec pe la Konstantin și să mai caut încă o dată prin cameră și bucătărie. Poate totuși hârtiile erau acolo?

După ce urcai la etajul șase, scosei din gură o gumă Big Bubble dăunătoare pentru dinți, dar foarte gustoasă, și o lipii de vizorul ușii vecine.

În hol la Kostia era liniște, liniște, nu ticăia ceasul, nu făcea gălăgie apa la toaletă, nu mirosea a mâncare sau a parfum. Un apartament mort. Mă zgribulii involuntar. Mai întâi aveam să trag draperia, apoi urma să aprind lumina. Afară era aproape întuneric și nu voiam ca lumina lustrei să-i pună în gardă pe vecinii vigilenți!

Intrai în cameră și fluierai involuntar. Da, nu aveai ce căuta acolo. Fie nu era nimic de găsit, fie documentele fuseseră deja luate. Toate lucrurile din dulap erau prin diverse colțuri: fotografiile, facturi, niște decupaje din ziare și fragmente de scrisori...

Mă așezai în fotoliu și începuși să studiezi câmpul de luptă. Cine făcuse asta? Mai întâi la Kostia venise o femeie care vorbise cu Slava la telefon. Și ea încercase să caute foile. Dar se comportase cuviincios, scormonise în birou, apoi mersese la bucătărie și îi comunicase misteriosului Slava eșecul. A doua zi venisem acolo cu Nina și descoperisem ascunzătorile. Puțin probabil că la Katukov hârtiile valoroase erau păstrate pur și simplu în dulap... Dar fata aceea în mod clar nu știa despre ascunzători...

Mă dusei în bucătărie. Așa, picioarele scaunului erau deșurubate, însă pervazul nu fusese atins. De fapt, picioarele goale ale scaunelor și taburetelor nu sunt o găselniță nouă – în majoritatea romanelor polițiste eroii, cu mâini tremurând de emoție, deșurubează o canapeluță...

Pe masa din bucătărie erau numeroase fotografii. Începuși să răsfoiesc mecanic hârtiile lucioase. Aproape în toate se vedea un tânăr elegant, îmbrăcat minunat, cel mai adesea înconjurat de tot felul de femei. Le recunoscu pe Nina Nikitina și pe Lena Litvinova și mă apuca să-l examinez pătimașă pe Katukov. Fusesi nevoită să recunosc, bărbatul arăta ca un vis de fecioară care a prins contur. Cu părul de culoare închisă, ochi căprui, dinți minunați și zâmbet fermecător. Uite, stătea sprijinit în coate pe noul Jiguli vișiniu-închis, făcea cu mâna dintr-un bazin uriaș, uite-l stând de vorbă la mobil. Ei, un fante. A plătit cu o sută de dolari mai mult ca să aibă un Siemens roșu. Beeline oferă asemenea aparate colorate clienților gata să pună la bătaie o sumă frumușică pentru o jucărie atrăgătoare. În opinia mea, un răsfăț inutil, dar unor fițoși le place. După cum se vede, Kostia era unul dintre ei, dar uite, apropo, și Siemensul ăla stătea foarte liniștit pe frigider, își aștepta stăpânul care nu avea să se mai întoarcă niciodată.

În clipa aceea simții cum un frison ușor mă cuprinde de la ceafă în jos. O clipă, al cui telefon era la mine? După ce închisei ochii, mă încordai. Ca toți muzicienii, am foarte dezvoltată memoria vizuală. Apropo, discuțiile despre un auz excepțional sunt o prostie. Simțul muzicii și auzul cotidian sunt lucruri diferite. Pentru asta stau drept pildă Beethoven cel surd și cântărețul rock Stâng, care, în viața obișnuită, folosește un aparat auditiv;

la fel și fetița care a devenit populară peste noapte, Zemfira, cea grea de ureche. Dar uite, la toți muzicienii memoria vizuală e pur și simplu excepțională.

Prin fața ochilor începură să-mi treacă tot felul de imagini. Mă văzui cotrobăind în birou, auzii scârțâitul ușii de la intrare, sărind pe pervaz... în cele din urmă, după ce sunase la telefon, necunoscuta mersese la toaletă și, după cinci minute, plecase repede. După aceea, din cauza fricii, eu mă dusesem repede în „cabinetul meditației”, luasem hârtie igienică, apucasem mecanic Siemensul aflat lângă rolă, pe poliță... Stop! Făcusem singură de o sută de ori scamatoria asta. Lăsasem telefonul în baie, la toaletă, îl uitasem pe teigheaua magazinului, într-un cuvânt, acolo unde ai nevoie de mâinile libere. Deci micul aparat nu îi aparținea nicidecum lui Kostia, ci fetei care îl sunase pe Slava-răpitorul. Așa, hai să acționăm astfel: mai întâi mă duc la Slava, fratele cel mic al lui Katukov, și încerc să mă lămuresc dacă nu sunt ascunse la el lucrurile necesare. La drept vorbind, asta era ultima posibilitate de a găsi foile misterioase, pentru că peste două zile expira termenul care mi se dăduse și la ora douăsprezece ziua trebuia să fiu la Dinamo, cu dosarul la subsuoară. Ce avea să se întâmple dacă nu aduceam documentele?

Speram să nu o omoare pe Katia imediat; ei, aveam să spun o minciună, aveam să-i implor să mă mai lase două zile. Iar între timp să aflu pe numele cui era înregistrat aparatul, s-o urmăresc pe femeie, să ajung în bârlogul celui de-al doilea Slava. Și mai departe? Ei, habar nu aveam, poate reușeam să sparg ușa, să dau foc apartamentului, numai s-o scot pe Katia.

După ce luai această decizie, formai un număr. Poate că din nou o să răspundă robotul, dar în receptor se auzi un bariton plăcut:

— Alo.

— Viaceslav Katukov?

— Rostislav, mă corectă politicos, Rostislav Sergheevici. Cu ce vă pot fi de folos?

— Maior Romanova, am pentru dumneavoastră câteva întrebări în legătură cu fratele dumneavoastră.

— Vă rog să mă scuzați, reacționez imediat Slava, sunt bolnav, nu ies din casă.

— Nicio problemă, vin chiar eu la dumneavoastră.

— Dar am gripă, mă avertiză el.

— Nu se lipește molimă de molimă, zâmbii eu.

— Bine, cedă interlocutorul, vă aștept.

Katukov locuia într-un bloc-turn frumos, din cărămidă de culoare deschisă. În scară era o curățenie uimitoare, podeaua holului din fața lifturilor era acoperită cu un covor grenă. Iar în cabina liftului mirosea a coniac bun și a parfum scump, franțuzesc. Pe măsura intrării era și ușa apartamentului: evident fabricată din fier, capitonată cu piele naturală, de culoare galben-deschisă. Da, Katukov cel mic în mod clar nu avea mijloace modeste. Numai pentru ușa capitonată cu piele cheltuisese, după calcule modeste, cam cinci sute de dolari.

Gazda arăta impunător. Cu părul de culoare închisă, ochi căprui, zâmbitor, probabil teribil de asemănător cu fratele lui mai mare. Totuși, ca asemănarea să nu fie totală, avea ochelari mari, pătrați, și mustăți și barbă îngrijite. Slava mirosea a parfum scump, iar la gât, la gulerul deschis al cămășii, se vedea un lăntișor de aur, dar nu unul gros, vulgar, podoaba preferată a interlopilei, ci unul subțire, împletit și, cel mai probabil, cu o cruciuliță atârnată de el.

Apartamentul uimea prin decorurile scumpe, dar nu văzui nici urmă de bronz, cristaluri sau fântâni de apartament. Mobilă severă, în mod clar făcută la comandă, lustre simple, dar cel mai probabil aduse din Italia, parchet, pereți practic albi, împodobiți cu două tablouri ale unor pictori necunoscuți mie, și o lipsă totală a aplicațiilor pe tavan.

Bucătărie ca atare nu exista. În spațiul uriaș, de treizeci de metri, se afla o tejghea de bar, iar în spatele ei, într-un colț, străluceau marginile de oțel ale chiuvetei și aragazului.

— Cafea? întrebă Slava și porni cafetiera.

Simții cum o căldură plăcută se ridică dinspre picioare. Probabil podeaua era încălzită.

Cât timp gazda scotea bomboane și un tort, îl mai privii odată cu coada ochiului. Nimic nu amintea de trecutul criminal al bărbatului. Numai pe mâna stângă, pe degetul mijlociu, se vedeau două tatuaje aproape unite, niște inele albastre. Surprinzându-mi prinse privirea, Slava zâmbi liniștit:

— Am două condamnări la activ, dar, cum se spune, am luat-o serios pe calea cea dreaptă și nu mai sunt în conflict cu legea. Sunt un om de afaceri cinstit, fac comerț cu îmbrăcăminte. Apropo, nu vreți un palton? îl vând ieftin, la preț de angro. Să nu vă îndoiiți, e marfa din Franța, calitate

deosebită.

— Mulțumesc, băiguii și apoi întrebai: Ați fost apropiat de Kostia?

Slava zâmbi din nou:

— Probabil înainte să veniți la mine ați cerut dosarul meu de la arhivă și l-ați citit.

Dădui din cap:

— Știu că ați fost crescut de Natalia Fiodorovna, iar cu mama adevărată și cu fratele v-ați întâlnit numai după moartea mamei adoptive.

Slava își ridică mâinile.

— Să nu credeți, Doamne ferește, că am pretenții. Natalia Fiodorovna m-a iubit așa cum nu toate femeile își iubesc copilul. Copilăria mea a fost îndestulată și fericită. Eu, prostul, am intrat într-un anturaj dubios. Prima dată am încasat-o din prostie, ei, iar a doua oară prietenii m-au pus să stau de șase, și acolo m-au legat, cald. Știți, apoi toată viața am regretat și i-am cerut iertare răposatei mame. Pe Anna Fiodorovna limba mea nu prea poate să o numească mamă. Cu toate că și ea m-a ajutat serios, și Kotia. A venit la vizită la închisoarea de etapă, nu s-a rușinat de fratele infractor. Știți, asta înseamnă mult. În închisoare, în baracă, erau o sută de oameni, dar numai optsprezece dintre ei primeau pachete. La ceilalți rudele renunțau imediat, încă înainte de condamnare. Iar eu, cu precizie, ca la farmacie, pe 25 ale lunii primeam un sac. Salam, pesmet, zahăr, tutun... Așa că nu pot fi supărat pe ei, ci doar recunoscător.

— Ei, dar cu fratele dumneavoastră erați în relații bune? repetai întrebarea.

Slava oftă:

— Kostik era o păsăruică.

— Ce era? nu pricepui.

— O păsărică de gen masculin, explică fratele. Tot țopăia vesel prin viață, primind totul de-a gata. La Institut a fost admis imediat, și nu la unul oarecare, de transporturi, ci la Teatru, a primit de lucru în capitală. Uite, numai bani nu prea avea. Îi tot cheltuia cu femeile, era un afemeiat cumplit. E adevărat, despre morți numai de bine, ei, dar asta nu e o hulă, ci constatarea unui fapt. Orice fustă îi stârnea dorința de vânatoare, era chiar o boală.

— L-ați ajutat material?

— I-am mai aruncat niște bani, admise cu plăcere fostul infractor,

pentru mașină, pentru renovare. Totuși, era fratele meu, sângele meu.

— Dar Ianei?

— Și pe ea am ajutat-o, și pentru Anna Fiodorovna plătesc acum infirmiera.

— Știți că sora dumneavoastră este la spital?

— Niște avortoni, spuse furios Slav. Au venit să jefuiască apartamentul. Luați lucrurile, ce rost are să mutilați femeia? Ei, cine a pus să fie bătută de moarte o femeie? Legați-o, acoperiți-i gura, închideți-o în baie, dar s-o omorâți! Niște idioți!

Eu tăceam tactic, până când fostul hoț termină de făcut în toate felurile infractorii de azi. În cele din urmă, se potoli.

— Vedeți dumneavoastră, începui eu să mă apropii pe *ocolite* de tema necesară, pe Iana nu pentru bani au încercat s-o omoare.

— Da? se minună interlocutorul. Și atunci, pentru ce?

— Katia Romanova i-a dat lui Kostia spre păstrare niște documente, câteva foi de culoare albastră și niște fotografii. Iar acum sunt căutate de bandiți. Din cauza hârtiilor a murit o femeie, o alta a fost rănită, a treia e în șoc... Nemernicii cred că fratele dumneavoastră ar fi ascuns hârtiile la una dintre amantele sale și acum caută metodic prin apartamentele nefericitelor femei, fără să fie prea ceremonioși cu acestea. Au suferit toate femeile legate într-un fel sau altul de actor – Lena Litvinova, Nina Nikitina, Iana Mihailova, verișoara Litvinovei, Jenia, iar Margarita Volkova a fost omorâtă. Apropo, și la dumneavoastră ar putea veni.

— De ce? se minună Slava.

— Doar sunteți fratele răposatului. Mai mult, din câte știu, sunteți căsătorit cu Akulina Evghenieva...

— Fosta amantă a lui Kotia, zâmbi omul de afaceri. Da, bine mai lucrează organele dumneavoastră minunate. Ați scormonit tot. Dar eu am făcut cunoștință cu Akulina când relațiile ei cu Kostia încetaseră. Alia e soră medicală și Kotik i-a propus să câștige un ban ca infirmieră pentru Anna Fiodorovna. I-am plătit pentru efort, iar mai apoi am venit s-o văd pe bătrână și așa am făcut cunoștință. Abia după aceea am hotărât să ne căsătorim. Alia e o soție minunată și sunt bucuros că suntem împreună. În ceea ce privește relațiile ei de dinainte cu Kostia... Nici eu, nici ea nu am făcut o tragedie din asta. Ne-am întâlnit ca oameni maturi, cu experiență de viață la bord. E ridicol să te aștepți la inocență din partea unei femei de patruzeci de ani. Dimpotrivă, știți, chiar m-am bucurat că

au avut o aventură.

— De ce?

— Alia e frumoasă și Kotia nu s-ar fi abținut să-i facă curte. Era un adevărat Casanova și putea s-o ispitească și pe maica Tereza. Ei, de ce să mă chinui cu totul felul de gânduri, când îl întâlneam acasă la mine? Dar așa, eram foarte liniștit. Kostik niciodată nu revenea la vechile legături.

— Kotik, se auzi din hol, ți-am cumpărat chiftelele tale preferate de pui.

Pe neașteptate, Slava începu să strige furios:

— Ei, de câte ori ți-am spus să nu mă mai strigi cu numele astea idioate: „motănel”¹², „iepuraș”, „pisicuț”!

Ca să vezi, tocmai o vorbise de bine pe soție, și, mă rog, se enervase pentru un cuvânt de alint. Ce oameni ciudați sunt bărbații! După ce îmi amintii cum se enervase pe mine Mihail din cauza borcănelului cu vitamine, oftai.

În cameră intră ca vântul o persoană brunetă, înaltă și slăbuță. În primul moment nu păru frumoasă. Ochii mult prea mici, fața prelungă și gura mare.

— Bună ziua, spuse ea zâmbind. Acum o să mâncăm chiftele.

— Alia, dumneai e Evlampia Andreevna, de la Petrovka, spuse prevenitor soțul.

— Și ce-i cu asta? continuă Akulina să scormonească în geantă. Oare milițienii nu mănâncă chiftele de pui?

Mâinile ei luau la mână tigăile, aprindeau aragazul... într-o clipă untul începu să sfârâie.

— Folosiți usturoi? mă întrebă Akulina zâmbind.

Zâmbii involuntar, la rîndul meu. Femeia, neinteresantă la prima vedere, se dovedea incredibil de încântătoare, iar maniera ei de a comunica acționa captivant. Mă vedea pentru prima oară în viață, și aveam senzația că sunt în vizită la cea mai bună prietenă.

Într-o clipită în fața noastră se ivi o farfurie cu niște tubulețe rumene, frumos prăjite. Din frigider apărură o salată, o sticlă aburită de vodcă și castraveciori murați.

Începui să dau din mâini:

¹² Joc de cuvinte: *Kotik* este un diminutiv derivat din numele Konstantin, dar are și sensul de „motănel”.

— Sunt în timpul serviciului.

— Bine, acceptă supus Slava, atunci apă minerală.

Chiftelele chiar erau gustoase. Akulina luă farfuriile, le puse în mașina de spălat și turnă imediat ceaiul. Vesela zburda în mâinile ei.

— Știi, spuse Slava alene, începând să fumeze, există o femeie care a ocupat în inima lui Kostia un loc uriaș și, dacă ar fi dat cuiva la păstrare niște hârtii, ei i le-ar fi dat.

— Cine? întrebai eu atentă.

— Vera Martinova.

Akula pufni.

— Da, confirmă Slava, tocmai Vera ar putea ști de documente. Kostia avea încredere în ea.

— Aud pentru prima dată numele acestei amante.

— Nu e pur și simplu o amantă, oftă Slava, e o iubire fatală, o pasiune. De câte ori s-a despărțit de Kostia, s-a întâlnit din nou cu el, nu mai poți ține socoteala. De dragul ei era gata de orice, dădea fuga la prima chemare...

— Iar ea, comentă veninos Akulina, de patru ori s-a căsătorit și l-a înșelat pe fiecare soț cu Kotia.

— Alia! se indignă soțul.

— Ca să vezi, o lebadă albă, pufni soția, o prostituată obișnuită. Numai o târfa de la gară se culcă cu bărbații fără să stea pe gânduri. De fiecare dată divorța, dar de bani nu uita.

— Degeaba spui așa, bâigui Slava.

— E adevărul adevărat, răspunse Akulina, tăind abilă rulada de ciocolată în felii egale. De fiecare dată următorul soț se dovedea mai bogat ca cel de dinainte. Judecați și dumneavoastră. Mai întâi Feoktistov, director de magazin, apoi Simonov, mare producător, pe urmă Vania Smertin, hocheist – a jucat pentru Liga Națională de Hochei a Canadei –, iar ultimul soțior, Marat Rifalin, proprietarul Sigmabank.

— Acum e soția lui Rifalin? întrebai.

— Acum e din nou de măritat, spuse înveninată Akulina, nu poate să stea mai mult de doi ani cu un bărbat. Forma un tandem minunat cu Kostik. El schimba femeile, ea bărbații, pur și simplu o pereche potrivită. Haideți s-o sun.

Nici nu apucați să spun ceva, că femeia deja trăncănea la telefon.

— Veruncik, bună. Alia te deranjează. Ce mai faci? Pentru următoarele

cinci minute femeia oftă și exclamă, pocnind din limbă, zicând din când în când: Ei, nu mai spune! Te felicit! Sunt foarte bucuroasă! Uite ce bine! Apoi, când vocea din telefon tăcu, Akulina începu să turuie: La noi se află un maior de la Petrovka, anchetează uciderea lui Kotia, vorbește tu cu ea.

Și îmi întinse receptorul.

— Da, auzii eu o voce de mezzosoprană, ușor răgușită. Cântăreții numesc o voce ca asta „nisipie”. Și despre ce o să vorbim?

— Spuneți, Vera...

— Nu mai înțeleg nimic, mă întrerupse Martinova, Alia spunea că e un maior la ei.

— Eu sunt. Maiorul Romanova.

— Ei, niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că o femeie se poate ocupa cu anchetarea crimelor, spuse alene interlocutoarea, este așa de nefeminin...

Fie era o proastă sadea, fie cocheta din obișnuință cu toată lumea.

— Sunt și excepții, i-o tăiai și întrebai: Katukov nu v-a dat nimic spre păstrare?

— Cum ar fi? se strâmbă Vera. Ce aveți în vedere: aur, briliante?

— Nu, spusei abia stăpânindu-mi mânia. Niște documente, niște foi de culoare albastră.

— Puteți trece mâine pe la ora unu, spuse Vera pe un ton cântător.

— O să trec chiar acum.

— Dumneavoastră o să treceți, dar n-o să mai fiu acasă, mă duc cu treburi.

— Haideți să ne întâlnim la metrou.

— Merg numai cu mașina și, la drept vorbind, nu mă pregătesc de dragul dumneavoastră să-mi schimb planurile. Mâine, la unu. Să nu veniți mai devreme, trebuie să dorm îndeajuns. O să aflați adresa de la Alia.

Și trânti receptorul.

— E o scârbă, nu? întrebă Alia. Pur și simplu o târfa cum n-ai mai văzut. Apropo, se spune că se căsătorește din nou.

Notai adresa Verei și mă pregății de plecare. În hol, când îmi întindea scurta, Slava bâigui:

— Ultimul soț al Verei, Marat Rifalin, s-a dovedit extrem de gelos, un adevărat Othello. Când soția l-a părăsit, a promis să-l omoare pe Kotia.

— De ce? întrebai.

— Păi Vera se împăcase din nou cu fratele meu, explică Slava. Ei, și Marat a început să agite pistolul: „O să te împușc chiar în față, să-ți stric mutra asta frumoasă!”

— Un tip groaznic de răzbunător, confirmă și Alia. Spunea: „O să te împușc, apoi o să-ți tai mâinile, ca să știi cum să îmbrățișezi soțiile altora.”

— Cui i-a spus asta? întrebai eu încet.

— Mie, spuse Slava, m-a sunat și m-a avertizat: „Să-i transmiți fratelui tău că nu mai are multe zile de trăit.”

Ceasul arăta abia ora două când ajunsei acasă. Pe drum cumpărasem un tort gustos, Medovik. Trebuia să serbăm încheierea unui caz greu. A doua zi aveam să primesc hârtiile, iar a treia zi Katia, plângând bucuroasă, avea să-i îmbrățișeze pe ai casei. Totuși, bravo mie, găsisem documentele, desfășurasem ghemul până la capăt. E adevărat, nu știam cine îl omorâse pe Kostia, dar, în primul rând, nu mă angajasem în fapt la Cercetări Penale, iar în al doilea rând, se pare că actorul fusese împușcat de răzbunătorul bancher Marat Rifalin. Și își ținuse promisiunea, îl împușcase în fața lui nobilă, apoi îi tăiasse palmele. Îmi adusei aminte de cioturile însângerate și tresării. Desigur, Rifalin. Altfel, de unde puteau ști Slava și Akulina atâtea detalii!

După ce deschisei încet yala, intrai în hol și auzii niște pocnete sonore și strigăte furioase:

— Javră!

Intrând pe vârfuri în bucătărie, văzui cum Viktoria, roșie de furie, o pocnește cu prosopul de bucătărie pe Ada, întinsă în fața ei. Mopsul se ghemuia cât putea, încercând să-și ascundă capul, dar loviturile plouau din toate părțile. Lângă frigider plângea la unison Mulia, iar Rachel urla încetișor de sub masă. Pisicile, care de obicei stăteau la bucătărie în așteptarea a ceva gustos, dispăruseră, hamsterii se ascunseseră în căsuță, până și broasca Gertrude se dăduse la fund, în acvariu.

— Hei, ia să încetezi imediat! Începui eu să urlu, smulgându-i Viktoriei din mână bucata de in. Să nu îndrăznești să-mi lovești câinele. Ce ți-a făcut?

Musafira arunca fulgere din ochii mânioși:

— Câinele trebuie să-și cunoască locul!

Luai de jos trupușorul grasuț, care tremura. Mopșii au din fire o expresie nefericită pe boticul lor fermecător, dar de data asta din ochii Adei curgeau lacrimile cele mai adevărate. În toată viața lui scurtă mopsul nu fusese niciodată bătut, iar acum pur și simplu nu înțelegea ce grozăvie se întâmpla în jurul lui. După ce o luai pe Ada la piept, răcnii:

— Câinele locuiește în casa asta. Tu trebuie să-ți cunoști locul! Ce a făcut?

— O neobrăzare! clocoti Vika. Vin de la magazin, iar ea doarme în

patul meu, chiar pe pernă!

— Strânge lenjeria, nu mai lăsa canapeaua întinsă.

— Dar e grea! Nu pot s-o strâng singură!

Pufnii:

— Vrei să spui că la vârsta ta nu te poți descurca cu o canapea extensibilă? Viktoria amuți. A dormit pe cearșaful tău? Asta e tot? Și pentru asta ai bătut o ființă neajutorată?

— Uite, începu să urle Viktoria, arătându-mi dresurile rupte, uite în ce mi-a transformat ciorapii javra asta! De fapt, eu primesc numai pensie și nu-mi pot permite altă pereche în plus!

Mă uitai cu o privire atentă la frumosul ei costum de tweed scump, remarcai brățara de aur, cerceii, aduLMecai mirosul parfumului franțuzesc și spusei printre dinți:

— Nu trebuie să arunci lucrurile peste tot.

— Cine ești tu să-mi faci observații? trecu la atac Viktoria. Și tu ești musafiră aici!

O apuca pe Mulia, care plângea de groază, și când auzii că ambele inimioare bat la unison lângă pieptul meu, rostii apăsător:

— Greșești, mamaie. Asta e casa mea, eu sunt aici pentru totdeauna.

Viktoria se făcu vânăta de furie și, fără un cuvânt, ieși din bucătărie în hol, apoi trânti ușa de la intrare.

Mă uitai la câinii liniștiți și îi informai:

— Așa, fetelor, trebuie să ne răsplătim pentru suferințe. De fapt, cumpărasem tortul pentru Kirka și Seriojka, dar în mod clar voi o să-l primiți.

Din geantă apăru o cutie de pateu danez îngrozitor de scump, din ficat natural. Cutia de jumătate de kilogram costa șaptezeci de ruble. Dezmaț, ce mai. Într-o clipită împărții conținutul cutiei în trei părți inegale. Cea mai mare i-o dădui lui Rachel, celelalte mai mici moșșilor, iar la desert primiră câte o bomboană de ciocolată, strict interzisă de toată literatura chinologică. Se spune că dulciurile afectează sănătatea câinilor, dar în ziua aceea tratam răni sufletești, și Belocika picase numai bine.

În mod evident, ura îți dă puteri, pentru că în restul timpului rămas până la venirea copiilor făcui masa, ordine în apartament, copsei eclere și chiar călcâi cămașile lui Seriojka, bluzele Iuliei și două perechi de pantaloni de-ale lui Kiriuška, folosind fierul cumpărat recent.

Noaptea, când casa se liniști în sfârșit, stăteam în pat înconjurată de

căini și mă gândeam cum o să decurgă viața mea după întoarcerea Katiei. Mai degrabă nu se va schimba nimic. Zile întregi e ocupată cu serviciul, deci gospodăria o să rămână în seama mea. Ce să spun, e un rol perfect normal!

În acea clipă Ada se strecură spre fața mea și se apucă să-mi lingă pătimaș obrazii, fruntea, bărbia. Codița ei grăsuță se rotea ca o elice, iar din piept îi ieșeau sunete delicate, mârâieli. O îmbrățișai cu mâna dreaptă, mă întorsei pe o parte și mă lipii de mops. Nu aveam cum să plec din locul acela, dacă Ada venise să îmi spună căinește „mulțumesc”.

Cândva, demult, demult, în viața trecută, nici eu nu deschideam singură ușa, Natașa o făcea. Vera Martinovna, în mod evident, nu se îngreuna cu treburi de prisos și mă pofti în apartament o femeie subțirică, de vreo patruzeci și cinci de ani.

— Stăpâna e în salon, îmi transmise ea și o conduse pe doamna „maior” în camera mare, decorată cu mobilă de anticariat.

Acolo, între un dulăpior din timpul lui Pavel I și mobila de perete elegantă, cel mai probabil din epoca lui Nicolae I, se afla o doamnă elegantă. O asemenea frumusețe întâlnești numai în paginile revistelor și, la drept vorbind, credeam că o asemenea nuanță de piele, astfel de buze pline și ochi violeți sunt doar rezultatul unor machiori și stilști profesioniști. Dar femeia care își bea liniștită cafeaua nu purta niciun gram de cosmetice. Mai mult, acea zi se dovedise pe neașteptate însorită, lumina puternică răzbătea chiar în ochii Verei, luminându-i nemilos fața. Dar chiar și cu o asemenea lumină nu îi puteai găsi lipsuri frumoasei. Părul, buclele generoase de un blond natural îi cădeau în valuri nepăsătoare pe umeri, iar când gazda se ridică în întâmpinarea mea, se văzu că talia ei poate fi cuprinsă pur și simplu cu două degete. Patru mariaje și o legătură amoroasă cu Kostia nu lăsaseră asupra Verei nicio urmă. Ochii uriași priveau ușor naiv, buzele pline formară un zâmbet și, după ce îmi întinse o mână moale, delicată, cu manichiură ireproșabilă, gazda rosti cu o voce sexy de mezzosoprană:

— Ce poveste ciudată! Sărmanul Kotia, pentru ce l-au omorât?

Mă așezai în fotoliu, luai ceașca de cafea oferită și spusei apăsător:

— Deocamdată nu pot să vă spun nimic liniștitor. Se desfășoară activități operative de anchetă.

Vera se sculă brusc, halatul i se desfăcu și îi văzui picioarele lungi, zvelte, de o formă ireproșabilă și fără urmă de celulită.

— Cel mai probabil aici e implicată o femeie.

Ridicai din sprâncene:

— Se spune că e vorba de dumneavoastră.

— Eu?? se minună Vera. Păi noi ne cunoșteam de o jumătate de viață. Nu vă ascund că eram legați de relații deosebite. Mereu l-am considerat pe Kotia primul meu soț. Nu ne căsătoriserăm oficial, dar nu e vorba numai de ștampilă. Și de ce să-l omor?

Îmi băui liniștită cafeaua. Poate că ar fi trebui într-adevăr să lucrez la miliție? Reușeam așa de bine să conduc interogatoriile!

— Nu e vorba în mod direct de dumneavoastră. Una dintre cunoștințele dumneavoastră comune afirmă că Marat Rifalin a amenințat să-l distrugă pe Konstantin, ba chiar în acest mod crud, cum s-a și întâmplat în realitate.

Vera începu să râdă din adâncul pieptului și, după ce scoase o țigară lungă, maro, întrebă:

— Doriți?

Nu știu de ce, dar dădui din cap și luai o țigară subțirică.

— Marat, ridică Vera din umeri. Dacă vreți, o să ghicesc cine v-a spus prostia asta. Înghiții concentrată fumul aromat, simțind cum stomacul mi se încălzește. Akulina Evghenievna, zâmbi Vera, nu-i așa? Știți ce poreclă are? Akula. Și nu e vorba de nume, ci de caracter: dacă înșfacă pe cineva, nu-i mai dă drumul, iar Maratik i-a scăpat din cârlig, de aceea e mânioasă acum... Vreți să vă spun tot adevărul despre ea, din dorința de a ajuta organele?

Oftând, dădui din cap. De fapt, pe mine nu mă interesa niciun fel de informații despre Evghenieva, dar un maior care se ocupă de căutarea criminalului nu poate refuza o informație!

— Kostia, Mișka Rogov și eu am învățat în aceeași clasă, începu Vera. În acei ani eram îngrozitoare – o fată cam colțuroasă, mai înaltă decât toți, și mă rușinam groaznic de înălțimea mea. Nici Kot'ka, nici Mișka nu mă considerau fată, eram prieteni ca trei tovarăși. Kotia se îndrăgostise de vecina de apartament, tot colega noastră de clasă, Liubka Kazanțeva. Apoi, fiecare a plecat pe la institute diferite. Kostik la cel de teatru, Mișka, la Medicină, eu, la MIFI¹³.

— Unde?!

— La MIFI, repetă liniștită Martinova. Mereu am avut înclinație pentru matematică. Am terminat școala cu medalie de aur și am intrat la o facultate teoretică.

Ca să vezi! Asta-mi era frumoasa cea prostuță!

— Dar oricum eram prieteni, continuă Vera, deși ne întâlneam mai rar ca înainte.

La douăzeci de ani, Vera a devenit neobișnuit de frumoasă. Mișa Rogov nu a observat transformarea fostei colege de clasă într-o frumusețe, dar Kostik, pe neașteptate, s-a îndrăgostit de ea. Așa a început o poveste de dragoste ciudată, care nu semăna cu nimic. Cam o jumătate de an s-au adorat unul pe celălalt, nu se despărțeau nicio clipă, apoi a venit răcirea. Kostik și-a găsit pe altcineva, Vera s-a căsătorit. După trei ani au ajuns din nou împreună... Se poate spune că toate cele patru mariaje ale Martinovei s-au destrămat din cauza lui Kotia.

— Pur și simplu e ca o vrajă, zâmbi trist Vera. Totul pare îngropat, focul s-a stins, devenim din nou prieteni buni. El are o femeie, și nu numai una, ci vreo trei în același timp, eu un soț minunat, cu bani și stare. Deodată... ceva cedează și ne trezim din nou în pat. Trece o lună, două și totul se termină. El are femei, eu din nou mă căsătoresc. Dar patima trezită periodic nu îi împiedica pe Vera și Kostia să fie prieteni. Însă Mișka Rogov le făcuse cunoștință cu soția lui, Akulina. Ea pur și simplu a rămas împietrită la vederea mea, râse gazda, era albă de furie. E și de înțeles. Singurul lucru pe care-l voia Akulina erau banii. S-a căsătorit și cu Rogov, sperând la onorariile fabuloase ale psihiatrului, dar a calculat prost. Leneșul de Mișka nu era deloc neliniștit de problema salariului și de obicei nu lua plicuri de la rude. Akulina a fost nevoită să lucreze ca soră medicală și să fiarbă la foc mic de invidie privind hainele de blană, pietrele prețioase și ținutele Verei. Și încă ceva: ca un făcut, fiecare soț al Martinovei era mai bogat ca precedentul. Proasta a început relația cu Kostik numai pentru a mă călca pe mine pe coadă, râse Vera. O prevenisem: „Alia, Kostia nu trăiește cu nimeni mai mult de un an. Mișa e un soț de nădejde, dar Kotia, ca o minge unsă cu ulei, îți alunecă mereu din mână. Nu face prostii, mai bine vrabia din mână.” Ei, și ce să vezi? S-a întâmplat cum am spus eu!

Obișnuit să le ajute pe fostele lui amante, Kostia i-a propus Akulinei un câștig bun: să stea în preajma mamei lui bolnave. Alia, rămasă singură, avea mare nevoie de bani și a acceptat propunerea. După o

săptămână, la Anna Fiodorovna a venit Slava cu de-ale gurii.

— El seamănă îngrozitor de mult cu Kostia, infractorul nostru, ciripi Vera. Ei, aceeași față, se mai întâmplă din astea. Și Akulina și-a zis că a venit și momentul ei, și a început atacul asupra lui Slava. Dar el seamănă cu Kotia numai la chip, în interior e cu totul altul. Se teme de femei, avea relații numai cu prostituatele... Unul ca ăsta poate fi aburit imediat, iar Akulina a reușit din plin. Înainte de asta lacoma de Alia avea mereu numai ghinioane.

Dumnezeu știe pe unde a făcut Alia cunoștință cu Marat Rifalin, dar ea s-a apucat să îi dea speranțe bancherului, l-a adus la un restaurant unde Kostia sărbătorea zgomotos ziua de naștere. Probabil femeia voia să se laude cu apartenența sa la mediul artistic, dar a greșit. Marat a văzut-o pe Vera și a fost pierdut. Martinova pe atunci era liberă și tocmai încheiase o nouă vultură a relației cu Katukov; Vera a privit cu bunăvoință proprietarul unui capital de multe milioane și Alia a rămas cu degetul în gură.

— Înțelegeți acum de ce e furioasă, spuse Vera mijindu-i ochii strălucitori.

Oftai:

— Vedeți dumneavoastră, ei spuneau că Marat a declarat în prezența lor că-l va împușca pe Konstantin în față...

— Și ce-i cu asta?

— Cum ce? Tocmai așa a fost omorât. De unde știau ei?

— De fapt, spuse apăsător Vera, chiar eu am aflat din ziarul *Moskovski komsomoleț*, iar acolo spune negru pe alb: a fost omorât, i s-a tras un glonț în față. Marat e din Daghestan. E adevărat, și-a petrecut toată viața la Moscova, dar are sânge oriental – cum e ceva, bate din picioare și șuieră: „Te omor, bag cuțitul în tine, te spânzur, te toc fărăme și fac chiftele din tine...” Iar peste zece minute îmi aduce un inel cu briliante. „Iartă-mă, draga mea!”

— Dar uite, numai față de Slava și Akulina promisese să-i taie mâinile lui Konstantin, să nu mai îmbrățișeze femeile altora, așa a și fost, despre asta *Moskovski komsomoleț* nu a scris, spusei eu încet.

Vera începu să se plimbe nervoasă prin cameră.

— Înțelegeți, Marat nu putea în niciun caz să-l omoare pe Kotia.

— De ce?

— Acum trei săptămâni am decis împreună să luăm viața de la capăt și am plecat în Barbados. M-am întors abia ieri și nici nu am apucat să intru, că m-a sunat Alia. Apropo, când i-am spus că o să mă căsătoresc cu Marat, a început să-mi arate acră că e entuziasă. Rifalin pur și simplu nu a fost la Moscova, voi confirma la tribunal alibiul lui.

— Draga mea, spusei eu apăsător, oamenii bogați angajează pentru treburile murdare un killer, iar absența nemijlocită a lui Rifalin de la locul crimei nu înseamnă nimic...

— Nu el l-a omorât pe Kostia, spuse ferm Vera.

— De unde atâta siguranță?

— Marat mă adoră și știe ce atitudine am față de Katukov. Desigur, Rifalin nu are niciun fel de simpatie pentru Konstantin. Dar el înțelege: dacă eu, Doamne ferește, aș afla de implicarea lui în moartea lui Kotia, relațiile noastre s-ar încheia. Și cel mai mult pe lume Marat se teme să mă piardă. Vă rog să mă credeți, așa este. Imaginați-vă măsura iubirii lui. Dacă acest om, oriental după sânge și mentalitate, e gata să se însoare cu mine, știind că l-am trădat? Se lasă tăcerea. Vera se așeză în fotoliu, își puse unul peste altul picioarele ireproșabile și adăugă: Nu cred că Marat le-a spus așa ceva lui Slava și Aliei.

— De ce?

— Nu e prost. E un finanțist minunat, cu o minte flexibilă, trează, ușor irascibil, dar nu e prost. Unul ca el nu începe să strige în stânga și-n dreapta care-i sunt planurile. Cel mai probabil aveți dreptate, ar fi angajat un killer, și în niciun caz nu ar fi fost așa de sincer față de Slava și Akulina. Se cunosc, se întâlnesc la tot felul de chefuri, dar nu e vorba de o prietenie strânsă. De unde până unde atâta sinceritate?

— Dar atunci de unde știu ei de mâinile tăiate?

— Păi uite, dragă doamnă maior, spuse veninos Vera, asta dumneavoastră trebuie s-o lămuriți. Mi se pare că dragul de frate infractor și soția lui cea dulce dispun de mult prea multe informații despre crimă. Și foarte bine informați sunt, de regulă, participanții nemijlociți! Mai scormoniți în familia lui Katukov cel mic, o să găsiți o mare grămadă de rahat.

— Ați promis să-mi dați hârtiile...

— Nu le am! Dar știu unde își păstra Kotik secretele. Pervazul din bucătărie...

— M-am uitat, inclusiv în picioarele mesei...

— Dar în oglindă?

— Unde?

Vera râse mulțumită:

— Când a început să facă ascunzătorile, eu le-am găsit locul. Ador romanele polițiste și am căutat și eu la clasici. Ideea cu pervazul am împrumutat-o de la Nero Wolf, picioarele mesei de la Hercule Poirot, iar oglinda, de la Ellery Queen.

— În baie, băiguii eu, în dulăpiorul cu medicamente și tot felul de fleacuri. Trebuie apăsât și se va roti, iar acolo e o nișă...

— A, începu să râdă Vera, și dumneavoastră citiți în timpul liber. Da, chiar acolo. Vreți să mergem?

Dădui din cap. Martinova era, totuși, o femeie unică, pentru că fii gata în cinci minute. Pur și simplu își trase pantalonii, îmbracă un pulover negru, scurta și pornirăm spre garajul subteran. Conducea sigură, cu grijă, și mă relaxai, legănându-mă pe pernele de piele. Urma să câștig bani și să-mi cumpăr pentru mine și copii un Mercedes, că Fordul lui Seriojka își pierduse toba de eșapament, iar Jiguliul Katiei avea probleme cu volanul, se mișca de parcă ar fi fost maneta unui distrugător; nu numai că se învârtea, dar se mai ducea și în sus și-n jos. Cum reușea ea să conducă mașina în condițiile astea, nu îmi puteam imagina.

După ce deschise ușa apartamentului cu cheile ei, Vera intră în baie. Eu, ținându-mi răsufarea, după ea. Oglinda se răsuci ascultătoare. Și în nișă apăru un dosar. Îl luai cu mâini tremurânde.

Da, ele erau, foile de culoare albastră și un plic.

— Doamne, se auzi din cameră vocea Verei, ce s-a întâmplat aici?

— Au căutat dosarul ăsta, explicai eu, simțind pentru Martinova recunoștință adevărată.

Afară, când Vera apăsă pe brelocul cu alarmă, mă hotărâi să o previn:

— Să nu lăsați acum niciun străin în casă, bandiții jefuiesc și omoară femeile, amante ale lui Konstantin.

— Niciodată nu deschid eu ușa, mai ales unor necunoscuți, îmi zise de sus Martinova, iar încuietorile sunt imposibil de spart.

Nu îmi mai propuse să mă ducă până la metrou și, după ce acceleră, porni de acolo. Câteva picături de noroi de sub roți îmi săriră pe scurtă, dar eram fericită. Doamne, a doua zi urma să dau dosarul și Katia avea să se întoarcă acasă.

Seara mă hotărâi să îl educ pe Seriojka și îi amintii:

— Să nu uiți cheile. Pune-le chiar acum în buzunar.

Tânărul oftă trist.

— Ajutor, Lampa! Fordul și-a dat duhul!

— Cum așa? mă speriai. Ai făcut accident?

Seriojka dădu trist din cap.

— Nu, motorul s-a stricat.

— Și ce facem acum? mă neliniștii. Se poate repara?

— Mai bine îl împușcăm decât să-l reparăm, spuse Seriojka. O să iau mașina mamei. Numai că Jiguliul miroase și el a tămâie.

— Și cauciucurile sunt roase, adăugă Kirka, îndesându-și în gură o bucată de omletă cu brânză.

— Păi da, doar nu sunt cauciucuri Pirelli, recunosc și Iulia, dar deocamdată merge, o să ne folosim de el.

— Și apoi ce facem? insistai.

Seriojka își răsuci mustățile subțiri:

— Mama aduce mereu de la Kemerovo vreo două mii. Acolo totul e ca pe bandă rulantă. În fiecare zi au două, trei operații. Ei, să presupunem că jumătate dintre bolnavi nu sunt prea avuți, dar ceilalți neapărat o să-i fie recunoscători. Mama are mână ușoară.

— E un chirurg bun?

— Nu e normală! exclamă Seriojka. În copilărie tăia păpuși, căuta apendicele. La prima operație, pe când era studentă, i-au dat să țină cârligele. Alte fete se duceau la film, la dansuri, a noastră mergea la morgă și diseca încântată cadavre...

— Imaginează-ți, spuse vioaie Iulia, acum trei ani a fost nevoită să își scoată tiroida. Ei, au operat-o colegii, au avut grijă de ea ca de un ou de găină... Și, evident, a avut o complicație!

— De ce?

Iulia pufni:

— Așa e mereu la medici: dacă se îmbolnăvesc, *kaput*. În loc de guturai se îmbolnăvesc de sinuzită, apendicita se transformă în peritonită, copiii lor au talentul de a face tot felul de boli exotice. Seriojka în copilărie a luat de undeva boala Vermeer – un singur caz în Moscova. E o boală

epidemică exclusiv africană.

— La noi în bloc închiriaseră un apartament studenții de la Universitatea Patrice Lumumba, începu să râdă Seriojka. Mă tot tratau cu gumă de mestecat, probabil așa am contractat virusul.

— Niciodată n-aș fi luat gumă de la un negru necunoscut, spuse Kirka. Ce, era greu să te duci la chioșc și să cumperi?

— În 1980? Păi o pastilă de gumă mestecam pe rând toată clasa!

— Pfui, bolborosi Kirka, uite, nu m-am gândit că pe timpul comuniștilor oamenii aveau atâtea greutate!

— Ei, pe scurt, mamei i s-a umflat gâtul, a făcut un abces, continuă Seriojka. A dat fuga acasă și hai la baie, să se chinuie singură. Își bagă foarfecile în gât, scoate puroiul, pune un plasture și la serviciu!

— Cum adică la serviciu?! mă minunai.

— Păi asta spunem și noi, e nebună, explică Iulia. Și-a pus o maletă veche sub pijamaua de chirurg, ca să nu-i sperie pe bolnavi cu gâtul ei groaznic, și dă-i înainte: cu scalpелul în dinți. Dă-te la o parte, glandă tiroidă, Romanova sosește pe un cal nărăvaș.

Seara studiai cu atenție documentele și nu înțelegeai nimic. Niște chitanțe de electricitate, copii ale unor facturi, foi de expediție pentru bicarbonat de sodiu... În loc de fotografii, în dosar se aflau niște negative. Încercai să disting fețele oamenilor surprinși acolo, fără succes. Era greu să-mi dau seama ce fel de oameni sunt cei din cadre.

Dimineața din nou aruncai cheile și, imediat, de jos auzii din nou strigătul:

— Lampadel, aruncă cheile de la Jiguli! Fordul e terminat!

Blestemând faptul că am uitat, aruncai cealaltă legătură de chei, scosei câinii la plimbare, făcui supă, prăjii chiftele și, după ce pusei hârtiile în sacoșă, pornii spre Dinamo. Ieșind din metrou, tresării. Dar dacă Slava goriloidul nu o să vină?

El însă era deja lângă bancă. De data asta mormanul de grăsime se îmbrăcase într-o scurtă elegantă din antilopă moale și purta ghete subțiri, cu niște cataramă oribile, aurii.

— Ei, amărâto, șuieră el când pusei mâna pe mâneca lui, ei, gâza lui Dumnezeu, cum stau treburile?

Îi agitai dosarul sub nas. Monstrul grohăi mulțumit și întinse spre el mâna cu degete scurte, care semăna cu o pernuță de ace. Un singur lucru nu știa. În acele două săptămâni parcursesem un drum pe care o altă

femeie nu îl parcurge nici într-o viață, în locul Eufrosinei nefericite, pierdute și leneșe, pe peron se afla acum Evlampia vioaie, sigură pe sine, inteligentă și obraznică.

— Ia labelle! răcnii eu. Mai întâi scaunele, apoi banii.¹⁴ Unde e Katia?

Muntele de grăsime se pierdu o clipă, dar imediat își veni în fire:

— Dă hârtia, păduche!

— Ce spui, frate? întrebai și adăugai: Uite acolo, vezi? Se plimbă un milițian. Acum o să încep să urlu și n-au decât să priceapă la Petrovka de ce-ți trebuie ție hârțiile și unde e Katiușa, Slavik!

Omul se schimbă ușor la față și coborî tonul:

— Bine, bine, să mergem.

— Unde?

— După Katerina, să iei muierea în schimbul documentelor, doar nu mă crezi că o să-i dau drumul când o să ajung acasă?

— Nu.

— Atunci, să mergem.

Ieșirăm, ne urcarăm într-un Jiguli murdar, lovit, primul model. Scârțâind din tot trupul lui bătrân, micul automobil mergea destul de iute pe străzi. Slava se apucă să fluiera, eu mă uitam pe fereastră, lipsită de gânduri. Deodată, Moscova se termină și mașinuța mergea pe șosea. Evident, era o ruină doar la exterior, pentru că motorul torcea ca un motan sătul, iar la viraje rezista foarte bine. Te pomenești că Jiguli-ul avea cauciucuri Pirelli, obiectul încântării și invidiei lui Seriojka.

— Fumezi? întrebă Slava când o luarăm pe un drum lateral, mergând cu o viteză incredibilă.

Dădui din cap.

— Bordul e deschis, acolo sunt țigările...

Încercai să deschid capacul, dar nu ceda.

— Ei, vai de tine, pufni Slava. Lasă-mă pe mine.

Fără să reducă viteza nebunească, se lăsă pe mine cu trupul gras și se apucă să scormonească în cutie.

„Ferească Dumnezeu să facem vreun accident”, îmi trecu imediat prin minte și în clipa aceea simții o lovitură puternică și un val de aer proaspăt... Ceva negru, uriaș, se repezea în fața mea, capul mi se scufundă deodată în apă ca gheața și lumina se stinse.

¹⁴ Replică din Ilf și Petrov.

Mai întâi reveni auzul, un zgomot ritmic îmi umplea urechile. Apoi apăru senzația de umiditate rece. Doamne Dumnezeule, adormisem în cadă! Bine că nu m-am înecat. Fără să deschid pleoapele care, nu știu de ce, nu prea mă ascultau, pipăii cu mâna sperând să găsesc prosopul, dar degetele mele lovira niște crengi uscate. Trupul se așeză. Ochii se deschiseră imediat, dar refuzau să creadă ceea ce vedeau.

Mă aflam într-un morman mare și murdar de fân umed care, nu se știe de ce, se găsea pe marginea drumului. În dreapta și în stânga se întindea un mic drum asfaltat, acoperit de zăpadă. Deodată, memoria îmi veni în ajutor: mergeam cu viteză mare când grăsunul, năpustindu-se asupra mea, încercase să deschidă bordul. Deci până la urmă pierduse controlul volanului și Jiguli-ul intrase într-un copac. Probabil că fusesem proiectată afară din mașină, prin parbriz.

Îmi mișcai cu grijă mâinile și picioarele, îmi mișcai gâtul – fracturi nu aveam. În clipa următoare încercai să mă ridic pe extremitățile întinse. Reușii, dar nu imediat. În cele din urmă, legănându-mă ușor, mă îndepărtai de stogul de fân care îmi salvase viața și mă uitai în direcția șoselei. Dar unde era mașina lovită?

Evident, pe drumul bine asfaltat, dar marginal, circulă puține mașini, pentru că pe zăpadă se vedeau clar urme de cauciucuri. Mersei puțin la dreapta, simțind cum scurta umedă mă lovește greu peste pulpe cu marginea murdară.

Cizmele aș fi putut să le descalf, pentru că antilopa subțire se transformase într-o cârpă îmbibată de apă și mi se părea că merg desculță. Deodată urma se întrerupse; în față, cât vedeam cu ochii, se întindea drumul alb, neatins. Mă uitai cu mai mare atenție. Așa, totul era clar!

Sacul mizerabil cu slănină mă împinsese din mașina în viteză, probabil spera că pasagera, lovindu-se de asfalt, o să-și rupă gâtul! Cel mai probabil așa s-ar fi întâmplat, dacă nu s-ar fi nimerit pe drum căpița de fân. Urându-le în minte sănătate tuturor țăranilor și animalelor domestice, pornii șontăcând spre stânga. Trebuia cumva să ajung acasă, iar huruitul constant venea chiar de din stânga. Probabil acolo se afla șoseaua mare!

Până la magistrală mă târâi aproape o jumătate de oră. Nu pot suporta ceasul de mână și, în marea majoritate a cazurilor, știu și fără ele cât e ceasul. Am un simț uimitor al timpului, pot greși cu maxim zece minute.

După calculele mele era cam ora trei când, în cele din urmă, ajunsei pe marginea drumului și fluturai mâna în fața mulțimii de mașini. Dar șoferii nici nu se gândeau să încetinească. Dumneavoastră ați lua în mașină o tanti cu o scurtă chinezească, plină de noroi din cap până-n picioare?

Din fericire, descoperii portofelul în buzunar. Scosei zece ruble și ridicai hârtia deasupra capului. Imediat frână o mașină-papuc galbenă.

— Încotro? se interesă un nene cam simplu, cu o față boțită. Când auzi adresa, îmi aruncă o privire evaluatoare și spuse: Banii înainte.

O precauție demnă de laudă; de la vagabonzii ăștia adunați de pe drum te poți aștepta la orice. După ce îi dădui hârtiile roz, îmi întinsei cu plăcere picioarele și îl rugai:

— Nu dați drumul la căldură?

Șoferul se uită din nou la mine, dar nu spuse nimic și întoarse maneta. Peste două minute în mașină începu să pută a câine ud. Era scurta care se usca.

— Te-ai machit? Ce-ai luat la bord? zâmbi șoferul.

— Ce? întrebai, fără să înțeleg.

— Ai băut prea mult, începu să fornăie omul. Dar nu te întrista, oricui i se poate întâmpla. Na, ține...

Îmi întinse un pachet de Zolotaia Java. Începui să fumez țigara și mă apukai să înghit fumul, simțind cum în stomac îmi crește o căldură plăcută.

Acasă, dădui la o parte câinii care tot țopăiau și, bucuroasă că Viktoria cea respingătoare plecase nu se știe unde, dădui drumul la apa caldă, aproape fierbinte, intrai în cadă și, simțind cum valul fierbinte ajunge la coloana vertebrală, îmi ațintii privirea asupra șuvoiul care curgea de la robinet.

Trebuia să fiu așa de proastă și să am încredere în mormanul de grăsime! Dispăruseră și documentele, nici pe Katia nu o eliberaseră. Furioasă, începui să săpunesc buretele. „Ei, nu-i nimic, Slavocika, nici nu bănuiești că e extrem de simplu să dau de tine.” Speram numai să nu-i facă nimic rău Katiei, deși, dacă era să-mi aduc aminte cum dragul de Slava mă împinsese fără milă din mașina care gonea cu viteză... Bine că nu pățisem nimic. Nu aveam decât o mulțime de vânătăi și de julituri...

Apa tot curgea și curgea, iar odată cu ea se ducea și lipsa mea de hotărâre, capul mi se umplea de furie. „Ei, așteaptă tu, banditul! Acum o

să-mi usuc părul și o să mă duc la Beeline, să aflu cine e posesorul telefonului mobil.” Femeia asta știa foarte bine unde să găsească trustul de grăsime. Nu știam cum, dar aveam să scot de la individul ăsta toate informațiile!

Mă învelii în halat și pornii spre dormitor. Dar, trecând pe lângă cuier, îmi dădai seama că va trebui să amân pentru a doua zi căutarea necunoscutei misterioase. Scurta era umedă, murdară, iar paltonul era plin de pete maronii. Pur și simplu nu aveam cu ce să ies din casă.

Oftând, îndesai lucrurile în mașina de spălat. Amândouă erau bej și nu trebuia să se decoloreze. Turnai în mașină substanța fermecată Vanish, care garantează dispariția deplină, fără urmă, a tuturor petelor, și pornii ciclul de spălare pentru țesături din lână.

Apoi îmi uscai părul și pornii prin camere, verificând ordinea. Kiriuşka, încercând să câştige cât mai mult, dădea cu aspiratorul în fiecare zi și aproape mă ruinase, demonstrând o ordine ireproșabilă. La noi nu mai vedeai pe jos ghemotoace de păr de câine, holurile îți încântau ochii cu dulapurile lucioase, iar în bucătăria spălată și strălucitoare mirosea a chiftele.

Camera copiilor se dovedi a fi în ordine, cărțile stăteau teanc pe birou, jucăriile se aflau pe rafturi. Totul era la locul lui. Când chiar tu faci ordine, nu vrei să faci măgării! în dormitorul Iuliei și al lui Seriojka, pe scaune erau întinse haine, dar nu văzui veselă murdară. În camera goală a Katiei Kiriuşka cel grijuliu ștersese praful, iar perna o aranjase pe canapea într-un triunghi perfect, închisei ușa, simțind un frison puternic. Speram că totuși Katia o să se întoarcă acolo cândva!

În dormitorul ocupat temporar de Viktoria era dezordine deplină. Canapeaua iar nu era făcută, pe masă zăcea veselă murdară. Așa, interesant. Pe farfuriuță erau coji de mandarine și sâmburi de mango. Nimeni dintre noi nu cumpăraseră aceste fructe, în frigider se aflau mere și pere... Deci le adusesse pe ascuns și le mâncase noaptea, sub plapumă. Ce femeie! Nici prin gând nu îmi trecea să iau de acolo ceștile cu resturile de cafea!

Camera următoare, în mod evident destinată și ea musafirilor, era goală. Aruncai o privire în încăpere. Oare de ce nu mă instalaseră acolo, ci în sufragerie? O canapea destul de confortabilă, acoperită cu un goblen, un fotoliu asemănător, o măsuță pentru reviste, rafturi pentru cărți, în cea mai mare parte goale, un birou și un dulap mic. „Așa”, stabiliu eu, „o să

mă mut aici.” De fapt, aveam de gând să iau lampadarul din sufragerie, pentru că nu-mi plăcea lumina puternică...

Tocmai scoteam rufele din mașina de spălat, când de pe coridor se auzi:

— Marș!

Mă uitai pe hol. Viktoria, cu o față rea, îndepărta cu picioarele câinii de grămezile de punguțe și sacoșe.

— Mulia, Ada, la mine!

Când îmi auzi vocea, musafira tresări și scăpă pe jos o cutiuță albă în care erau împachetate prăjituri.

— Ați cumpărat ceva dulce pentru ceai? întrebai eu ingenuă.

Viktoria se scurse:

— Numai două eclere, pentru Seriojka și Kiriușka, cred că femeilor nu le trebuie prăjituri. Și sunt și foarte scumpe!

Mă uitai în tăcere la muntele de sacoșe. Numele de mărci de pe ele vorbeau de la sine: „Salonul de blănuri Albatros”, „Haine de la Calvin Klein”, „Cosmetice de la laboratoarele Garnier”. Cum să nu! Când cumperi așa ceva, începi să faci economii la prăjituri!

După ce o lăsai pe musafiră să își scoată cumpărăturile din sacoșe, scosei din mașină rufele și exclamai. Să mai ai încredere în magazinele de firmă! Paltonul cel scump din cașmir subțire, cumpărat dintr-un butic de elită, se transformase dintr-un bej plăcut în ceva inimaginabil. Spatele, nu se știe de ce, devenise galben-muștar, gulerul avea irizări portocalii, mânecile erau acoperite de pete. Iar partea din față semăna cu blana mopsului – cenușiu-închis cu punctișoare negre. Îndurerată, mă uitai la etichetă. Uite, mă rog, se recomandă spălatul la mașină!

Și cu scurta se produsese o metamorfoză. Haina ieftină, de culoare deschisă, murdară, cumpărată, în mod evident, la piața vietnameză, pur și simplu se transfigurase. Căpătase culoarea unui biscuit fraged. Blana artificială anemică, gluga care se termina cu niște ciucurași se umflaseră și semănau cu blana unei vulpi sătule. Toate petele și urmele de murdărie dispăruseră fără urmă. Haina era ca nouă!

Dar ce spun eu! Mai frumoasă ca înainte. Mai mult, era aproape uscată. Ca să vezi: pe căptușeală scria „în niciun caz să nu fie spălată”. Plină de uimire, atârnai scurta în baie, iar paltonul îl dusei la gunoi și îl pusei pe capacul ghenei. Poate vreun om fără adăpost va fi atras de el. În orice caz, m-am gândit că atunci când o să mai strâng bani pentru palton,

o să-mi cumpăr palton de la locuitorii harnici ai Orientului, deși probabil așa ceva nu avea să se întâmple în curând. În primul rând trebuia să reparăm mașina lui Seriojka și să facem rost de cauciucuri de iarnă.

Seara stăteam în pat, în locul cel nou. Căinii se mutaseră cu toții după mine și, gâfâind, se aranjaseră pe canapea. Rachel, ca de obicei, la picioare, Mulia și Ada de o parte și de alta. Înainte de culcare răsfoii un ziar vechi, *Nedelia*. Dumnezeu știe de unde apăruse acolo. Era amuzant să citesc știri vechi de aproape un an. Ochii îmi alergau repede peste rânduri. Ei, în linii mari, nimic interesant. Dădui paginile, căscai, și apoi rămăsei cu gura deschisă.

Privirea mi se opri pe un anunț: „Colegiul Juridic Străin anunță. Rugăm să ne contacteze Katukova Anna Fiodorovna, Iana Sergheevna și Katukov Rostislav Sergheevici, care au locuit mai înainte la adresa strada Pervogo jokeia numărul 19, apartament 49, pentru executarea testamentului supusului francez Basile Fedu, născut Vasili Nikolaevici Fedulov. Persoanele care cunosc domiciliul familiei Katukov sunt rugate să ia legătura cu Colegiul Juridic Străin, Zlobinina Reghina Nikolaevna. Se garantează recompensă.”

Ca să vezi! Mă întrebam câți bani voi primi când îi voi povesti acestei Zlobina despre Katukovi? Poate ar ajunge pentru cauciucuri? Prin urmare, a doua zi se anunța a fi grea. Mai întâi aveam de gând să aflu adresa proprietarei telefonului, apoi urma să mă duc la juriști.

Firma Beeline se baza în mod clar pe faptul că abonații vin cu mașinile, pentru că biroul se afla într-un loc total peste mână. Deși în centru, pe lângă strada Maslovka, de la cea mai apropiată stație de metrou, care este Dinamo, mergi cincisprezece minute bătute pe muchie, într-un autobuz arhiplin.

— Vine o dată pe oră, mârâi o femeie care se prăvălea peste mine la fiecare cotitură. Nu știu decât să crească prețul biletelor, în curând abonamentul pe toate liniile o să fie mai scump decât salariul.

Eram solidară cu ea și perforai biletul extrem de viclean, numai la o margine. Pe drumul de întoarcere aș fi putut să fac economie și să mai merg cu el o dată. „Ei, Doamne, pentru o asemenea călătorie, stând într-un picior, voi ar trebui să-mi plățiți mie.”

Înainte de a începe să culeg informații, îi privii cu atenție pe angajați. Așa, la tanti aia cu pete climacterice pe obraji nu voiam să mă duc, băiatul elegant, în costum, mai degrabă ar arunca niște cuvinte de sus, dar uite, fata cu fustiță de piele și pulover mulat era cea mai potrivită. În primul rând, îmi plăceau tinerii, iar, în al doilea rând, semăna cu Iulia și probabil era la fel de miloasă.

Mă apropiai de teșghea și îi întinsei telefonul.

— Nu merge? zâmbi angajata și, după ce aruncă telefonului o privire, explică: Probabil bateria s-a descărcat.

— Vedeți dumneavoastră, șoptii eu, nu e al meu.

— Da? ridică fata din sprâncene. Dar al cui e?

— Nu știu, asta voiam să aflu de la dumneavoastră. Am găsit aparatul într-o toaletă. Cineva l-a uitat!

Funcționara începu din nou să zâmbească frumos:

— Și nu ați pregetat să veniți... Mulțumesc, lăsați-l aici. O să-l înapoiem proprietarului.

— Aș fi vrut chiar eu...

— Nu pot să vă spun numele, desfăcu mâinile fata a neputință. Este categoric interzis.

— Vedeți dumneavoastră, șoptii eu din nou, credeam că, din moment ce omul ăsta are un mobil, e înstărit, nu se uită la bani, iar eu am un salariu de trei sute de ruble. În curând vine Anul Nou, fiul visează de

mult la un Lego, dar de unde să-i cumpăr așa ceva? Ar trebui să facem foamea... Sincer vorbind, speram la o mică recompensă, poate o să-mi dea vreo sută de ruble...

Fata mă privi cu atenție. Pusei palmele în față și îi zâmbii sincer. Măinile mele arătau minunat, unde mai pui că în urmă cu o zi îmi zgâriasem toată pielea, chinuindu-mă cu fânul ăla, mai și pregătisem salată pentru cină și curătasem sfeclă. Multe răni mici se transformaseră în pete cenușii, iar în jurul unghiilor aveam un contur întunecat, care nu dispărea după spălat.

Privirea angajatei se încălzi și șopti, la rândul ei:

— Bine. Atunci așteptați liniștită și luați aparatul.

Dădui din cap și mă atârnai de tejea. Fata dădu fuga undeva, apoi se întoarse cu o hârtie:

— Luați.

Strânsei hârtia în pumn.

— Mulțumesc mult.

— Ei, nu-i nimic, dădui din mână fata a lehamite, numai să nu spuneți de unde ați luat adresa.

Pornii încet spre ieșire. Totul cânta în interiorul meu, cel mai mult voiam să sar într-un picior din cauza preaplinului de fericire. Dar o femeie sărmană, flămândă, nu poate să sară și să se bucure. De aceea mergeam cocoșată, târșâindu-mi cizmele de antilopă care își pierduseră orice formă. O ratată săracă, amărâtă, care visa la o sută de ruble...

Afară îndreptai hârtia și o privii. Un scris clar, caligrafic notase: „Molotova Tatiana Pavlovna, strada Rozova 18.”

Dacă din cer ar fi căzut monede de aur, tot nu m-aș fi minunat mai tare. Picioarele mă duseră singure la supermarket. După ce cumpărai un pământel de cafea și o plăcintă cu carne, mai citii o dată hârtiuța. Molotova Tatiana!

Lumea e îngrozitor de mică: dacă vrei să scuipi, nimerești o cunoștință. Ei, cine și-ar fi imaginat că telefonul simpatic aparține amantei soțului meu Mihail, chiar acelei Tatiana care îmi trimisese, amabilă, caseta cu filmul „erotic”!

La supermarket mă înghesuii fără rost, vreme de o oră. Pur și simplu nu știam cum să procedez. În cele din urmă ajunsei la rafturile cu parfumuri și mă uitai apatică în oglinda ștersă ireproșabil. Desigur, mă schimbasesm mult. Din palidă, culoarea feței devenise roz, ochii

străluceau, arătam cu zece ani mai tânără, dar tot eu eram, iar Tatiana avea să o recunoască într-o clipită pe „rivală”, doar făcuse de undeva rost de fotografia mea și îmi înfipsese bolduri în ochi! Deci deocamdată nu trebuia să ne întâlnim, mai bine adunam înainte informații despre fata cea obraznică, poate că în anturajul ei apărea bărbatul cel gras pe nume Slava.

După ce băui trei păhărele de cafea și înfulecai încă două pateuri minunat prăjite, în cele din urmă elaborai un plan genial.

În primul rând mersei la metrou, la stația Tverskaia, și, după ce intrai în pasajul care ducea la Cehovskaia, găsii fata care vindea legitimații. De data asta aveam nevoie de una cu literele FSB¹⁵, mă pregăteam să devin agent la Serviciul Federal. Tânărul deja cunoscut începu să completeze rândurile libere și, când auzi gradul de maior, dădu din cap:

— Știți, doamnă, la FSB nu dau asemenea grade. Nu e ministerul de interne. Acolo, un maior e om mare, șef de departament, de exemplu. În plus, sunteți femeie. Haideți să scriu „locotenent”.

Dar mie nu mi se părea prea serios să mă prezint ca locotenent, așa că îi ordonai:

— Mai bine căpitan.

Tânărul, pufnind, se apucă să traseze literele caligrafice. Mă învărteam pe lângă el de încordare, ca un cal care a stat cam mult într-un loc.

Tania Molotova nu își refuza nimic. Femeia locuia într-un bloc confortabil din cărămidă, cu bovindou. Clădirea se afla în fundul curții a cărei intrare era închisă cu o poartă de fier. Într-o parte văzui un buton și o tăbliță: „Intrarea laterală e închisă.” Apăsai butonașul.

— Cine e? se auzi răgușit din difuzor.

— La administrație vreau.

— Nu sunteți locatară noastră.

Gardianul invizibil nu se pregătea deloc să deschidă ușa.

După ce ezitai o clipă și decisei că pentru un gardian vigilent e suficientă și miliția, scosei legitimația roșie și o învărtii în aer. Probabil pe undeva era și o cameră.

— Deschideți. E o problemă de serviciu.

Se auzi un piuit respingător, împinsei ușa și mă trezii într-o curte incredibil de îngrijită. Așa ceva vezi numai în filmele despre viața din

15 Principalul serviciu de informații rus.

occident a milionarilor. Șiruri lungi de tufe acoperite cu o folie neagră, ronduri acoperite cu crengi de brad, alei măturate cu grijă, două coșuri de gunoi vopsite într-un maro-deschis plăcut, băncile aveau aceeași culoare și străluceau de parcă ar fi fost spălate cu săpun, iar într-un colț îndepărtat se afla o căsuță îngrijită, de fier. Era clar că acolo țineau tomberoanele.

Și scările erau curate. Deasupra fiecăreia se ridica o streășină de fier, ușile de oțel erau împânzite de interfoane, iar lateral, exact ca la Paris, se putea vedea lista locatarilor. Mai mult, lângă fiecare scară se aflau tăblițe care anunțau serviciile. În prima se afla sauna, în a doua sala de sport, în a treia spălătoria, iar în a patra administrația

După ce descoperii anunțul „Administrație – 01!”, formai cifrele necesare și ușa păcăni. Era așa de grea, că abia reușii să o întredeschid. Înăuntru era foarte cald, lumină și curățenie. Sub tavan ardea nu doar un bec, ci o lustră cu trei brațe.

Un bărbat puternic, de vreo patruzeci de ani, se ridică de la birou și întreabă destul de prietenos:

— Unde doriți să ajungeți?

— La administrație.

— Vă rog, zâmbi gardianul și, cu un gest larg, arătă spre o ușă înaltă.

Îi întorsei zâmbetul, împinsei ușa și mă trezii într-o cameră mare, spațioasă, foarte curată. În mod evident, autoritatea locală îndrăgea plantele, pentru că în încăpere totul era înflorit și verde. Pe pervaz văzui ghivece cu ardei decorativ. Fructele mici și roșii acopereau din belșug planta. Alături, într-un hârdău, își revărsa mirosul uimitor un lămâi din care atârnavă fructe galbene grele. În colț își întindea abundant frunzele un copăcel necunoscut mie, care semăna cu un palmier pitic. În mijlocul acestei minunății, într-un coș albastru, căptușit cu atlas, se afla un motan monstruos, în culorile cele mai plebee, „tigrate”. Animalul nu ar fi părut așa de atrăgător dacă nu ar fi fost greutatea; avea vreo douăzeci de kilograme, nu mai puțin. Capul uriaș, rotund, semăna cu cel de râs, labele puternice se revărsau din coș, laolaltă cu burta și coada. Motănoiuł torcea încântat, radiind mulțumire și fericire.

— Ce mare e! exclamai.

Femeia care stătea la birou ridică privirea din hârtii.

— Da, cum să nu! Leopold al nostru, ditamai motanul, a fost găsit anul trecut lângă tomberoane. Era puțin mai mare ca un șoarece, mânca de

toate – supă, cașă, macaroane –, dar acum pentru el, blestematul, cumpărăm carne, și nici nu mănâncă de orice fel. Dacă e prea grasă, strâmbă din nas! La mine ați venit?

Aruncai o privire spre fața ei simpluță, cu un nas ca un cartof și cu smocuri rare de sprâncene. Probabil divorțată, nu avea verighetă pe deget, numai un inel de aur cu un rubin mare, de un roșu-sângeriu. Mai degrabă avea salariul mic, dar încerca să arate atrăgător – o bluziță albă, simpatică, și un sacou de lână în carouri mici. Buzele îi erau date cu ruj sidefiu, într-un ton nu prea potrivit. Culoarea nu se potrivea nici cu cea a lacului de unghii. Mai mult, sprâncenele erau mult prea negre, iar dungile groase de pe pleoapele de jos făceau ca ochii ei mici să semene cu niște crăpături. Dar, în general, impresia era plăcută: mai degrabă o tanti nu prea deșteaptă și periculoasă.

— La dumneavoastră, confirmai. Spuneți-mi, vă rog, Tatiana Molotova locuiește de mult în casa asta?

Administratoarea deveni serioasă, o umbră ușoară îi trecu pe față.

— Nu pot să dau informații despre locatari.

— Mie puteți să îmi dați, spusei eu încet și pe ascuns, scoțând legitimația proaspăt făcută.

Când văzu literele aurii FSB, femeia se înroși:

— Vai!

— Nu trebuie să vă speriați, spusei eu cu mărinimie. E o chestiune delicată, haideți să stăm puțin de vorbă; dacă intră cineva, spuneți că vreți să mă angajați ca femeie de serviciu, bine?

Administratoarea dădu din cap.

— Foarte bine, prezentați-vă pentru început.

— Samoilova Irina Fiodorovna, născută în 1952, băigui interlocutoarea. Părea că se speriaseră serios.

— Draga mea Irina Fiodorovna, mă decisei eu să o liniștesc, serviciul nostru nu are nicio pretenție față de dumneavoastră, ne interesează numai Molotova. Povestiți despre ea în amănunt.

Samoilova scoase din seif un registru gros și se apucă să mă introducă haotic în miezul problemei.

— Blocul e al nostru, spuse poticnit Irina Fiodorovna. E deosebit, nu mai găsești așa ceva în Moscova. În primul rând, e extrem de convenabil amplasat, la doi pași de metrou. Alături găsești un parc minunat, o adevărată pădure, iar centrul e la o aruncătură de băț: numai cinci stații

cu metroul și ajungi în Piața Roșie.

Dar principalul punct de atracție al clădirii nu era acesta. Frumoasa casă fusese construită la sfârșitul anilor '40, după indicațiile personale ale lui Stalin. Conducătorul popoarelor ardea pe atunci de nerăbdare să adune sub același acoperiș elita lumii științifice, doctori în științe și profesori. Clădirea era gândită ca un fel de cooperativă a noului mod de viață. În subsolurile încăperilor erau amplasate spălătoria, cantina, biblioteca, magazine și chiar un mic cinematograf. Nimic nu trebuia să îi distragă de la lucru pe oamenii de știință. Toate serviciile se aflau la îndemână.

În același ton fuseseră construite și apartamentele, numai din trei și patru camere. Spații uriașe, tavanul era la 3 metri și 70 de centimetri, bucătăriile se întindeau pe 20 de metri, băile aveau peste 10, iar pe holuri copiii și nepoții se dădeau cu bicicletele.

Anii au trecut, blocul avea propria viață, ascunzându-se cu grijă de străini. Bătrânii oameni de știință care primiseră decorații chiar din mâinile lui Iosif Vissarionovici s-au dus liniștiți în mormânt, locul lor a fost luat de copii, care și ei au devenit doctori în științe și profesori. Unele dintre văduvele fără copii și-ar fi vândut cu plăcere apartamentele – acum incredibil de mari – și s-ar fi mutat în garsoniere. Dar consiliul locatarilor se tot împotriva pătrunderii unor străini în „fortăreață”. Un apartament în clădirea de elită putea fi primit numai de un om de știință și membru al familiei respective. De vreo două ori străinii se instalaseră, totuși, în citadelă. De exemplu, Ada Lvovna, de la 75, luase în spațiu un nepot, proprietar al unui mic restaurant, și conducerea cooperativei nu mai putuse face nimic. Dar imediat ce tânărul se mutase acolo, în apartamentul luxos, după moartea binefăcătoarei, începuseră minunile.

Mai întâi s-a stricat instalația electrică, apoi în calorifere a pătruns aer, telefonul a încetat să mai funcționeze în mod misterios, vecinii de sus l-au inundat... Omul a renunțat și s-a hotărât să-și vândă apartamentul, dar de data asta nu s-a mai certat cu consiliul locatarilor, ci i s-a adresat președintelui, cu rugămintea de a căuta un cumpărător. Afacerea s-a aranjat într-o clipită și, după două săptămâni, în fostele palate ale Adei Lvovna își serba mutarea în casă nouă un tânăr academician.

Tania Molotova se mutase cu un an în urmă.

— Păi și ea e cercetător științific? mă minunai.

— Nu, zâmbi Irina Fiodorovna, pentru ea a insistat foarte mult

Gheorghe Lvovici Daaz, președintele conducerii cooperativei. Tania este o nepoată de-a lui, căsătorită cu un tânăr extrem de plăcut. Îl cheamă Mihail.

Simții un tremur nervos și mă hotărâi să lămuresc situația:

— E căsătorită?

— Ce e așa uimitor? întrebă Irina Fiodorovna. Numai că soțul nu e înregistrat aici. Tania spune că a rămas la mama lui, așa se întâmplă adesea. Apropo, el e mereu plecat, deși îl văd des împreună cu Tania.

Gheorghe Lvovici și-a recomandat nepoata ca având multe calități – tânără, educație superioară, știe trei sau patru limbi străine, lucrează ca traducătoare, drăguță, inteligentă. La fel și jumătatea ei – proprietarul unei firme mari care comercializează computere și programe, bogat... Nu era cine știe ce proprietăraș al vreunui vagon de fier puturos, numit cu mândrie restaurantul Leul de aur.

Mihail chiar vorbise la adunarea locatarilor care au primit-o pe soția lui ca membru al cooperativei: „Sunt gata să fiu sponsor.

Și nu mințise. În vara aceea, când consiliul locatarilor a dorit să schimbe băncile, dar nu a găsit în bugetul blocului fonduri pentru cheltuieli, Mihail a adus douăsprezece bucăți de stejar. Muncitorii angajați de el au amplasat băncile, comunitatea din curte a început să îi salute cu îngăduință pe tinerii îmbogățiți. Dar, până la urmă, gheața s-a spart în mai. Tania a ajutat-o pe fata uneia dintre principalele bârfitoare ale imobilului să învețe germană. S-au întâlnit o dată în lift, când pătimașa Sofia Evghenievna o tot certa pe fetiță. „Treci pe la mine”, i-a spus Molotova copilului, „o să te ajut să scrii compunerea.”

Și chiar a ajutat-o. Mai mult, fata alerga la ea în fiecare zi cu temele pentru acasă, iar o dată Sofia Evghenievna a ciocnit la ușa vecinei și a întrebat: „Draga mea, cât vă datorăm?”

Tania a ciripit: „Nu fac meditații, ci ajut așa, ca între vecini.”

Lenocika și-a luat cu succes examenele, iar vecinii au început să-i aducă Molotovei texte în limbi străine: instrucțiuni pentru medicamente, instrucțiuni de folosire a aparatelor de uz casnic... Nimeni nu a fost refuzat, toți erau primiți cu blândețe, cu un zâmbet drăguț.

Firește că Tania nu avea niciun fel de datorii la plata utilităților: plătea facturile la termen, de sărbători aducea la administrație cutii de bomboane, nu făcea petreceri zgomotoase, nu venea acasă mai târziu de unsprezece noaptea. Într-un cuvânt, nu femeie, ci o pungă de ananas tras

în zahăr...

După ce întrerupsei oda locatarii, îi ordonai destul de tăios:

— Descrieți înfățișarea soțului...

Irina Fiodorovna începu cu solicitudine:

— E pur și simplu frumos, blond, cu ochi albaștri. Toți îi invidiază silueta. E înalt de statură, lat în umeri, zvelt, parcă e Alain Delon. Are un Mercedes, dar merge așa de grijuliu, pur și simplu se strecoară printre băltoace, ca nu cumva să stropescă pe cineva. Sunt un cuplu foarte, foarte plăcut!

Ascultai cu atenție panegiricul. Ce să spun, totul era adevărat: Mihail era frumos, inteligent, bun, cu tact, pur și simplu o comoară de calitate. Exista o singură pată în imaginea acestui înger. Era căsătorit nu cu încântătoarea Taniușka, ci cu mine, o femeie care nu ieșea deloc în evidență. De fapt, imediat ce mă lămuram unde îl găsesc pe goriloidul Slava și o eliberam pe Katia, aveam de gând să divorțez de prințul acesta ireproșabil din toate punctele de vedere.

Simțind că un val de furie începea să mi se ridice în gât, întrebai cam dur:

— Unde locuiește Gheorghi Lvovici Daaz?

— La 39, răspunse imediat Irina Fiodorovna.

— E acasă?

— Aproape mereu. E foarte bolnav, abia se deplasează...

— Sunați și spuneți că vine acum la el un reprezentat al organelor.

Administratoarea puse imediat mâna pe telefon.

Apartamentul 39 se dovedi a fi la scara trei. Irina Fiodorovna, aruncându-și pe umeri o scurtă de astrahan, mă conduse personal până la ușa capitonată cu o piele frumoasă, lucitoare.

— Mulțumesc, spusei și adăugai sever: Desigur, înțelegeți, e vorba de un secret de stat și sunt interzise discuțiile despre vizita mea.

— Desigur, desigur, dădu din cap speriată administratoarea și apăsă pe buton.

Ușa se dădu imediat de perete. În prag, sprijinindu-se cu greu în baston, se afla un bătrân slab, cu nas coroiat, îmbrăcat într-un trening tineresc, neașteptat de viu colorat.

— Cum m-ați prevenit, draga mea, i se adresă el Irinei Fiodorovna, am și pornit, am mers șontăcând pe toate coridoarele astea. Intrați, fiți bună.

— Nu, mulțumesc, spuse repede administratoarea, în mod clar dorind să plece fără să-i arunce vreo privire „căpitanului”, am multă treabă, o să vină în inspecție de la pompieri.

Și, fără să-și ia rămas-bun, dădu fuga la lift.

— Draga mea, vă rog să iertați un bătrân, zâmbi Gheorghii Lvovici, nu pot să alerg vioi, mă târâsc și eu cum pot.

— Nu mă grăbesc deloc, îl asigurai, și ne târâram cu greu pe un coridor lung care șerpuia pe lângă multe camere gigantice, goale.

În cele din urmă, târșându-și ghetetele, nu papucii, profesorul ajunse până în încăperea care slujea, evident, de birou.

Trei pereți erau acoperiți de rafturi cu cărți. De fapt, volume în diferite stadii de degradare se vedeau peste tot: pe pervazul unei ferestre nespălate de mult, pe biroul uriaș, chiar și pe jos, lângă globul imens aflat pe un suport de lemn. Ici și colo erau amplasate proiectile de artilerie, cel mai probabil false. Iar pe birou se afla o figurină de bronz îngrozitor de urâtă: un bărbat gol ridica deasupra capului ceva asemănător cu un tun. Tot acolo se lăfăia și o tăbliță: „Lui Gheorghii Lvovici, la aniversarea celor șaiszeci de ani, de la trupele de apărare antiaeriană.”

— Luați loc, luați loc, propuse bucuroasă gazda, arătând spre fotoliu.

Mă lăsați cu grijă pe pernă, ascultând piuitul jalnic al arcurilor. Fotoliul avea o vârstă asemănătoare cu cea a lui Gheorghii Lvovici și se putea prăbuși într-o clipă sub greutatea mea.

— Ca să vezi, se entuziasmă Daaz, ce femei încântătoare au început să angajeze la KGB!

— FSB, îl corectai eu. Comitetul Siguranței Statului se numește acum Serviciul Federal.

— Vai, draga mea, zâmbi gazda, instituția dumneavoastră glorioasă își schimbă denumirea așa de des, că e și greu să mai ții pasul: GRU, NKVD, KGB... Probabil cred că și esența se schimbă. Deși, trebuie să recunosc, face tot felul de fapte eroice. Când am colaborat eu cu organele, nu am întâlnit femei!

— Ați fost agent?

— Totuși, sunteți glumeață! Sigur că nu, fetiță. Am lucrat la un complex militar industrial, sub supravegherea neobosită a Secției întâi. Numai să nu mă întrebați ce făceam, nu am dreptul să deconspir.

Aruncai o privire asupra proiectilelor de artilerie, asupra figurinei primite de la apărarea antiaeriană și zâmbii în sinea mea. „Ce bătrân ridicol!” Oricum, era clar. Înainte de a face aluzie la secrete, oamenii trebuie să se uite cu atenție la lucrurile din jur! Și tatăl meu, matematician, vorbea veninos la adresa cărțicelilor despre spioni. „Ei, ce s-o fi chinuit așa încercând să afle amplasarea unităților noastre militare?” spunea tata nedumerit. „Și un arici pricepe: dacă în pădure, în mijlocul unui drum desfundat, plin de noroi, apare un drum minunat de beton, iar înainte de a intra pe el se vede și un indicator cu sens interzis, totul e clar: în față e o unitate militară!”

— Nu am venit pentru serviciul dumneavoastră...

— Nu am relații cu CIA-ul, răspunse imediat bătrânul și începu din nou să râdă asurzitor.

— Ne interesează nepoata, Molotova Tatiana...

Dintr-odată, bătrânul se întristă:

— Despre ce este vorba?

Ezitai o clipă, dar apoi mă hotărâi:

— La drept vorbind, nu e implicată în nimic rău, decât că trăiește cu soțul altcuiva...

— Cum? se minună Daaz. Mihail nu e soțul Taniușei?

Dădui din cap:

— Nu, el este căsătorit de mult cu o oarecare Eufrosina Romanova. De fapt, viața conjugală nu prea a mers, nu au copii, dar Molotova așteaptă un copil... Însă asta, la urma urmelor, e o chestiune personală a

triunghiului amoros. Noi, după cum înțelegeți, ne interesăm de Tatiana dintr-un alt motiv. Cunoașteți bine cunoștințele nepoatei?

— Ea e nepoata mea, da.

— Și atunci?

— Poate puteți să-mi explicați ce s-a întâmplat?

— Căutăm un prieten foarte apropiat de-al Molotovei, un bărbat foarte gras, cu un cap mic, ca de șarpe. Se numește Slava. Ați auzit de el? E criminal și răpitor.

Gheorghe Lvovici deveni mai sever:

— Stimabilă...

— Evlampia Andreevna, completai eu.

— Ce nume ciudat, nume rusesc vechi, rar. Așa că uitate, stimabilă Evlampia Andreevna, nu am nici cea mai mică idee despre anturajul Tatianei.

— Cum așa? mă minunai. Se pare că e o rudă apropiată, așa de tare v-ați implicat în obținerea apartamentului pentru ea...

Daaz își întinse gâtul și oftă:

— Bine, ascultați. Numai să aveți milă de un bătrân. Să nu mă spuneți niciunuia dintre ai noștri.

— Niciodată, promisei.

— Nu e nepoata mea...

— Dar ce este?

— Nimic!

— Cum așa? mă minunai. Și atunci, de ce ați jucat teatrul ăsta?

Gheorghe Lvovici se sprijini greu în baston și se ridică. Cu pași mici, bătrânul ajunsese la birou, luă o ramă frumoasă de argint și mi-o întinse. Din fotografie mă priveau niște chipuri fericite, zâmbitoare: un bărbat subțire, o blondă impunătoare și un adolescent grăsuț, fălcos, un băiat de vreo treisprezece, paisprezece ani.

— Ei sunt fiul meu, nora și nepotul, îmi explică Gheorghe Lvovici. Să nu dea Dumnezeu să treceți și dumneavoastră prin așa ceva...

— Dar ce s-a întâmplat?

Daaz oftă din greu și se așeză în fotoliu.

— O întâmplare tragică. În Volga lor a intrat un troleibuz. Singurul lucru care mă bucură e că soția mea nu a apucat grozăvia asta, s-a stins în 1989... Am rămas singur de tot, singur-cuc.

Întâmplarea îngrozitoare cu fiul a șubrezit sănătatea bătrânului. De

fapt, avea și el o vârstă. Mai întâi l-au lăsat picioarele, apoi în fiecare zi a început să îl doară capul și uite, a venit și vremea când Gheorghi Lvovici a ieșit la pensie. Cu toate adaosurile și sporurile posibile, primea în mare puțin peste o mie de ruble. Firește, foștii subalterni nu și-au părăsit șeful, mai veneau în vizită, aducând cadouri: bomboane, torturi și țigări. Dar mai apoi valul de vizitatori a început să slăbească. Bătrânul neputincios, aproape sărac, nu mai era de folos nimănui.

Și în momentul acela, lui Gheorghi Lvovici i-a trecut prin minte o idee grozavă – să vândă apartamentul de patru camere al fiului și să trăiască în belșug. Dar nici vorbă de așa ceva. Apartamentul, deși privatizat, era considerat un apartament de serviciu și consiliul locatarilor i-a făcut fățiș o aluzie bătrânului: „Nu luăm străini în spațiu.” în ianuarie, la Gheorghi Lvovici a venit o cunoștință veche, Maria Leonidovna Rauh, și i-a propus o soluție minunată pentru situația care părea fără ieșire.

„Jorocika”, a ciripit ea, îndreptându-și cu mâna bucelele mult prea negre pentru a fi naturale, „apartamentul tău nu poate fi vândut!”

„Nu mai spune, Masa”, a dat din mână a lehamite prietenul, „știi și tu ce greu e acum cu banii pentru oamenii de știință...”

„Ei, uite, consiliul locatarilor totuși e o organizație extremistă”, a spus apăsat Maria Leonidovna. „E clar, cercetătorilor științifici nu de apartamente le arde. Ce să faci acum? Să mori de foame?”

Gheorghi Lvovici și-a amintit că el însuși striga mai tare ca toți, la conducerea cooperativei, împotriva proprietarului micului restaurant, și nu a mai spus nimic.

„Bucură-te, prostuțule”, i-a spus Rauh, „slavă Domnului, mă ai pe mine. Ascultă cu atenție.”

Daaz s-a uitat supus la Maria Leonidovna. Treaba era simplă. Rauh avea o prietenă, o fată frumoasă, inteligentă... Copila se căsătorise, căuta unde să locuiască. Familia avea bani cu sacul, dar tinerii nu voiau niște apartamente luxoase, ci un apartament într-un bloc de elită, cu vecini cuviincioși. Clădirea în care locuia Daaz și în care, la scara vecină, era un apartament liber, al familiei sale, care pierise în mod tragic, era numai bun. Era un fleac. Gheorghi Lvovici trebuia să spună, de exemplu, că Tanecika e nepoata lui...

„Dar dacă o să ceară cumva certificatul?” a protestat sfios Daaz. „Știi doar ce fel de oameni se află în consiliul locatarilor.”

„Nu, ia priviți!” și-a plesnit mâinile Maria Leonidovna. „În țară e de

mult perestroika, democrație, dar aici la voi sunt anii cincizeci, «războiul rece» și consiliul locatarilor. Înțelege, ești proprietar al apartamentului și nimeni nu-ți poate interzice să-l vinzi.”

Gheorghe Lvovici și-a adus aminte de necazurile fără număr care îl urmăriseră pe proprietarul micului restaurant și s-a mulțumit să ofteze.

„De fapt”, a spus mai departe Rauh, „nu te întrista. O să faci și un certificat de naștere, cum că ar fi fata surorii tale. O să închizi gura vampirilor.”

Zis și făcut. Nu au trecut nici două săptămâni și locuința a intrat în mâinile Taniei și ale lui Mihail. Gheorghe Lvovici a primit o sumă uriașă și acum trăia mulțumit, nu își refuza mâncare bună, țigări americane și cafea, ba chiar a angajat și o fată în casă. „Nepoata” s-a dovedit a fi o fată plăcută, iar soțul ei l-a dus de vreo două ori pe bătrân la doctor. Erau oameni foarte plăcuți, prietenoși, dar despre cunoștințele lor Daaz nu știa absolut nimic.

După ce luai de la profesorul bătrân adresa și telefonul dragei de Maria Leonidovna Rauh, ieșii. Se apropia de cinci. Până la ce oră o lucra Colegiul Juridic Străin? De fapt, oricum era în drum, aveam să intru la firmă, să o caut pe doamna numită în ziar.

Pe ușa de sticlă nu era niciun anunț referitor la program, dar intrarea era închisă. Înăuntru, bineînțeles, se afla un gardian care mă privea sever pe deasupra ziarului *Segodnia*.

— Am venit la Zlobina Reghina Nikolaevna, mă grăbii eu să spun.

— Camera 15, pufni gardianul și își băgă din nou nasul în ziar. Primul etaj, la stânga.

Urcai ascultătoare la etaj și pornii pe coridorul acoperit cu o mochetă maro-deschis. Pe drum nu întâlneai niciun suflet, era o liniște mormântală, din spatele ușilor lăcuite nu se auzea niciun sunet. Pur și simplu era palatul frumoasei din pădurea adormită.

În camera 15, la computer se afla o fată tânără, nu demult elevă. Probabil era secretara. Mă hotărâi și întrebai:

— Unde o pot găsi pe Zlobina?

— Vă ascult, spuse fata serioasă.

— Reghina Nikolaevna? mă minunai.

— Da, confirmă fata liniștită și spuse vesel: Luați loc, nu câștigați nimic stând în picioare. Mă trântii într-un fotoliu oferit cu amabilitate. Ce vă aduce la mine? se interesă preocupată fata.

Mă fâstâcii:

— Vedeți dumneavoastră, practic nu citesc niciodată ziarul *Nedelia*...

— Ei, asta nu-i nimic, mă liniști funcționara, nici eu...

— Dar uite, deodată am dat peste un număr vechi, când, ce văd? Sunt căutați Katukovii și se dă și o recompensă!

Zlobina se ridică și apăsă întrerupătorul. Camera mică fu invadată nemilos de lumina neonului și dintr-odată îmi dădui seama că funcționara drăguță și fragilă nu mai avea de mult douăzeci de ani, ci mai degrabă peste treizeci.

— Din păcate, își desfăcu mâinile Reghina Nikolaevna, ați întârziat. Katukovii au intrat deja în posesia moștenirii. A venit la noi un bărbat, Rostislav Sergheevici Katukov. Din câte mai țin minte, zilele astea pleacă cu soția la Paris...

În mintea mea începură să se miște destul de slab niște gânduri tulburi, ceva inform, obscur.

— Și o să primească mulți bani?

Continuând să zâmbească, Reghina Nikolaevna răspunse:

— Desigur, păcat că ați venit degeaba. Aș putea să vă servesc cu o cafea.

— Mulțumesc, acceptai cu plăcere și întrebai din nou: Și totuși, cam care e suma?

Zlobina turnă cu grijă granulele maronii în ceașcă.

— Vă rog să mă scuzați, dar nu am dreptul să divulg asemenea informații!

Ezitați o clipă, apoi scosei legitimația de FSB și o rugai frumos:

— Haideți să vedem, totuși!

— Am înțeles, deveni serioasă Reghina Nikolaevna și deschise oftând dulapul. Așa, uite-l pe Katukov. Ascultai informația cu răsuflarea tăiată. Ei, ce minuni mai sunt pe lume!

Fedulov Vasili Nikolaevici, născut în 1952, a trăit la Moscova la adresa strada Pervogo jokeia 19, apartamentul 46. După cum se vede, era vecin cu Katukovii. Vasili Nikolaevici a lucrat ca acrobat la circ și, în anul 1974, aflându-se într-un turneu în Franța, a cerut azil politic. Era perioada războiului rece și francezii au luat în considerare rugămintea fugarului din Uniunea Sovietică. Vasili Nikolaevici a rămas la Paris. La început a fost cam sărac, ca mulți emigranți. S-a angajat ca portar. Apoi a fost șofer de taxi. Și aici a avut noroc, s-a întâlnit din întâmplare cu Gaston Leroux,

proprietarul unei mici fabrici de cârnați. Gaston l-a angajat ca muncitor la fabrica lui, să aducă carnea de la tocat, să spele mașele de oaie, să curețe pielea de pe ficat.

„Vasili” s-a transformat în „Basile”, a tăiat de la nume terminația greu de pronunțat „ov” și s-a transformat aproape într-un francez adevărat. Nu a trecut nici jumătate de an și Gaston și-a dat seama că pusese mâna pe o comoară.

Basile avea mâini de aur și un cap plin de rețete imposibile. În curând, locuitorii cartierului au început să aprecieze pe bună dreptate alimentele nemaivăzute până atunci – piftie, ruladă de carne tocată cu ou... Fostul acrobat îi ieșeau foarte reușiți crenvurștii și carnea în oală de pământ, limba fiartă și friptura de porc... Într-un cuvânt, după doi ani Basile s-a despărțit de Gaston și și-a deschis propria afacere.

Spre sfârșitul anilor '90 strânsese nici mai mult, nici mai puțin de cinci milioane și jumătate de franci, aproape un milion de dolari. Și mai avea și un apartament draguț, o casuță simpatică la țară și un automobil popular, Peugeot.

Fostul acrobat nu s-a căsătorit. Fie nu și-a găsit perechea, fie s-a ținut la o parte de femei. Putea să trăiască și să se bucure de viață, dar Domnul a hotărât mai degrabă că Basile își îndeplinise menirea pe pământ, pentru că, la începutul anului 1999, cârnațarul s-a stins de cancer, la spitalul Sfânta Ecaterina. Înainte de a muri și-a lăsat toată moștenirea Katukovilor.

— De ce? mă mirai.

Reghina Nikolaevna oftă:

— Păi, cine știe! Poate că i-au dat de mâncare când trăiseră alături. Pe noi nu ne tulbură motivele din care o persoană juridică refuză banii, noi pur și simplu suntem obligați să ducem la îndeplinire voința răposatului. În cazul Katukovilor totul s-a dovedit simplu. Am întrebat la biroul central de adrese și am aflat: Katukova Anna Fiodorovna și Katukov Rostislav Sergheevici locuiesc în capitală. Le-am trimis înștiințarea oficială. Dar uite, pe Katukova Iana Sergheevna nu am găsit-o.

— În buletin se numește Mariana.

— Da, spuse Zlobina, Rostislav Sergheevici ne-a explicat faptul acesta, numai că asta s-a întâmplat deja după ce am dat anunțul referitor la căutarea femeii. Uite, priviți.

Răsfirai încet hârtiile. Adeverințe, căutări în baze de date. Totuși, era

interesant. În dosar se afla declarația oficială a fostei directoare. Anna Fiodorovna renunța la moștenire în favoarea lui Slava. În mod clar hârtia fusese contrafăcută, deși poate că pur și simplu îi ceruseră bătrânei pe jumătate nebune să semneze hârtia. De fapt, și Iana renunțase la bani, tot în favoarea fostului infractor.

— Nu v-a mirat faptul că femeile s-au hotărât să nu accepte moștenirea?

— Nu, asta se întâmplă adesea, dacă relațiile în familie sunt bune și rudele au încredere unele în altele.

— Da? mă mirai. De ce?

— Din cauza taxelor și impozitelor, explică Zlobina. Noi uneori chiar îi sfătuim pe moștenitori să ceară moștenirea unul singur. Era clar că pe fața mea se citea nedumerirea, pentru că jurista îmi explică: Ei, imaginați-vă că sunteți trei și fiecare trebuie să plătească, de exemplu, câte cinci mii de ruble ca impozit. Rezultă deja cincisprezece mii. Dar dacă e unul singur? Sunt suficiente și cinci. E altceva dacă mulți nu au încredere în rudele apropiate și preferă să facă hârțiile în mod oficial. Dar la Katukovi, evident, e vorba de o familie apropiată și s-au hotărât să facă economie.

— V-ați întâlnit cu Iana și cu Anna Fiodorovna?

— De ce? Rostislav Sergheevici a explicat că mama și sora trăiesc tot timpul anului la casa de vacanță, iar la Moscova vin rar. Și apoi, a adus toate documentele corect întocmite: copii după buletine, declarații notariale legalizate...

Oftai. Intuiția îmi spunea că acolo e ceva necurat, dar Reghina Nikolaevna își strânse absolut liniștită documentele.

— De mult a intrat în drepturi Rostislav? întrebai.

— La sfârșitul lunii octombrie, răspunse Zlobina imperturbabilă.

Acasă ajunsei pe la opt, obosită, prost-dispusă și flămândă. Câinii umblau prin hol, lătrând care mai de care. După ce le poruncii să tacă, luai sacoșele extrem de grele și le trântii jos, lângă frigider. În acea zi avusesem un noroc neobișnuit, cumpărasem păstrăv cu numai șaiszeci de ruble kilogramul și primisem o rețetă de marinată pentru pește.

„O să vă iasă pur și simplu somon”, trăncănea vânzătoarea, „aruncând peștele pe cântar.”

Am scos pixul, carnețelul, și m-am apucat să notez. Îmi dădusem de mult seama: cărțile de bucate sunt o mare prostie. Ce nu scria acolo! De exemplu, „fierbeți carnea până este gata”! Ei, spuneți-mi, vă rog, cum stabilește când e carnea gata o gospodină fără experiență? Dar mie mi-a explicat așa de bine o tanti în autobuz, când m-am așezat alături de ea pe scaun, ținând în sus punga din care cădeau picături roșii.

„Păi, înțepă cu furculița. Dacă intră ușor în carne, e gata!”

Stând în picioare lângă aragaz, am pus trei linguri de sare și două de zahăr tos. Apoi am început să torn amestecul peste bucățelele tăiate cu grijă și să adaug ulei Oleina. Oare chiar va fi gustos sau va ieși o porcărie groaznică? Pentru garnitură, la chiftele se poate face fidea. Deschisei o pungă frumoasă de celofan în care se aflau niște melcișori albi ca zăpada. Până atunci dădusem în calea mea numai peste paste făinoase gălbui, dar vânzătorul care îmi băgase sub nas pachetul, un bărbat răgușit cu ochi umflați și nas roșu, m-a anunțat vesel: „Ia, sunt naturale, au venit din Anglia. Vezi? Scrie *Made in London*. E prima zi în care le vând. Ce spun eu prima zi? Ești prima căreia i le vând. Trebuie să fie gustoase! Sunt, totuși, englezi, nu turci.”

La drept vorbind, produsul englezesc, în mod ciudat, nu avea niciun miros. După ce decisei că macaroanele sunt mereu macaroane, chiar dacă lipsește uleiul, carnea, faina și ketchup-ul și că toate seamănă între ele, turnai conținutul pachetului în oală...

— Lampocika! se auzi de pe coridor. Ești acasă?

— Acasă, acasă! strigai și ieșii în hol.

Acolo, Kiriuška își puna încet ghetetele în pantofar. Deci era de rău. Comoda simpatică era în familia noastră un fel de hârtie de turnesol. Dacă Seriojka, intrând în fugă în apartament, arunca ghetetele pe jos,

înseamnă că primise de la șefi o critică sau că iar pierduse portofelul. Iulecika se uita în pantofar numai după ce se certa cu soțul, iar Kirka – după ce primea vreo doi de patru. De regulă, băiatul intra fuga în bucătărie, arunca scurta pe scaun, ghiozdanul, și apoi ghetetele în toate părțile: dreapta ajungea la cuier, iar stânga, lângă intrarea în bucătărie.

Dar în ziua aceea era liniștit și așa de afectat! își puse cu grijă ghetetele în șanuri.

— Ei, îi poruncii, spune repede, ce s-a întâmplat? Selena Ejenovna ți-a trântit un „scăunel”?

— Nea, dădu din cap Kirka, acum e blândă, ca o broască dresată. Pe semestru se poate să-mi iasă chiar zece.

— Și atunci, ce e? Ai spart un geam? Te-ai certat cu prietenul?

Kiriuşka oftă, se așeză pe scaun și se apucă să mă introducă în miezul problemei. Fosta profesoară de muzică, bătrâna Katerina Andreevna, nu se lega deloc de copii. Stătea la tablă și turuia mereu: „De, re, mi, fa, sol...” Iar elevii, între timp, își petreceau timpul în mod plăcut: citeau romane polițiste, unii făceau teme pentru a doua zi. O singură condiție avea femeia: să fie liniște deplină. Dacă în clasă începeau discuțiile, Katerina Andreevna se supăra tare, dar nimeni nu dorea să o enerveze pe bătrânică. Profesoara în vârstă le dădea tuturor cu generozitate numai note de zece, spunând: „Ești un băiat bun. Stai liniștit, nu vorbești în oră.”

Firește că la muzică nu știau nimic, dar cine are nevoie de materia asta stupidă în vremea asta a computerelor, a CD-urilor și casetofonelor?

Dar la sfârșitul lui octombrie bătrâna cea simpatică s-a îmbolnăvit și locul ei a fost luat de o damă la menopauză, de vreo cincizeci de ani, cu zâmbet perfid. Noua profesoară a poruncit imediat să fie aduse caietele de note și s-a apucat să-i cheme la tablă, dând o grămadă de patru. Kirka avea deja vreo douăzeci. În ziua aceea, Larisa Zaharovna a spus: „Uite care-i treaba, Romanov! în primul rând, să vină mama, iar în al doilea rând, binevoiește ca mâine să dai un test. Ei, îl faci acasă.”

Kiriuşka a luat în mână o broșurică subțire și pur și simplu a împietrit. Două sute cincizeci și opt de întrebări! Și ce întrebări! „Prin ce se deosebește cantata de oratoriu?” „Câte poziții are o vioară?” „Ce fel de cântece sunt?” „Numiți cele mai cunoscute creații ale lui Selvinski...”

— Stravinski, îl corectai.

— Ei, am încurcat, își trase nasul Kirka. Tot aia e! Stravinski, Selvinski.

Oricum n-o să răspund la testul ăsta în viața mea! O să-mi pună patru pe semestru.

— Nu mai plânge, îi poruncii. Îți cunoaște scrisul?

— Nu.

— Foarte bine. Acum o să mâncăm, o să răspund eu la toate întrebările, mâine îi dai caietul, iar eu o să vin la școală, o să-ți aranjez necazul.

— Dar tu știi toate astea? rămase uimit Kirka. Despre orchestra simfonică, dirijor și harpă?

Zâmbii:

— Mai ales despre harpă. Vezi tu, am terminat Conservatorul și chiar știu să cânt la instrumentul ăsta respingător.

— Lampocika, șopti fierbinte Kiriușka, Lampușecika, draga mea, salvează-mă. Iar eu o să fac curat în apartament gratis...

— Atunci bine, începui să râd. Hai să mâncăm, lingăule!

Pe aragaz clocotea în voie oala. O, drace, uitasem de tot de macaroane, speram să nu se fi făcut terci.

Turnai repede apa în strecurătoare și imediat îmi dădui seama: ceva nu era în ordine. Din oală se scurgea un lichid tulbure, ușor înpumat, cu un miros slab de apă de colonie... în fine, apăru... fundul gol! Macaroanele pur și simplu dispăruseră! Scoicile albe, drăguțe, un produs gustos făcut în Anglia, tăiței de cea mai bună calitate... Oare se evaporaseră fără urmă?

Plină de uimire, mă uitai în strecurătoarea goală. Da, așa ceva nu mi se întâmplase.

— Tu ai fiert asta? întrebă Kirka arătând spre punga goală.

Dădui din cap aiurită. Deodată băiatul începu să râdă în hohote.

— Foarte amuzant! mă enervai eu. De fapt, fideaua s-a dizolvat pentru că am stat atâta de vorbă cu tine!

— Ba nu, continuă Kirka să se veselească. Asta nu are nicio legătură! Săpunul mereu se topește în apă!

— Săpun?!

— Aha, fornăi Kiriușka. Privește, scrie aici.

Și împunse punga cu degetul. Privii în tăcere literele latine.

— Lampușecika, întrebă Kirka, tu știi engleză?

— Ei, la nivel mediu. Citesc cu dicționarul.

— E clar, se veseli și mai tare băiatul. Ascultă traducerea: „Săpun de

întă calitate, pentru copii. Făcut sub forma unor scoici atrăgătoare, nu are miros, nu produce alergii, poate fi folosit pentru bebeluși. Se dizolvă imediat și nu lasă urme în baie.”

Kiriuşka își trase sufletul și se uită în oală.

— Ei, așa cum au promis: s-a dizolvat fără urmă, iar oala e curată!

— Ce porcărie! îmi venii eu în fire. Ce mare porcărie! Vânzătorul de la angro mi le-a recomandat!

— Păi și el, ca și tine, știe engleza la nivelul programei școlare, spuse vesel Kiriuşka. Un singur lucru nu înțeleg: cum de până acum nu s-a întors nimeni la el și nu l-a luat nimeni la trei păzește?

Oftai din rărunchi:

— Se pare că eu am fost primul cumpărător.

— Mă întreb de câte ori o să fie pocnit azi! făcu Kirka.

Pe la nouă seara o sunai pe Maria Leonidovna Rauh:

— Am telefonul dumneavoastră de la Gheorghi Lvovici Daaz...

— Foarte frumos, spuse femeia, pe un ton cântător, studiat. Aveți un băiat sau o fată?

— Doi băieți, mă pierdui.

— Ce vârstă au?

— Douăzeci și cinci și unsprezece...

— Ei, cu cel mare acum e târziu, dar cu cel mic putem să încercăm.

— Ce? mă minunai.

— Cum ce? începu să-și piardă răbdarea interlocutoarea. Nu doriți să-i învățați pe copii să cânte la pian? Măine la ora trei puteți veni? Aduceți și copilul. Fac meditații numai cu cei care promit.

Seara, făcută colac în mijlocul celor trei câini, era cât pe ce să adorm, când îmi veni în minte un gând simplu, simplu. De ce binefăcătorul familiei Katukov, domnul Basile Fedu, Vasia Fedulov, îl evitase în testament pe Kostia? Nu știa de existența lui? Era o aiureală totală! Fedulov plecase din Rusia în anul 1974. Kostia împlinea atunci treisprezece ani, iar Slava doisprezece. Foarte ciudat, dacă ținem cont că Kotik trăia împreună cu mama pe strada Pervogo jokeia, iar Slavik fusese dat Nataliei Fiodorovna... Și, din câte înțelesesem literalmente, la o vârstă de aproape zece zile. Poate Kostia îl supărase cumva pe Vasili? Îl lovise cu mașinuța și vecinul îi purtase ranchiună toată viața? O aiureală mai mare nu exista. Deși este foarte probabil ca în anii '90 să fi început să corespundeze și să fi avut un conflict. Aha, trimiterea scrisorile la adresa

nouă, dar în testament o indica pe cea veche, cum să nu! Din nou aiureală! Ei, de ce îi plăcuse Slava, și Katukov, cel de trei ani, nu? Și cine îl omorâse pe actor?

Fără a găsi răspuns la aceste întrebări, mă cufundai într-un somn neliniștit.

La ora unu intrai în școala lui Kiriuşka. Profesoara Larisa Zaharovna nu manifestă deloc încântare la vederea mea.

— Copilul dumneavoastră, spuse ea apăsător, în timpul lecției numără ciorile. Eu povestesc despre construcția frazei muzicale, iar el se joacă cu pixul pe bancă!

Oftai greu. „Poate povestești prost și plicticos!” Și apoi, construcția frazei! Unor copii care habar nu au cum arată un portativ!

Larisa Zaharovna se ridică nervoasă și se apucă să-și facă vânt cu un caiet. Mă uitai la fețișoara ei mică de șobolan, cu nas ascuțit, la bucele încrețite aiurea, în mod evident chimic, la obrajii care se înroșiră imediat, și oftai. Clar: era la menopauză. Ultimul concert al hormonilor care se potolesc și „minunile” aferente – bufeuri, depresie, dureri de cap, insomnie, creștere în greutate... Și, colac peste pupăză, mai și trebuia, pentru un salariu de doi bani, să bage în capul copiilor noțiuni despre operă, simfonie, armonie.

De fapt, profesorilor le e greu. Mă rog, este singura profesie în care omul își apreciază singur munca. Ei, gândiți-vă! Când copilul nu înțelege nimic la lecție, moare de plictiseală și primește patru. La urma urmelor, rezultă că profesorul și-a pus singur calificativul „nesatisfăcător”. Prin urmare, a predat prost materialul, nu și-a dat interesul, nu a putut să explice.

Ei, doar nu era să-i explic acest adevăr Larisei Zaharovna! În niciun caz nu mă pregăteam să o educ pe dama asta, aveam nevoie doar ca Kiriuşka să primească un opt. De aceea afixai zâmbetul cel mai dulce și ciripii:

— Ah, dragă Larisa Zaharovna! El e foarte atras de obiectul dumneavoastră. Ieri toată seara a răspuns la test!

— Da, recunosc profesoara de muzică, i-am pus „excelent”. E o lucrare minunată făcută.

— Și apoi, spusei eu mai departe, pur și simplu nu are cum să nu-i placă muzica. Doar trăiește, cum să spun, în mijlocul ei.

— Nu înțeleg, bâigui Larisa Zaharovna.

— Eu am terminat Conservatorul, plecai umilă ochii. Dau concerte.

— Pian! își plesni palmele profesoara.

— Harpă.

— Ah! se animă dama, v-a trimis Dumnezeu la mine! Aveți un băiat minunat, puțin cam agitat, dar asta e un fleac. De fapt, înaintea mea a lucrat aici o bătrână absolut iresponsabilă. Pot spune că nu a făcut nimic. Uite, copiii nu s-au obișnuit cu cerințele adevărate. Dădui din cap apăsător, înțelegând că după discurs va veni o rugămintă. Așa se și întâmplă. M-au însărcinat să organizez un concert, explică tulburată dama, care își pierduse toată graba. O să vină cei de la prefectură, conducerea... Dar cum să fac asta cu niște copii pe care nimeni nu i-a învățat să cânte? De fapt, am găsit câteva fete care cântă la pian, și Lenia Katz din clasa a opta, cu vioara. Dar acest număr de talente este evident prea mic pentru o reprezentație autentică. Va trebui să-i împovărez pe părinți. Slavă Domnului, tații și mamele au manifestat înțelegere deplină. Tatăl elevului de nota patru, Volînkin, va dansa un dans rusec, sora cea mare a Masei Kozlova va face pantomimă, bunica Oliei Suvorova va veni cu niște câini dresați, uite, ar fi bună și harpa! Și ar fi pur și simplu o minune!

— Sigur, o să vin, o asigurai pe Larisa Zaharovna, întrebându-mă febril de unde să iau o harpă. O să vin neapărat, cu foarte mare plăcere!

În momentul acela sună clopoțelul și copiii dădură buzna în clasă. Primul era Kiriuşka, cu ghiozdanul săltând în toate părțile.

— Vino-ncoa', poznaşule, zâmbi Larisa Zaharovna.

Kirka lăsă ochii în jos și, arătând cea mai mare potolire și supunere, se împletici spre locul execuției.

— Vă rog să mă scuzați, spusei eu repede, pot să-mi iau fiul de la lecție? Mergem la medic.

— Desigur, acceptă Larisa Zaharovna. E băiat bun, a făcut excelent tema pentru acasă. Dacă merge așa, în acest semestru o să-i iasă opt, iar în al doilea, să dea Domnul, o să primească și zece.

Ieșirăm din clasă pe coridorul gol și Kiriuşka mă întrebă nedumerit:

— Cum de ți-a reușit?

— Of, e foarte simplu. Dar de unde fac rost de o harpă?

— Pentru ce? se minună băiatul.

— Vezi tu, am făcut un schimb cu profa de muzică. Tu primești note bune, iar eu cânt la concertul școlii.

Kiriuşka mă îmbrățișă și spuse mișcat:

— Mă mândresc cu tine, Lampocika. Nu am întâlnit niciodată oameni

care să cânte la harpă!

Pufnii. Cine ar fi putut bănuși că priceperea aceasta o să fie cândva bună la ceva!

— Numai să știi, Kiriuşka: serviciu contra serviciu!

— Sunt mereu gata, începu să strige băiatul. Ei, spune repede, ce să fac? Să mă duc la piață după cartofi? Să calc rufe!

— Acum o să mergi cu mine la o doamnă și o să te prefaci că vrei să cânti la pian.

— De ce?

— Trebuie.

— Pentru tine o să mănânc chiar și fulgi de ovăz, declară Kirka și pornirăm spre Rauh.

Maria Leonidovna semăna cu Ecaterina cea Mare. Aceași față obraznică, o gură mică și ochi mari, aproape holbați. Aceași siluetă plină, cu piept mare și șolduri largi. În tinerețe, se vede, avusese mare succes. De fapt, vârsta femeii nu putea fi stabilită. Era clar că nu putuse scăpa de bisturiu. Lângă urechi se vedeau cicatricile trădătoare, mărturia unui lifting facial. Părul, sprâncenele și genele – evident – și le vopsea, iar pielea feței era acoperită cu fond de ten. Maria Leonidovna obținuse un rezultat extraordinar și, în amurgul vieții, pur și simplu ar fi putut trece drept o femeie de patruzeci de ani.

În ton cu stăpâna era și camera în care ni se spusese să intrăm, după ce mai înainte ne descălțarăm. Un pian mare, cu capacul deschis, o masă rotundă acoperită cu o față de masă de dantelă, o canapea de catifea, un fotoliu și miros de cafea făcută recent.

— Minunat, spuse Rauh, așezându-se lângă instrument. Mai întâi să verificăm auzul. Își trecu degetele sigure pe claviatură, cântă o gamă, apoi apăsă „la”-ul. Sunetul curat rămase suspendat. Ei, ce notă e asta?

— Re, trânti Kirka, apoi adăugă: Dar poate e fa. Sunt groaznic de asemănătoare.

— În opinia mea, nu prea, oftă Rauh. Bine, așază-te la pian și pune mâinile pe claviatură. Kiriuşka își trânti ascultător mâinile pe bucățile de fildeş ușor îngălbenite.

Nu, nu, îl corectă Maria Leonidovna, palma trebuie ținută așa, ca și cum ai avea un ou sub ea.

— Crud sau fiert? întrebă Kiriuşka.

— Ce importanță are? spuse aiurită Rauh.

În mod evident, nimeni nu îi mai pusese o asemenea întrebare.

— Are o mare importanță. Dacă trănțești mâna pe un ou crud, o să se facă o baltă. Dacă e pe unul fiert, nu se întâmplă nimic, răspunse Kiriuşka și se ghemui pe taburetul rotativ.

— Oul trebuie să fie pus mental, nu în realitate, spuse mecanic profesoara și porunci: Du-te în camera de alături și uită-te acolo la televizor!

Kiriuşka ieși ascultător.

— Ei, ce să vă spun, își desfăcu mâinile Rauh. Nu fac din el un Richter. Începem târziu, dar o să-l învăț să cânte pentru sine. O să facem două ore la mine. Iau cincizeci de dolari pe oră. De fapt, sunt un pedagog de elită, pot să vă recomand alți profesori, care iau mai puțin.

— Nu, nu, spusei repede, numai pe dumneavoastră vă vrem. Slava v-a lăudat așa de tare!

— Slava, Slava... mormăi Maria Leonidovna. Nu știu de ce, nu-mi amintesc de el... A studiat cu mine?

— O știți pe Tania Molotova?

— Pe Tanecika? Desigur, e fata celei mai bune prietene ale mele. Din păcate, răposată.

— Iar Slava e prietenul ei cel mai bun.

Maria Leonidovna zâmbi:

— Nu-l cunosc. Nici cu Tania nu m-am întâlnit de mult.

— Gheorghii Lvovici spunea că sunteți prieten cu el, chiar v-ați implicat și cu apartamentul.

— Daaz e un flecar bătrân, zise Rauh enervată.

Mă hotărâi să bat fierul cât e cald.

— Am o problemă cu fiul. Câștigă minunat, face comerț cu computere și visează să cumpere un apartament în blocul în care locuiește Daaz. Poate mă ajutați și pe mine? Firește, o să vă plătesc comision și dumneavoastră, și lui Gheorghii Lvovici.

— Acum sunt niște vremuri așa de grele, mereu ducem lipsă de bani. V-aș ajuta cu plăcere, numai că Jorocika nu se va implica. Vedeți dumneavoastră, Taniuşa, fata prietenei mele răposate înainte de vreme, a primit de la mama ei un apartament total incredibil – o garsonieră ca o colivie, tip hotel. O cameră de vreo doisprezece metri și o bucătărie de trei. O cușcă groaznică. Am considerat de datoriu mea s-o ajut, deși toate legăturile mele cu Tania s-au rupt după moartea Lialei. La drept vorbind,

cam trei ani nu am vorbit. Și deodată m-a sunat și m-a întrebat: „Tanti Mașa, în blocul dumneavoastră nu se vinde vreun apartament?”

Taniușa i-a povestit că se căsătorise. Soțul era un om de afaceri înstărit și voiau un apartament într-un loc prestigios. Atunci Maria Leonidovna și-a adus aminte de Gheorghi Lvovici. Uite, și a ieșit nemaipomenit de bine – și Tania a contribuit puțin, și Daaz a ajutat-o.

— Dar Slava spunea că și lui i-ați fi spus că-l ajutați, insistai eu.

— Dar care e Slava ăsta? se enervă Rauh.

— Prietenul apropiat al Taniei.

— Nu cunosc pe nimeni din anturajul ei, răspunse Maria Leonidovna. Ca toți profesorii, era răbdătoare, și repetă liniștită cele spuse. Nu am mai menținut relații cu Tania după moartea Lialei, iar de atunci au trecut peste trei ani. La drept vorbind, dacă nu ar fi sunat și dacă nu ar fi sărăcia asta extremă...

Profesoara dădu din mână, fără să mai termine fraza.

De fapt, era clar și așa. Probabil că Mihail o răsplătise minunat pe doamna vârstnică.

— Deci nu dumneavoastră l-ați ajutat pe Slava?

— Aud pentru prima dată așa ceva, mă asigură femeia.

Afară Kiriuşka țopăi bucuros, după ce primi o înghețată.

Luarăm metrul și trenul goni prin tunele și stații, legănându-se ritmic și tremurând la îmbinările șinelor. Aveam o dispoziție tare proastă. Cum să ajung la draga de Taniușa? Nici Gheorghi Lvovici, nici Maria Leonidovna nu puteau să spună unde lucrează înlocuitoarea mea. Doar repetaseră pe voci diferite: „Știe multe limbi, e traducătoare.”

Acasă încălzii mâncarea și deja mă pregăteam să torn supă în farfurie, când se auzi soneria.

— Cine e? întrebai vigilentă.

— Adunăm semnături pentru Partidul Liberal-Democrat din Rusia, se auzi răspunsul.

Deschisei larg ușa și văzui o femeie tânără, drăguță, cu o față obosită; întrebai din nou:

— Cine?

Musafira oftă din greu și se apucă să explice turuind:

— În curând vor fi alegerile pentru Duma de stat. Adun semnături. Candidatul nostru, din toate punctele de vedere...

După ce îi privii paltonul mult prea subțire pentru toamna rece,

cizmele uzate și gentuța de lac ușor crăpată, îi propusei:

— Pofțiți în bucătărie, o să vă servesc cu niște supică.

Deasupra farfuriei cu supă de mazăre, din coastele afumate se ridica un abur aromat. Activista, care se numea Lena, înghiți repede o farfurie plină și începu să-și deschidă sufletul.

Avea cincizeci și trei de ani. Toată viața lucrase la un institut de cercetare, ajunsese cercetător științific principal, cu un salariu bun. Dar în momentul acela a izbucnit victoria democrației. Institutul drag a căzut victimă perestroikăi. Angajații au fost trimiși în concediu nelimitat. Lena încă a avut noroc, a reușit să depună dosar pentru pensie înainte de termen – e adevărat, foarte mică, pur și simplu de două parale. Și se ocupa cu orice pentru a mai câștiga ceva în plus.

Ea personal nu îl putea suferi nici pe Jirinovski, nici Partidul Liberal-Democrat, dar în echipa lui de campanie se plătea pentru fiecare semnătură câte douăzeci de ruble, iar pe zi putea găsi și treizeci, chiar patruzeci de oameni.

Lenei îi erau mai apropiați comuniștii, dar la Ziuganov nu mai ai loc de bătrâni smintiți, care aleargă prin apartamente numai din convingeri morale, Ghennadi Andreevici nu le plătea nimic, se zgârcea. De aceea Lena a început să facă propagandă pentru un nebun, fiul unui jurist.

Dar ce să facă? Fata ei dezvățată făcuse un copil, fără să fie măritată. Ce greu e să crești un copil. Numai pe scutece dai o avere!

După ce mai înghiți o farfurie de supă fierbinte, agitatoarea întrebă:

— Poate luați agenda de telefon și vedeți care dintre cunoștințele dumneavoastră o să-mi semneze sigur pe listă!

Deodată, în capul meu parcă se aprinse lumina. Știam cum să ajung la Tania și Slava!

După ce o condusei pe Lena și îi poruncii lui Kiriușka să-și facă lecțiile, mă așezai pe scaun, în bucătărie, și căzui pe gânduri. Ce idee minunată îmi trecuse prin minte! Să fac la computer o listă falsă de semnături, să mă dau drept culegătoare de semnături și să bat la ușa Molotovei. O să cer niște apă, apoi o să mă plâng de soarta mea și o să-i propun dragei de Taniușa să-și aducă agenda, iar mai apoi, la plecare, o să mă străduiesc să iau agenda cu mine. De la o idee așa de genială mă luă transpirația. Ei, pur și simplu Mata Hari, Stirlitz¹⁶ și James Bond la un loc.

De tulburare, începui să alerg prin bucătărie. După mine, du-te-vino, fornăind de încordare, se agitau mopșii. Rachel își răsucea leneș capul, urmărind cum alerg între fereastră și aragaz.

Așa, trebuia să chibzuiesc totul în cele mai mici detalii. Cel mai probabil Molotova mă știa foarte bine, dar exista și marele risc să dau peste Mihail. Adevărat, ziua de obicei era la serviciu. Deci va trebui să-mi schimb înfățișarea, ca să nu fiu recunoscută.

Mă năpustii în camera Katiei și deschisei dulapul. Câteva costume scumpe, pantaloni eleganți, bluze elegante, nu era ce-mi trebuia. Apoi examinai hainele Iuliei și din nou rămăsei dezamăgită. Păi cu acele fustițe scurte și bluzițe mulate o să mă transform într-o fetiță, dar eu vreau să arăt ca o babă bătrână, trecută prin viață. Poate că la Viktoria aveam să găsec ceva potrivit? Folosindu-mă de faptul că musafira respingătoare nu era acasă, deschisei șifonierul și începui să exclam. Așa, da!

Dulapul mare, cu trei uși, era plin-ochi de lucruri noi, cu etichetele la vedere. Ce nu era acolo! O haină din blana unui animal necunoscut și o căciuliță de piele, vreo cinci sacouri, pantaloni, fuste înguste... Jos, în rânduri ordonate, se afla încălțăminte: câteva perechi de pantofi minunați: niște opincuțe elegante, cizme de toamnă și de iarnă... Viktoria în mod clar golise magazinele. La ce îi trebuiau atâtea haine noi? Ce, se pregătea să se mărite? Dar, oricare ar fi fost situația, nici țoalele alea nu se potriveau. Trebuia să mă duc la metrou; acolo, într-un mic subsol, se afla un mic magazin *second-hand*.

După ce-i strigai lui Kirka „Fă lecțiile, mă întorc repede!”, pornii spre magazin.

Peste o jumătate de oră, mulțumită, chiar fericită, târâm în apartament o sacoșă uriașă. În prăvălie găsisem imediat ce îmi trebuia: un costum tricatat cenușiu-marونیu-zmeuriu, cu fustă mini și un sacou larg. Asortată la el, o bluză de culoare deschisă, al cărei guler se lega cu o fundă bogată, iar pe cap aveam să-mi pun o căciuliță lățoasă de mohair, culmea modei anilor șazeci. Cu acea ținută se potriveau de minune cizmele mele de antilopă, acum niște bărci, și scurta chinezească. De fapt, păcat că o spălasem. Când era curată arăta extrem de cuviincios.

Dar mai întâi trebuia să clătesc lucrurile, iar mai apoi să mă gândesc la machiaj.

Dar nici nu apucaai să bag în mașina de spălat conținutul sacoșei, că din camera lui Kiriuška se auzi o muzică familiară. Așa, vasăzică: în loc să învețe la geografie, dăduse drumul la televizor și se uita la emisiunea aia mizerabilă, *Patrula șoselelor*. Iar eu nu voiam să se uite copilul la cadavre întinse pe trotuar.

Cu pași iuți intrai fuga în camera copiilor și începui să turui:

— Închide imediat *Patrula șoselelor*

— Este *Cronică criminală*, protestă băiatul.

Mare diferență!

— Cu atât mai mult! închide televizorul, o asemenea emisiune nu e pentru copii.

— Toți din clasa noastră se uită, spuse plângăreț Kirka. Ce, crezi că nu am văzut cadavre?

— Închide imediat, mă enervai, și, pentru că nu găseam telecomanda, mă întinsei spre butoanele de pe panoul Sony-ului și rămăsei cu mâna întinsă.

Camera de filmat înfățișa blocul cunoscut mie, iar vocea imparțială a comentatorului spunea, din spatele cadrului: „Astăzi, la ora douăsprezece ziua, la scara blocului de pe Selihovski numărul 18, pe scările de la etajul șase a fost descoperit cadavrul Verei Martinova, care nu lucra nicăieri.”

Mă așezai, fără să-mi iau ochii de la ecran. Camera o arăta acum pe Vera, cu fața în jos. Halatul frumos se ridicase, lăsând la vedere picioarele lungi, zvelte, cu tălpi de o formă ireproșabilă.

— Aha, exclamă Kirka, pentru tine e interesant! Dar mie îmi interzici. Nu-i cinstit!

— Pst! îi poruncii, numai urechi.

Cadavrul fusese descoperit de fata în casă a Martinovei. Femeia povestea că stăpâna ei nu se scula niciodată mai înainte de prânz și nu lăsa în apartament niciun străin. Lucrătorii operativi presupuneau că o vizitase o persoană cunoscută. În sufragerie au fost descoperite două cești și o cutie de bomboane. Conform unei versiuni a anchetatorilor, Martinova îi oferise musafirului o cafea, dar în clipa aceea între ei se stârnise o ceartă, iar oaspetele pusese mâna pe cuțit. Pentru a-și salva viața, femeia a luat-o la fugă spre scară, dar criminalul a ajuns-o și a lovit-o de trei ori cu cuțitul în spate. Din cauza răniilor profunde din inimă,

Martinova s-a stins pe loc. Apoi atacatorul a lăsat cadavrul pe scară și a dispărut de la locul crimei. Cuțitul îl luase cu el. S-a început ancheta. Persoanele care știau ceva legat de crimă erau rugate să sune.

Pe ecran apărură numerele de telefon. Ca o somnambulă, mă ridicai de pe covor și mă târâi până la bucătărie. Nu mai înțelegeam nimic. De ce fusese omorâtă sărmana Vera? Doar foile de culoare albastră erau de mult în mâinile muntelui de grăsime. Și atunci, de ce fusese ucisă Martinova?

Aprinsei mecanic ochiul de aragaz sub ceainic și mă holbai la flacăra galbenă, vioaie. Îmi amintii fața ireproșabil de frumoasă, ușor obraznică a Verei și fraza rostită de vocea capricioasă, ușor răgușită, de mezzosoprană: „Niciodată nu deschid ușa, mai ales unor străini!”

Poate era cazul să sun la miliție și să spun ce știu?

Și de ce mă temeam așa de reprezentanții legii? De mult împlinisem optsprezece ani, nimeni nu mă putea obliga să trăiesc cu forța alături de Mihail. Trebuia să recunosc că mă comportasem prosteste, chiar ca un copil. Trebuia să mă întâlnesc cu fostul soț, să-mi iau actele, câteva lucruri, și să intentez divorț. Stabilisem totul. Numai să o găsesc pe Katia și să rezolv situația. Iar Vera mai degrabă pierise de mâna vreunui amant, a unui bărbat gelos pe care îl lăsase să intre în apartament fără nici cea mai mică temere. Și atunci, nu aș fi fost de niciun ajutor pentru miliție, pentru că nu cunoșteam pe nimeni, în afară de Kostia Katukov și Marat Rifalin. Dar Kostia murise demult, iar Marat avea să fie găsit imediat și fără ajutorul meu.

A doua zi dimineață sunai la ușa apartamentului Taniei Molotova. Mă îmbrăcasem în așa fel, că nici mama nu și-ar fi recunoscut pentru nimic în lume fetița. Costumul cenușiu-zmeuriu stătea ca un sac pe mine, acoperindu-mi complet silueta. Căciulița lăptoasă era trasă pe frunte.

Îmi acoperii fața cu pudră de culoarea bronzului, îmi desenai deasupra o rumeneală bordo, nuanța cărămizii. Îmi dădui buzele cu ruj de aceeași nuanță, iar sprâncenele le transformai cu ajutorul creionului, făcându-le să pară dese. Ochii mei se holbau în toate părțile, cu genele lipite din cauza rimelului prost, iar pe pleoapa de jos mai pictasem și niște cozi de rândunică. Pentru a mă transforma de tot, îmi îndesai în spatele obrazilor niște tampoane de vată, iar sub limbă, doi nasturi mari de la palton. Era groaznic de incomod, în schimb vorbeam peltic, aproape ininteligibil. Nu mi-era teamă de mâini. Gătutul permanent și spălatul vaselor

transformaseră mânuțele catifelate de harpistă în cleștii ușor crăpați și uscați ai unei gospodine.

— La mine ați venit? se minună Molotova, deschizând larg ușa.

— Sunt propagandistă de la Partidul Liberal-Democrat din Rusia, îngăimai eu, arătându-i foaia cu semnături pe care tocmai o alcătuisem la computer.

Gazda îmi confirmă așteptările și mă invită în sufragerie. Nu, totuși oamenii noștri sunt cutremurător de creduli, chiar naivi. Cât timp Molotova își căuta buletinul, eu mă plângeam în voie de viață, pedălând neîncetat pe aceeași temă – pentru fiecare semnătură mi se plătesc douăzeci de ruble.

În cele din urmă, mi se înmână cărțulia bordo și mă apucaii silitoare să scriu datele în coloanele înguste ale tabelului. Imediat ieși la iveală un detaliu picant. Draga de Tatiana nu avea douăzeci și cinci de ani, așa cum afirmase când mă privea de pe ecranul televizorului, ci treizeci și doi.

Transcriam încet cifrele, privind cu coada ochiului la înlocuitoarea mea. Și aveam ce vedea. Păr negru-corb, bogat, care cădea în bucle mari pe umerii ascuțiți și mici. Buclele erau mai degrabă opera unui coafor abil, dar asta nu le reducea nicidecum frumusețea. Piele albă, ireproșabilă, și nici urmă de riduri, nici măcar măruntele laba-gâștei de la colțurile ochilor. De fapt, despre ochi trebuia să vorbesc separat. Uriashi, de un negru strălucitor, ca niște mici bălți de smoală. Despre asemenea ochi se spune, de regulă, că sunt fără fund. Buzele arcuite frumos, pline cât trebuie, și un nas mic, perfect. Într-un cuvânt, femeia era incredibil de frumoasă și, la prima vedere, nu prea părea însărcinată. Blugii strâmți îi subliniau șoldurile bine făcute, iar talia parcă ar fi fost de viespe. Dar lucrul cel mai ciudat era că nu încercam față de ea nici tristețe, nici furie, nici gelozie. Ochii pur și simplu remarcau frumusețea alteia. În suflet chiar îmi apăruse un sentiment de recunoștință pentru Molotova. Dacă nu ar fi fost ea, aș fi stat toată viața în fața televizorului, murind de plictiseală.

Și uite, veni momentul hotărâtor. După ce făcui o față nefericită, începui să mă plâng:

— Poate vă uitați în agenda de telefon, Tatiana Pavlovna, și mă recomandați unor cunoștințe? Oamenilor, în general, le e indiferent, dar pentru mine un câștig...

Și din nou ieși cum voiam eu. Fără să vadă ceva dăunător în această

rugămintele, frumoasa aduse o mică agendă neagră și spuse:

— Scrieți!

Scrisei supusă, cu un pix ieftin, pe hârtie. În cele din urmă ajunse la ultimul nume. Și atunci inspirai adânc:

— Simțiți? Miroase tare a gaze!

— Da? se sperie gazda și dădu fuga la bucătărie.

Imediat băgai agenda în buzunar și pornii spre hol.

— Ce ciudat, spuse Tania ieșind pe hol. Ochiurile aragazului sunt aprinse.

— Probabil mi s-a părut, admisei eu cu plăcere și ieșii.

Zburai acasă fără să-mi simt picioarele. Ticălosul de Slava va fi găsit, trebuia doar să studiez cu atenție prada. Dar nu reușii să fac imediat asta.

Încă din hol, nasul simți un miros respingător de ars. După ce dezbrăcai scurta, dădui fuga în bucătărie și începuși să strănut. Pe aragaz fumega o oală mică, iar lângă ea, cu lingura în mână, stătea Viktoria. Părul îi era strâns, nu știu de ce, sub o pungă de celofan, pe față avea un strat gros de cremă nutritivă.

— Ce e putoarea asta? întrebai.

— De mult trebuia făcută ordine în casă, răspunse musafira. Fac casă Sănătate.

— Păi nu prea miroase bine...

— Dar e folositoare pentru toți, mi-o tăie Viktoria, amestecând în fiertură. Apropo, e minunată la gust, încearcă.

Și îmi împinse lingura în față; dinspre ea venea un abur puturos. Deschisei mecanic gura. Limba simți ceva ciudat, respingător, ca o cârpă, fibros și absolut fără gust. Pe cerul gurii se rostogoleau cocoloașe tari, imposibil de spart. Aveam senzația că fusese fiert un ciorap vechi, plin cu tot felul de pietricele.

— Din ce e făcută casa asta?

— Orz, hrișcă și orez nemăcinat, în părți egale, începu să enumere Viktoria. Apoi varză, linte, morcovi, ridiche și nap. Totul trebuie fiert până devine o masă omogenă.

Simțind dorința de neoprit de a scuipa imediat amestecul monstruos, bolborosii:

— Păi mai bine facem cartofi prăjiți!

— Otravă curată, spuse imediat Viktoria. Numai rădăcinoase trebuie să fierbi, și rațional! Prima apă trebuie aruncată, a doua la fel, și trebuie mâncate fără unt. În general, mâncați lucruri respingătoare. Ei, nu-i nimic, cât o să fiu eu aici o să mă ocup de gătit. Normal, când o să am timp.

Mă dusei la mine în cameră, fără un cuvânt. Nu protestai deloc. Țineam minte mult prea bine privirea mea disprețuitoare aruncată copanelor de pui în prima zi de locuit la Katia. Doamne, oare așa fusesem și eu? Asemenea Viktoriei?

Seara, copiii se uitau îndurerați în farfurii.

— Cașă Sănătate, bolborosi Iulia, scormonind cu lingura în farfurie.

— S-a fiert numai bine, spuse Viktoria, savurând tratația.

— Sunteți sigură că nimeni nu a mai mâncat? se interesă Seriojka.

— Ce vrei să spui? nu înțelese „bucătăreasa”.

— Arată ca și cum cineva ar fi mâncat cașa mai înainte, apoi a vărsat în oală, explică Seriojka.

— Și de ce ai o pungă pe cap? schimbă imediat subiectul Iulia.

— După treizeci de ani, răspunse musafira, trebuie să ai grijă de tine în mod deosebit. De exemplu, tu, Iulia, cum ai grijă de păr?

Fata ridică din umeri:

— Simplu. Îl spăl, în pieptăn, îl aranjez.

— Vezi! spuse solemn dama. Absolut incorect. Spre patruzeci de ani neapărat o să chelești. Ascultă cu atenție. Iei un pahar de chefir, o ceapă și trei linguri de untură de pește, întinzi amestecul pe păr și stai așa o oră.

— Pfui! făcu Seriojka.

— Dar astea nu sunt toate secretele, se entuziasmă Viktoria, fără să remarce privirile noastre disprețuitoare. Uite, ieri am cumpărat o cărțulie, *Frumusețea voastră*. Acolo scrie cum să-ți vopsești corect părul, ca să nu-ți cadă groaznic. Se dovedește că vopseaua de păr nu trebuie amestecată cu apă, ci cu propria urină, și atunci șuvițele nu se mai lipesc.

— Vrei să spui că sub pungă ai un asemenea amestec? întrebă Seriojka.

— Da, răspunse Viktoria. De fapt, e timpul s-o scot.

Și duse mâinile la pungă.

— Dar nu aici! începu să urle Seriojka, scăpând furculița.

— O să vomit acuși, spuse Iulia, dispărând pe ușă.

Eram solidară cu ea. Auzisem, desigur, de urinoterapia așa de la modă în zilele noastre, dar să o pun în practică...

— Ia uite ce nervoși mai suntem, ridică din umeri musafira și ieși.

Din baie se auzi un pleoscăit de apă și cântatul ei vioi.

— N-aș putea niciodată să fac pipi pe cap, zise Kiriuşka. Oare cum a reușit să facă așa ceva?

— Taci măcar tu, îi porunci Seriojka și dădu la o parte cana. Mulțumesc, Lampadel, dar mi-a pierit pofta de mâncare.

Zgomotul apei se potoli, începu după aceea să huruie foehnul. Începui să strâng farfuriile de pe masă, gândindu-mă pe neașteptate: „Dar dacă au omorât-o deja pe Katia?” Doar nemernicii primiseră hârtiile și ea nu le

mai era de folos! Poate că totuși trebuia să mă fi adresat miliției? Dar citisem mult prea mult tot felul de ziare despre evenimentele criminale din țara noastră și știam: organele de ordine sunt încete, greoaie și înclinare să creadă numai dovezi incontestabile. Și atunci aș fi apărut eu, cu niște povestiri stupide. În cel mai bun caz m-ar fi alungat, în cel mai rău ar fi chemat psihiatrul.

În bucătărie plutea un fum aromat. Seriojka fuma Marlboro.

— Ar trebui să fii mai puțin preocupat de tutun, spusei cu dispreț. O să-ți strici stomacul.

Tânărul se uită la mine cu o privire uimită:

— Ce treabă are stomacul aici?

— Ei, când înghiți fumul, ți se face foarte cald în stomac!

— Of, Lampadel, începu tânărul să râdă în hohote. Cine oare înghite fumul? Se suflă afară!

— Cum? mă minunai. Eu am crezut mereu că e înghițit.

— Uite, zâmbi Seriojka și trase cu plăcere un fum.

— Dă să încerc și eu, îl rugai.

Seriojka îmi întinse pachetul. Aprinsei chibritul, îl dusei la țigară...

— Acum trage aer înăuntru, în plămâni, porunci „pedagogul”.

Inspirai fumul și imediat începui să tușesc febril. Ochii mi se umplură de lacrimi, gura fu inundată de o salivă amară. Doamne Dumnezeule, ce porcărie! Și atunci, de ce au fumătorii niște fețe așa de satisfăcute și de mulțumite? „Nu”, gândii, „eu am de gând să înghit fumul. Nu-i nimic. Ce dacă nu fumez perfect? Mie îmi place mult mai mult așa.”

— Țigările astea sunt tari, explică Seriojka, mai bine iei unele mentolate sau Vogue, ușoare.

— Salvați-mă! se auzi din baie. Să vină cineva în ajutor!

Auzind strigătul, pornirăm în fugă. În camera mică, plină de aburi, Viktoria stătea cu foehnul în mâini. Lumina puternică, nemiloasă a becului de 100 de wați îi contura silueta lungă, înfășurată în halat.

— Ce s-a întâmplat? întrebai eu nervoasă.

Musafira, neputând spune niciun cuvânt, ridică mâna și arată cu degetul spre capul ei. În clipa următoare, eu și Seriojka ne prinserăm de mâini și ne străduirăm să nu behăim cu voce tare. Priveliștea era cutremurătoare.

Părul frumos, extrem de des al femeii strălucea ca în reclama pentru șampon Pantene. Șuvițele șerpuiău frumos, înrămându-i fața, o puteai

considera coafura ideală, dacă nu ar fi fost un mic detaliu. Buclele bogate străluceau în toate nuanțele de verde – de la unul cald, ca al salatei, până la smarald-închis.

— Ca să vezi! Începu să strige Kirka, apărut și el. Tanti Vika, parcă ești un brad nebun!

— Daaa, bâigui Iulia, efectul este minunat.

— Nu, e groaznic! De ce a ieșit așa? bâigui Viktoria, pipăindu-și părul care semăna cu niște snopi de pătrunjel tânăr. Pur și simplu este o monstruozitate. O să dau în judecată magazinul. De fapt, am cumpărat vopseaua nu de undeva, de la un colț, ci de la reprezentanța de firmă Wella, de pe Tverskaia. Dacă mi-or fi dat acolo ceva contrafăcut? Uite, privește, scrie negru pe alb „castaniu-deschis”.

Și îmi întinse cutiuța cu chipul unei tinere femei.

— Dă-o-ncoa', porunci Seriojka și citi: „Firma garantează nuanța aceasta numai dacă respectați toate regulile vopsirii.” Da, nu te ajută cu nimic, aici nu scrie nimic că vopseaua poate fi amestecată cu conținutului vasului de toaletă! Probabil a avut loc o reacție chimică incontrollabilă.

— Și ce să fac acum?

— Vopsește-l negru, o sfătui Iulia.

— Dar negrul îmbătrânește! scânci Viktoria.

Le lăsa să se descurce cu situația și pornii spre camera mea, să studiez agenda.

În ea nu erau prea multe nume, vreo treizeci, nu mai mult. În general erau scrise inițiale, de exemplu Vinogradov V. Poftim, ghicește dacă e cumva Vladimir sau Viaceslav, de care aveam eu nevoie. Numele Slava era menționat numai de trei ori. Prima dată era Krasnov Slava, apoi Slavocika Leonidov și, în cele din urmă, pur și simplu Slava.

Privind la ceas, începui să ezit. Totuși, era trecut de unsprezece, mulți se duseseră deja la culcare. Pe de altă parte, toți erau acasă! După ce abandonai îndoielile, formai primul număr. Receptorul fu ridicat imediat.

— Alo, se auzi vocea ușor spartă a unei femei în vârstă, cu cine doriți?

— Cu Slava, vă rog.

— Cine îl caută? se interesă bătrânica, manifestând vigilență.

— O veche cunoștință.

— Și ce treabă aveți cu el?

Mă întrebam cum ar fi reacționat dama dacă ar fi aflat adevărul: „Slava al dumneavoastră e un bandit și eu vreau să aflu unde a ascuns-o pe

prietena mea.”

— Mi-a cerut o carte și nu mi-a dat-o înapoi.

— Draga mea, faceți o confuzie, începu să mârâie vocea. De trei ani, Slava trăiește în Israel. Aici vine numai în decembrie. Sunați peste o lună.

Așa, să formăm numărul următor. Din nou, răspunse o femeie, de data aceasta una tânără. Vocea sonoră, găfâind ușor, întrebă pe un ton cântător:

— Cu cine doriți?

— Cu Slava.

— Care?

— Leonidov.

Femeia începu să râdă. Râsul ei bucuros suna în urechi ca un tril plin de bucurie. Numai un om fericit poate reacționa așa.

— Din păcate, deocamdată nu poate veni.

— Nu e acasă?

— Ba da, răspunse fata și din nou începu să râdă în hohote.

— Atunci chemați-l la telefon, vă rog.

— Aș face asta cu cea mai mare plăcere, continua să fie veselă femeia, dar Slavocika nu spune niciun cuvânt.

— De ce?

— Ieri a împlinit abia șapte luni, răspunse tânăra, murind de râs.

Lăsai telefonul și mă băgai în pat.

Dimineață formai numărul la care cu o zi în urmă nu răspunsesese nimeni și cerni:

— Vă rog, cu Slava.

— Aici e Slava, răspunse o voce severă de femeie.

— Cu Slava vreau, insistai eu.

— Aici e Slava, se auzi imperturbabil în receptor.

— Dumneavoastră sunteți Slava? mă minunai.

— Da, confirmă interlocutoarea invizibilă. Fabrica de ceasuri numărul 2 Slava, secția de vânzare a produselor.

Din nou rateu! Acum schimbai tactica și începui să sun alfabetice. Cum răspundea cineva, imediat luam un ton dur, poruncitor și anunțam:

— Vă sun de la o rețea internațională de telefonie. Abonatul Slava Ivanov nu a plătit factura de trei sute cincizeci de ruble. Dacă nu o va achita, o să deconectăm numărul. De regulă, după tirada asta oamenii spuneau că nu auziseră de niciun Slava Ivanov. Dar eu insistam:

Telefonul care figurează în computer e al dumneavoastră, Slava nu a indicat numele care trebuie, a vrut să ne păcălească.

Abonații, după o asemenea afirmație, se înfuriau și jurau că nu cunosc niciun Slava. Eu mârâiam de formă și închideam. Am avut noroc la litera P.

— Aici Poliakov, îmi răsună în ureche. Până atunci așa de mult mă specializasem în rolul de telefonistă, încât, fără să ezit, cerui patru mii de ruble pentru convorbiri cu Kustanai. Ei, drăcie! se enervă bărbatul și strigă: Stați puțin. În mod evident, luă un alt telefon, pentru că auzii: Mașenka, Jeleznov Slava al nostru e din Kustanai, nu? Apoi vocea mi se adresă din nou: Numele celui care s-a întins la vorbă cu Kustanai nu e Ivanov, ci Jeleznov, pe el să-l întrebați.

— Cerem plata de la cel pe numele căruia e înregistrat telefonul, răspunsei.

— Duduie, încep să urlu omul, numărul e al unei firme. Telefonul e în anticameră, toți îl folosesc!

— Ați vorbit, plătiți, nu mă potolii eu. De fapt, spuneți-mi adresa, așa o să ne lămurim.

— Strada Ohotskaia 24, S.A. Miotal, spuse bărbatul.

Uite ce simplu. Prinzând aripi, mă apucaii să sun mai departe. La trei numere nu mi se răspunse, dar la celelalte se jurară că nu cunosc niciun bărbat pe nume Slava. După ce oftai, mă hotărâii să merg la misterioasa firmă S.A. Miotal și să mă interesez de Jeleznov.

Uimitor, dar înainte nu mă interesase niciodată cum e vremea. În Mercedes era cald iarna și răcoare pe caniculă. Uneori îmi puneam haina de blană aproape pe pielea goală, când mergeam la teatru sau la concert. Acum însă, când ieșeam din casă, în primul rând mă uitam la termometru.

Strada Ohotskaia era chiar în centru, lângă stația de metrou Kropotkinskaia. După ce mă strecurai pe străduțele înguste, strâmbe, din vechiul cartier moscovit, ajunsei la o casă cu etaj vopsită în albastru.

La intrare se afla un gardian gras. Acum, aproape toate firmele s-au dotat cu gardieni care arată înfricoșător. Și asta mi se părea ciudat. Doar oamenii sunt extrem de neatenți, ca să nu spunem proști. Sunasem la aproape treizeci de numere și niciunui abonat nu îmi trecuse prin minte un gând simplu: societatea de telefonie poate stabili numărul, dar nu și numele și prenumele celui care vorbește. Așa ceva e posibil doar dacă

acesta a comandat o convorbire, dar nu a folosit rețeaua automată. Da, dacă ești în halul ăsta de prost, nici măcar un gardian nu te salvează, mai ales că poți scăpa de el destul de ușor.

Legitimația roșie cu literele MVD îl șoca pe grăsun și chiar mă salută, sărind de pe scaun.

Cotii pe coridor la dreapta și împinsei prima ușa pe care o văzui. Un tânăr slăbuț, purtând un pulover albastru, fără nicio formă, ridică privirea din hârtii:

— Cu cine doriți?

— Unde-l pot găsi pe Jelevnov Slava?

— Eu sunt, răspunse tânărul.

Dezamăgirea amară îmi cuprinse trupul. Slăbănogul ăsta era Slava? Păi ca să ajungă la nivelul grămezii de grăsime îi mai trebuiau vreo cincizeci de kilograme. Pentru orice eventualitate, mă hotărâi să întreb:

— O cunoașteți pe Tatiana Pavlovna Molotova?

— Molotova, Molotova, repetă tânărul. Vă rog să-mi amintiți ce a comandat la noi: ferestre sau uși?

— Deci sunteți o firmă de construcții, spusei eu apăsător, pierzându-mi imediat interesul pentru S.A. Miotal.

Totul era limpede, Aranjând noul apartament. Taniușa, firește, pusese termopane și uși de stejar.

Mă întorsei acasă demoralizată. Timpul trecea și nu mă apropiam câtuși de puțin de scopul dorit. Poate să mă ascund în curte, după o tufa, și să fac – cum să spun – observație directă asupra apartamentului Tatianeii? Ei, Doamne, altceva nu îmi trecu prin cap. Rămăsese doar o slabă speranță în legătură cu cele trei numere la care cu o zi în urmă nu răspunsese nimeni. Dar deja, după o jumătate de oră, se risipi și ea. Primul număr aparținea unui atelier care instala mașini de spălat, al doilea magazinului Țesături, iar la al treilea o voce vioaie mă informă: „Agenția de publicitate Albatros.” Dar la niciuna dintre firme nu lucra vreun bărbat cu frumosul nume Slava.

După ce abandonai agenda inutilă, mă apuca să umblu prin cameră, gândindu-mă chinător la ce era de făcut. Toate firele erau rupte, probabil trebuia să merg la miliție. Îmi imaginam cum urma să fiu primită acolo!

Seara, când îl acoperii cu plapuma pe Kiriușka, îi auzii vocea adormită:

— Lampocika, profesoara m-a rugat să-ți amintesc că ai acceptat să cânti la concert.

O, Doamne, uitasem de tot! Ei, uite, încă o problemă greu de rezolvat. De unde să fac rost de harpă? Să o cumpăr? Păi costa bani serioși. Să o închiriez?

Învârtindu-mă pe canapea pentru că nu puteam să dorm, în cele din urmă îmi dădui seama cum să acționez. Harpa mea proprie, un instrument excepțional, creat de meșteri germani muncitori, era păstrată, din câte știam, în garaj, la casa de vacanță a mea lui și a lui Mihail. Avem o casă pentru iarnă, cu centrală, apă caldă și telefon, dar nici eu, nici soțul eram prea mari amatori de aer proaspăt. La Alabievo mergeam numai iarna, preferând să ne petrecem restul timpului în oraș.

Imediat ce renunșasem la concerte, harpa fusese învelită – mai bine zis îmbrăcată – într-o husă mare, neagră, și dusă în garajul aflat separat, lângă gard. Căsuța avea un pod în care se păstrau tot felul de lucruri inutile, printre care și harpa mea, care suferise atâtea. Cel mai probabil zăcea și acum acolo, în așteptarea stăpânei.

Deci a doua zi urma să mă duc la Alabievo și să urc în pod. Dacă instrumentul se afla încă acolo, aveam să închiriez o mașină și să aduc harpa la Moscova. Ei, uite, o problemă se rezolvase.

Dimineață îi petrecui pe copii și imediat aruncai mecanic cheile pe fereastră. Instantaneu, se auzi un strigăt:

— Lampadel, aruncă cheile, le-am uitat pe raft!

— Le-am aruncat deja! Începui eu să urlu, privind pe fereastră.

— Dar unde sunt? spuse enervat Seriojka. Nu le văd!

Vreo cinci minute se uită pe trotuar, ridică din nou privirea și fluieră.

— Ce-i? întrebai uitându-mă în continuare pe geam.

— Ia uită-te în plop! spuse Seriojka.

Îmi mutai privirea spre pomul mare, cu coroana amplă, care creștea lângă fereastră, și oftai. Legătura de chei care strălucea prin brelocul portocaliu al alarmei se legăna liniștită în vârful copacului.

În următoarea jumătate de oră încercărăm fără rezultat să dăm jos legătura. Mai întâi aruncai în ea cu pietre și de câteva ori chiar nimerii, apoi scuturai copacul chinuit, pe urmă Seriojka, în pofida strigătelor mele nemulțumite, deschise fereastra lipită pentru iarnă și încercă să ajungă cu mătura până la chei. Fu cât pe ce să cadă. Eu și Iulia abia apucărăm să-l prindem de blugi.

— Gata, spuse fata, nu am de gând să devin văduvă înainte de vreme pentru niște chei!

Eram solidară cu ea.

— Ce-i de făcut? se agita Seriojka prin bucătărie. La amiază mă întâlnesc cu un client la Kapotnia!

— Du-te cu metroul! îi propusei.

— Păi metroul nu ajunge până acolo, își plesni palmele tânărul, iar autobuzul vine când vrea el, fără niciun fel de orar. E o catastrofă, șeful o să mă omoare, îmi jupoaie spinarea, iar din dinți o să-și facă un colier și o să-l poarte la gât.

— În opinia mea, cam exagerezi, zâmbii.

— Trebuie să sunăm Serviciul de Salvare, spuse Kiriuşka, ei salvează pisici, o să dea jos și cheile noastre. Pfui!

— Tu de ce nu te-ai dus la școală cu troleibuzul? se enervă cam târziu fratele mai mare.

— Ei, doar nu era să te las singur la necaz, își miji ochii cu viclenie băiatul, scormonind în hârtiile de lângă telefon. Am găsit numărul. Sunați!

Cam peste o oră, niște tineri veseli, îmbrăcați în combinezoane bleumarin, cu literele MES¹⁷ inscripționate pe spate, cu capul ridicat, începură să examineze plopul. Avură nevoie de două minute ca să aprecieze situația. Brigada acționa repede și bine. Din microbuz scoaseră o scară lungă extensibilă și un băiat zâmbitor, cam de vârsta lui Seriojka, mișcându-și repede-repede mâinile și picioare, ajunse într-o clipă în vârf.

— Câtă abilitate! se entuziasmă Seriojka mulțumit, primindu-și cheile. Ei, chiar ca în filme.

17 Abreviere pentru Ministerul Situațiilor Excepționale.

În cele din urmă, toți plecară. Mai întâi, drăcuind groaznic, Seriojka o luă din loc. Pe lângă el, în mașină mai intrară și Iulia, mârâind, și Kiriuşka, extrem de nemulțumit.

— Ei, de ce să mă mai duc eu la ora a treia? se plânse băiatul. E o prostie, pur și simplu o măgărie. Cum o să explic unde am fost dimineață?

— Păi mâine cum o să explici unde ai fost toată ziua de azi? întrebai.

— O să-i scrii un bilet dirigintei.

— Ce bilet?

— De orice fel. „Vă rog să-l scuzați, a fost la stomatolog, iar doctorul are consultații numai dimineața.” Așa fac toți la noi!

— O să scriu acum, mă bucurai, și va fi și mai bine. Pur și simplu ești un elev ideal: te-ai dus și la doctor, și ai venit și la restul orelor.

Kiriuşka își mușcă limba, dar era prea târziu. Înarmat cu foaia de hârtie, având un alibi deloc sofisticat, porni tăcut spre lift, pufnind de indignare. Asemenea sunete scotea Mulia când îi luam ceva extrem de dorit – peria de haine sau șosetele lui Seriojka.

Apoi dispăru și Viktoria. Până atunci tot sunase pe la saloanele din Moscova, căutând lucrurile cele mai cele. În cele din urmă, alegerea căzuse pe salonul de coafură Wella.

— La urma urmelor, vopseaua mizerabilă a fost produsă de firma lor, se plânse musafira, ascunzându-și cu grijă sub un batic șuvițele de culoarea broaștei. Încă mă mai gândesc dacă va trebui să le plătesc sau nu serviciile. În orice caz, o să primesc o reducere semnificativă!

Cu sprâncenele încruntate amenințător, porni spre ușă. „Mântuiescă Dumnezeu salonul Wella de distrugeri, iar pe angajații lui de moartea chinuitoare sub dărâmături”, îmi spusei și începui și eu să mă pregătesc.

Alabievo se află la patruzeci de kilometri de Moscova și când am spus că acea casă de vacanță ne aparține mie și lui Mihail, nu era chiar așa. Casa masivă, cu etaj din cărămidă minunată, ignifugă, era, cum să spun, dota mea.

La începutul anilor '60, părinții mei au primit o sumă uriașă, o adevărată avere pentru acele vremuri sovietice, deloc bogate. Tata a primit un premiu mare pentru nu știu ce descoperire. Mă pricep prea

puțin la matematică și, la drept vorbind, îmi imaginez doar vag cu ce se ocupa tata. Mămica vorbea sec despre munca lui, dezvăluind străinilor numai informații generale., „Andrei conduce un departament la un institut de cercetare”, scăpa abil mămica de un răspuns direct, „e doctor în științe și profesor.” Abia acum îmi dădeam seama că mai degrabă tata lucra pentru vreun complex industrial militar și era legat de construcția de rachete. În copilărie mă temeam tare de un cuvânt groaznic, „poligon”.

„Mă așteaptă poligonul”, spunea tata, „sper că nu se va întâmpla nimic și că o să mă întorc peste o săptămână.”

Mămica, după ce auzea cuvintele acestea, ofta, făcea semnul crucii deasupra tatei, iar mai apoi îl conducea până la mașină. Tăticul, e adevărat, se întorcea mereu. Uneori vesel, mirosind a coniac, cu vreo doi prieteni la fel de surescitați. În sufragerie se punea masa mare, mămica se așeza la pian, fata în casă, Valia, alerga înnebunită pe coridoare, servind tot felul de gustări. Uneori, tata, cu un pas iute, intra în camera copiilor, mă săruta repede pe obraz, mă înțepa îngrozitor cu barba nerasă și băiguia: „Auzi, Roșcovano? Hai, trezește-te.”

Mă scotea de sub plapumă, mă trăgea adormită în sufrageria plină de oameni veseli, ușor cherceliți. Mămica, mereu cu grijă la regim, nu protesta, doar râdea. Tata mă așeza pe un scăunel și anunța: „Vă rog să o primiți cu bine pe Eufrosina, moștenitoarea. Ei, Roșcovano, recită-ne o poezie.” Mijindu-mi ochii din cauza luminii puternice și ținându-mi pantalonașii de pijama care îmi alunecau, începeam ascultătoare: „Lângă golful mării e un stejar verde...”¹⁸

După ce îmi primeam porția de ovații și un pumn de bomboane de ciocolată, arzând de tulburare, porneam spre camera copiilor. Știam foarte bine că acolo, lângă pat, se afla un cadou. Așteptările mereu se împlineau. Surpriza mă aștepta la căpătâiul patului. O dată, o hăinuță strălucitoare de astrahan, cu glugă și manșon, altădată, un cățeluș de pluș foarte frumos, cu altă ocazie, o căsuță pentru păpuși cu mobilă, perdele, veselă la bucătărie și chiar cu o mică oliță de noapte sub pătuțul roz...

„Slavă Domnului”, îi spunea mama tatei, „ai scăpat de poligon.”

Dar erau și altfel de zile. Dimineața, când plecam la școală, îl găseam

18 Începutul poemului *Ruslan și Ludmila*, de A.S. Pușkin.

pe tata negru la față, în bucătărie, lângă scrumiera plină de mucuri. Nici nu mă saluta și putea numai să spună, destul de grosolan: „Ei, ce te holbezi așa? Du-te la școală!”

Mămica, oftând, îmi încheia paltonașul și mormăia: „Nu te supăra, fetița mea, tot poligonul este de vină...”

Uneori visam poligonul cel misterios sub forma unui bărbat uriaș, bărbos, care fugea după tata. Sărmanul încerca din toate puterile să scape de monstru. Dar el, tot agitându-și cuțitul, venea după el.

Am auzit pentru prima oară cuvinte despre dușmanul nostru la înmormântarea tatei. Era anul 1979, făcusem optsprezece ani, dar, fiind incredibil de infantilă, nici nu mă gândisem de unde făcea tata rost de bani pentru viața noastră fără griji.

Tata a fost înmormântat la cimitirul Novodevicie. Lângă mormântul adânc se înșiraseră soldații gata să îi dea ultimul salut. Era o căldură groaznică, un august canicular incredibil, așa cum Moscova nu mai văzuse până atunci. Sicriul cu trupul tatei fusese pus pe un postament special, de granit. Eu și mama ne aflam alături, pe niște scaune tari. Au început discursurile. „Plecat înainte de vreme”, „Luceafăr al științei”, „Genial matematician”... Cuvintele curgeau și curgeau, nemaiaivând niciun fel de semnificație... Mămica ofta profund din când în când, șoptind febril: „Poligonul... Poligonul l-a omorât.”

Apoi a întins deodată mâna și, arătând spre sicriu, a început să strige sălbatic: „Stați! E viu, e viu! Uitați, plânge!”

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să-mi pierd cunoștința au fost niște lacrimi mari care ieșeau de sub pleoapele strânse tare ale celui care, nu demult, fusese tatăl meu.

Mai târziu, la spital, un doctor drăguț care luase în mâna lui caldă, moale, de chirurg, palma mea de gheață, a explicat: „Ați trecut printr-un adevărat...”

„El plângea”, am bâiguit. „E viu?”

„Nu, desigur”, a răspuns doctorul, „pur și simplu cadavrul a fost congelat și, la căldură, a început să se dezghețe.”

Dar la începutul anilor '60, când părinții mei au primit peste noapte banii aceia, niciunul dintre ei nu se gândea că avea să moară în curând. În consiliul familiei au hotărât să cumpărăm o casă de vacanță, pentru a avea unde să ducă copilul, adică pe mine, vara. Atunci au avut mare noroc. La Alabievo tocmai era dată spre vânzare o casă excepțională, de

piatră. Locul era potrivit pentru noi din toate punctele de vedere. În primul rând, se afla în apropiere de Moscova, în al doilea rând, parcela de pământ era mare, de aproape jumătate de hectar, pe care erau sădiți brazi seculari, pini și stejari, în al treilea rând, viitoarea noastră casă de vacanță era chiar ultima din satul care purta denumirea prea puțin poetică Buran-4¹⁹. Aglomerarea de case de vacanță aparținea Statului Major General, iar militarii nu sunt prea tari la născociri. Dincolo de râul cu denumirea amuzantă Moglușa se întindeau posesiunile Uniunii Artiștilor, care aveau un nume mult mai plăcut – „Câmpul cu căpșuni”.

Dar, la drept vorbind, în afara panoului cu litere, la artiști nu era nimic bun. Niște cuști de scânduri. La militari însă erau ridicate adevărate fortărețe, iar a noastră era cu fața spre pădure. Puteam să alergăm în pielea goală pe terenul nostru sau să tragem unul în altul cu automatul, că nimeni dintre vecinii apropiați nu ar fi tresărit. Și nu numai pentru că se considera, în acel cerc, extrem de neplăcut să te amesteci în treburile altei familii. Nu, pur și simplu nimeni nu ar fi auzit nimic. Până la casa cea mai apropiată erau zece minute de mers printr-o pădurice destul de deasă. În zilele noastre părinții poate s-ar fi speriat să trăiască într-o asemenea izolare, dar atunci, în anul 1963, timpurile erau aproape idilice, și mămica uita uneori să încuie ușa de la intrare. De fapt, a avut loc un incident. Într-o seară albă de iunie, în curtea noastră a intrat un grup de oameni destul de beți, au făcut un foc și au început să urle cântece. Dimineată, după ce și-au venit în fire, au venit să își ceară iertare; erau pictori care se rătăciseră pe malul râului, sub influența șarpelui verde²⁰. Ca amintire a acelei întâmplări ne-a rămas un tablou minunat – „Liliac într-o vază de cristal” –, dăruit de unul dintre cheflii.

Pe parcela gigantică se aflau două clădiri. Una era casa de vacanță propriu-zis, un conac cu etaj și acoperiș de fier. Cealaltă – o casă mică a portarului, sau, cum spunea tata, ghereta. Și aceasta cu etaj, dar mult mai mică. Jos se află o cămăruță de cincisprezece metri, iar sus un pod. Mămica nu îmi dădea voie în copilărie să mă duc acolo, dar uneori nu o ascultam și urcam scara șubredă, tremurândă. Acolo era așa de plăcut! Prin ferestruca rotundă, prăfuită, pătrundeau razele soarelui fierbinte de vară, mirosea a fân, a ceva sufocant, iar într-un colț îndepărtat se agitau

19 „Viscol“, „vântoasă“.

20 Absint.

repede-repede nenumărați șoareci.

După nuntă mămica i-a înmânat solemn lui Mihail toate cheile de la toate clădirile. Trebuie spus că soțul investise o grămadă de bani și timp și a reconstruit casa. A pus centrală, a eliminat sobele pe care tata le încălzea cu cărbuni, a pus să se construiască un șemineu elegant și o saună. Acum podelele străluceau prin parchetul lor, iar pereții prin tapetul elegant. Dar mie, în mod paradoxal, imediat casa a început să nu îmi mai placă; dispăruse din ea ceva drag, scump. Și, cu toate că în ultimii ani nu mai putea fi considerată exclusiv a noastră – mămica închinase etajul diferitor persoane –, oricum undeva, în acei pereți, locuia duhul tatălui meu. După renovarea costisitoare, umbrele au părăsit clădirea și aceasta mi-a devenit străină.

Schimbările au afectat și căsuța portarului. Cămăruța de jos s-a transformat într-un adevărat garaj, iar podul a fost tencuit și transformat în depozit. Lucruri de care nu mai ai nevoie, dar pe care nu te înduri să le arunci. Printre vechituri se afla și nefericita harpă.

Toate aceste gânduri îmi trecură lin prin cap în timp ce trenul, legănându-se, gonia spre Aliabino. Mulți ani venisem acolo numai cu mașina, și nici nu recunoscui gara. Căsuța mică de lângă peron se transformase într-un magazin universal destul de cuviincios, iar în piață se aflau deja câteva autobuze. Unul dintre ele, pufăind greoi la urcuș, mă duse până la ultima stație. Coborâi și așteptai ca mașina să plece.

Se lăsă liniștea. Era o zi senină, puțin geroasă. Zăpada, spre deosebire de cea din Moscova, era albă și curată, pur și simplu strălucea în razele soarelui. Pentru o secundă îmi mijii ochii, apoi îi deschisei din nou. O cărare îngustă, șerpuind printre copaci, o lua în jos. O clipă, mi se păru că acolo se află tata și că spune, destul de supărat: „Roșcato, cine ți-a dat voie să mergi singură pe șosea?”

După ce tresării și îmi scuturai capul pentru a alunga arătarea, pornii rapid în direcția casei. Aveam de mers vreo zece minute și nu întâlneai niciun om. Abia atunci, când pusei mâna pe porțiță, îmi veni pe neașteptate un gând.

„Dar cine va primi, după divorț, casa de vacanță?” De disperare, chiar luai mâna de pe zăvorul care zornăia jalnic. Până atunci nu avusesem ocazia să mă consacru problemelor materiale, dar acum, când hotărâsem să divorțez... Conform documentelor, se pare că eu eram proprietara casei de la Alabievo. Dar mai era și apartamentul părinților, vândut de

Mihail. Semnasem o împuternicire pentru el, ca să se ocupe de acest lucru, iar mai apoi nici nu m-am mai interesat ce sumă primise soțul pentru locuință.

Casa privea lumea cu obloanele de fier închise. Probabil lui Kiriuşka i-ar fi plăcut acolo – pescuit, ciuperci... Nici Seriojka, nici Iulia nu ar fi avut nimic împotriva, pentru ei se potrivea camera aceea de pe colț, de la etaj, fostul dormitor al părinților. Și pentru câini ar fi fost extrem de bine. Toată ziua ar fi alergat prin curte, cu coada în sus, fără să aștepte să-ți faci timp să-i scoți zece minute în curtea prăfuită.

Imaginându-mi-i pe Mulia, Ada, Rachel, pe pisicile noastre alături de broasca Gertrude și pe cei trei hamsteri care s-ar delecta cu soarele de iulie în amurg, zâmbii. E ciudat că unele femei se consideră bătrâne în pragul celor patruzeci de ani. Pentru mine, viața parcă începea din nou: în interiorul Eufrosinei se afla Evlampia, fata de optsprezece ani. Și ea fu cea care își puse picioarele la treabă și, fără să simtă frigul care pătrundea prin cizmele de antilopă, alergă spre căsuța portarului, inspirând cu tot pieptul aerul proaspăt.

Niciodată nu încuiam podul, dar acum pe ușă se lăfăia cel mai obișnuit lacăt, acoperit de rugină.

Mai întâi mă pierdui, dar pe urmă găsii o piatră potrivită și mă apucaii să lovesc fierul. Mergea greu. În cele din urmă, lacătul rămase încuiat, pur și simplu ieșise din toc unul dintre inelele prin care era petrecut. Smucii ușița și simții aerul stătut. Mirosea, nu știu de ce, nu a lemn sau a praf, nu a cârpe vechi, ci a vas de toaletă prost spălat, pur și simplu a urină.

Minunându-mă de mirosul neplăcut, începui să privesc contururile obiectelor tulburi. Uite, acolo era șifonierul uriaș, alături stăteau niște cutii... De fapt, pe undeva pe aproape trebuia să fie întrerupătorul.

Pipăii cu mâna peretele și apăsai întrerupătorul. Într-o clipită, sub tavan se aprinse un bec acoperit de praf. Nu era de prea mare folos, dar în lumina slabă, gălbuie, văzui într-un colț husa mare, neagră și fluierai. Doamne Dumnezeule, uitasem complet ce mare era! Nici nu o puteam mișca, darămite să o car pe scări și să o târăsc până la gară. Trebuia să procedez altfel, imediat, să angajez lângă peron un bărbat puternic, cu mașină, și numai atunci să vin după harpă. Ei, mereu ultima idee e mai bună.

Drăcuind, mă hotărâii să mă apropii mai mult. Dar nici nu apucaii să fac un pas, că auzii un geamăt.

— Cine e aici? întrebai cu vocea tremurând de groază, simțind cum imediat spatele mi se acoperă de o sudoare lipicioasă.

Geamătul se repetă. Simțind că sunt pe cale să leșin, încercaii să-mi împing picioarele devenite de o tonă, dar parcă se lipiseră de podea.

— Ajutor! spuse încet un glas slab. Ajutor!

Ca o somnambulă, pornii spre voce. Sunetul venea din dulap. Ocolii dulapul de necuprins, aruncaii o privire în nișa formată între peretele din spate și cufăr...

Chiar în fața mea, pe o cârpă, stătea zgribulită, murdară... Katia.

— Ce-i asta? întrebai eu, mai să-mi pierd mințile.

Katia își săltă capul, mă văzu și, din ochii ei uriași, ca niște adâncituri pe fața micuță, cât un pumn, țâșniră vijelios lacrimi transparente.

Vreo cinci minute plânseserăm întruna, îmbrățișate. În cele din urmă,

Katia întrebă:

— Doamne, dar cum ai ajuns aici?

— De fapt, casa asta de vacanță e a mea, dar am venit după harpă. Am promis să cânt pentru Kiriuşka, la concertul de la școală.

Katia scutură din cap:

— Nu mai înțeleg nimic... Ce fac copiii?

— Minunat.

— Dar câinii?

— Cum nu se poate mai bine.

— Nu ați pățit nimic?

— Nu, dacă lăsăm la o parte sosirea dragei de Viktoria.

— Cașa Sănătatea, zâmbi Katia și își reveni de tot. Așa, hai să ne gândim repede cum să mă eliberezi.

Abia acum observai că piciorul drept al Katiușei era în lanțuri. Un lanț greu de fier pornea de la glezna fragilă spre un cârlig uriaș, înfipt în perete. La o distanță de o mână întinsă se afla un bidon de cinci litri, plin cu apă, și două bucăți de pâine neagră, uscată. Tot acolo era și o căldare de fier, care puțea îngrozitor.

— Vă rog să mă scuzați, pufni Katia. Înțeleg, nu miroase a trandafiri, dar ce să fac? O toaletă biologică în acest Eden nu a fost prevăzută în plan. Dacă nu greșesc, acolo, lângă harpa ta, se află o cutie cu scule, am tot visat să ajung la ea.

Mă năpustii imediat după un ciocan și un foarfeci de tablă. În ora următoare, cu eforturi reunite, lovii cu ciocanul în cârlig, încercarăm să scormonim peretele și să pilim lanțul. Cu un asemenea efort, ar fi putut să se clatine până și turnul de televiziune de la Ostankino. În cele din urmă, după ce îmi ștersei sudoarea, bolborosii:

— Va trebui să dau fuga la gară, după ajutor.

— N-aș fi vrut, se încruntă Katia, dar se vede că nu avem ce face. Hai, repejor, poate dă Domnul...

Dar în acel moment, în deschizătura ușii se mișcă o umbră și o voce respingătoare rosti:

— Ei, ei, păsările sunt în colivie.

Mă trăsei înapoi și mă trântii lângă Katia, pe pătura care putea groaznic.

— Cine s-ar fi așteptat la niște musafiri așa de dragi? mă luă peste picior grasul de Slava, apropiindu-se încet. Cine s-ar fi gândit că broșcuța

ta țestoasă putredă, păduchele ăsta blond se va dovedi așa de rezistentă? Păcat că nu ți-am făcut o montură în frunte, pentru rezistență. Ei, acum gata cu voi, drăguțele mele. Un incendiu în garajul pustiu, în care au ars două femei bete, fără casă, și nimeni nu se va mira! De fapt, poate că n-o să mai rămână nici oasele.

— N-o să faci așa ceva, șopti Katia.

— Cum să nu, drăguța mea? pufni grămada de grăsime. Uite, numai să dau fuga după benzină. De fapt, mai întâi s-o leg pe asta, cu capul de fier.

Și, pufnind scârbos, încercă să se apropie de mine.

— Nu te apropia! începui eu să urlu disperată, apucându-mi geanta deschisă.

— Corect, încuviință Slava, ia batistuța, ca să ai cu ce să-ți ștergi muci înaintea morții, Ioana d'Arc a mea, Giordano Bruno.

Râdea de mine pe față, simțindu-se intangibil. Deodată, mâna mea dreaptă se strecură mecanic în geantă și dădu de micul pistol de jucărie al lui Kiriușka.

— Stai, începui eu să urlu, scoțând „arma”. Stai imediat, că trag!

Dar halca de grăsime nu era așa de ușor de speriat.

— Măi, măi, măi, începu el să necheze și mai tare, măi, măi, măi, uite ce hotărâtă mai suntem, uite ce independentă! Păi cu păcănitoea asta nicio vrabie nu împuști!

Continuând să hohotească prostește, cu gura deschisă, se apropia din ce în ce mai mult. Extrem de disperată, dându-mi seama foarte bine de prostia făcută și fără să sper, apăsai pe trăgaci. Se auzi un păcănit sec. Râsul se întrerupse, ca și cum în gura grăsanului ar fi fost îndesat ceva. O clipă rămase cu ochii holbați, apoi, fără să-și îndoiaie genunchii, se prăbuși la pământ cu un sunet groaznic, cu botul înainte. Se ridică un nor de praf, harpa începu să geamă jalnic în husă.

— Mama ta! folosii eu pentru prima oară în viață expresia. Mama ta, se vede că chestia asta e încărcată, iar Kirka spunea că trage cu bile!

— Ia uită-te în buzunarele lui, spuse Katia cu o voce subțire din cauza încordării. Poate că are la el cheia lanțului.

Ocolind cu grijă capul nemernicului sub care, încet-încet, se întindea o baltă de culoare închisă, mă apucaii cu silă să îi caut prin buzunare. Degetele găsiră imediat legătura de chei dorită.

— Acum, acum, bâiguii eu desfăcând manșeta de fier. Poți să mergi?

— Foarte bine, răspunse Katia încercând să se ridice. Eu o să stau aici de pază, iar tu du-te după miliție și Salvare.

— Ce ai? mă minunai. Doar a vrut să ne omoare! Să fugim mai repede.

Dar Katia, cu o mână sigură de chirurg, deja găsisese pulsul la gâtul lui Slava.

— Slavă Domnului, e viu. Hai mai repede.

Mă îndreptai spre ieșire. Nu, avuseseră dreptate copiii: era nebună! Trebuia să fugim de acolo cât ne țineau picioarele, nu să acordăm primul ajutor unui nemernic și criminal. Dar dacă nu venise singur?

Nici nu apucaai să mă sperii de acest gând neașteptat, că în deschizătura ușii mai apăru o siluetă bărbătească. Plină de groază, scosei din genтуță jucăria, pe neașteptate periculoasă, și începui să urlu:

— Întinde-te cu fața în jos, depărtând picioarele la lățimea umerilor, mâinile după cap, fruntea la perete! Execută, înainte să-ți fac un al treilea ochi! Hai, repede, sunt de la miliție.

Chiar așa urlau eroii cărților polițiste adorate de mine, iar în serialul Strada felinarelor sparte, când auzeau asemenea cuvinte, infractorii se aruncau într-o clipită, ca niște saci, în noroi.

Ăsta însă nu se sperie și zise cu o voce plăcută, catifelată, de bariton:

— Mai încet, mai încet, colega. Hotărăște-te odată: să stau culcat sau în picioare? Sunt maiorul Kostin. Și scoase din buzunar legitimația roșie.

Dar eu nu eram așa de ușor de tulburat. Aveam și eu în buzunar așa ceva.

— Rămâi pe loc! ordonai eu. Așa ceva poți cumpăra și de la metrou!

— Ei, să spunem că nu e chiar așa, începu să râdă bărbatul și strigă jos: Băieți, aici!

Într-o clipită podul se umplu de tineri solizi, în uniformă de camuflaj, și cu măști negre.

— Care dintre voi e Romanova? întrebă maiorul.

— Eu, răspunserăm în același timp eu și Katia.

— Nu am înțeles... reacționă maiorul.

— Amândouă ne numim Romanova, explică Katiușa, păstrându-și rămășițele stăpânirii de sine.

— Cum așa? Sunteți surori?

— Avem același nume, răspunse chirurgul și adăugă: Aici e un rănit.

— Pașa, ia vezi! ordonă milițianul și se întoarse spre mine: Legitimația dumneavoastră.

Mecanic, ca în somn, scosei din geantă legitimațiile roșii. Kostin aruncă o privire rapidă în interior și începu să râdă:

— Sunt teribil de bucuros de întâlnire. Că mă gândisem cu păcat: „Ce fel de maior mai e și Romanova asta, care nu se află pe niciun stat de plată, și care se ocupă de cazul Katukov?” Mă bucur de cunoștință, Evlampia Andreevna, dar poate mai bine zis Eufrosina? Ce pistol micuț și drăguț!

— Tare, dacă a pus jos o așa matahală, pufni Pașa, care se agita lângă Slava.

— Se pare că l-a nimerit chiar în gura deschisă, presupuse Katia, în care se trezise profesionistul. Cred că rana de intrare a cerului gurii sau a gâtului e acoperită. E adevărat, respiră singur...

— Tare, repetă Pașa și începu să urle la telefon: Hei, Șapte, trimite încoa' Salvarea, avem o trebușoară!

— Bine, fetelor, începu neobișnuit de blând Kostin. Uite, am făcut cunoștință. Apropo, mă cheamă Vladimir Ivanovici. Se poate și Volodia, femeilor frumoase mereu le permit să-mi spună pe nume. Să mergem încetisor jos, dacă puteți să vă mișcați. Trebuie să vorbim despre multe. E adevărat, mai întâi nu strică să ne spălăm. Miroșiți ca o toaletă de soldați.

— Drept să vă spun, referitor la closetul de cazarmă nu mă pricep, se zburli Katia, nu am fost niciodată acolo, dar cred că dumneavoastră, dragul meu Vladimir Ivanovici, ați fi emanat o aromă la fel de plăcută după aproape o lună de stat într-un loc asemănător.

— Gata, gata, am înțeles, dădu din mâini Kostin. Să coborâm.

Ieșirăm în zăpadă. În apropiere se afla un microbuz. Lângă mașină se agitau cinci flăcăi care semănau cu niște dulapuri. Tot acolo se vedea și Rafik-ul²¹ cu inscripția „Salvare”.

— Pe cai, băieți! ordonă Kostin.

— Nu! începui eu să strig.

— Păi ce mai e? se minună Pașa, apropiindu-se.

— Nu pot să plec fără harpă.

— Fără ce? se minunară milițienii la unison.

— Fără harpă. E așa, un instrument cu coarde...

— Nu-i nimic, nu-i nimic, bâigui Volodia, încercând să mă mângâie pe cap. O să treacă.

21 Marcă sovietică de microbuz, fabricat la Riga.

— Uite, acum o să urcăm într-un autobuz frumos, încep să bubuie Pașa cu o voce extrem de sinceră, de părinte, pe care psihiatrții o folosesc vorbind cu bolnavii pe care deodată îi apucă amocul, o să-ți cumpăr o harpă, pe cuvântul meu. Numai hai să mergem până la gară. Acolo e un magazin întreg, și sunt peste tot numai harpe, harpe de mai mare frumusețea.

Cu coada ochiului remarcai cum face un semn în direcția doctorului. De indignare, îmi dădură lacrimile. Eliberându-mă repede din îmbrățișarea lui sigură, spusei:

— N-aveți de ce să mă considerați nebună. În pod, într-o husă, se află o harpă. Aduceți-o jos și puneți-o în autobuz.

— Kolia, ordonă Pașa, verifică!

Unul dintre tineri dispăru în căsuță. Peste câteva momente încep să urle pe ferestruică:

— E o chestie așa, mare, într-o husă de piele, care tremură când o scutur. Asta e?!

— Da, strigai eu bucuroasă, aia e!

— Nu pot s-o car singur, urlă Kolia, mi-e frică să n-o sparg!

— Vai! mă speriai.

— Lionia, du-te și ajută-l, ordonă Volodia.

Cincisprezece minute mai târziu mergeam pe șosea, apropiindu-ne de Moscova cu fiecare metru. Cu ambele mâini, fără să mă tem că mă murdăresc, îmbrățișam husa neagră, plină de praf, în interiorul căreia plângea trist la fiecare atingere harpa mea. Soldații de la OMON²² își scoaseră de pe cap măștile negre și fețele lor tinere, simple, de Riazan, priveau cu interes în direcția mea. În cele din urmă, unul dintre ei nu se mai abținu:

— Vă rog să mă scuzați, dar cu ce seamănă? Cu un pian?

— Nu.

— Acolo sunt clape?

— Strune.

— Și cum se cântă la ea? nu mai contenea individul. Cu mâinile?

— Nu! răcnii eu enervată. Cu dinții! O harpistă răsfiră strunele cu colții, de preferat de fier!

Nu mai primii nicio întrebare.

22 Trupe de elită, de intervenție rapidă.

Acasă apariția noastră avu efectul unei bombe. Ceasul arăta cam zece seara când învârtii cu grijă cheia în yală.

— Unde ai fost?! Începură să strige ai casei.

Apoi corul pe o voce trecu la arii solo.

— Doamne, începu să strige Iulia, ce murdară e!

— A avut un accident! se îngrozi Seriojka.

— Lampocika, începu să urle Kiriuşka, draga mea, ești vie?

Ce întrebare genială! Oare un cadavru poate ajunge singur acasă și deschide ușa? Mai stupid se comportă oamenii doar în filmele americane de acțiune, când, din avionul care a avut un accident groaznic, eroul principal, scos de acolo mutilat, gemând, după ce ia o mutră îngrijorată, se interesează: „John, totul e OK?”

— Totul e în ordine, începui eu să bolborosesc, strecurându-mă pe coridor și începând să dezbrac scurta care își pierduse orice înfățișare.

Copiii erau pe cale să caște gura ca să înceapă să mă certe, dar rămaseră tot așa la vederea Katiei, care își făcuse și ea apariția. Prima își reveni Iulia:

— Doamne, ce e cu tine?

— Uite, zâmbi Katia, m-am întors din Kemerovo.

— În halul ăsta?! Parcă ești din lagărul morții, nu se potoli Iulia. Ce-a fost acolo? N-ai mâncat o lună? Păi ai rămas jumătate...

— A ce miroase? adulmecă Seriojka. Mamă, spune cinstit, chiar acum, ce s-a întâmplat.

— Eu și Lampa am avut din întâmplare un accident de mașină, spuse Katia și întrebă: Holul nostru a deveni mai mare sau mi se pare?

— Nu te eschiva, porunci Iulia. Ce, v-ați înțeles să vă întâlniți? Când?

— Ei, încercă să scape Katia, dezbrăcând ceea ce fusese nu demult o scurtă simpatică, dar acum semăna foarte mult cu blana unei pisici moarte. Ei, a promis să mă aștepte...

— Și de ce nu ne-ai spus? mă întrebă sever Serghei.

— Am vrut să vă fac o surpriză, mă justificai eu.

— Ei, și... vru să spună Iulia și se opri.

Doi soldați OMON, oftând și scrâșnind, începură să tragă harpa în holul mic. Nu știu de ce, tinerii își puseseră din nou măștile pe cap, dar

de pe umeri, groaznice la vedere, cel mai probabil deranjându-i, atârnavu agățate automate.

— Asta ce e? șopti Seriojka.

— E doar harpa, explicai eu repejor și le spusei: Duceți-o în sufragerie, dragii mei.

Soldații porniră ascultători spre sufragerie, Kiriuška se duse după ei.

— Harpă? întrebă Iulia. De ce?

— Cum de ce? începu să urle Kirka, închizând ușa de la intrare după tineri. Lampa o să cânte pentru mine la concert!

— În clipa asta o să înnebunesc, șopti Iulecika. Și ce legătură are aici miliția?

— Bine, spuse tare Seriojka. Hai, murdarele astea să se ducă să se spele, între timp o să pun de ceai, o să stăm de vorbă la masă.

Și în momentul acela pe hol ieși Viktoria.

— Bună ziua, Katerina, spuse ea printre dinți, cu o voce de gheață. Apari cam târzior acasă. Și cu ce înfățișare! Ca un om al străzii, ce mai!

— Bună, Vika, bâigui Katia, scoțându-și ghetele. În schimb tu, ca de obicei, arăți minunat. Ai o coafură nouă, îți vine foarte bine.

Viktoria aruncă o privire rapidă în oglindă. Părul ei arăta ușor extravagant, dar nu era numai asta. Culoarea verde-smaraldină dispăruse, buclele își recăpătaseră nuanța castaniu-închis. De fapt, buclele numeroase dispăruseră, capul era împodobit cu o tunsoare foarte scurtă, ca a Irinei Hakamada²³.

— În opinia mea, te întinerește, remarcă satisfăcută dama și se apucă să povestească pe larg, cu detalii minuțioase, foarte tare, despre vizita ei la salonul Wella.

De fapt, nimeni nu o asculta. Katia se dusesse la baie, Iulia și Seriojka la bucătărie, iar eu și Kirka pornirăm în sufragerie.

— Cum se cântă la asta? întrebă băiatul.

— Dacă mă ajuți s-o scot din husă, o să-ți arăt.

Peste zece minute trăsese un scaun și ridicai mâinile, din obișnuință. Oare mai pot să puteam scoate vreun sunet? Degetele mele își pierduseră fosta delicatețe, numai degetul mic rămăsese fără tăieturi. Dar uite, tocmai de degetul mic nu ai nevoie când cânti la harpă.

La primele acorduri Kirka începu să bată din palme, emoționat.

23 Politician rus.

Prinzând aripi, începui să ciupesc harpa, strunele porniră să trăncănească ușor, dar suna acceptabil.

În cameră intrară Iulia și Serioja, apoi veniră în fugă și câinii. Ciupeam concentrată strunele. Deodată, în melodie se strecură un sunet străin. Chiar lângă picioarele mele, cu ochii închiși, se legăna Mulia. Mopsul căscase botul și, uitând de sine, îi ținea isonul lui Saint-Saens. Într-o clipă i se alăturară Ada și Rachel. Din baie se auzea pleoscăitul zgomotos al apei, din coridor – vocea ridicată a Viktoriei care povestea despre victoria asupra administratoarei de la salonul Wella, câinii urlau pe diferite voci, harpa zdrăngănea, copiii stăteau cu gurile căscate și eu eram absolut, total, nebună de fericire.

A doua zi, la zece dimineața, spălate, pieptănate, mirosind a parfum, ne aflam în cabinetul mic al maiorului Kostin. Vladimir Ivanovici ne aruncă o privire rapidă și spuse:

— Ei, frumoase doamne, trebuie să spun că astăzi arătați mult mai bine ca ieri. Sunteți mai tinere, mai proaspete, pur și simplu ca niște trandafiri de mai.

— Măine o să arătăm și mai bine, i-o tăie Katia și întrebă: Putem trece imediat la subiect?

Kostin începu să râdă:

— Uite, uite, exact așa îmi imaginam că sunteți.

— Trag nădejde că speranțele v-au fost confirmate, pufni Katia. Apropo, ce e cu Slava?

— O să trăiască, ne asigură Vladimir, o să fie tratat, apoi o să compară în fața tribunalului.

— Cine e el? nu mă abținui.

Kostin scoase țigările:

— Nu aveți nimic împotriva?

— Nu, răspunserăm în cor eu și Katia și ne deschiserăm imediat gențile.

— Spuneți, Katerina Andreevna... începu maiorul.

Tresării involuntar: ei, ca să vezi, nu numai că aveam același nume, dar până și patronimicul era la fel. Probabil asta e soarta!

— Spuneți, Katerina Andreevna, începu maiorul, credeți în destin?

— Doamne, se enervă Katia, ce rost au asemenea discuții?

— Au, oftă maiorul, în acest caz totul s-a combinat așa de ciudat.

— O să ne spuneți despre ce este vorba? întrebai eu sfioasă. Tare mai

vreau să aflu adevărul.

— Cu o condiție, zâmbi Kostin. Vom face un schimb de informații: dumneavoastră o să răspundeți cinstit la întrebările mele, iar eu vă voi împărtăși considerațiile mele, bine?

— Bine, răspunserăm noi din nou în cor și ne ațintirăm privirile asupra bărbatului.

— Atunci ascultați, spuse Kostin. Principala dificultate în acest caz constă în faptul că unu nu e unu.

— Cum așa? întrebă Katia.

Kostin dădu din cap:

— Haideți să uităm de obiceiul plăcut al femeilor de a-și întrerupe interlocutorul la fiecare cuvânt. Ascultați-mă cu răbdare, după aceea puneți întrebări. Și o să încep cu Ekaterina Andreevna. Mai întâi, pentru a înțelege complet situația, va trebui să ne întrebăm ce fire are Katia? Pentru că ea a intrat în această istorie din cauza unor particularități de personalitate.

— Uite-l și pe Freud, șopti Katia.

Dar Volodia nu se lăsa tulburat așa de ușor.

— Așa deci, încep eu povestirea. Trăia la Moscova o fată, pe nume Katia. Tatăl ei lucra la un institut de cercetare, iar mama preda limba și literatura rusă la școală. Părinți buni, iubitori. Numai că tatăl a murit devreme, ia mămica petrecea zile întregi la serviciu. Așa că din copilărie Katiușa a trebuit să se descurce singură. Dar ea nu era tristă. De la șapte ani putea să încâlzească mâncarea și să facă ordine în apartament. Katia avea un vis – să învețe și să se facă medic, dar nu unul simplu, ci neapărat chirurg. Dar drumul până acolo s-a dovedit a fi acoperit cu spini. În primul an nu a intrat la facultate și a frecventat niște cursuri de asistente medicale. A intrat la Institut după ce a lucrat un an la spitalul Botkin, la reanimare. Avea deja în brațe un copil, iar în urmă lăsase o căsătorie nereușită.

Au trecut anii de studiu, Katiușa lucra ca o posedată, nu avea cine să o ajute. Mama, între timp, s-a îmbolnăvit grav și aproape că ajunsese neajutorată. Katia se împărțea între Institut, casă și spitalul în care se afla Anna Ivanovna. O alta ar fi cedat și ar fi renunțat la studii, mai ales că avea deja o specializare excelentă, de asistentă medicală. Altcineva, dar nu și Katia. Ea a rezistat, a primit diploma, și-a găsit un loc de muncă bun și mai și reușea să se mărite periodic. Numai că viața de familie, în mod

catastrofal, nu i-a reușit. Toate căsătoriile, mai devreme sau mai târziu, se încheiau cu divorț. E adevărat, nu a pierdut legăturile cu foștii soți, dimpotrivă, a făcut cunoștință cu noile lor soții, cu copiii...

Principala bucurie a Katiei era serviciul. La spital se afla de dimineață până seara, adesea o mai apuca și noaptea. În ultimii ani începuse să câștige destul de bine, dar niciodată nu făcea diferența între pacienții cu sau fără plată. Un asemenea ritm de viață ar fi trebuit să-i formeze femeii un anumit tip de caracter: sever, chiar crud, mai ales că profesia de chirurg nu presupune sentimentalisme. Dar Katiușa s-a dovedit miloasă peste măsură. Pur și simplu i se strângea inima când o băbuță, părăsită de rude, plângea în salon. Adesea asemenea bătrâne ajungeau acasă la ea, unde trăiau cu lunile, așteptând ca nepoților să le revină conștiința. Katia era în stare să aducă de pe stradă o femeie fără adăpost și să-i dea acolo un locșor, să dea bani pe datorie unui om puțin cunoscut și să se ducă noaptea, traversând tot orașul, la o prietenă care avea deodată probleme cu inima.

Bolnavii își adorau doctorul, după operație deveneau prietenii ei și, dacă în continuare aveau nevoie de tratament, începeau să vină la chirurg așa, fără niciun fel de plată. Katia niciodată nu lua bani de la cunoscuți. Și în povestea asta groaznică, terminată cu răpirea, a nimerit datorită firii sale și pacientului Kopîlov Pavel Semionovici.

La început, nimic nu prevestise neplăcerile. Pavel Semionovici suportase cu bine operația, dificultățile au apărut după aceea, în cea de-a șaptea zi. Katia tocmai se afla în cabinetul medicilor, când a dat buzna soția lui Kopîlov, țipând: „Dumneavoastră stați aici și beți ceai, iar Pașa moare!”

Katia a luat-o la fugă spre salon. A fost de ajuns o singură privire pentru ca un medic cu experiență să înțeleagă: starea din acea zi a lui Pavel nu avea nici cea mai mică legătură cu operația de tiroidă. Bărbatul făcuse o formă extremă de alergie – edemul Quincke. Când, după măsurile luate, Kopîlov a devenit din nou roz la față și a început să respire normal, Katia a privit cu atenție istoricul bolii. Acolo se indica o formă destul de rară de alergie, la bicarbonat de sodiu. Soția lui Kopîlov, chemată imediat, a negat categoric posibilitatea de a-i fi dat substanța bărbatului.

„Slavă Domnului”, a turuit femeia, „doar nu trăim de un an împreună, nu a fost nimic să conțină sodă.”

„Poate v-au adus prietenii? Niște biscuiți de cumpărat sau pastă de dinți Blend-a-Med? Acolo e numai hidrocarbonat de sodiu”, a constatat Katia, dându-și seama în adâncul sufletului că edemul Quinckie nu apare de la o cantitate atât de mică de alergen.

Ei, dacă ar fi mâncat Pavel Semionovici un biscuit, doi, ar fi strănutat de vreo două ori, s-ar mai fi scărpinat, dar nu ar fi ajuns să se sufoce!

Totuși, soția o ținea pe-a ei. Soțul folosea numai praf pentru dinți, iar înainte de a mânca un produs, citea cu atenție ambalajul. Nici nu îi plăceau brișele, biscuiții și prăjiturile de-a gata.

Dar dimineața situația s-a repetat din nou, tocmai după vizită, apoi seara, pe la ora șase. Pavel Semionovici în mod clar luase bicarbonat. Mânca de două ori pe zi, iar apoi afirma că nu se atinsese de praful interzis. Katia nu mai știa ce să creadă și i-a trecut prin minte să cheme un psihiatru să îl consulte.

A căutat prin noptiera lui Kopîlov, dar n-a găsit nimic, în afară de ceai, cafea, fructe și cutii de vitamine. Și tocmai ambalajul frumos de la Vitaform i-a atras atenția. Pe etichetă scria: „Formula cea mai completă, echilibrată, universală și extrem de eficientă, care asigură doza zilnică de vitamine și substanțe minerale.” Mai jos era indicată componența, iar într-un colț, cu litere mici, se specifica: „Nu are adaosuri artificiale, este o formulă din componente naturale. Nu conține sare, zahăr, amidon, drojdie, porumb, grăsimi animale, lapte și bicarbonat.”

„De câte ori le luați?” l-a întrebat Katia pe Kopîlov.

„De două ori pe zi”, a răspuns sincer bărbatul, „cum este indicat.

„Dați-mi o tabletă”, l-a rugat Katiușa.

Ziua a dus pilula roz la laboratorul chimic și le-a spus laboranților să îi facă mai repede analiza. Rezultatul a fost năucitor. Preparatul scump, de import, făcut în SUA, s-a dovedit a fi o făcătură ordinară. Nu conținea vitaminele A, E, C, D și B... Nu avea nici calciu, nici fosfor, nici iod...

Numai un colorant și hidrocarbonat de sodiu curat, pur și simplu, bicarbonat de sodiu.

După ce i-a povestit lui Pavel Semionovici despre analiză, Katia l-a întrebat pe bărbatul tulburat: „De unde ați luat flaconul?”

„Mi l-a recomandat un vecin de salon”, a răspuns Kopîlov, „el le ia de mult, tare le-a mai lăudat. Nu sunt prea scumpe și sunt de calitate, aici mulți le iau!”

Katia nu a pregetat și s-a interesat în secție. Într-adevăr, cam la zece

bolnavi pe noptieră se aflau flacoanele albe, cunoscute. După ce a luat de la fiecare câte o tabletă, Romanova a dat fuga la laborator. Și din nou chimiștii i-au comunicat: „Colorant și bicarbonat.”

Chirurgul era din ce în ce mai nedumerit. Flaconul de cincizeci de tablete costa două sute de ruble, o sumă însemnată pentru buzunar. Adevărat, era mai mică decât cea cerută de firme cunoscute: Vitrum, Doctor Tice și Irving Natural.

Probabil oamenii erau atrași de preț.

Katia nu putea lăsa nebăgat în seamă un caz de escrocherie și s-a apucat să cerceteze cine vindea falsurile la Moscova.

Mai întâi a aflat că Vitaform nu se vindea prin farmacii. Vitaminelor li se făcea reclamă prin fluturași băgați în cutiile poștale; dacă sunai la telefon, primeai cutiuțele. Le aducea un curier, iar pentru transport nu se percepea nicio taxă. De două ori reclamă se făcuse și la televiziune, dar nu la canalele centrale, ci la așa-numitele canale comerciale.

Și atunci Katia, o mare amatoare de romane polițiste, s-a hotărât să-i dea singură de gol pe falsificatori. A acționat simplu: a comandat pentru ea Vitaform, iar mai apoi l-a urmărit pe curier. Într-un cuvânt, după o săptămână femeia a dat peste o casuță din Krasnogorsk, transformată într-o mică fabrică. Într-o cameră se fabricau flacoanele, în cealaltă, din bicarbonat și vopsea roz se făceau vitaminele, iar în a treia se lipeau etichetele făcute la o imprimantă color. Cu tot caracterul ei miniatural, producția uimea prin dimensiuni – pe zi se făceau câteva mii de cutii. La „fabrică” munceau invalizi. Lângă mașina care făcea cutiile se aflau doi bărbați surdo-muți, aparatul care stanța tablete era mînuit de femei care nici ele nu puteau vorbi, iar în „atelier” lipeau etichete niște orbi care se descurcau cu mare îndemănare.

Katia a reușit nu numai să găsească fabricuța, dar și să fotografieze producția și să fure câteva hârtii importante, care explicau clar: casa din Krasnogorsk aparținea unui anume Mihail Nikolaevici Gromov și acolo fusese fondată o bază de reabilitare pentru invalizi din copilărie. O cauză nobilă, care îl scutea în întregime de impozite.

— Cum adică, Mihail Gromov? întrebai eu poticnindu-mă. Nu se poate, probabil este pur și simplu tizul soțului meu.

— Nu, dădu din cap Volodia, trebuie să vă dezamăgesc, însuși soțul dumneavoastră conducea această afacere.

— Nu se poate, repetai eu. În mod clar aici e o greșeală, Mihail face

comerț cu computere...

— Făcea... mă corectă maiorul, dar de mult a dat faliment...

— Nu știam, băiguii eu încurcată.

— Dar, de fapt, ce știați despre soțul dumneavoastră? întrebă Kostin.

Tăcui. Bună întrebare, se pare că nimic.

— Bine, spuse împăciuitor maiorul, despre asta vorbim după aceea.

Deci Katia a ajuns la adevăr și s-a întors acasă cu documentația și negativele. Atunci ar fi trebuit să se ducă la miliție, dar, din nefericire, femeia a decis să acționeze singură și s-a dus la biroul lui Gromov.

Mihail a întâmpinat-o binevoitor pe Katia, a zâmbit frumos, i-a spus că în mod clar e vorba de o greșeală. El făcea comerț cu programe de computer și nu avea nicio casă la Krasnogorsk. Dar Katia i-a arătat copiile hârtiilor. Mihail a rezistat loviturii și a afirmat ca mai înainte: e o greșeală, nu de el era vorba. Dar Katiușa avea un nou argument – fotografiile. Și în momentul acela, de pe chipul lui Gromov a dispărut orice bucurie. Bărbatul a răsfirat încet fotografiile. Uite invalizii la mașinării, uite flacoanele, uite etichetele și uite-l și pe Mihail care stătea în curte și urmărea încărcarea produsului finit în Gazel. În alte cadre se vedea tovarășul de afacere, Sașa Gogolev, un bărbat uriaș, gras, pe lângă care femeile oarbe din „atelierul de etichete” păreau extrem de firave. Împreună cu documentele de proprietate a casei și de însemnările deloc șmechere ale unor curieri angajați, care presupuneau sincer că distribuie niște vitamine excepționale, cazul arăta aproape criminal. În cazul implicării organelor de ordine, Gromov și Gogolev erau pasibili, pentru escrocherie, de cincisprezece ani de închisoare și confiscarea averii, înțelegând treaba asta, Mihail a întrebato imediat pe Katia cât vrea în schimbul tăcerii. Femeia s-a indignat extraordinar – ea nu era șantajistă și chiar era gata să predea escrocilor documentele. Un singur lucru voia: cineva să apară la televizor, să anunțe că Vitaform e o făcătură și să mai dea explicații și în ziare. În plus, firește, producția să înceteze...

Când a auzit acele cereri naive, Mihail și-a dat seama imediat cu cine are de-a face. Imediat a acceptat toate condițiile. Katia i-a lăsat dosarul, prevenindu-l că acolo erau numai copiile. Originalul și negativele fuseseră ascunse. Și așa era. Hârtiile fuseseră date în păstrare unui om de încredere, în momentul acela Volodia se opri și întrebă:

— Deocamdată totul e clar?

— Da, răspunserăm noi.

— Ei bine, să mergem mai departe.

— Imediat ce s-a închis ușa în spatele Katiei, spuse Kostin, Mihail a dat fuga la partenerul lui cu întrebarea: „Ce-i de făcut?” Slava l-a liniștit, i-a propus să nu își facă griji și să ia afacerea în mâinile lui. Mai întâi, pur și simplu a dus-o de nas pe Katia, comunicându-i că la televiziune nu există timp liber de emisie, iar ziarele iau informația cu o lună înainte. Deocamdată, femeia naivă aștepta. Gogolev a strâns repede producția și a mutat fabricuța în altă parte.

Timpul trecea, Katia a început să-și dea seama că pur și simplu e dusă de nas și a venit momentul când l-a sunat și i-a spus lui Gromov: „Gata, mâine mă duc la miliție.” Mihail a rugat-o să nu se grăbească și i-a spus să fie a doua zi, de dimineață, lângă turnul de televiziune de la Ostankina. I-a zis că s-ar fi decis în final asupra comunicatului de presă și Katia avea să vadă cu ochii ei că el și Slava vor începe să se căiască.

Femeia s-a dus la întâlnire și a ajuns în ghearele lui Slava. Bărbatul a dus-o acasă la el și i-a cerut originalele documentelor, declarând în caz contrar că pur și simplu o s-o omoare pe Katia. Ea l-a rugat să-i dea drumul, promițând să aducă dosarul peste o oră, dar o asemenea rugămintă i-a stârnit lui Gogolev un râs nebun și el i-a zis, întinzând telefonul: „Hai, înțelege-te cu vreo prietenă, să vină la stația de metrou Dinamo.”

Katia a început să sune. Avea numai două prietene apropiate, absolut de încredere: Lena și Nadia. Dar una plecase la Karlovy Vary, iar acasă la cealaltă soțul prietenei a anunțat-o: „Aseară mama Nadiei a sunat din Tambov, se pare că a făcut infarct.” Probabil mințise, ca de obicei, dar Nadia s-a dus acolo la șapte dimineața.

Și atunci, disperată, Katiușa i s-a adresat Eufrosinei... Apropo, întreabă Kostin, dar de unde vă cunoașteți?

— Ea a sărit sub mașina mea, voia să se sinucidă, pufni Katia.

— Aha, dădu din cap maiorul, cam așa ceva bănuiam și eu. Eufrosina s-a dus la Katukov și atunci a început nebunia și aiureala totală.

Mica servietă adusă s-a dovedit a fi goală. Și Slava i-a spus să caute documentele, dându-i un termen de două săptămâni. Aici trebuia făcută o paranteză. Gogolev arăta ca un bandit absolut – uriaș, obraznic, bădăran, seamănă cu un „taur” scăpat din lanț, din vreo grupare. Dar

asta numai la exterior. În realitate Slava era laș și nu a avut niciodată de-a face cu legea, deși se prefăcea a fi autoritar, folosind argoul pușcăriașilor. Asupra Eufrosinei înfățișarea lui a acționat ca o vrajă. Ea s-a speriat de moarte, luându-l pe Slava drept „naș” mafiot și a început niște căutări nebunești.

— Nu cred că Mihail era în stare de așa ceva, spusei eu încet, nu cred, e o greșeală. E un om inteligent, incapabil să facă măgării!

— Dragă Eufrosina... începu maiorul.

Dar îl întrerupsei:

— Faceți-mi o favoare. Nu-mi place numele acesta.

— Și cum să vă spun?

— Evlampia.

— Dragă Evlampia, spuse din nou Kostin, pur și simplu nu cunoașteți omul lângă care ați locuit destul de mult timp.

— Oricum, nu cred, mă încăpățânați eu. Ce rost avea ca el, un om de afaceri bogat, să intre într-o afacere îndoielnică?

— De unde ați luat-o că e bogat?

— Cum? spusei șocată. Dar noi nu ne refuzam nimic, și apoi chiar el a spus că e bogat, când m-a pețit.

— Așa e, chiar el, pufni Vladimir. Afacerea lui era pe moarte când ați apărut dumneavoastră, ca un noroc. Știți ce zestre v-a dat mămica?

— Zestre?

— Ei, da. Din câte înțeleg, visa să vă vadă măritată, iar pețitorii tot nu veneau. Mai bine spus, apăreau, dar nu cei pe care îi voia. De aceea, când mătușa lui Mihail a propus să vă pețescă, a cerut zestre pentru mireasă. Mămica a dat casa de vacanță și un tablou al lui Kustodiev, un original al marelui maestru. Mihail a vândut pânza și a băgat banii în afaceri, fapt care i-a permis să se mențină pe linia de plutire. Apoi mămica a murit, Mihail i-a vândut apartamentul și din nou a băgat dolarii în afaceri. Ei, și mai apoi a început afacerea cu vitaminele.

Tăceam. Părea veridic. De aceea îl apucaseră dracii pe Mihail când comandasem Vitaform. Acum era de înțeles furia lui.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Volodia îmi spuse:

— Înțeleg că acum vă e greu, dar trebuie să recunoașteți: Gromov nu v-a iubit niciodată.

— Și atunci, de ce era așa de atent, de ce îmi îndeplinea toate capriciile? întrebai eu încet.

Volodia mă privi cu părere de rău:

— Știți ce moștenire ați primit după moartea părinților?

Ridicai din umeri:

— O casă de vacanță, un apartament, mobilă, și – se dovedește – încă un tablou.

Maiorul sări de pe scaun:

— Doamne, dar ați trăi până acum ca într-o eprubetă. Ei, aduceți-vă aminte de cabinetul tatălui dumneavoastră. Ce era acolo, pe pereți?

Mă concentrați:

— Niște peisaje, portrete... După moartea tatei, mămica a dus totul în altă parte. Spunea că nu se poate uita la ele, plângea mereu.

— Mămica dumneavoastră, rosti încet Kostin, era o femeie deosebită, cu o minte extrem de rațională. Mai era și foarte chibzuită. Nu ar fi trebuit să cânte operă, ci să conducă CEC-ul. Iar peisajele și portretele pe care nu vi le puteți aminti alcătuiesc una dintre cele mai bune colecții de artă rusă din țara noastră. Tatăl dumneavoastră le-a adunat toată viața.

Căscai gura. Ei, ca să vezi!

— După moartea soțului, continuă Volodia, mama dumneavoastră a strâns tablourile, dar nu pentru că îi stârneau amintiri neplăcute. Se temea de hoți. Pânzele au fost trimise la cel mai apropiat prieten de familie, Ghennadi Ivanovici Iurovski. Îl știți?

Dădui din cap:

— Desigur, nenea Ghena. Numai că e groaznic de bătrân.

— Ei, nu așa de bătrân, chicoti Kostin. Are numai optzeci de ani. Și și-a mai păstrat și mintea întreagă. Gândește clar, repede, și dă clasă oricărui tânăr.

Olga Petrovna a trimis tablourile lui Ghennadi Ivanovici, mai întâi pur și simplu spre păstrare. Ar fi fost greu să găsească un loc mai bun. Iurovski este cel mai mare specialist în domeniul construcțiilor de rachete, o personalitate de renume mondial, și în casa lui mereu se află pază. Cu puțin timp înainte de a muri, aflată deja la spital, Olga Petrovna și-a rugat prietenul cel mai apropiat: „Ghena, după moartea mea pentru nimic în lume să nu-i dai fetei toată colecția.”

„De ce?” s-a mirat Iurovski.

Olga Petrovna a oftat. Își adora incredibil copilul și ar fi făcut orice ca fata să fie ferită de greutățile vieții. Rezultatul nu a întârziat să apară. Fata iubită la treizeci de ani s-a dovedit infantilă, o floricică absolut

neadaptată la viață, bolnăvicioasă și extrem de sensibilă. Din fericire, Olga Petrovna a reușit s-o căsătorească destul de bine, dar în tânărul ginere nu prea avea încredere deplină, pentru că i-a spus: „Mișa, Frosenka e o fată înstărită. Chiar dacă ar vinde numai câte un tablou pe an, toată viața va trăi fără grijă, mulțumită. Dar nu pot să-i încredințez acum copilei capitalul, e mult prea tânără și nehibzuită. De aceea de toate va dispune Ghennadi Ivanovici.”

Indicații precise a primit și Iurovski. În primul rând, să dea numai câte un tablou pe an, în al doilea rând, să aibă de-a face numai cu Mihail și în al treilea rând, să-i spună adevărul „fetei nehibzuite” numai atunci când ea va ajunge la vârsta potrivită. Iar aceasta fusese stabilită de Olga Petrovna la patruzeci de ani. În ziua în care avea să împlinească patruzeci de ani, fata putea primi din mâinile lui Iurovski restul tablourilor și putea face cu ele orice își dorea.

Olga Petrovna prinsese dintr-o lovitură câțiva iepuri. Normal, soțul, care știa de ce avere dispune soția, se ferea să se poarte rău cu ea și n-avea să dea vreodată divorț. Iar fata infantilă putea trăi fără griji, fără posibilitatea de a cheltui toți banii imediat, pe cine știe ce prostii. Există un singur „dar”.

„Dar dacă o să mor?” a întrebat Iurovski, care calculase repede că aniversarea de patruzeci de ani a Frosei avea să fie când el ar fi avut peste optzeci și trei de ani.

Olga Petrovna s-a încruntat: „N-o să faci așa ceva! Niciodată! Ține minte: Andrei nu ți-o va ierta niciodată, iar pe lumea cealaltă o să-ți ceară socoteală.”

„Am înțeles”, a început să râdă Ghennadi Ivanovici. „Permiteți-mi să îndeplinesc ordinul, tovarășe general!”

Gluma-i glumă, dar el a reușit să ajungă scârțâind până la optzeci și unu de ani, dându-i lui Mihail portrete și peisaje. Bărbatul vindea lucrurile și trăia cu soția fără grijă.

Gromov încerca să facă totul ca soția, Doamne ferește, să nu devină independentă. Mai întâi i-a propus să refuze la activitatea concertistică, motivându-și gestul prin lipsa totală de talent a soției. Eufrosina, care nu prea îndrăgea harpa, a acceptat ușor. Apropos, colegii de la filarmonică își aduc aminte că Romanova nu cânta așa de rău, numai că mereu erau tensionată și speriată.

După ce și-a instalat soția acasă, Mihail a început să-i bage în cap

gândul că are o fire incredibil de bolnăvicioasă. La prima vedere, un asemenea comportament pare o grijă. „Draga mea, nu bea apă rece, o să te îmbolnăvești!” „Scumpa mea, nu ieși azi afară, nu uita că ai plămâni sensibili.” „Te rog foarte mult, ia cu tine medicamentele, poate o să ai o criză de astm.” Ca toate firile artistice, Frosia era extrem de manipulabilă, mai ales că și în copilărie mama o protejase excesiv. Rezultatul a fost evident – femeia a început să se îmbolnăvească cu adevărat, ieșea rar din casă, practic nu făcea nimic și se simțea absolut neajutorată fără Mihail. Soțul era mulțumit, putea dispune de bani după cum dorea. Frosia, fără să se uite, semna tot felul de hârtii; de exemplu, cele pentru vânzarea apartamentului părinților ei.

După ce a făcut din soție o invalidă, Gromov și-a trăit viața din plin: avea o amantă, mergea la restaurante, se întâlnea cu prietenii... Pe Frosia nu o cunoștea, practic, nimeni. Pentru toți exista o versiune: soția lui Mihail are o boală incurabilă.

Nu se știe cât ar mai fi durat acea stare de lucruri, dar Mihail a făcut cunoștință cu viața și insistenta Tania Molotova. A început o poveste pasională. Draga de Tanecika, desigur, nu știa pe ce se întemeiază bunăstarea amantului și s-a hotărât să scape de femeia inutilă.

A acționat simplu. I-a trimis soției bolnave o casetă video cu înregistrarea întâlnirilor amoroase. Tania spera că Frosia se va enerva și va divorța de Mihail.

Dar femeia a avut un comportament incredibil, absolut incredibil, ținând cont de structura personalității ei: a scris un bilet de sinucigaș și a fugit de acasă, cu dorința fermă de a se omorî.

Se spune că destinele noastre sunt înscrise de Dumnezeu în cartea destinului. Dar uneori îi place să glumească și El s-a hotărât să se amuze cu Frosia, pentru că din sute – nu, din mii – de mașini care treceau pe lângă ea, a ales chiar Jiguliul Katiei. Și aici începea o două buclă a acestei povești extrem de complicate. Frosia – adică Evlampia – a început să caute dosarul. A trecut metodic pe la toate amantele lui Katukov și s-a agitat în toate părțile, haotic și fără țintă, ca un cățeluș orb. Dar femeia nu era singură în căutările sale. Speriați cum nu se mai poate de absența hârtiilor și a negativelor, Slava și Mihail au început și ei să le viziteze pe femeile lui Katukov. Gândeau la fel ca Evlampia – cel mai probabil, actorul înmânase dosarul vreunui dintre femeile sale.

— Deci ei l-au omorât pe Kostia, spusei eu apăsător. Dar cine? Viaceslav

sau Mihail?

— Niciunul, nici celălalt, zâmbi maiorul.

— Atunci cine? întrebai, nemalezistând.

— Răbdare, puțină răbdare, zâmbi Vladimir, doar v-am spus la început: în povestea asta s-au adunat la un loc câteva cazuri, nelegate unul de altul. Așa, deci pe rând. Căutarea a fost efectuată de Slava, a dus-o pe Katia la Alabievo și a ascuns-o în podul garajului.

— De ce nu a omorât-o? întrebai.

— Ei, a vorbi despre crimă și a omorî un om sunt lucruri diferite, spuse Volodia. Nu oricine poate să facă asta. Mai întâi pur și simplu se temeau, apoi au decis să-l lase în viață pe chirurg până în momentul în care documentele vor ajunge în cele din urmă în mâinile lor.

— Slava mă întreba tot timpul să spun unde e ascuns dosarul, oftă Katia. De două ori chiar m-a lovit, dar eu repetam întruna: „Întrebați-l pe Kostia.” La drept vorbind, eram pur și simplu disperată și nu înțelegeam unde dispăruse. Mie nu îmi spusese rădă despre moartea lui Katukov.

— Aha, zise Volodia, ați aflat singură de moartea actorului într-o clipită și ați acționat extrem de operativ. Mihail a avut nevoie de o zi pentru a găsi firma care montase ușa la apartamentul lui Katukov și a făcut rost de acolo de o dublură cu care meșterii deschid apartamentele celor care-și pierd cheile.

I-au dat legătura de chei Taniei Molotova și i-au spus să caute în apartament. Nici Mihail, nici Slava nu doreau să apară în casa lui Katukov. Însă o femeie care deschidea cu cheile ei ușa apartamentului lui Kostia nu ar fi stârnit niciun fel de suspiciuni vecinilor. Doar la actor veneau mereu tot felul de femei.

Molotova, pe care Mihail a fost cât pe ce s-o omoare când a aflat că soția fugise, a acceptat, temându-se să nu-și piardă amantul. Ea s-a dus la Konstantin, dar acolo nu se simțea în apele ei și era pur și simplu îngrozită. Nu avea o personalitate criminală, pur și simplu era o muierușcă descurcăreață, care dorea să-și ducă mai repede amantul la cununie. Tatiana a intrat în apartament, a scormonit febril în birou. În același moment pe scară s-a trântit ușa de la lift. Fata s-a speriat de moarte, îi era frică să nu fie găsită în apartamentul răposatului. L-a sunat pe Slava spunându-i că nu a găsit nimic și a fugit.

Slava era disperat, dar și mai șocat a fost Mihail. Soția dispărută nu era doar o femeie care fugise, ci însăși bunăstarea pierdută. Nu voia să

anunțe la miliție dispariția, s-a decis să declare cum că Frosia ar fi hotărât să se ducă în străinătate să se trateze, în America, de exemplu.

De fapt, pe niciunul dintre cunoscuți nu l-a tulburat lipsa doamnei Romanova, doar nimeni nu o știa prea bine. Părinții îi muriseră demult, iar femeia nu-și făcuse prietene. Nimeni nu avea să îi ducă lipsa. Exista o singură problemă. La 1 noiembrie l-a sunat pe Ghennadi Ivaniovici Iurovski, el mai întâi a discutat cu Eufrosina, s-a interesat de sănătatea ei, iar în 2 noiembrie i-a dat lui Mihail un alt tablou. De fapt, bătrânul putea fi păcălit; putea să i-o dea la telefon, de exemplu, pe Tania Molotova. Academicianul vârstnic vorbea cu Frosia numai de câteva ori pe an: venea la ziua ei de naștere și suna de 8 martie, și de Anul Nou. Frosia se născuse vara, Mihail avea destul timp pentru a născoci ceva. Dorind mai întâi să scape de situația extrem de enervantă apărută din cauza Katiei, Mihail s-a concentrat în totalitate pe această problemă. Nu credea în moartea soției, iar o cunoștință apropiată, care avea legătură cu organele de miliție, i-a transmis că nu există la morgă, printre cadavrele neidentificate, nicio femeie care să semene cu fotografia dată de Gromov. Dar, pentru orice eventualitate, Gromov a angajat un detectiv particular care a luat parte activ la căutarea femeii.

Între timp, Slava căuta hârtiile. Gândurile i s-au îndreptat în aceeași direcție ca și cele ale Frosiei-Evlampia. Cei doi infractori angajați de el au spart apartamentele Lenei Litvinova, Ninei Nikitina, Ianei Mihailova și Ritei Volkova, pentru a imita un jaf, și au început căutările. Dar și aici s-a întâmplat ceva neprevăzut.

— Cea mai mare parte a femeilor erau acasă și ei au încercat să le omoare, mă băgai eu.

— Nu, dădu din cap Kostin, *ăștia* nu au atins pe nimeni, nici măcar cu degetul.

— Cum așa! mă indignai. Au omorât-o pe Rita Volkova, casiera de la supermarket, pe Iana Mihailova au bătut-o mai s-o omoare, a încasat-o și verișoara Lenei Litvinova. Jenia a rămas în viață printr-o minune, iar dumneavoastră spuneți că nimeni nu a atins pe nimeni, nici măcar cu degetul!

— Țineți minte, întrebă liniștit Volodia, am spus mai înainte că „în cazul ăsta vorbim în același timp de mai multe cazuri”?

— Ei, spuse Katia nerăbdătoare, și ce-i cu asta?

— Păi e, explică maiorul, că oamenii lui Gogolev și ai lui Gromov nu

au atins pe nimeni.

Au ajuns la casieră când ea se afla în baie. Cât timp femeia, cântând, se spăla, ei au scormonit prin cameră și bucătărie, aruncând lucrurile. La Nina Nikitina au intrat când ea tăia cu foarfecile de serviciu, iar Iana a fost vizitată dimineață, știindu-se că e învățătoare, numai la Litvinova au fost întâmpinați de ceva neprevăzut. Apartamentul fusese jefuit înainte de venirea lor, iar pe canapea se afla, învelit în pled, cadavrul proprietăresei, după cum presupuseseră ei. Nemernicii șterseseră clanțele ușilor și plecaseră.

— Și atunci, cine le-a bătut și le-a omorât pe femei? întrebaram noi la unison.

Maiorul oftă, adresându-mi-se:

— Ei, „colega”, nu v-ați prins?

Îmi desfăcui brațele:

— Am numai bănuieli.

— Păi ați fost doar la un pas de elucidarea misterului, când v-ați dus la Colegiul Juriștilor Străini, explică milițianul. De fapt, toate la timpul lor.

În cele din urmă, Evlampia a avut noroc și dosarul a ajuns în mâinile ei. Tocmai la timp, pentru că în stația Dinamo o aștepta Slava, care-și pierduse deja orice speranță. Documentele au ajuns în buzunarul lui, dar el nu avea deloc de gând să-i dea drumul Katiei. Gogolev nu se îndoia nicio clipă că, aflată în libertate, femeia se va duce imediat la miliție, și i-a propus lui Mihail să o omoare. Dar asociatul s-a speriat groaznic, era gata de orice – să răpească, să bată, să sperie, dar nu să omoare. Slava era mult mai hotărât, dar deocamdată voia și el să încheie cazul pașnic. Prin mintea indivizilor treceau tot felul de gânduri incredibile – să-i injecteze droguri Katiei și să o ducă în alt oraș, să o vândă ca sclavă cecenilor... Nici Mihail, nici Slava nu erau gata deocamdată să treacă linia care îl separă pe om de criminal. Și Gogolev a parcurs primul acest drum, pur și simplu a aruncat-o din mașină pe muierea insistentă, adică pe Frosia.

La început, el și Mihail au jubilat, distrugând documentele, apoi au căzut pe gânduri. Cum să procedeze, totuși, cu Katia? Doar nu putea sta toată viața în podul din Alabievo. Și în momentul acela Slava i-a propus: o să se ducă personal la casa de vacanță, o s-o oblige pe Katia să bea o sticlă de vodcă și o să dea foc garajului. Moartea unei femei a străzii, bete, nu va uimi pe nimeni, cel mai probabil nu se va face nicio anchetă. Câteva zile Mihail a ezitat, apoi a dat undă verde. Mai departe toți știm

ce s-a întâmplat. Gogolev s-a dus la Aliabievo, unde a dat de Evlampia și a fost rănit. Apropo, întrebă Vladimir, așa putea să arunc o privire la jucăria asta, dacă pot să-i spun așa?

Băgai mâna în gentuță și scoase micul pistol.

— De ce îl purtați la dumneavoastră? întrebă sever maiorul.

— Kiriușa m-a rugat să-i cumpăr niște biluțe-gloanțe, se vând la Lumea copiilor, începui eu să explic haotic. Dar ele sunt de calibre diferite, uite, a trebuit să iau Naganul²⁴, să nu greșesc... Nu știu cum se face că nu ajung la magazin.

— Bine, se încruntă Kostin, deocamdată o să rămână la mine, dar de acum încolo vă sfătuiesc să nu mai luați pentru copil o jucărie așa de periculoasă. Dacă un asemenea glonț nimereste pe cineva în ochi, poate să ajungă la închisoarea de minori.

Întrebai încet:

— Dar ce e cu Slava?

— Nu are nimic, răspunse maiorul, doar o crăpătură în cerul gurii. Nu sunt fracturi și, desigur, un șoc dureros și un șoc din cauza surprizei. Nu se aștepta ca o femeie sfioasă să tragă, credea că-l sperie cu o jucărie. La drept vorbind, și eu sunt uimit de forța de impact a acestei jucării. Acum totul e clar?

— Nu! strigarăm eu și Katia. Nu! Cine a omorât femeile și pe Kostia?

— Asta nu are legătură cu cazul dumneavoastră.

— Ei, vă rugăm, dragul nostru, spuserăm noi pe un ton plângăreț, ne interesează foarte mult.

Volodia zâmbi:

— Femeile fac mereu din mine ce vor, mai ales cele frumoase, ca dumneavoastră. Așa să fie. Numai spuneți, Evlampia, cum vi se spune acasă?

— Lampa, chicoti Katia.

— Foarte drăguț. Lampocika, de unde ați tras concluzia că Kostia a fost omorât?

O asemenea întrebare mă năuci:

— Păi am văzut pe canapea cadavrul, o priveliște groaznică, mâinile tăiate...

²⁴ Pistol cu gloanțe de cauciuc, de calibru 9 mm, destinat autoapărării civililor, creat după modelul pistolului Nagan.

— Uite, uite, insistă bărbatul, oare un asemenea comportament al criminalului nu vi s-a părut ciudat? Mai întâi trage în față, îl omoară pe Katukov. Și-a făcut treaba, poate să plece. De ce să mutilizeze mâinile? Așa ceva se face numai într-un singur caz: când doresc să îngreuneze procesul de identificare a cadavrului.

— Vreți să spuneți, băiguui eu, simțind că în capul meu începe să se închege repede-repede un puzzle uriaș, că nu Kostia se afla pe canapea?

— Aha, confirmă Volodia, nu era el.

— Dar cine?

— Of, fete frumoase, fete cucuiete, începu milițianul pe un ton cântător, ce-o să pătesc pentru că încalc regulamentul de serviciu și vă dezvălui secretele anchetei?

— O să-ți operez cât mai bine glanda tiroidă, promise Katia.

Remarcai că era deja la per tu cu maiorul și adăugai și eu repede:

— Mâine o să vii în vizită și o să primești carne de porc friptă cu usturoi, cartofi cu brânză și, la desert, plăcintă cu răchițele.

— Așa, își frecă mâinile Volodia, ne-am înțeles. De fapt, cu operația o să mai așteptăm, dar uite, carnea de porc o s-o mănânc cu plăcere. Apropo, plăcinta ar fi mai bine să fie cu carne, nu cu fructe. Pentru mine cea mai bună prăjitură e chifteaua.

Promiserăm să punem pe masă numai carne și rămaserăm numai ochi și urechi:

— La începutul anilor '60, începu Volodia, locuia la Moscova familia Katukov. Mama, Anna Fiodorovna, director de școală, fata Mariana și Kostik, de un an. Tatăl familiei, Serghei Katukov, s-a stins repede. De fapt, Anna Fiodorovna nu a fost multă vreme tristă. Soțul, la drept vorbind, era un om de nimic, un mare afemeiat, punea mâna pe orice fustă. La câte viclesuguri nu apelase directoarea pentru a-și ține cumva soțul acasă! Chiar a născut un copil, pe Kostik, presupunând, naivă, că fiul îl va face pe afemeiat să stea pe acasă. De unde! Serghei se comporta ca un motan înnebunit, în călduri. Anna Fiodorovna chiar a oftat liniștită după moartea lui, spunându-și că o să poată să-și crească singură copiii. Viața ei se scurgea calm, dar puțin s-a bucurat femeia de liniște și de un trai fără probleme. În luna aprilie, Iana, în clasa a opta, a recunoscut plângând în fața mamei că e însărcinată. Era prea târziu să facă avort. Anna Fiodorovna s-a gândit puțin și a decis să ia păcatul asupra sa. S-a dus la inspectorat și, după ce s-a încuiat în biroul șefei, a început să-i spună povestea: era grav bolnavă într-o chestiune femeiască, avea nevoie de o operație urgentă, dar nu voia să le spună colegilor. O să înceapă să soptească pe la colțuri.

Șefa a venit în întâmpinarea ei și imediat a trimis-o pe Anna Fiodorovna la un curs de perfecționare.

Katukova a luat-o de la școală pe Iana, l-a luat pe Kostik și s-a dus la casa de vacanță. În august, fata a născut fără probleme unui băiat, numit Slava. A născut acasă, mai bine zis la casa de vacanță, iar Anna Fiodorovna a moșit singură copilul și abia după aceea a chemat Salvarea. Medicii, înnebuniți de apeluri, au dus-o la maternitate pe directoare, cu copilul în brațe. Iana a rămas la casa de vacanță. La maternitate, după ce au văzut-o pe lăuză cu copilul în brațe, imediat au trimis-o pe Anna Fiodorovna în salon. N-au mai examinat-o. Femeia a spus că se simte foarte bine, iar în jur urlau vreo zece femei printre care, ca vai de ei, se mișcau două moașe și un singur medic. După șase zile au eliberat o adeverință pe numele Katukova Anna și au trimis-o pe „mamă” acasă. Și așa, Slava a devenit „fiul” bunicii sale. Anna Fiodorovna și-a calculat

foarte bine acțiunile următoare. A dat copilul surorii răposatului soț, Nataliei Katukova, după ce i-a spus că a născut un fiu, dar nu are bani și putere să-l crească. Anna Fiodorovna a insistat puternic pe faptul că băiatul e conceput cu răposatul Serghei, dar Natalia a numărat nouă luni înapoi și și-a dat seama că fratele ei nu avusese nimic de-a face. Totuși, a luat băiatul, pentru că de mult visa la un fiu.

Iana și mama s-au întors la Moscova. Anna Fiodorovna radia. Cinstea și reputația fetei erau salvate, la școală nimeni nu bănuise nimic rău. Singurul lucru care nu-i plăcea directoarei era faptul că tatăl lui Slavik și amantul Ianocikăi, un tânăr circar frumos, locuia alături de ei, în apartamentul vecin. Desigur, era la curent cu faptul că Iana născuse un băiat, știa cum îl cheamă, dar nu încerca sentimente paterne deosebite față de copil, ba chiar era bucuros că fusese dat altcuiva și că nu i se cere pensie alimentară. Anna Fiodorovna putea să facă plângere la miliție, iar pentru Fedulov ar fi fost rău. Corupere de minori, așa numea Codul Penal legătura cu o fată care nu împlinise optsprezece ani. Dar directoarea se temea cel mai mult de o faimă proastă și n-a făcut nicio plângere la organele de ordine. Doar l-a rugat pe Vasili să lase fata în pace.

— Fedulov! Începui eu să strig, sărind pe scaun. Vasili Fedulov!

— Da, dădu din cap Volodia, chiar el. Dar în acel moment soarta îi era favorabilă Katukovei. „Ginerele” a rămas în Franța și a dispărut! Secretul a ieșit la iveală abia după moartea Nataliei Katukova. „Frații”, – apropo, semănau ca două picături de apă – au început să comunice. Au trecut anii, dintr-un infractor Slava Katukov s-a transformat într-un om de afaceri bogat, respectabil. Pentru Kostia afacerile nu mergeau așa de bine, deși ajunsese și el la un anumit grad de bunăstare. Dar Kostia era un afemeiat pătimăș, probabil a primit moștenire de la tată pasiunea pentru tot felul de intrigi amoroase, și aproape toți banii lui se duceau pe aceste povești. Actorului îi plăceau gesturile frumoase, dăruia flori cu brațul, oferea cadouri scumpe, buchete, bomboane, parfum... Într-un cuvânt, era mereu în minus cu banii și îl invidia cu disperare pe Slava.

Atunci a murit Fedulov. Nu avea familie și bărbatul a lăsat moștenire capitalul Ianei, Annei Fiodorovna și fiului său. Probabil, din sentimentalism, ca răsplată că Anna Fiodorovna nu îl băgase după gratii, sau poate pur și simplu nevrând ca acel capital să intre în posesia statului. De Kostia pur și simplu uitase, nu știa nici că iubita lui minoră și

mama ei trăiau de mult în alt loc. Testamentul a ajuns la Colegiul Juriștilor Străini și au început căutările. Annei Fiodorovna și lui Slava li s-au trimis înștiințări oficiale. Fosta directoare și omul de afaceri sunt găsiți în doi timpi și trei mișcări prin intermediul Biroului Central de Adrese. Dar uitate, cu Iana avea să fie mai greu. Computerul anunța că la Moscova nu locuiește nicio femeie cu numele ăsta. E de înțeles, mama lui Slava se numea în realitate Mariana, dar Fedulov fie a uitat, fie pur și simplu nu a știut despre această situație.

Mai departe, evenimentele s-au precipitat ca o avalanșă. Kostia s-a dus să-și viziteze mama și infirmiera i-a dat un plic, spunând: „Au venit pentru Anna Fiodorovna niște hârtii.”

Kotia era cât pe ce să-și piardă mințile când a văzut ce sumă urma să primească rudele lui. Furia și invidia pur și simplu au pus stăpânire pe actor. El nu era menționat în testament. Ei, de ce să primească Slavka o asemenea sumă? Imediat a urzit în minte un plan – să-și omoare fratele și să-i ia locul. Pentru așa ceva avea nevoie de un ajutor, și Kotia i-a spus totul soției lui Slava, fosta lui amantă, Akulina Evghenieva. Aceasta, lacomă și cheluitoare, a acceptat cu bucurie să-l ajute și a luat la timp din cutia poștală hârtiile pe numele fostului infractor.

A sosit punctul culminant. Slava a venit în vizită la „frate”, a primit un ceai cu o porție bună de somnifer și, fără să bănuiască ceva rău, s-a culcat.

Kostia l-a împușcat în față, apoi i-a tăiat mâinile. Pe degetele lui Slava erau tatuate niște inele. Apropo, Katukov s-a dus imediat la un salon de tatuaje și a cerut să i se facă așa ceva. Mâinile tăiate au fost aruncate în râul Moscova. Apoi a trecut la faza următoare a operațiunii. A fost deja la Colegiul Juridic Străin, a dus acolo renunțarea falsificată a Annei Fiodorovna și a Ianei. De fapt, funcționara care lucra la caz nu a bănuit nimic. Kostik era un actor prost pe scenă, dar în viață era pur și simplu genial, fără urmă de falsitate. Mai ales că Kotia a venit cu buletinul lui Slava, cu soția „sa”, Akulina, și a prezentat toate documentele necesare, inclusiv copii după buletinele Ianei și al Annei Fiodorovna. Nu era niciun fel de obstacol în calea primirii moștenirii, iar la Colegiul Juridic Străin a fost sfătuit să-și cumpere bilet pentru Paris.

— Acum e clar, spusei eu printre dinți.

— Ce? întrebă Volodia.

— Când am ajuns în casa falsului Slava, Akulina nu era acasă, a venit mai târziu, a început să urle din prag: „Kotik, ți-am adus chiftelele

preferate!” Atunci, el i-a răspuns destul de grosolan: „Te-am rugat de o mie de ori să nu mă mai strigi cu numele astea stupide: motănel, iepuraș, pisicuț...” Chiar mă gândeam de ce se enervase așa! De fapt, nu am avut nicio bănuială.

— Normal, pufni maiorul, mii de femei își numesc iubitul „motănel”, numai că în acest caz cuvântul trebuia scris cu literă mare, și astfel nu ar mai fi fost un nume de alint, ci un nume propriu, un diminutiv de la Kostia – Kotik. Tăceam încurcată. Cum să nu! De atâtea ori auzisem că oamenii îi spuneau așa actorului și nu mi-a trecut nimic prin minte. Infractorii erau deja gata să-și serbeze victoria, continuă maiorul, testamentul a fost pregătit, biletele erau în buzunar. Kostia, după ce l-a omorât foarte liniștit pe Slava, a pornit prin magazine să cumpere lucruri înainte de călătoria la Paris. Și atunci s-a întâmplat un lucru neprevăzut. În dimineața zilei următoare a dat nas în nas, pe strada Tverskaia, cu Rita Volkova. Femeia era cât pe ce să leșine când l-a văzut pe amantul pe care cu o zi în urmă îl descoperise mort pe canapea. După ce i-a promis că o să-i explice tot, Kostia s-a dus în apartamentul femeii și a omorât-o cu un cuțit ascuțit, luat de pe masă. A plecat fără să fie observat de nimeni.

Acasă i-a venit în minte o idee – tot planul ideal s-ar fi dus dracului dacă vreuna dintre muierile lui l-ar fi recunoscut. Iar cea mai periculoasă pentru el era sora lui, Iana. Kostia tot nu știa că ea e de fapt mama lui Slava. Apoi mai erau Lena Litvinova și Nina Nikitina, într-un cuvânt, cele cu care trăise în ultimul an. Deosebită pe lista asta era Vera Martinova, și Kostia voia în primul rând să scape de ea. Numai că femeia plecase cu Rifalin în Barbados, așa că a trebuit să se ocupe de celelalte.

La Lena Litvinova a ajuns foarte simplu: pur și simplu avea cheile de la apartamentul ei. A intrat, a văzut pe canapea o femeie dormind liniștită, a lovit-o în spate și a fugit. E adevărat, mai întâi a aruncat lucrurile pe jos și a luat banii. Katukov spera ca miliția să considere cele întâmplate un jaf banal.

Nu e ușor să omori un om. În orice caz, nu pentru un om simplu. Mai ales că avusese Kostia și un alt rateu. Nu reușise să o omoare pe Iana, în pofida faptului că apelase la cuțit și ciocan. Mihailova a rămas în viață, deși pendulând între viață și moarte, iar Katukov spera sincer că balanța avea să încline în favoarea celei din urmă.

— De aceea mi-a spus că o bătuse Slava! mă lămurii eu.

Volodia oftă:

— Iana se afla într-o stare grea și mai degrabă încerca să spună altceva, dar dumneavoastră nu ați înțeles, hotărând că ea pronunță numele banditului care a mutilat-o.

În orice caz, eșecul cu Iana l-a înfuriat pe criminal, iar pe Lena Litvinova a lovit-o puternic, cu un cuțit cu lamă lungă. Dar pe canapea dormea, învelită în pled, Jenia, verișoara Lenei. Convingerea deplină că norocul îi întorsese spatele s-a instalat în sufletul actorului după ce a aflat că Nina Nikitina ajunsese la spital.

În acea clipă a fost întrecut de infractorii angajați de Gogolev, care întorseseră apartamentul cu susul în jos înainte de sosirea actorului. Coafeza făcuse însă o criză de isterie și fratele ei a internat-o imediat pe Nikitina în spital. Kostia se temea să se ducă la clinică, nu îi rămânea decât să aștepte și să scrâșnească din dinți de furie. În cele din urmă, s-a întors din Barbados Vera Martinova. Ea a fost chiar ultima victimă.

Volodia tăcu. Tăceam și noi. Ce era să spui? într-adevăr, într-un ghem strâns se împletiseră mai multe cazuri.

— Și cum de ați ajuns la Mihail și Slava Gogolev? rupse tăcerea Katia.

— Aici ne-a ajutat Evlampia.

O uimire sinceră se citea pe fața mea, de aceea Volodia mai spuse:

— Involuntar, desigur. Ea se dusese la apartamentul Volkovei și a dat acolo de un agent operativ. Fără să stea prea mult pe gânduri, a spus că e angajată a unui supermarket, Tatiana Pavlovna Molotova, și a indicat numărul de telefon al lui Mihail. Un gest prostesc, chiar idiot. Noi, bineînțeles, după ce am aflat că la magazin nu există nicio Molotova, ne-am interesat de informația falsă și am început să-i urmărim pe Mihail și Tatiana, apoi am dat de Slava, mai apoi am desfășurat ghemul și ne-am dat seama că grăsunul ascunde pe cineva în podul casei de vacanță a lui Mihail. Agenții de supraveghere au raportat: venise la Aliabievo, luase din portbagaj o canistră, o pungă din care se șteau bucăți de pâine, iar după zece minute s-a întors cu mâinile goale și a plecat. Asta a părut suspect și ne-am hotărât să verificăm.

— Dar cum v-ați dat seama că eu sunt Eufrosina? întrebai.

— Ei, la momentul acela știam tot: despre fabrică, vitamine și despre dispariția soției lui Gromov. Am înțeles de ce ascundea el faptul de toată lumea și, când mi s-a băgat sub nas o legitimație falsă cu numele Romanova, am avut o revelație: „Păi uite-o pe

Eufrosina!” Mai sunt întrebări? Dădurăm din cap. Atunci răspundeți,

Lampocika, cum ați ajuns la Rita Volkova?

— Am luat din întâmplare, din cuierul din hol, geanta uitată de ea. Agenții dumneavoastră, când au cercetat locul crimei, probabil nu au observat-o.

— Superficiali! spuse supărat Volodia. O să le tai mâinile!

Epilog

Trecuse aproape o lună de la evenimentele descrise. Mihail și Slava erau la Butîrka. Am încuiat apartamentul lui Gromov și nu am luat de acolo niciun lucru, nu voiam să îmi amintească ceva de Eufrosina. Mai era mult până la proces, deocamdată avea loc ancheta. Miloasa Katia mi-a ordonat să-i duc un pachet soțului, dar am refuzat și am dat divorț. Aveam socotelile mele cu Mihail. De fapt, speram ca el și Slava să primească ceea ce merită și că mulți ani nu va trebui să comunic cu fostul soț.

Kostia și Akulina stăteau după gratii. Jenia, verișoara Lenei Litvinova, s-a făcut bine. Foarte greu, dar pozitiv, își revenea Iana. Tare voiam să se facă bine până la proces și să stea în primul rând, privindu-și fratele. Katukov era cât pe ce să-și dea duhul când maiorul Kostin i-a spus numele mamei adevărate a lui Slava.

Într-un cuvânt, toți am avut de suferit în povestea asta. Numai fosta directoare, Anna Fiodorovna Katukova, nu avea să înțeleagă vreodată ce s-a întâmplat.

Ghennadi Ivanovici Iurovski, tot scoțând exclamații, mi-a transmis un nou tablou. Ne-am sfătuit puțin și am decis să nu-l vindem deocamdată. Aveam bani de trăit. Katia opera ca mai înainte, Seriojka și Iulia alergau cu treburi, eu aveam grijă de gospodărie. Dar Katiușa deja mi-a găsit un loc de muncă. De fapt, despre asta o să povestesc cu altă ocazie. Kiriușka învâța, câinii se îngrășau, pisicile erau tot mai obraznice, hamsterii făceau rezerve pentru iarnă, broasca Gertrude intrase liniștită în hibernare.

După ce a golit bine magazinele, Viktoria a plecat acasă și noi ne-am bucurat că a tulit-o înainte de Revelion. Sărbătoarea asta e mai bine să o petreci în sânul familiei.

În 28 noiembrie, toți, în formație completă, fără animale, ne-am dus la școala lui Kiriușka, la concert. Seriojka și Kirill au cărat harpa. De mult nu mai fusesem așa de aplaudată. Am primit și flori.

— Poate va trebui să începi să concertezi din nou? mă întrebă Katiușa în timp ce bărbații noștri dădeau jos harpa.

Dădui din cap:

— Cine mai are acum nevoie de harpă? Și vremea s-a dus. Când ai aproape patruzeci de ani, e târziu să începi o carieră pe scena

profesionistă.

Katia vru să protesteze, dar imediat se auzi din curte:

— Hei, am uitat cheile de la mașină pe măsuță!

Văzui legătura de chei pe măsuță, o aruncau mecanic pe fereastră și îi spusei Katiușei:

— Să mergem.

Afară se aflau copiii, triști.

— Ce s-a întâmplat? se miră Katia.

Kiriușka, fără cuvinte, arătă în sus cu degetul arătător. Ridicaram capetele. În vârful copacului se legănau cheile.

— Va trebui să chemăm din nou salvatorii, oftă Seriojka.

— Nu! încep să urlu Kirka. Mâine toți o să înceapă să râdă de mine!

— Nu mai striga! porunci Iulecika. În opinia ta, cum să le luăm?

Nici nu apucau să deschid gura, că o rafală de vânt legănă plopul. Cheile, zdrăngănind ușor, îmi căzură la picioare.

— Bravo! încep să urlu Kiriușka.

— Ei, ca să vezi! se entuziasmă Iulia. Ca la ordin!

— Soarta, spuse Seriojka, luând cheile. Karma. Orice-ai face, o să fie așa cum e stabilit de sus.

Pornii încet spre mașină, aducându-mi aminte de tot ce se întâmplase cu mine în noiembrie. Ce să spun? Serghei avea dreptate. Nu poți scăpa de destin, orice ai face. Nu te poți ascunde de el nici în spatele a șapte lacăte.